

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jessa Hastings

Magnolia Parks

Magnolia Parks; güzel, varlıklı, kendi halinde
ve hafif nevrotik Londra sosyetesine
mensup genç bir kızdı.

BJ Ballentine ise onun kalbini kıran,
İngiltere'nin en çok fotoğrafı çekilen
altın çocuğuydu.

Magnolia Parks ve BJ Ballentine birbirleri
için yaratılmışlardı ve bunu herkes biliyordu.

Onlar âdeta birer yıldızın içindelerdi...

Aşkları çoğu zaman birbirlerine zarar verse de
asla ayrılamayan bir düğümden farksızlardı.

***Ne zaman kopacağı belirsiz
karmaşık bir düğüm...***

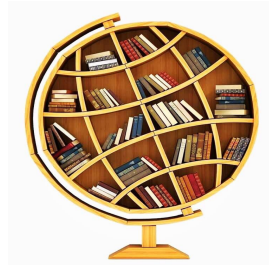
Hayatlarındaki monotonluk bozulduğunda
ve sırlar su yüzüne çıkmaya başladığında,
Magnolia ve BJ sonunda hayatları boyunca
kaçındıkları zorlu soruyla yüzleşmek
zorunda kaldılar:

Bir ömürde kaç aşk yaşardınız?

Magnolia Parks

m

2018'de pes edip tarih profesörü olmak isteyen versiyonum için; çünkü yaratıcılığın inkârı kalbi acıtıyor.

Ayrıca, yaratmak çok zahmetli olduğundan yapmak için yaratıldığınız şeyden neredeyse vazgeçen versiyonunuz için.

*Ama işte buradayız... Glennon'un dediği gibi...
Zor şeyler başarabiliriz.*

Bir ömürde kaç aşk yaşarsınız?

Kaç kişiye benim diyebilirsiniz? Bu dünyada çeşit çeşit aşk vardır, hepsi olmasa da çoğu güzeldir. Bazıları eski, bazıları asil, bazıları cesurdur. Bazıları alçak ve zayıftır, sizi de kendilerine benzetirler. Bazıları kasvetli bir gecede boğuk bir fısıltıdır, bazıları çıldırtıcıdır. Bazılarını görmezden gelemezsiniz; içinizde yavaş yavaş yanarlar, asla tamamen sönmezler ama siz o alevi körüklemeye cesaret edemeyecek kadar korkaksınızdır. Bazı aşkları hissetmiyormuş gibi yaparsınız; hissettiğinizi bilseniz bile, sabahları düşündüğünüz ilk şey o olsa bile, kalbinizin karanlık odasında bir kibrit gibi yansa bile. Çünkü bir şeyi onu sevdiğiniz gibi sevmek, ceplerinize taş, gözbebeklerinize melankoli dolduran acı verici bir aşktır ve eğer zaman size bir şey öğrettiyse o da bunun önemli olmadığıdır. Onu yine de sonsuza dek seveceksinizdir.

Magnolia

“Bunu sevdim.” Elbisemi çekiştirerek arkamdan geldi. Siyah, *Amiri Thrasher* marka kot pantolon (dizleri ekstra yırtık, tabii ki), siyah *Vans* ve *Givenchy*’den siyah beyaz, *reglan* kol bir tişört giymişti.

Yatak odasının aynasındaki yansımama bakarken başımı eğip gözlerimi kısıtım. Son zamanlarda buraya gelen tek kız benmişim gibi davranıyordum. Yüzüğünün takılı olduğu kolyeyi benim dışımda ve muhtemelen daha sonra ondan başka kimsenin göremeyeceği bir yere koyduğumdan emin oldum. Kırmızı, mavi ve beyaz çiçekli, saten jakarlı elbisemin yakasını düzelttim.

“*Miu Miu*,” derken aynada bakışlarını yakaladım.

Gözlerine bayılıyordum.

Kayıtsız bir şekilde başıyla onayladı. “Geçen hafta bir *Miu Miu* modeliyle yattım.”

Gözlerinden nefret ediyordum. Bir an için ona ters ters bakıp kendimi toparlamak adına sertçe yutkundum. Ardından umursamazca gülümsedim. “Umurumda değil.” Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve bir an için sadece gözlerinden değil, her şeyinden nefret ettim. Beni bu kadar iyi tanıdığını bildiği için, söylediğim her şeyde aslında ne dediğimi görebildiği için, benden başka biriyle yattığı için. Kayıtsızca omuz silkti.

O, BJ Ballentine, gerçekten de benim her şeyde... ilkimdi. Aşkta ve kalp kırıklığında. Saçları kahverengi, gözleri yeşil olsa da altın saçlı ve altın gözlü çocuktü. Onun Londra’nın en yakışıklı erkeğı olduğunu söylüyorlardı ve sanırım ben de aynı fikirdeydim. İyi günlerinde. *Ama neden size onu anlatıyorum ki? Kim olduğunu zaten biliyorsunuz.*

“Umurunda olmadığını biliyorum.” Dilini dalgın bir halde dişlerinin üzerinde gezdirdi. Sinirlendiğı zaman anlıyordum çünkü sinirlendiğinde dilini dişlerinin üzerinde gezdirirdi. Bu sadece bir saniye sürerdi, sonrasında bakışları bana her zaman baktığı gibi yumuşardı.

* Kadınlar için giysi ve aksesuar tasarlayıp üreten, *Prada* markasına bağılı bir moda evi. (ç.n.)

“O zaman erkek arkadaşın vardı, Parks...” Göz göze gelmeye çalışıyordu ama gözlerimi ondan kaçırıyordum; çünkü dikkatimi çekmek için uğraşması gerektiğini düşündürmek hoşuma gidiyordu.

“Doğru.” Göz kırparak tekrarladım. “Umurumda değil.”

“Evet.” Yapmacık bir sıkıntıyla iç geçirdi. “Kalkanlar kuşanıldı, değil mi?” dedi fısıldarcasına. Kalbimden asıl geçenleri sakladığımı gördüklerinde erkekler birbirlerine bunu söylerlerdi.

Yalan söylediğimi bildiği için bana bir kez daha gözlerini dikti ve bakışlarımız buluştuğunda kalplerimiz bir kazanan olmadığını anladı.

Seni özledim, diye göz kırptım Mors alfabesiyle.

Seni hâlâ seviyorum, dedi mükemmel ağzının kenarları yukarı kıvrılırken.

Oldukça yavaşça. Her zaman bir şekilde arı sokuyormuş gibi hissettiriyordu. Bir zamanlar kalbimin tamamı, o dudağın üzerinde dengelenmişti.

“Neyse, ne zamandı?” diye sorarken birden dönüp ona baktım. Bi-leğinden tutup siyah kot yama desenli kamyoncu ceketinin kollarını -bu da *Amiri*’dendi- ona sormadan kavradım. Gözlerinin üzerimde olduğunu, beni izlediğini, kafamı kaldırmamı beklediğini hissedebiliyordum ve bunu her yaptığımda, her zaman olduğu gibi içim acıyordu. Suyu tekrar bırakılan bir balık gibi. Acı verici bir rahatlamaydı.

“Ne, ne zamandı?” diye sordu Beej, kaşlarını çatmış beni yakından izliyordu.

Ceketinin ortasını çekiştirdim, iliklesem mi yoksa açık mı kalsa daha iyi görüneceğini düşünüyordum. Düğmeleri aşağıdan başlayarak iliklemeye başladım. Başını çevirdi, hâlâ göz göze gelmeye çalışıyordu ve ben gözlerimi kaçırırken çenemi kaldırıp başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttu.

Fiziksel olarak ne kadar yakın durursak duralım, yine de aramızda bir orman yükseliyordu. Hatalarımızla büyümüş çam ağaçları o kadar uzundu ki üzerlerinden göremiyorduk ve söylemediğimiz şeylerden oluşan nehirler o kadar genişti ki etrafından dolaşamıyorduk. Olmak istediğimiz yerin yakınında değildik, tamamen izole olmuş haldeydik. Bir an için kaybolmuş ve yalnız hissetsem de aslında onunla kaybolmuş ve onunla yalnızdım. “Sadece ne zaman olduğunu merak ettim, hep-

si bu.” Birkaç defa gözlerimi kırptırdım. Anıları bastırmama yardım ediyordu. Düğmeleri çözdüm. “Çünkü geçen haftanın neredeyse tamamında benimleydin, bu yüzden gözleri birbirinden çok uzakta olan, bembeyaz bir kızla sevişmek için ne zaman vakit bulunduğunu gerçekten kestiremedim.”

Bana pis pis sırtırken eğleniyordu. BJ Ballentine uzun boyluydu. 1.88’di.

“Ne?” Masumca omuz silktim. “Gulyabani beyazlığında ve donuk donuk bakan uzaylı gözleriyle Fabio Zambenardi, bariz bir şekilde estetik anlayışı olan biridir.”

BJ gülümsemesini bastırdı. “Erkek arkadaşın vardı, Parks,” dedi tekrar ve ben onu duymazdan geldim. Bunun konumuzla bir alakası yoktu.

Ceketinin düğmelerini yeniden ilikledim. “Ama neredeyse hep seninleydim, o yüzden tam anlamıyla ne zaman olduğunu anlaya-”

“Takvimimi seninle paylaşmamı ister misin?”

“Seks takvimini mi?” diye sordum. Bir yandan ne takvimi olursa olsun evet demeli miyim diye düşünüyordum. Haftanın hangi geceleri saçımı yıkamam gerektiğini planlamama oldukça yardımcı olurdu, muhtemelen. Üstelik her zaman nerede olduğunu bilmek istiyordum, ki hiçbir koşulda bunu kabul edemezdim; bu yüzden sadece ona baktım.

Gözlerini kıstı. “Seks takvimim yok.”

Ben de ona baktım. “Peki, iş takvimin olmadığı da kesin...”

“Bir işim var.” Gözlerini devirdi.

“Ne işi, Instagram hayran kitlen için tişörtünü çıkarmak mı?” Utangaç bir şekilde sırtırken ensesini kaşıdı.

“Sadece faturaları ödemeye çalışıyorum.” Şakacı bir şekilde omuz silkti. “Hepimiz sekiz yüz milyon doların üstünde oturmuyoruz, Parks.”

“Çok doğru, çok doğru,” diye kabul ettim. “Peki ya ailenin *Grenada* açıklarındaki küçük adası?”

Sırıtarak altdudağını yaladı. “Küçük diye vurgu yapmana gerek var mıy-”

“Benimkinden küçük,” diye araya girince o da güldü.

Beni baştan aşağıya süzerken gözleri, eskiden ellerinin yaptığı gibi üzerimde geziniyordu. Keskin bir nefes alıp beni severcesine verdi, aynada kendine baktı ardından ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Düğmelerde neye karar verdik?”

Düğmeleri tekrar çözdüm. Bana bakarken dudaklarında bir sırıtış belirdi.

“Hep beni soymaya çalışıyorsun.”

Gözlerimi devirdim ama kızarmaya başlamıştım. “Ancak rüyada.”

El çantası rafımın dördüncü katından, *Jacquemus*’un gök mavisi *Le Chiquito Noeud* model nubuk omuz çantasını çekip aldım.

“Keşke,” diye kabul etti, sonra vücudumu tekrar baştan aşağı süzdü. “Çözülmesi gereken düğmelerin var mı?”

Gülerek hafifçe vurdum. “Siktir git.”

“Hadi ama.” Kolunu boynuma dolayarak beni kapıya doğru çekti. “Geç kalacağız.”

“Eee, Parks,” diye sordu BJ, hafifçe gülümserken gözlerini kısmıştı. “Bu hafta seni en çok ne sinirlendirdi bakalım?”

“Bu hafta?” Kaşlarımı çattım. Tüm ekip ile bir masada oturuyorduk, en yakın arkadaşlarımızıydık ama yine de bazen bir şey oluyor, sonra tüm dünya kararıyor ve gözlerimiz bir tek birbirimizi görüyordu.

“Eh,” diye omuz silkti. “Ne olduğunu her zaman *bilirim*.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Şimdi de biliyor musun?” Başıyla onayladı ve ben parmaklarımı masaya vurarak beklemeye başladım. “O halde aydınlat beni.”

Annabel’deydik, yolunuz buraya düşerse 1995 Dom Pérignon Rosé’den bir şişe sipariş etmenizi şiddetle tavsiye ederim.

BJ’in içtiği şarap bu değildi elbette, o *Negroni* içiyordu. Her zaman *Negroni* içerdi, tabii gece kötüleşmiyorsa, o zaman da 1942 *Don Julio*.

“Seni en çok deli eden şey... kızların bana ilgi göstermesi. Tabii ki.” Sanki “*n’aber*” der gibi, ağzının kenarı kıvrıldı.

Dudaklarımı bükerek başımı sertçe iki yana salladım. “Hayır. Bunun... uzaktan yakından alakası bile yok.”

Yine de tamamen öyleydi ve kesinlikle, yüzde yüz doğrudu.

Gözlerini devirdi, yalanı görmezden geldi. “O zaman bu hafta, hadi...”

“Instagram’da makyaj yapmadıklarını açıklayıp Instagram’da makyajsızmış gibi gözükmeye çalışan kızlar.”

En iyi arkadaşım Paili Blythe, “Ah,” dedi. “Ben de nefret ediyorum!” Platin sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve küçük düğme burnu sinirle kıvrıldı. “Bizden ne istiyorlar, Mor Kalp’ mi?”

‘Çok teşekkür ederim’ der gibi bir hareket yaptıktan sonra devam ettim.

“Kasıtlı olarak bakımsız olmanın övülecek yanı ne, gerçekten anlamıyorum.”

“Biraz kapatıcı, belki?” diye önerdi Paili. “Güzel bir krem allık.”

“Ah, nasıl yani, Charlotte? Bugün hiç makyaj yapmadın mı?” diye sordum ortaya. “Evet, biliyorum, gözlerin görüyorsa yeterince belli oluyordur.”

BJ gülümseyerek dilini arka azı dişlerinde gezdirdi. Kahkaha atarak başını iki yana salladı.

“Herkes yataktan bir çizgi filmdeki geyik gibi çıkmıyor, Parks.”

“Ben-” Bir an bocaladım. “Bu... bir iltifat mıydı?”

“Kesinlikle.” Başıyla onayladı.

“Hadi ama,” dedi Henry Ballentine, en eski arkadaşım. Görünüş olarak ağabeyine çok benziyordu, kahverengi saçları ve insanı hamile bırakabilecek gülümsemesi vardı ama BJ’in yeşil gözlerinin aksine, onunkiler maviydi ve ara sıra taktığından, acaba gerçekten takması gerekiyor mu, diye şüphelendiğimiz bir gözlük takıyordu. “Bambi’nin, BJ’in cinsel uyanışı olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Hey, Bambi bir erkek,” diye açıklama gereği duydu Christian Hemmes, her zaman yaptığı gibi eğlendiğinde ortaya çıkan Manchesterli aksanıyla. Christian ve ben bir zamanlar çıkmıştık. Bir nevi. Şu anda böyle demeyiz ama çıktık, sanırım. Ve kötüydü. İkimiz için de kötüydü (özellikle de onun için kötüydü), Beej için kötüydü (özellikle Beej için kötüydü) aslında herkes için kötüydü.

Yine de öyle yakışıklıydı ki Christian. Altın sarısı saçları, ela gözleri, dolgun dudakları vardı. Neredeyse melek gibi, görünüşte tabii ki, dav-

* *Purple Heart*, Amerika Birleşik Devletleri’nde askeri personelin cesaretini ve fedakarlığını onurlandırmak için kullanılan bir madalyadır. (e.n.)

ranışlarıyla değil. Aslında davranışları korkunçtu. Onun ve kardeşinin yaptığını düşünmemeye çalışıyordum... Bilmediğimi sanıyorlardı. Ancak biliyordum. Bu gruptaki çocuklar hakkında her şeyi biliyordum.

Henry ve BJ, Christian'ın açıklamalarından dolayı şaşkın ve kafaları karışmış görünüyorlardı.

Ona alaycı bir bakış attım ve Beej'e döndüm. "Peki ben geyiksem, sen nesin?"

"Kurt," dedi hiç düşünmeden.

Gözlerimi devirdim. "Yalnız olanlardan mı?"

Başını iki yana sallarken gözleri tanımadığımız insanlarla dolu bir mekânda, tanıdığımız insanlarla dolu bir masada olmaması gerektiği kadar yumuşak bakıyordu. "Ormanda kendi başına ecza dolabının tepesine ulaşamayan ya da arabasının motor yağını değiştiremeyen bir geyik ya da-"

"Çok modern bir geyiğe benziyor," diye fısıldadı Henry kardeşine.

"Kesinlikle karmaşık bir geyik," dediğinde BJ, kaşlarını çatarak ona baktım. Sırıtiyordu.

"Kurt olmasaydı, geyik muhtemelen şu an giydiği o elbiseyi giyemezdi," diyerek başıyla onayladı BJ. "2004'ten beri karnını doyuramazdı... bu yüzden kurt iyi kalpliliğinden dolayı bir yere kaybolmuyor."

"Sanırım kurtlar geyikleri yiyor," diye araya girdi Henry nezaketsizce.

BJ, gözlerini devirdiğinde Henry'nin haklı olabileceği aklımı kurcalıyordu.

Perry Lorcan, arkaya taranmış kahverengi saçları, iri kahverengi gözleri, kocaman gülümsemesi, çıkık elmacık kemikleri ve tamamen muhteşem, tamamen harika bir şekilde masanın diğer tarafından başını iki yana salladı. "Henry'nin kafası karıştı. Bambi benim cinsel uyanışımdı. BJ'inki ise Ariel'di." Göğsünü işaret etti. "Deniz kabuğundan sutyen. Göğüslere bayılır."

İstemsizce bakışlarımı göğüslerime indirdim. Tekrar yukarı baktığımda BJ beni izliyordu. Diğerlerine çaktırmadan bana göz kırparken sırıtıyordu.

O anda alev almamak için elimden geleni yaptım.

"Ee..." Beej bana doğru eğildi, yüzümde olmayan bir kirpiği ala-

rak... aslında bana dokunmak için bulduğu bir bahaneydi. “İkimiz de seni çıldırtanın gerçekte ne olduğunu biliyoruz.” Gülümsememek için direndim. “Peki sahte olan ne o zaman?”

Gülümsememi kontrol etmeye çalıştım. “Bunu da biliyorsun.”

“Biliyor muyum?” Gözleri parlıyordu, gözlerimi devirdim. Düşünmek için bir saniye durakladı. “Güllerin ve düğün çiçeklerinin aynı bukette olması mı?”

Başımınla onayladım. “İğrenç. Çok tatsız.”

İçten bir şekilde güldü. Söylediğim şeylere gülmesine bayılıyordum. Onu sonsuza dek güldürmek istiyordum fakat yapamazdım çünkü beni sonsuza dek sürecektir şekilde kırmıştı. Buna rağmen onu öpme isteğimle mücadele ediyordum. Jonah Hemmes, Christian’ın ağabeyiydi, masanın diğer tarafından kollarını uzattı; her zaman siyah giyinirdi. Siyah kot ceket, siyah tişört, siyah kot pantolon, siyah *Converse* ama içi pırıl pırıldı; işinin tehlikeli doğası bir yana. Saçları sarı olabilirdi ama bence kahverengiydi, gözleri yeşil olabilir ama bence kahverengi ya da elaydı? Tüm yönleri keskindi; keskin çene, keskin burun, sivri dil. Ancak sivri dili bana dokunmuyordu çünkü ben onun favorisiydim.

Jo, kafasıyla beni işaret ederek. “Yine Monty Python’dan mı bahsediyor?”

Ben tüm bu olanlara kızıp burnumu havaya kaldırırken BJ, en yakın arkadaşına itiraz edercesine başını salladı.

“İngiliz sinemasının alnında bir leke ve bu konuda tek bir kelime daha duymak istemiyorum.”

“Bu akşam ne izleyeceğimizi biliyorum o zaman.” Beej göz kırptı.

“Evet.” Bakışlarımı ona çevirdim. “Ben de öyle. Dün gece Jack Bauer’ı” çok zor bir durumda bırakmıştık.”

Jonah uzanıp içkimi alırken BJ’in eline vurdu. “Zavallı herif, her zaman zor durumda.”

Kokteylin tadına baktıktan sonra yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. Çok tatlıydı.

Henry kardeşine dirsek attı. “Dün gece?” diye sordu kısık bir sesle, onları duyabileceğimin farkında değildi. “Peki bu hafta kaç gece?”

* Monty Python, Britanyalı komedi grubu. (ç.n.)

** Jack Bauer, 24 isimli televizyon dizisinde Kiefer Sutherland’ın canlandığı ana karakterdir. CTU (Counter Terrorist Unit; Antiterörist Birimi) adlı bir biriminde operasyon ajanı olarak çalışmaktadır. (e.n.)

“Her gece?” BJ gözlerini kıstı. “Sana ne bundan?”

Henry bir kaşını kaldırdı. “Onun ayrılığını gayet iyi karşıladı.”

BJ çenesini sıkıp savunmaya geçti. “Öyle.”

Henry ona bir bakış attı. “Yoksa bu hafta her gece kaldığın için mi?”

BJ savunmaya geçti. “Ayrılmadan önceki hafta da her gece onlarda kaldım, o yüzden-”

“Her gece değil,” diye konuşmalarına karıştım. “Sadece üç.”

İkisi de bana bakıp biraz şaşırdılar, sanki bu konuşmayı önümde gerçekleştirdiklerini unutmuş gibiydiler.

“Dört,” diye fısıldadı BJ, onu sadece ben duyabiliyordum ve yüzlerimiz o kadar yakındı ki başım dönmeye başlamış, nefesim kırık kalbimin bir parçasına takılmıştı.

Dört mü? Brooks Calloway’in beni terk etmesine şaşmamalıyım.

Bu beni neden etkilemişti bilmiyordum ama resmen içimden geçmişti. Tıpkı bir ok gibi.

Dört gece meselesi mi?

Kaybettiğim için üzüldüğüm tek adam oydu... âşık olduğum tek adamdı.

Ne yaptığımın farkında bile olmadan masadan kalkarken kafam karışmış, paniklemişim fakat panik atak geçirmiyordum. Hayatlarını kontrol edemeyen insanlar panik atak geçirirlerdi ve ben her şeyi kontrol edebiliyordum; gerçekten de her şeyi... özellikle de kalbimi. Onu kaybetmenin acısı dalga dalga gelip gidiyordu. Tuhaf zamanlarda, tuhaf yerlerde gösteriyordu kendisini.

Mesela olaydan üç yıl sonra, Dorchester’da, yanımda bir saat önce onun için seçtiğim *Amiri* ceketıyla otururken, o yanımdayken her zaman olduğu gibi beynim verdiğim komutları algılamıyordu.

Bir hafta önce ayrıldığım erkek arkadaşımın bahsettiğimi mi sanıyordunuz?

Ne kadar safsınız. Kalbimin zincirlendiği batan gemiyi bırakma yeteneğim konusunda ne kadar da iyimsersiniz.

“Bu Magnolia Parks mı?”

“Erkek arkadaşı nerede?”

“Burada BJ Ballentine ile mi birlikte?”

“Yine beraberler mi?”

“Asla ayrı olmazlar.”

“Onun erkek arkadaşı yok muydu?”

“Elbisesi çok güzel.”

“Elbisesi iğrenç”

“Yine mi sevişiyorlar?”

Bunlar tuvalete doğru ilerlerken duyduklarımdan sadece bazılarıydı, yürürken bayılmamaya çalışıyordum.

Bu arada dört gece olayı, Brooks Calloway ile ayrılma sebebimiz değildi. Brooks bunu bilmiyordu. Ya da muhtemelen biliyordu çünkü herkes benim hakkımda sandığımdan daha çok şey biliyor gibi görünüyordu. Brooks’un umurunda değildi, hiç de olmamıştı. En kaba tabirle ve en gizli konuşulmayan terimlerle, Calloway ile karşılıklı olarak çıkar sağlayan bir ilişkimiz vardı.

Ben onun içine doğmadığı hayata giriş biletiydim ve o da benim son savunma hattımdı. BJ ile neden aslında olduğumuz gibi olmadığını açıklamak için olağanüstü bir bahane ve uyduruk bir kılıftı. En iyi arkadaşım ile sadece en iyi arkadaş olmak; onu sevmenin bende yarattığı boşluğu doldurmayı bir anlığına bıraktığında, arkasına saklanıp sığınabileceğim bir şeydi.

Banyo aynasında kendime bakıp Mizuki altın ve inci halkalarımı saçlarımdan kurtararak siyah saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bir kâğıt havluyu ıslattım. Her zamankinden daha kırmızı olan yanaklarıma bastırdım. Beej ve ben birkaç günlüğüne Pentle Bay’e gitmiştik. Geçen hafta, yedi gecenin sadece üçünde benimle değilken araya bir *Miu Miu* modelini sıkıştırmayı başarmasını aklım almıyordu. Nerede buluşmuşlardı? Buluştuklarında ben de orada mıydım? Kaç kere? Bu sorular kafamda dönüp duruyordu. Nerede sevişmişlerdi? Bir otelde mi? Onun evinde mi? Hangi evde? Asla ailesinin evi olamazdı, annesi onu öldürürdü. Onun evinde, Jonah ile birlikte mi? Ben oradayken o da orada mıydı? Çarşafı değiştirmiş miydi? BJ’in seks yaptığı çarşafalarda uyuma fikri, gözlerimi anlam veremediğim bir şekilde yaşartmıştı. Bu his çok tanıdıktı çünkü bu her zaman oluyordu. Yaptığı şey buydu. Diğer kadınlarla yatmak.

Bu arada, gazetelerde okuduğunuzun aksine yatmıyorduk. İnternette okuduğunuz her şeye inanmamalısınız ama şuna inanabilirsiniz: Bir zamanlar, BJ Ballentine hayatımın aşkıydı.

Artık değildi ve şu anda bilmeniz gereken tek şey buydu.

“İyi misin?” Paili aynada, arkamda belirdi.

“Hı?” Hızla arkamı döndüm. “Evet. İyiyim.”

Bana inanmayarak kaşlarını çattı. “İyi olmasan da sorun olmazdı, biliyorsun,” diye üsteledi.

“Biliyorum,” diye omuz silktim. “Biz gerçekten daha yeni ayrıldık, alışmak biraz zaman alır.”

“*Miu Miu* modelini kastetmiştim.”

Kaşlarımı çattım. “*Miu Miu* modelini nereden biliyorsun?” Bana umutsuz, üzgün bir şekilde gülümsedi. “Perry?”

Kaşlarım daha da çatıldı. “O nereden biliyor?”

Paili üzgün görünüyordu. “O her kimse, senin eline su dökemez.”

Ondan uzaklaşıp yansımama baktım.

“Tabii ki,” diye dudak büktüm. “Adeta elmas gibi gözlere sahibim.”

Paili gülümsemesini bastırdı.

“Zaten umurumda değil,” diyerek başımı iki yana salladım.

Bana inanmadığı çok aşikârdı. Lanet olsun.

Alexander McQueen kafatası desenli deri el çantamdan mükemmel mercan rengi ruju çıkardım; kahverengi tenimi daha da esmerleştiren ve açık renk gözlerime dikkat çeken mükemmel mercan rengi dudaklar.

“Bu bakış...” Ona izin verdiğimde BJ Ballentine gözlerime bayılıyordu. “1600’lerden kalma, biliyor muydun? Usta bir zanaatkârın çırağı, ona ışık vermesi için sadece mumu tutabildiği zamanlardan.”

En iyi arkadaşım bana anlayışlı bir bakış atarken yüzü yumuşamıştı; benim için üzülüyordu. İnsanların benim için üzülmesinden nefret ederdim ama bana üzülmesinden en az nefret ettiğim insanlardan biri oydu.

Elimi tutup beni lavabodan çıkardı, BJ’ye doğru ilerliyorduk.

“Selam.” Bana kocaman, tuhaf bir şekilde gülümsedi.

Ben de ona garip bir bakış attım. “Selam?”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup yolumu umarsızca kapattı. “Ne yapıyorsun?”

Kafam karışmış bir şekilde onunla Paili’nin arasına baktım. “Masa-ya geri dönüyorum?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Hayır.” Aptalmışım gibi başını iki yana salladı. “Hayır. Hadi lavaboya geri dönelim.” Beni geriye doğru iteklemeye başladı.

“Sen ne...” Paili söze girdi. “Ah.” Durdu. Benim görmediğim bir şeyi gördü. “Evet. Lavabo.”

BJ bana başını salladı. “Banyolardaki... yeni... şeyi... yeni *Dyson* kurutucuları gördün mü?” BJ ıslık çaldı. Paili heyecanla başıyla onayladı. “Vay canına.”

“Evet,” diye başımla onayladım, sanki deli biriymiş gibi. “Gördüm. Aslında az önce.” Ona bir bakış attım. “Senin evinde de aynısından var.”

“Evet,” diye başıyla onayladı. “Biraz tuhaf, değil mi? Sence onları çıkarttırmalı mıyım?”

“Pekâlâ, aslında, evet. Sakıncası yoksa çünkü oldukça gürültülü ve Jonah’ın mesanesi çok küçük; gecede dört kez kalkıyor ve ben duvarlardan duyabiliyorum. Ayrıca ben şahsen şu tek kullanımlık, kâğıt olmayan, keten, havlu gibi şeyleri tercih ederim ama bunu masada konuşsak olmaz mı çünkü hazır konu açılmışken banyonuzda değiştirmek istediğim başka şeyler de var...”

Tam o sırada, bir hafta önce ayrıldığım eski erkek arkadaşımı bizim masadan birkaç masa ötede, daha önce hiç görmediğim bir kızla el ele tutuşurken gördüm.

“Siktir, ne oluyor?” Bunu istediğimden daha yüksek sesle söyledim.

Ona doğru ilerlediğimin farkında olmadan ona doğru ilerledim. Aptal bir alevlin etrafındaki mazoşist bir güve gibiydim. Brooks Calloway kocaman, aptal, sersem kahverengi gözleriyle şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Ellerimi kalçalarımın altına koyup, “Burada ne işin var?” diye sordum.

“Hımm.” Bakışlarını benim ve yanındaki kızın arasında gezdirdi. “Akşam yemeği yiyorum?”

Yanındaki kızı hızlıca süzdüm. “Merhaba, çok özür dilerim, ben Magnolia.” Ve sonra Brooks’a baktım. “Lanet olsun, ne dönüyor burada?” Ellerim kalçalarımdaydı. “Burada başka bir kızla mısınız?”

Ayrılığımız ve onun başka kadınlarla çıktığı haberi sosyete sayfalarında bile yer almadan?

“Evet,” diye başıyla onaylarken oturuşu dikleşti.

“Lanet olsun!” Tepkimi göstermek için ayağımı yere vurdum. “Bu çok kaba.”

Bakışları benden, arkamda duran BJ'e kaydı. BJ'e düşünceli bir bakış, bana da uzun bir bakış attı. "Öyle mi?" Gözlerini kıstı. "Merhaba, BJ."

BJ yüzünde gergin bir gülümsemeyle başıyla selamladı. Bu, pek de hoşuma gitmeyen bir bakıştı. "Calloway."

"Hımm," diyerek başımı şaşkınlıkla geriye çektim. "Üzgünüm ama dinle, insanlar hâlâ birlikte olduğumuzu düşünüyorlar. Sen de burada başka bir kızla birliktesin."

"Doğru. Ancak, sen de başka bir erkekle buradasın?"

"Burada birkaç erkekle birlikteyim," diye açıkladım.

"Ne güzel." Başıyla onaylamıştı ama samimi olduğunu sanmıyordum.

"Ben arkadaşlarımla birlikteyim."

"Burada Ballentine ile birliktesin." Bana öyle bakıyordu ki acaba daha önce yaptığımız anlaşmadan o kadar da memnun değil miydi, diye düşünmeye başlamıştım. Boğazını temizledi. "Her neyse. Bu Hailey-"

"Manikür yaptırıyor, biliyorsun değil mi?" diye uyardım kızı. Hailey ona doğru baktı, şüpheli bir bakışı vardı.

"Erkek manikürü," diye açıkladı Calloway.

"İkisi aynı şey-" diye başladım.

"Değiller!" diye araya girdi. "Aynı şey değiller!"

Başımı iki yana salladım. "Parlatma, şekillendirme..."

"Sonunda da şeffaf bir cila," dedi Brooks, masum bir omuz silkmeyle. "Sonunda neden herhangi bir cilaya ihtiyacın olsun ki?" dedim gözlerimi kısıp ona bakarken. "Kırılğan tırnaklar."

"Ah," diye yalandan abarttım. "Seksi."

Bana gözlerini devirdi. "Hailey ve ben son üç dört aydır görüşüyoruz."

Birkaç saniye ona baktım. "Biz beş aydır çıkıyorduk."

Calloway neşeyle başıyla onayladı.

"Hadi ama dostum," dedi BJ ve kaşlarını çatı.

Calloway sanki bunu bekliyormuş gibi ayağa fırladı. "Peki bu gece hangisisin, onun bekçi köpeği mi yoksa erkek arkadaşı mı?"

BJ biraz önüme doğru siper olup gergin bir şekilde gülümsedi. "Ne olmamı isterse o oluyorum."

Brooks soğukkanlılıkla, "Ah," diye başıyla onayladı. "Yani onun orospususun."

BJ, başını şaşırtıcı bir şekilde geri çekti. "Dışarı çıkmak ister misin?"

Beej ona doğru bir adım attı ve Brooks'u bir sinir dalgası sardı. Konunun benimle ilgili olması bir yana, normalde BJ ile bir kavgada

yanlış tarafta olmak istemezsiniz. Konu ben olunca, Jonah, gözünün hiçbir şey görmediğini söylüyordu. Elimi BJ'in göğsüne koyup onu nazikçe itmeye çalıştım ama başımın üzerinden bağırdı. "Denesene bir..." dedi BJ. "Şerefsiz."

"Hey!" İkisine doğru da başımı iki yana salladım, salona bir göz gezdirince telefonların çıktığını gördüm.

Açıkkası Calloway'ın buradaki planının ne olduğunu da tam olarak bilmiyordum, ona dik dik bakıyordu.

"Gel ve bunu yüzüme söyle!" diye bağırdı Beej'e ve dövüşmeye hazır duruşuyla ilgili bir şey, bana *Oz Büyücüsü*'ndeki Korkak Aslan'ı hatırlattı.

O nazik ve bildiğimiz Brooks'tu işte, her ne kadar yumruklarını havaya kaldırıp "kaldırın şunları" demese de, öyle de olabilirdi. Bu arada, Baxter James Ballentine bir *rugby* oyuncusundan bir *Avenger*'a kadar her şey olabilirdi. Brooks'un neden onunla kavga etmeye çalıştığını anlamıyordum ve sebep ne olursa olsun, bu konuda huzursuz hissediyordum. BJ'in benim için birini yumruklaması beni rahatsız ediyordu. *Yine*. Sabah çıkacak manşetler beni rahatsız ediyordu. *Yine*. Bizim hakkımızda, benim hakkımda ne söyleyecekleri konusunda tedirgindim. Bazen benim hakkımda pek iyi şeyler söylemiyorlardı.

"Yüzüne karşı söyledim, seni sik kafalı," diye bağırdı BJ, kameraların flaşları yanıp sönüyordu, garsonlar gergin bir şekilde yakınımızda duruyorlardı.

"Bundan bahsetmen komik, sikime kim bayılıyor, biliyor musun?" Calloway kendini beğenmiş bir ifadeyle cümlesine başladı, o an şaşır-dım kaldım.

Parmağımı ona yöneltmişken gözlerim yaşardı. "Sakın söylemeye cüret etme."

BJ'in gözlerindeki bakış kötü bir bakıştı. Kötü bir bakış olduğunu biliyordum çünkü aniden diğer çocuklar etrafımıza toplanmıştı.

Manşetleri şimdiden görebiliyordum: "Ballentine, Dorchester'da kelepçelendi.", "Çocuklar, Parks için kafayı yiyor!", "Magnolia Parks kimin aletini seviyor" (bu *The Sun* olur) Brooks ben olmadan asla gazetelere çıkmazdı, belki de bu yüzden bunu yapıyordu. Gazetelere çık-

* İki takım arasında, oval bir topun el ve ayaklarla kontrol edilerek sayı yapılması esasına dayalı olarak oynanan takım oyunudur. (e.n.)

mak gibi şeyleri önemsiyordu. Beej, Brooks'a uzun uzun baktı, cümleyi bitirmesi için cesaretlendirdi.

Sessizlik oldu. Bir an için Calloway'in cümlesini tamamlamayacak kadar sağduyulu olduğunu umdum.

"O bayılıyor," diyerek beni işaret etti Brooks.

"Bu asla doğru değil!" Bağırarak tüm odaya duyurdum bu cümleyi çünkü açıklığa kavuşturulması gereken en önemli kısım buymuş gibiydi. "Doğru değil! Dürüst olmak gerekirse, üzülerek söylüyorum ki o aslında pek de iç açıcı değildi," Yeni kıza özür dileyen bir bakış attım.

"Gördüm," dedi bana.

"Tabii ki gördün." Bir kez başımla onayladım. "Acını paylaşıyorum."

"Hey." Brooks kaşlarını çatı.

Onu görmezden gelip dönüp BJ'e baktım. Çenesi gergin, yumrukları sıkılı, daima benim şerefim için dövüşmeye hazır.

"Gidelim," dedim ona ama kıpırdamıyordu.

Beej'in bakışları beni geçip Calloway'e odaklandı. Ben de yüzünü avucumun içine alıp kendime doğru çevirdim. Etrafımızda dönen kameraları görmezden gelirken o an Daily Mail'in hakkımızda bir haber yayınlayıp yayınlamamasını umursamadım. Zaten hepsi saçmalıktı. Her şey öyleydi. Hepsi karalayıcıydı. Tek görebildiğim oydu.

Gözleriyle buluşmaya çalıştım.

Göz göze geldiğimiz anda bakışları yumuşadı.

"Beni eve götür, Beej," dedim ona görmezden gelemeyeceği gözlerle. "Jack'in etkisiz hale getirmesi gereken bir bomba var."

Elimi tutup, öptü. "David Palmer'i" sikerler. Başkanlık için Bauer."

* 24 adlı Amerikan televizyon dizisinin ilk sezonunda Amerikan Başkanlığı'na aday bir senatörü canlandıran karakter. (ç.n.)

2

BJ

Babamın şalterleri atacaktı. Bir adamın itibarının her şeyi olduğunu söylerdi hep. Tabii ki böyle söylerdi çünkü iyi bir itibarı vardı. Bugünlerde itibarımın ne durumda bilmiyordum ama babamın övüneceği durumda olmadığından emindim.

“Yine mi kavga, BJ?” diyecekti. Gözlerimi devirirken tek kelime edemeyecektim. “Artık çok geç olduğunu anlamak için daha kaç kavgaya karışman gerekiyor? Magnolia’yı uzun zaman önce kaybettin.” Yarın sabah bana bunları söyleyecekti.

Muhtemelen sesli mesajla söylerdi çünkü bu gece eve gitmeyecektim.

Benim Magnolia’yı kaybettiğimi nasıl bildiğini bilmiyordum ama haklıydı. Haklı olduğunu bilmiyor; sadece öyle olduğunu varsayıyordu ki aslında bu çok sinir bozucuydu çünkü haklıydı. Alışmıştım gerçi. Haklılığına ve asla istemediğim, benim için sadece boş olan bilge cümlelerle dolu uzun sesli mesajlarına alışmıştım. Sanırım daha farklı olmamı diliyordu. Daha iyi ya da ona yakın bir şey. Parks bunun doğru olmadığını, ailemin beni deli gibi sevdiğini söylüyordu. Cidden seviyorlardı fakat bu yine de babamın daha iyi bir adam olmamı istediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Pekâlâ, ben bile daha iyi bir adam olmak isterdim.

Bana bırakacağı sesli mesaj, Magnolia için ettiğim her kavgadan sonra bana kurduğu cümlelerle aynı olacaktı. Gerçi hepsi onun içindi. Mesele de buydu zaten; sadece onu sevdiğim ve o olduğu için değil, o benim ailem olduğu içindi. Hepsi benim ailemdi. Yatılı okullar buna sebep oluyordu işte. Kendi ailenizi kurmanızı sağlıyordu. Onu sevsem de sevmesem de o benim ailemdi.

Üstelik dürüst olmak gerekirse, ne vardı biliyor musunuz? Yıllar boyunca kavga ettiğim onca boktan sebep arasında, Parks’ın eski sevgilisinin Dorchester’da alenen onun sikini sevdiğini söylemesi en iyi sebep gibi görünüyordu.

Teknik olarak onunla kavga bile etmemiştim.

LMC ve *Loose Lips*'in umurunda olmayacaktı, nasıl olsa kavga etmişim gibi yayınlayacaklardı.

Parks, sabah Richard Dennen'ı arayacağını, *Tatler*'in yayınlayabileceği her şeyi kaldıracağını söyledi.

Araba Holland Park'taki evinin önüne yanaştı.

"Holland Park'ta on yatak odalı mütevazı müstakil bir ev," geçen hafta birine bunu dediğini duymuştum. "Kapalı havuzu var ancak açık havuzu yok, bu kötü ama idare ediyoruz," diye evi hakkında hiçbir şey sormayan mağaza görevlisine ciddiyetle anlatmıştı. Onu milyonlarca kez öptüğüm büyük, siyah ön kapılardan geçtik. Bu evin bana hissettirdiklerini engellemek elimde değildi, her köşede dokunmuştum ona. Bu evin her odasında soymuştum onu. Burası, beni duygusal olarak eziyordu. Ne zaman bu girişte dursam bir ton oksitosinle birlikte steroidler üzerinde nostalji yaşıyordum. Kıvrımlı mermer merdivenlerden aşağı inişini izlerken yaşadığımız tüm anılar, kalbim boğazımda, o ellerimde...

Birini, benim onu sevdiğim gibi sevmek biraz mahvediyordu. Benim batırdığım gibi batırmak da insanı biraz berbat ediyordu.

Ön kapıyı sessiz ve ekstra yavaş bir şekilde kapatırken parmağını ağzına bastırarak beni sessizce susturdu.

"Neden beni susturuyorsun?" diye fısıldadım ona doğru, ağzım kulağına olması gerekenden daha yakındı ama tam da istediğim yerdeydi.

"Çünkü eğer Marsaili'yi uyandırırırsak, seni buraya getirdiğim için beni haşlar..."

"Ah." Parks'ın hayatındaki en önemli yetişkinin, benim beş para etmez bir adam olduğumu düşünmesi içime bir yumruk indirmemiş gibi başımla onayladım. Korkunç küçük şey, Marsaili MacCailin. Çocukluk dadısı, bakıcısı, koruyucusu, aklınıza ne gelirse, Parks için öyleydi. Ufacık olduğu zamanlardan beri buralardaydı, onu annesinin rahminden çekip çıkarmış bile olabilirdi. Her aile fotoğrafında vardı, ebeveynlerinin olmadığı ebeveyndi. 1.50 boylarında, kızıl saçlı ve güzel yüzlü bir kadındı. Bununla birlikte, kaşları hep çatıktı; en azından bana bakarken. Mars eskiden beni bayağı severdi ama şimdi, muhtemelen odadan her çıkışımda lanet bir tütsü yakıyordu.

“Ayrıca annem seni görürse muhtemelen üstüne çıkmaya falan çalışır, bilemiyorum.” Yaptığı şakanın çok da şaka olmamasından dolayı, Magnolia gözlerini devirirken ben sırtıyordum.

Arrie Parks normal annelerden değildi. Çanta tasarımcısıydı.

Çok eğlenceli ve oldukça moderndi. Elimi kızının eteğinin altında her yakaladığında beni sevimli bulmuş, gençken bizi yasa dışı mallarla bulduğunda da (ara sıra bize katılırdı hatta) başımıza bela olmamıştı. Bana göre onun bir numaralı özelliği, işlediğim günahlara rağmen hâlâ beni çok sevmesiydi.

“Baban nerede?” Etrafıma bakındım. Bu evde onunla yalnız olma hissini seviyordum.

Sanki yine çocuk gibiydik, gizlice dışarı kaçtıktan sonra gizlice geri giriyorduk.

“Atlanta.” Omuz silkti. “Sabah dönecek.”

Babası. *Pekâlâ, babasının kim olduğunu biliyordur.* Harley Parks? Yapımcı olan? Son yirmi yılda on üç Grammy ve otuz beş adaylığı vardı. Adam tam bir efsaneydi. Biraz korkutucuydu.

Acil arama listesinde *50 Cent* olan iri yarı bir siyahinin kızıyla çıkmak nasıldır, bilir misiniz? Yüksek stres, dostum. İşte böyle bir şeydi.

On yedinci doğum günü partisini ter içinde geçirmiştım çünkü babasının Kendrick Lamar ile Travis Scott’a bana bakmalarını ve beni hizada tutmalarını söylediğinden emindim. Parks her fırsatta beni elemeye çalışıyordu çünkü kendini kaptırdığında eli ayağına dolaşan küçük bir şeydi ve onu uzaklaştırmak zorunda kalıyordum. Bu yüzden bana boktan davranıyordu ve bunun komik olduğunu düşünüyorlardı, gecenin fiyaskosuydu.

Dürüst olmak gerekirse, babasının burada olmamasına sevinmiş-tim. Eğer Parks ve ben sevişiyor olsaydık, onu babasının yatağında becerirdim ama sevişmiyorduk, bu yüzden zaten çoğu gece yaptığım gibi onun yatağında uyuyacaktım.

Sanırım, hâlâ biraz siktir çekmek gibi.

Odasına gittiğimizde gömleğimi çıkarıp doğruca banyoya gittim. Duş ve çarşafı ilgili garip bir huyu vardı. Duş almadan yatağa giremezdi.

Sarhoşken bunun ne kadar boktan bir kural olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Dayanılmaz bir şeydi. Muhtemelen bu konuda milyonlarca kez savaş vermiş, tek birini bile kazanamamıştım.

Ben duş alırken banyoya girdi. Diş fırçasını aldı ve çıplak ayaklarının üzerinde dönerek beni izledi. Sadece üst tarafımı, alt tarafım her gün orada olmamasını dilediğim, arkasını göremediğin o boktan fayanslı duvarın ardındaydı. *Ne düşündüğünüzü biliyorum, bu ne saçmalık?* Garip bir durumdu. Garip olduğumuzu biliyordum.

Ancak ona âşıktım ve ona sahip olmama izin vermesinin tek yolu buydu, o yüzden her şeyin canı cehennemeydi, gemiyle birlikte ben de batacaktım.

“Bana katılmak ister misin?” diye sordum sadece onu kışkırtmak için.

“BJ,” diye homurdandı ama boş bir homurdanmaydı. Gözleri sahte bir kızgınlıkla yukarı kaysa da yanakları kızardı. Arkasını döndü, aynada kendine baktı, sinirlenmemesi gereken yüzü telaşlandı.

“En azından duş alırken seni izleyebilecek miyim?”

Kaşlarını çattı. “Kesinlikle hayır.”

Başımı ona doğru eğdim. “Biraz ikiyüzlü bir durum.”

Başımı eğmeme bayılıyordu. Ağır ağır yutkundu. Bundan nefret ediyordum. Olduğumuz bu durumdan nefret ediyordum. Ona koşup öpemediğim ve onu duşa sokamadığım için nefret ediyordum. Beni içine soktuğu bu kutudan nefret ediyordum, etrafına ördüğü duvarlardan nefret ediyordum. İlişkimizin arta kalan kemiklerinden nefret ediyordum ama elimizde kalan tek şey buydu. Yine de günümün en güzel kısmıydı.

Duştan çıkarken, “Bana bir havlu uzat,” dedim.

Elleriyle gözlerini kapatmaya çalışıyordu ama sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. “Aman Tanrım.”

“Biliyorum, evet.” Sırf onu kızdırmak için gururla iç çektim.

“BJ!” diye bağırdı, yanakları biz şey yapmadan önceki rengine dönmüştü... anlarsınız işte.

Görmeden bana vuruyordu... hem havluyu uzatıyor hem de bana vurmaya çalışıyordu.

“Ellerine dikkat et, Parks.”

Gözleri hâlâ kapalıydı, beni banyodan dışarı iterken elleri vücudumdan aşağı kaydı. İkimiz de bunun kasıtlı olduğunu biliyorduk ama o bunun bir kaza olduğuna yemin edebilirdi. Başka bir hayatta olsam

havluyu bırakıp onu belinden kavrar, delice öperek yatağına geri götürdüm ama bu hayatta kapıyı yüzüme çarptı.

Parks'ın bu hafta bana aldığı eşofman altımı “benim çekmecem” olduğunu ikimizin de bildiği ama bunu dillendirmediğimiz çekmeden çıkarıp yatağına girdim. Duştan çıktığında kızmış gibi yapsın diye onun tarafına oturdum. Beni kendi tarafıma itecek ve bana tekrar dokunmak zorunda kalacaktı. Ellerinin vücudumda gezinmesine bağlıydım.

On dakika sonra *La Perla*'dan açık pembe ipek bir kombinezonla geldi. Markasını biliyordum çünkü bunu ona ben almıştım. Pek seksi değildi. Dantel falan yoktu. Ona seksi iç çamaşırı alsaydım burnumdan getirirdi ki aslında bu yıl sevgililer günü için almıştım. Denemeye değerdi çünkü sevgililer günü aynı zamanda benim doğum günümde. Parks'a bunun, onun için olduğu kadar benim için de olduğunu ve bana bu iyiliği yapması gerektiğini söylemiştim. Kafama fırlatmıştı. Ertesi gün de giymişti, bunu da ekleyeyim. Benim için giydiğini söylememişti ama Londra'nın son on yılda gördüğü en soğuk 15 Şubat'ta *brunch*'a transparan bir üstle gelmişti.

Hayal ettiğim gibi olmuştu.

Yüzünde kızgın bir ifade vardı. Üzerime yürüyüp beni itebildiği kadar sert ittiğinde neredeyse hiç etkisi olmamıştı. Güldüm, o ise daha sert itti. Onu üstüme çektiğimde birkaç saniye boyunca üzerimde kaldı. Vücudumu yatağın benim olan tarafına itiyormuş gibi yaparken aslında sadece elimizden geldiğince birbirimize sarılmaya çalışıyorduk. Bu üç, dört, beş, altı saniye sürdü. Ardından gözleri iki buçuk sene önce onu nasıl incittiğimi hatırlayarak büyüdü ve benden uzaklaştı. Altdudağı sarktı ki onu daha iyi hissettirmek için öpemeyeceğimden bu pek adil değildi.

“İyi misin?” Ona baktım.

Bana bakıyordu, zihnimdeki dosyalarda onu daha iyi hissettirecek bir yol bulmaya çalışıyordum ama yoktu. Lanet bir zaman makinesine ihtiyacım vardı.

Gözleri üzerimde gezindi, parmağını başparmağımdaki dövmenin üzerine bastırdı. Küçük bir unutmama beni düğümüydü. Birinci ay dönümümüz için ona *Tiffany*'den bir kolye almıştım; bu arada bu çok

da matah bir şey değildi ama sanırım on beş yaşındayken ve hayallerinizdeki kızı bulduğunuzda önemli oluyordu. Her neyse, çok sevmiştii. Birkaç yıl sonra kaybetmişti ve aynısı artık üretilmiyordu. Onun için yaptırdığım ilk dövmeydi.

Gerçi tüm dövmeleirim onun içindi, biri hariç...

“Bu yeni.” Birkaç gün önce göğsüme yaptırdığım küçük bir dövme dokundu. Bir balina. Jonah yüzünden? Zekice olduğunu düşünmüştü. Umurumda değil, iki penilik bir madeni paradan bile büyük değildi.

Yüzümü buruşturdum. “Jo’ya karşı iddiayı kaybettim.”

Bana biraz ters ters baktı. “Hıh...” diye bir ses çıkardı.

“Ne?”

“Hiç.” Kibirli bir havaya büründü. “Bence vücudun konusunda biraz umursamazsın.” Umursamıyormuş gibi omuz silkti ama umursadığını söyleyebilirdim.

“Diğer yirmi ikisinin umursamazca olduğunu düşünmemiştin.”

“Çünkü onların hepsi be...” Söylemeden önce kendini tuttu, bana zoraki, kontrollü bir şekilde gülümsedi.

Bunların hepsi derin, mitolojik ilişki bilgileri, sembollerdi; onun bildiği, benim bildiğim ve başka kimsenin bilmediği şeylerdi. Üzerimde ondan izler taşımayı seviyordum. Eskiden başka şekillerde iz bırakırdı ama artık bırakmıyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak kendini toparlamak adına boğazını temizledi.

“Çünkü diğer yirmi iki tanesi senin vücudunu önemseyen biriyle ilgili.”

Gözlerimi devirdim. Sadece ona değil. Kendime, bize ve hayatlarımızda her ne halt ediyorsak ona. “Bu yüzden mi son üç yıldır taşaklarım morarıyor yani?”

“BJ...” Bana bakıyor, inanamıyordu. “Tanıdığım herkesten daha fazla seks yapıyorsun. Eğer hâlâ taşakların morarıyorsa bir doktora görünmelisin.”

Gülmeye başladığımda o da gülmeye başladı. O kadar komik olmasa da gülüyorduk çünkü ikimiz de bundan nefret ediyorduk. Gelgelelim o birileriyle çıkıyordu, ben de sevişiyordum. Yaptığımız şey buydu, o yüzden güldük.

Yatak odasının kapısı açıldı ve kız kardeşi odaya girdi. Neredeyse.

“Vay, vay. Bu Londra’nın en toksik çifti değil mi?” Bridget Parks kollarını göğsünde kavuşturarak bize bakarak sırtıttı. Parks’tan iki yaş küçük, kahverengi gözlü, kıvrıkcık saçlı, düşündüğünden daha güzeldi ama bu onun umurunda değildi. Bridge, en küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı.

“Fridget.” Parks daha dik oturarak başıyla onu selamladı. “Kitapları karıştırdığın sürükleyici bir akşam daha nasıldı?”

“Eğitimi kötü bir şeymiş gibi göstermene bayılıyorum,” diye karşılık verdi Bridge ve Magnolia, gözlerini kısarak ona baktı.

“Ben de eğitimliyim,” dedi Parks ona, burnu havada bir şekilde.

“Sanat fakültesi,” diye alay etti Bridge. “Ki hepimiz bunun ‘hayatında ne yaptığını bilmemek’ anlamına gelen bir yüksek eğitim terimi olduğunu biliyoruz ve bunu bir kâğıt parçasına yazıp onaylatmak için Imperial Üniversitesi’ne hatırı sayılır bir para ödedin.”

“Evet ama...” Ona gözlerimi kısarak bakıyordum. “Imperial Üniversitesi’ne kabul aldı.”

Kız kardeşi gözlerini devirdi. “Sanki babam kabul alması için para vermemiş gibi...”

“Üniversitelerin yeni desteklere ihtiyacı var.” Parks omuz silkti, suçlamadan rahatsız olmamıştı. “Hayatın döngüsü bu.”

Bridge ona bir bakış attı. “Öyle mi?”

Homurdandım.

“Söylesene, Bridget, hayatında üniversite, denemeler ve ödevlerden başka bir şey olmaması nasıl bir şey?” Parks bana döndü. “Bu üzücü değil mi? Sence de üzücü değil mi?”

Ağzımdan nefes verdim. “Beni bu işe karıştıрма.”

“Pekâlâ,” diyerek başladı Bridge. “Görüyorum ki ikiniz yine buradasınız...” Magnolia’nın yatağını işaret etti. “Yine? Konuşmamıza gerek var mı?”

“Bu konuşmayı yapmak için bir patates kadar hükmün var, Fridge...”

“Seks hayatım var,” diye homurdandı Bridge.

“Kiminle?”

“İnsanlarla.”

“İnsanlar?” Magnolia gözlerini geniş ve düşmanca bir şekilde kırpıstırdı. “Çoğul? Gerçekten mi?” Bana vurdu. “Buna inanıyor musun?”

“Sen nasıl çoğulluk konusunda yorum yapabiliyorsun ki?” diyerek karşılık verdi Bridget. “Şimdiye kadar seks yaptığın tek kişi o.”

Parks’ın yanakları kızardı. “Teknik olarak konuşursak belki ama...”

“Ah, lanet olsun,” diyerek inledim.

İşte böylelerdi. Çocukluklarından beri böylelerdi.

Üstelik bu dünyada Parks’ın kız kardeşinden daha çok sevdiği kimse yoktu, tabii ben hariç.

“Beej.” Bridge başıyla beni işaret etti. “Yine tişört yok.” Kötü kötü göz kırptı. “Bunun için teşekkürler.”

“Göz mü kırptın?” diye sordu Magnolia, öyle olduğunu çok iyi biliyordu. “Yoksa lenslerinde bir sorun mu var?”

“Ah, Beej.” Bridget kız kardeşini görmezden geldi. “Hepimize bir iyilik yapıp bu kıza orgazm yaşatır mısın, böylece belki daha az sürtük olur?”

“İnan bana, Bridge,” dedim sırtarak. “Deniyorum.”

Magnolia uzanıp koluyla bana güçlü bir şekilde vurdu ama onun canının benden daha çok yandığını söyleyebilirdim. Bridget bize gözlerini devirdi ve kapıyı kapatarak odadan çıktı. Parks’a baktım, o da bana baktı; her gece olan şey yine oluyordu. Birbirimize bakıyorduk. Benim gözlerim neredeyse onunkiler kadar iriydi, ikimiz de eskiden olduğumuz halimizde donup kalmıştık. Bu odada yaptığımız her şey, duvarlardan süzülüyor ve başka bir zamandan gelen hayaletler gibi etrafımızda dans ediyordu.

Hiç birinin gözlerinin içine bakarken onu incittiğiniz her şeyin yüzüne yansıdığı oldu mu? Bu lanet olası derecede zordu. Ancak biliyor musunuz, o da beni incitmişti.

Ellerini iki kez çırpıtığında ışıklar söndü. Karanlığın içinden birkaç saniye daha bana baktı. Onu karanlıkta da seviyordum. Lanet olsun ki... onu ışığın tüm tonlarında hatta yokluğunda bile seviyordum.

Uzanıp yorganın altına girdi, sonra başını yorganın üstünden çıkardı. İkimiz de tavana bakıyorduk.

Nefes alıp verışı sessizdi. Parks’ın birkaç farklı sessizliği vardı. Düşünceli sessizliği, yorgun sessizliği, güvenli sessizliği.

Bu biraz ağırdı, biraz kızgındı ama sanırım bana hep biraz kızgındı.

Ki bu gerçekten sorun değildi. Anlıyordum. Yaptığım şey için her zaman kendimden nefret ediyordum. Bu “dalgalar halinde gelir ve gider” saçmalığının hiçbir anlamı yoktu, daimiydi. Sadece onu bastırmak için elimden geleni yapıyordum.

O her şeyden daha iyi bastırıyordu. Sessiz nefes alışı bile.

Sonra ona klasik sorumuzu sordum.

“Orada hava nasıl, Parks?”

Bana baktı ve ağzının kenarının bir gülümsemeyle seğirdiğini gördüm.

“Yeterince ılık,” diyerek bana daha da yaklaştı. “Orada hava nasıl, Beej?”

Yüzümü ona dönmek için yan döndüm. “Gökyüzü açık.”

Magnolia

Küçüklüğümüzden beri, çoğu sabah BJ'den önce uyanırdım.

Onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki. Mini minnacık çocuk olduğumuz günlerden beri. Henry ile Dwerryhouse İlkokulu'nda birinci sınıftan yedinci sınıfa kadar aynı sınıfta okumuştuk, sonra Varley'e başlamak için ayrılmıştık.

Liseden önce BJ hakkında pek bir şey hatırlamıyordum, sadece böyle birini tanıyordum.

Küçükken bir keresinde, yedi yaşlarındaydım sanırım, ailelerimiz Capri'de bir mega yatı paylaşıyorlardı. Rıhtıma demirlemiştik, ailem sahildeki küçük bir bardaydı, biz de kıyıda oynuyorduk ve iskeleden düşmüştüm. İstiridyeler yüzünden her yerim kesilmişti. Kesiklerden çok fazla kan akıyordu. Liseye başlamadan önce Beej'le ilgili hatırladığım en canlı an buydu, suya dalıp beni yüzeye çıkarmıştı. O zamanlar saçları daha da sarıydı. Beni sudan çıkarırken, "Yakaladım seni," demişti. Sonra da beni kıyıya kadar taşımıştı. Kesikler için sanırım yirmi iki kadar dikiş atılmıştı.

Benimle hastaneye de gelmişti. Nedenini bilmiyordum. Yıllar sonra bana zaten önceden de benden hoşlandığını söylemişti ama o günlerde ona çok da dikkat etmiyordum. BJ benim için sadece Henry'nin ağabeyiydi ve ben Christian'a sıırıslıklam âşıktım. Şimdiyse bu, hepimiz için biraz hassas bir konuydu.

Her neyse, Henry, Paili, Christian ve ben aynı sınıftaydık, sadece dördümüz takılırdık. Onların erkek kardeşleriyle hiç takılmazdık; aramızdaki yaş farkı aşılamayacak kadar fazlaydı. BJ ile on üç yaşındayken bir kez öpüşmüştük. Şişe çevirmece oynuyorduk. Hemmes'lerin evinde küçük bir partiydi, iyi bir öpücüktü ama o sırada hâlâ en iyi arkadaşımın ağabeyiydi sadece.

Ancak liseye başladığımda Baxter-James Ballentine'i tanımamak artık imkânsızlaşmıştı. Artık on beş yaşında bir delikanlıydı, derslerde pek başarılı olmasa da oldukça ünlü bir İlk On Beşte *Ragbi* oyuncusuy-

du (mezun olduktan sonra hem Harlequins hem de Ulster için keşfedilecek kadar iyiydi ancak sezon öncesi antrenmanında *hamstring*'ini tedavi edilemeyecek şekilde yırtmıştı). Bölge takımında yüzmüş, hokey oynamış, orta saha oyuncusuydu ama popülerliği buradan gelmiyordu. Herkes onu tanıyordu çünkü kumral saçları gençleri cezbediyordu ve çarpık gülümsemesi, eğer işlerini kaybetmeyeceklerini bilseler, öğretmenlerin neredeyse külotlarını çıkarmalarına neden oluyordu.

Lisedeyken dünyadaki en ateşli şeylerin seksi dağınık saçlar, omuzlar ve paten kaymak olduğunu bilirsiniz, değil mi?

Onda üçü de vardı.

Üstelik, sanki sizi oracıkta soyuyormuş gibi gözüken davetkâr bakışları vardı. Size hiç böyle bakmadığı için bunun kulağa çok uygunsuz geldiğini biliyorum. Eğer size böyle baksaydı ne demek istediğimi anlardınız ve hayatınızı size tekrar böyle bakmasını bekleyerek yaşardınız.

Varley'de BJ Ballentine'in kim olduğunu bilmemeniz mümkün değildi.

Londra'da da onun kim olduğunu bilmemeniz mümkün değildi.

Yaz tatilinden sonra okula döndüğümüz ilk haftaydı. Ballentinelere, hepimizi birkaç haftalığına Kanarya Adaları'na götürmüştü çünkü Lily her zaman üç çocuktan sonra her şeyin çorap söküşü gibi geldiğini söylerdi, fazladan altı çocuğun ne zararı vardı ki? On dört yaşındaydım ve o yaz artık Christian defterini kapatmış, BJ'den hoşlanmaya başlamıştım. Acaba o da benden hoşlanıyor mu, diye merak ediyordum ama o zamanlar o BJ Ballentine'di ve ben de muhtemelen sadece hayal kuruyordum.

Paili'yle birlikte okuldaki dolabımın yanında dururken bana doğru yürümüştü, elini dolaba dayayıp beni köşeye sıkıştırmıştı Gençlik filmlerindeki kötü çocuğun ta kendisi gibiydi. Ancak tabii ki o, kötü çocuk değildi. Belki kötü çocuk olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu ama değildi. Annesinin doğum gününü bir kez bile unutmazdı ve okuldan eve döndüğü her hafta sonu annesine çiçek götürürdü. En sevdiği film *Mary Poppins*'ti" ki o aynı zamanda ilk aşkıydı. Ben de ikinci aşkıydım.

* Uyluk kısmının arka tarafında bulunan *biceps femoris*, *semitendinosus* ve *semimembranosus* kaslarını oluşturur. (c.n.)

** Film 1910 yılında Londra'da geçer (oysa uyarlandığı kitaplar 1930'larda geçer). Sihirli güçlere sahip bir dadının, Banks ailesinin küçük çocuklarına bakma görevini üstlenmesiyle birlikte onlara bambaşka bir dünyanın kapılarını aralaması danslar ile müzik eşliğinde bir renk cümbüşü içinde anlatılır. (ç.n.)

O zamanlar bile omuzları o kadar büyük ve genişti ki, sadece görünüşü bile ne kadar gözü kara olduğunu fısıldıyordu ama bu bir yanılsamaydı. Büyükbabası öldüğünde, büyükannesini her hafta dışarıya çıkarmaya başlamıştı. Aslında hâlâ onu dışarı çıkarıyordu.

Henry dışında üç kız kardeşi daha vardı, biri hariç hepsi ondan küçüktü ve Beej onlara karşı korkunç derecede aşırı korumacıydı. Ne Allison'ın ne de Madeline'in okula giderken erkek arkadaşı olmuştu çünkü kimse Ballentine erkekleriyle ters düşmek istememişti.

Bir elini saçlarının arasından geçirip bana bakmıştı; garip, yeni keşfedilmiş bir özgüvenle. Sanki o gün uyanınca dünyanın en seksi çocuğu olduğunu fark etmiş gibiydi.

"Hey Parks," demiş ve bana havalı bir çocuk gibi başını aşağı yukarı sallamıştı.

"Merhaba," diye karşılık verip gözlerimi gözlerine dikmiştim çünkü kız dergilerinde bu şekilde davranmam gerektiği yazıyordu.

"Seni randevuya çıkarmak istiyorum," demişti bana.

"Ah." Ağzımdan çıkan bir tek bu olmuştu. Birkaç kez göz kırpmıştım. "Neden?"

Bir anlığına gülmüştü, çok soğukkanlı ve sakindi; sanırım o anda geleceği görebilseydik, o yaşlı Kader'in Beej ile kaderimizi kusursuz, coşkulu, amansız ve geri alınamaz şekilde düğümlediğini bilirdik. Düğümlemiş dedim, bağlanmış değil. Sonuçta çözülüp çözülmeyeceğimizi bilmiyordum. En azından kolay çözülmecekti.

"Çıkarabilir miyim?" diye tekrar sormuştu. "Bu hafta sonu?"

Dudaklarımı büzmüştüm. "Hayır."

Paili bana deliymişim gibi bakmış, yüzü düşmüştü.

Başımı iki yana sallamıştım. "Aslında Four Seasons'ta büyükannemle büyükbabamın yıldönümü kutlaması var. Kutlamayı kaçıramam. Eğer gitmezsem... dadım telefonumu alacağını söyledi."

"Ah, kahretsin." Gülmüştü. "Benim de orada olacağım anlamına geliyor. Ailemle."

"Ah." Kızarmıştım.

"O zaman benimle randevumda olacak mısın?"

Hafifçe başımı sallayarak onaylamıştım ama açıklığa kavuşturmak yerinde olacaktı. “Oldukça sıkıcı olacak.”

Parıldayan gözleriyle bana tehlikeli olduğunu sezdirenen bir şekilde gülümsemişti. “Oldukça eğlenceli bir hale getireceğim.”

Bu arada, gerçekten de başarmıştı. Eğlenceli kılmıştı. O her şeyi eğlenceli hale getirirdi.

Kutlamaya birlikte gitmiştik; ailelerimiz, orada birlikte olduğumuz için çok mutluydu. Bir rüya gerçek olmuştu, mükemmel ailelerimizin evliliği. Kaderimizde yazılı, kaçınılmaz düğünü hayal edin ve bunun gibi bir sürü saçma şeyi! Suudi kraliyet ailesi mensubu olmayan gençlerin ilk randevuları için garip bir baskı sözkonusuydu. Annemin birkaç kez nişanlı kelimesini kullandığını bizzat duymuştum ama aldırmamıştım bile; çünkü mermer merdivenlerden inerken bana baktığı anda ona tamamen teslim olmuştum.

Güçlkle yutkunmuştu. Gözleri hâlâ baktığı gibi vücudumda gezinmişti ama şimdi daha kötüydü çünkü beni çıplak görmüştü.

“Vay canına,” demişti. Sonra utangaç bir şekilde gülümsemiş, gözlerini yere indirmişti.

O gece Trinity Meydanı’ndaki masada, Tim amcam kafası güzel bir şekilde büyükannem ve büyükbabam hakkında konuşma yaparken (“Linus ve Annora’ya, dostlarımin pençelerindeki alevler, yaşamak için ilham kaynağım”) BJ’in elimle oynayarak şirinlik yaptığını düşünmüştüm. Yarı yolda kucağıma yavaşça ekmek doldurduğunu fark ettiğimde gülmeden edememiştım; kendimi dünyadaki en şanslı insan gibi hissetmişim. Sanki tamamen bana ait olan bir sır bulmuşum. Billie Holiday’in “I’ll Be Seeing You” şarkısını çaldıklarını ve büyükbabamın ayağa kalkıp büyükannemi dansa davet ettiğini hatırlıyordum. Bir dakika sonra BJ bana elini uzatmıştı, ben de ayağa kalkmışım, üzerimden milyonlarca ekmek parçası döküldüğünde o da gülmeye başlamıştı. Elimi tutmuş, beni kendine çekmişti, beni kendine çekmesine bayılıyordum. Tüm zengin çocukları galalara ve kraliyet düğünlerine giderek büyüdükleri için, nasıl dans edeceklerini bildikleri şekilde dans etmişti. O gece kalbimi göğsünden çıkaran bir vals yapmıştık.

Genellikle erken uyandığımda hayatın güzel yanları üzerine meditasyon yapmak için uyandığımı söylüyordum ama aslında sadece onu

izliyordum. Sanırım, o da hayatın güzel bir parçasıydı. *Bilmiyorsanız diye ekliyorum, acı veren şeyler de güzel olabiliyordu.*

Uyurken başını arkaya doğru atmıştı, boynu gerilerek tamamen ortaya çıkmış, çene kemiği iyice belli olmuştu. Eğer bir şeyler yapıyor olsaydık o an yapardım ama artık o noktada değildik. Gözkapakları titreyerek uyandı ve birkaç saniye bana baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Billie’yi.”

Yorgun gözlerini ovuşturup bana hafifçe gülümsedi. “Onu seviyorum.”

Bir anda kilitlenmiştik. Aslında ne hakkında konuşuyorduk ki. “Ben de.”

Beej, *Thom Browne*’dan aldığı lacivert konik, *grogren*’ süslemeli, çizgili, pamuklu jarse eşofman altını giymişti. Yatarken giydiği her zamanki eşofman altından farklı bir eşofman altıydı ama buna aldanmayın, burada bir dolu kıyafeti yoktu, sadece bir çekmecesine vardı. Ya da iki. Ya da üç. Aslında onun çekmeceleri bile değildi, benim çekmecelerimdi ve kolaylık olsun diye içlerine birkaç kişisel eşyasını koymasına müsaade ediyordum. Eşofmanlar, tişörtler, iç çamaşırları, böyle şeylerdi işte. Ayrıca *Tom Ford*’un *Ombre Leather*’ı ki o bizde kalmıyorsa kesinlikle yastığıma sıklıyordum ve ayrıca etiketleme makinemi de o çekmecelerde sakladığımı belirtmekte fayda var, yani aslında neredeyse o çekmeceler ona hiç ait değillerdi. Her neyse o bir tişört giyerken ben de bir sabahlık giydim ve kahvaltıya indik.

Ailem yemek masasından başını kaldırıp baktı.

“BJ.” Babam *açai* kâsesinden başını kaldırıp başıyla selamladı.

“BJ,” dedi annem ve sanki onu kahvaltıda gördüğü yedinci gün de ğilmiş gibi gülümsedi.

“BJ,” dedi Marsaili çok farklı bir tonda. Bizim Mars ikinci şansları pek sevmezdi.

Oturduğum yerde asabileştim. “Beni de görüyorsunuz, değil mi?”

Kız kardeşim alay ederek gülümsedi. “Tam tersine, seni çok fazla görüyoruz. Ne giyiyorsun böyle? İç çamaşırı mı o?”

“Hayır, Bridget. Bu son derece uygunsuz olur.”

Bridget bana eliyle işaret etti. “Ve bu-”

* Atkısının çözgüsünden daha ağır olması ve belirgin enine nervürler oluşturması ile tanımlanan bir kumaş veya şerit türüdür. (e.n.)

“Dürüst olmak gerekirse gözümüze hitap ediyor, Bridge,” diye söze girdi Beej ve ben kendimden memnun hissettim ama Mars kızgın görünüyordu. Babam bu yorumdan rahatsız olmuş gibi görünerek BJ’ye baktı.

Çocukken bu bakış BJ’i korkutabilirdi ama şimdi her odadaki en ukala serseri olduğu için ona sadece sıırıttı. Babam onu seviyordu, bazen aksi gibi davranırsa da. Sanırım bir baba olarak kızının yattığı adamdan hoşlanmıyormuş gibi davranması gerektiğini düşünüyordu ama biz yatmıyorduk. Teknik olarak uyuyor olsak bile. Üstelik babam olmasına rağmen baba bile sayılmazdı.

“Harley.” Ona ters bir şekilde gülümsedim. “Yolculuk nasıldı?”

“Magnolia,” deyip iç çekti. “Senden defalarca bana ‘baba’ demeni rica ettim.”

“Ben de senden defalarca baba gibi davranmanı istedim ama işte yine aynı konudayız.” Babama işte zekâ der gibi gülümserken BJ de bana masanın altından tekme atarak “kapa çeneni” der gibi bir yüz ifadesi takındı.

“Magnolia.” Marsaili bana bir bakış attı.

Babam sinirli bir halde yerinde kıpırdandı. “İyiymi.”

“Kiminle çalışıyordun?”

Babam yarım çarkıfelek meyvesine uzandı. “Chance.”

“Chance kim?” diye sordu Bridget, tamamen bihaberdi.

“Postacı Chance.” Gözlerimi devirdim. “*Rapçi*, seni danganak.”

“Üslubuna dikkat et.” Mars gözlerini devirdi.

Marsaili hayatımdaki tek sorumluluk sahibi yetişkindi.

Bir keresinde Jonah’ı bilek güreşinde yenen küçük, ufak tefek bir İskoç kadındı.

Aşırı derecede koruyucu ve agresif bir şekilde anaçtı, yıllar boyunca bir aile olarak, tüm konularda doğru düzgün bir ebeveynlik görmediğimiz için bu yönde yararlı olduğunu kanıtlamıştı. Annelik ve babalıkta. Onlara not verecek olsaydım bir sürü F verirdim ki bunu sık sık yapmaya çalışıyordum.

Annem, Fergie ile (eski kraliyet üyesi olan, Black Eyed Peas’deki değil) bir hafta sürecek bir kız kıza hafta sonu tatiline çıkabilirdi. Babama gelince, Black Eyed Peas ile birlikte olduğu için muhtemelen hayatım boyunca birçok önemli anımı kaçırmıştı.

Bushka içeri girdi ve önüme bir tabak *borş* çorbası* koydu.

“Biraz dikkatli olur musun?” Kafayı yemiş gibi ona baktım. “Bu iki bin sterlinlik kuş tüyü süslemeli, saten bir sabahlık.”

Rus göçmeni büyükannem. Yaklaşık 50.000 yaşındaydı, beluga-balığı ve sebze turşusuyla besleniyordu. Annem babamla evlendiğinde onu buraya ziyarete getirmiş ve o da gitmeyi istememişti, neden olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dayım Alexey, ona annemden çok daha fazla ilgi gösteriyordu. O ve ailesinin Ostozhenka’daki evinde onun için hazır bekleyen bir odası vardı. Güzel bir yerdi. Noble Row kompleksinin bir parçasıydı, Kremlin ve Christ the Saviour Katedrali manzaralıydı ama o burada bizimle kalmaya devam ediyordu. Bir eve (ya da rehabilitasyona) yerleştirilmeyecekti ve Marsaili onu her gün bir sürü yaşlı insan aktivitesine götürmek zorundaydı. İş saatlerinde evde olmaması gerekiyordu, aksi takdirde babamın beste toplantılarına katılmaya çalışıyordu. O büyük One Direction şarkısının yazılmasında parmağı olduğuna üstüne basa basa yemin ediyordu.

“Senin için faydalı.” Yanıma otururken tabağı işaret ediyordu.

“Benim için iğrenç ve katiyen tehlikeli.”

Bana kaşlarını çattı. “Rus olmaktan utanıyorsun demek?”

“Rus olduğum için utanmıyorum.” Elini yatıştırıcı bir şekilde okşadım. “Ben Rusya’dan değilim. Sen Rusya’dansın. Ben Kensington’danım.”

Yardım etmesi için anneme bakıyordum ama annemin dikkati dağılmıştı, BJ’i süzüyordu. Onu suçlayamazdım. Bu sabah fazladan gösteriş yapan o aptal dudakları, bütün gece öpülmediği halde öpülmüş gibi kabarıktı. Dudakları böyleydi işte, çileği sertçe ısırardım.

Bakışlarımı yakaladı ve gülümseyerek yutkundu. “Orada mısın, Parks?”

Onu görmezden geldim.

“Bu miras.” Bushka tabağı tehlikeli bir şekilde bana yaklaştırdı.

“Soğuk pancar ve et suyu mu mirasımız?” Bridget araya girdi.

Babam telefonundan başını kaldırmadan yüzünü ekşitti.

* *Borş* çorbası veya *borş* çorbası, Doğu Avrupa’da yaygın olan, Ukrayna mutfağından bir çorba. Borcun içerdiği sebzeler kemikli sığır etinin suyunda pişirilir. Rengini pancardan almaktadır. (ç.n.)

Bushka inançla başıyla onayladı. “Bir de özel malzeme.” Göz kırptı. “Votka,” diye belirtti Marsaili. “Bu konuda herhangi bir gizem varsa, haydi devam edelim ve şimdi açıklığa kavuşturalım.”

“Harika.” Beej tabağı alıp kokladı. “Rus *Bloody Mary* gibi?”

Birazını höpürdeterek içti, sonra Bushka’ya teşvik edici bir sırıtışla başparmağını kaldırdı. Büyükanнем yatışmış bir şekilde başka tarafa baktığında, Beej sessizce öğürdü. “Sığır eti,” diye fısıldadı çok boğuk bir şekilde.

“Eee.” Marsaili boğazını temizledi. “Bu sabahki gazetelere çıkmışsınız.”

“Ooo,” diye tepki verdim. “Güzel çıkmış mıyım?”

Bridget gözlerini devirdi. “Önemli kısım da burası ya...”

“Çok şık çıkmışsın, hayatım.” Annem başıyla onayladı. “Dekolten olağanüstü görünüyor. Bu hafta sadece omuzları açık kıyafetler giy.”

Onaylamak için parmaklarımı şaklattım, not edildi.

“Çok zayıfsın. *Borş* ye,” dedi Bushka.

“Bir-dargın-bir-barışık çift Magnolia Parks ve BJ Ballentine, dün gece Dorchester’da Parks’ın eski sevgililerinden biriyle, ismi belli değil, karşılaşınca ortalık karıştı.”

“Kaç tane eski sevgili?” diye sordu babam telefonundan başını kaldırmadan.

“Birçok,” diye cevap verdi Bridget yardımcı olmadan.

“Gerçekten ‘ismi belli değil’ mi yazıyor?” diye sorarak neşeyle konuyu değiştirdim. “Brooks sırf bu yüzden kendini öldürebilir.”

Mars beni duymazdan gelip devam etti. “Kıskanç Ballentine yumruklanmaya hazır görünüyordu ama olaylar büyümeden çözüldü.”

Beej omuz silkti. “Fena değil.”

“Yumrukleşme,” diye düşünmeye başladım.

“Ve sonra ikinizin birlikteymiş gibi görüldüğü birkaç fotoğraf var.”

“Öyleler,” diye araya girdi Bridget.

Gözlerimi devirdim ve BJ ona bir çörek uzattı.

“Travma bağı!” Bridget sanki bir tür Tourette sendromundan* şikâyetçiymiş gibi konuyu açtı.

* Çocukluk döneminde başlayan, istem dışı gerçekleşen, devamlı tekrarlanan ani hareketler veya seslerden meydana gelen tikler olarak ifade edilen nörolojik bir hastalıktır. (e.n.)

“Pardon ne?” diye sordu babam.

“Bu ikisinin neden böyle olduklarına dair bilmek bilmeyen arayışımızda henüz incelemediğimiz bir konu,” diye gevezelik etmeye başlayınca gözlerimi devirdim. “Travma bağı!”

Babam söze girdi. “Peki, bu ikisinin travma geçirmesini gerektirecek ne oldu?”

Beej ile bir an için gözlerimiz buluştu, başka yönlere baktık.

Bridget aramızdaki ilişkinin ne kadar sağlıklı olduğunu düşündüğü konusunda sözünü hiçbir şekilde sakınmıyordu. Bridget her şeyi bildiğini düşünüyordu çünkü Cambridge’de psikoloji üçüncü sınıftaydı. Gerçi her ne kadar onunla dalga geçsem de sahip olduğum tek şey, aptal bir sanat diploması olmasına rağmen ben bile en iyimser açıdan uyumsuz olduğumuzu biliyordum.

“Siz ikiniz,” diye söze girdi annem. “Cuma günü *Harrods*’ta yeni parfümümün lansmanı var. Siz de orada olacaksınız, değil mi?”

“Siz ikiniz’ derken neyi kastediyorsun?” Kendimi işaret ettim, sonra BJ’yi gösterdim. “İkimizi mi? Odadaki bariz ve değişmez iki numarayla değil.”

Bridget beni kale almadı.

“İki’yi sana dedim Fridge. Tıpkı pislik gibi.”

Bridge sıkılmış bir şekilde yukarı baktı. “Eğer açıklamak zorunda kalıyorsan, Magnolia, iyi bir espri değil demektir.”

“Orada olacağız,” dedi Beej anneme.

“Ve güvenliğin onu dışarıda tutmasını sağlayacağım.” Bana elma fırlatan kız kardeşimi işaret ettim.

“Bir yerim moraracak!” Suratımı astım.

“Çünkü yetersiz besleniyorsun,” dedi bana.

Bushka tabağı önüme itti. “*Borş* çorbası.”

Piccadilly'deki Hide'a girdiğimde çocuklar sevinç çığlığı attılar.

Kahvaltı saatini biraz geçmişti, hangi günde olduğumuzu bilmiyordum.

Babalarımız dışarıdaydı. Dördümüzü bir araya getirmelerine bayılıyordum.

Milyarder Beyler; bize böyle diyorlardı. Aptalcaydı çünkü hiçbiri-miz milyarder değildik. Belki güven fonlarımızı birleştirirsek.

“Oo!” diye tezahürat yaptı kardeşim.

“Adam, efsane.” diye söze girdi Christian.

Yanına oturduğumda Jonah sırtıma vurdu. “Evden çıkmana izin verdiğine inanamıyorum, dostum.” Gözlerimi devirdim. “Ayağında kelepçe var mı?” Ayağıma bakındı.

Garsona el işareti yaparak çağırdım. Tatlı bir kızdı. Kısa saçlı, düğme burunlu.

“Affedersiniz, bakar mısınız?” Gülümsedim. “İçecek bir şeyler alabilir miyiz?”

“Kahve?”

Saflığına sıırıttım ve başımı iki yana salladım.

“Hayır, tatlım,” diye sıırıttı Jo. “Sert bir şeyler.”

Hemmes çocuklarını işaret ettim: “İki *Bloody Mary*.” Hen'i işaret ettim. “Bir *Screwdriver*.” Kendimi gösterdim: “*Greyhound*.”

“Tamamdır.” Bana öyle bir gülümsüyordu ki gülümsemesi istersem daha sonra beni yatağına alabileceğini söylüyordu.

Jonah bunu yakalayıp bana hafifçe göz kırptı. “Ee.” Jo, masaya göz gezdirdi. “Açıklığa kavuşturmak istediğim bir mevzu var: Büyük-BJB iki haftadan uzun bir süredir evimizdeki yatağında uyumuyor.”

Başımı iki yana salladım. “Bu doğru değil.”

“Parks olmadan,” diye ekledi.

* Portakal suyu ve vorkayla yapılan kokteyl. (ç.n.)

** Greyfurt suyu ve cin karışımından oluşan, buz üzerinde servis edilen bir kokteyldir. (ç.n.)

Bu doğru olabilirdi. Ancak bunu yüksek sesle söylemeyecektim.

Kardeşim ellerini saçlarında gezdirdi. “İlginç, gerçekten ilginç çünkü Allie, Bridget’in geçen gece neredeyse öpüştüğünüzü söylediğini anlattı.” Gözlerimi devirdim. Parks ve ben, biz her zaman ‘neredeyse’ öpüşürdük.

“Ve,” diye devam ekledi Henry. “Annem daha bu sabah bana; senin ve Magnolia’nın geçen hafta iki gece onlarda kaldığınızı söyledi.”

Burnumdan nefes aldım. Bu soytarılar lanet olası kayıt defteri falan mı tutuyorlardı?

“Annem ayrıca Magnolia’nın, ona ayrılan odasında değil, senin odanda kaldığını da ekledi.”

“Tamam.” Umursamazca el salladım. “Yani buradan çıkarılacak sonuç, senin, annemin, Al’ın, Bridget’in ve Jo’nun çok fazla zamanınız olduğu.”

Christian’ın sessiz olduğunu fark ettim. Sadece beni izliyordu, yüzünde pek bir ifade yoktu. Bu onun için çok da garip değildi, oldukça soğukkanlı biriydi. Konu Parks olunca daha da soğukkanlı oluyordu.

Garson kız içkilerimizi getirdi, numarasını elime sıkıştırdı ve ben de alışkanlıktan cebime attım.

“Arayacak mısın?” diye sordu Christian.

Burnumu kaşıdım. “Hayır.” Kıza tekrar baktım. Bayağı seksiydi. “Belki.”

Ona bakmamaya özen gösteriyordum. Yüzünü görmek istemiyordum; bana yanlış bir şey yaptığımı söylemesini istemiyordum. Onun nesi var bilmiyordum. Lanet olası ahlak bekçisi değildi, ailelerin birbirini koruduğu gibi falan değildi. Demek istediğim hepsi de Parks’ı korurdu. Azıcık ötsem Calloway denen o pisliğe haddini bildirirlerdi ama Christian, Henry ve Jonah’tan farklıydı. O sadece Parks’a karşı korumacıydı çünkü onların... neyse ne, her neyse.

Bir keresinde bu konuda yumruk yumruğa gelmiştik. Yaklaşık üç yıl önceydi. Çocuklar ile hafta sonu için Prag’a gidecektik ama Christian son anda vazgeçmişti, bir işi olduğunu falan söylemişti, Hemmes kardeşler kulüp işletiyorlardı, her neyse, uçuşlarımız iptal olmuştu, biz de o gece dışarı çıkmıştık.

Parks’la ilişkimiz biteli çok olmamıştı. Tazeydi. Üç aydan kısa bir süreden bahsediyordum.

Soho'daki *The Box*'a gitmiştik; ben, Hen ve Jo. Tanrı'ya yemin ederim ki içeri girdiğimizde kalbim neredeyse o an duracaktı.

Kulübün en karanlık köşesindeydi ama onu her yerde tanıyabiliyordum, bir pislik benim kızımı öpüyor ve okşuyordu. Öfkeliydim. Buna inanamamıştım.

Hızla yaklaştım, adamı onun üzerinden çektim, anlık bir refleksti. Onu kenara fırlattım. Christian olduğunu hemen fark edemedim. Olayın bu kısmıyla ilgili her şey beynime kazınmıştı, Parks'ın üzgün göründüğünü hatırlıyordum, belki biraz da utanmıştı? Ben de ona bana ihanet etmiş gibi bakıyordum, ihanet etmemiş olsa da aslında ihanet etmişti. Kalbimdeki duyguyu hatırlıyordum. Ona böyle hissettirmiştim ve yüz kat daha kötüsüydü.

Beynim dizginlerini iyice kaybetmişti. Christian bizimle gelmemek için yalan söylemişti... Parks'la olabilmek için miydi? Bana yalan mı söylemişti? Onunla birlikte olmak için miydi? Benim kızımın? Beynim ânında öpüşmelerini zihnimde tekrar canlandırmıştı, bu onların ilk öpüşmeleri değildi.

İçim paramparça olmuştu, sanki *Hulk*'a dönüşmüş gibi.

Yerden zorlukla kalkan Christian'a dönüp saldırmıştım. Onu tişörtünün yakasından yakalamış, kalabalığın içinde sürüklemiş, insanları ve bardakları devirmiştim. Çıglıklar, devrilen bardakların kırılma ve parçalanma sesleri umurumda olmamıştı. Duramamıştım. Onu duvara yapıştırmıştım, gözlerinin içine bakmıştım. Sarhoş ya da kafası güzel falan olmasını istemiştım ama ayıktı, ben de çenesine vurmuştım.

Etraf gürültülüydü fakat Parks'ın çıgıllıklarını bastırarak kadar değildi.

Dönüp ona bakmıştım, Jonah onu tutuyordu.

"Beej-" diye başlamıştı Christian ama yapamamıştım... ona tekrar vurmuştım.

Karşılık vermiyordu, bu garipti çünkü Christian aramızdaki en iyi dövüşçüydü ama hiçbir şey yapmamıştı. Sadece Jonah'a bakmış, onun müdahale etmesini beklemişti. Jonah ise başını iki yana sallamıştı ve Parks'ı kardeşime doğru itmişti.

Onu tekrar duvara fırlatmıştım.

"Dur!" Christian bağırarak beni itip uzaklaştırmıştı ama benimle dövüşmek istemiyordu.

Jonah küçük kardeşinin yüzüne yaklaşarak, "Affedersin," demişti.

Christian'ın gözleri yorgun ve acılıydı. "Beni dövmesine izin mi vereceksin, Jo?"

"Hayır." Jonah ona uzun uzun bakmıştı. "Ona yardım edeceğim."

Ben ve Jo, değil mi? Aramızdan su sızmazdı. Kardeş gibiydik.

Annem, Hen ve benim Hemmes'lerle takılmamız konusunda biraz gergindi çünkü pek konuşulmasa da insanlar ailelerinin ne yaptığını biliyordu. Anneleriyle otuz saniye çay içerseniz Rebecca Barnes tüm endişelerinizi yok ederdi. Bu konuda iyiydi.

Jonah ile ilkokul boyunca hep yakındık, aynı sporları falan yapardık ama sekizinci sınıfta, cumartesi sporundan sonra eve döndüğümüzde kız kardeşini havuzda boğulmuş halde bulmuştuk.

On iki yaşındaydık. O dört yaşındaydı. Hemen havuza dalarak onu çıkarmıştık. Onu hayata döndürmeye çalışmıştım. Jonah yardım çağır-mıştı. Mosmordu. Ölmüştü. Biz oraya varmadan çok önce ölmüştü.

Çocuklar bir ay boyunca bizim evde kalmışlardı. Bridge travma bağları konusunda haklıydı.

Parks, locada durmuş bana ve Jonah'a, Christian'ı bırakmamız, onu yalnız bırakmamız için bağıırıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onun benden başkasını umursadığını duymak beni daha da kötüleştirmişti.

"Hemmes," demişti arkamızdan bir kulüp güvenliğinin gürleyen sesi. Başını iki yana sallamıştı. "Dışarı."

Jonah, Christian'ı duvardan çekip kapıya doğru fırlatmış, sokağa yuvarlanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde onu itmişti.

Sonra ne oldu bilmiyordum, hemen ardından en iyi arkadaşlarımdan birinin karnına tekme atıyordum.

"İş dediğin şey o muydu?" diye bağırııştım, Parks arka planda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, ağlamasını duymamak imkânsızdı. Jonah arkasına yaslanmış izliyordu. Çözmemiz için kendi halimize bırakmıştı.

Christian yüzündeki kanı silerken, "Beej," diye mırıldanmıştı. "Sen-"

"Ne? Anlamadın mı?" Hırlamıştım. "Parks. O benim." Onu yerden kaldırıp tekrar itmiştim. "O her zaman benim olacak."

“Hayır!” diye bağırmıştı bana Magnolia, Henry’nin kollarından kurtulup benimkini tutmuştu, beni döndürüp yüzüme bakmıştı, tam gözlerimin içine. “Siktir git.”

Başının üzerinden Henry’ye bakmıştım. “Onu eve götür.”

Gözlerinin içine bile bakamıyordum, benimkiler karmakarışık, ağlamaklı ve boktandı, üstelik o orada bağıırıyordu. “Beni uzaklaştırmazsın, hadi Christian. Hadi gidelim.”

Korkmuş görünüyordu. O geceyi, onu korkuttuğumuzu düşündükçe midem bulanıyordu.

Jonah ona, “O seninle gelmiyor, Parks,” demişti.

“Evet, geliyor.” Burnunu çekerek Christian’a uzanmış ama Jonah onu kendisinden uzaklaştırmıştı.

“Onu hemen eve götür,” diye Henry’ye tekrar bağıırırken gözlerimle uyarıyordum.

Christian ona, “Sadece git, Magnolia,” demişti. Ona bakış şekli beni hâlâ kızdırıyordu. “Seni sabah ararım.”

Jonah boğazının arkasından bir hırıltı çıkarmıştı ama Christian ona ters ters baktığında, bu bakış Jonah’ın geri çekilmesine neden olmuştu. Christian, “Seni sabah ararım,” diye tekrarlamıştı.

Henry, Parks’ın kolundan tutarak onu arabaya doğru çekmişti.

“Senden nefret ediyorum,” diye boğuk bir sesle konuşmuştu, gözlerime doğru düzgün bakmıyordu bile.

Benden daha önce hiç nefret ettiğini sanmıyordum, her şeyi batırdığımda bile. Çenem gerilmişti ve sonra Christian’ın karnına yumruk atmıştım. Onu kız arkadaşım ile öpüştüğü kulübün arkasındaki ara sokakta kusana kadar dövmüş, orada bırakmıştım. Bu olayı hatırladıkça kaburgalarım göğsümün içinde burkuluyormuş gibi hissediyordum. Christian’ın pataklanmış yüzü, benim içine sıçtığım yumruklarım, tekrar nasıl nefes alacağımı bulabilmek için cevaplarını bilmem gereken tüm sorular. Seks yapmışlar mıydı? Onu çıplak görmüş müydü? Ona nerede dokunmuştu?

Aslında hâlâ bilmiyordum.

“Ee, Beej.” Jonah göğsüme vurdu. “Dürüst ol. Parks’ı beceriyorsun musun?”

Elimi havada salladım. “Hayır, dostum.”

“Jo,” dedi Christian ve homurdandı. “Magnolia Parks onu yatağına geri aldığı an, bu adam lanet bir geçit töreni düzenleyecek.”

Ona bezgin bir şekilde gülümsedim. “On beş yaşından beri onun yatağındayım.”

“Evet.” Kardeşim bana bir bakış attı. “Ama onu tekrar yatağına alırsa geçit töreni yapar-”

“Dikkat et.” Onu işaret ettim ama muhtemelen doğrudu da. Jonah kıkırdadı. Christian gülmüyordu. Gülümsemeye çalışıyordu ancak gülemiyordu.

“Günün geri kalanında gündemde ne var, beyler?” Jonah etrafına bakındı.

“Üniversite,” diye iç geçirdi Henry.

“Bu akşam Baby Haites ile yemek yiyeceğim.” Christian esnedi.

“Ooo.” Ona sııttım. Hem onun için hem de kendim için gerçekten mutluydum. “Ondan hoşlandım.”

Bana bakarak eğleniyormuş gibi bir ifade takındı. “Evet, o da senden hoşlanıyor aslında.”

Henry aramıza baktı. “Oh, lanet olsun, çocuklar, bunu tekrarlama-yalım.”

Jonah sandalyesinde arkasına yaslanıp esnedi. “Peki ya sen, koca adam?”

Tişörtümü yukarı kaldırıp karnımı gösterdim ve birkaç kez vurdum.

“Kazançlar?” diye sordu Jonah. “Bugünlerde ne pompalıyorsun?”

“*Miu Miu* modellerinin yanı sıra,” diye ekledi Christian.

Kardeşim merakla eğildi. “Ah, bunu nasıl başardın?” Hepsine birden gözlerimi devirdim. “Ciddi ciddi soruyorum,” diye bastırdı.

“Ah, siktir git.” İçkimi diktim.

“Tuvalette mi?” diye fısıldadı Jonah.

Bir kahkaha attım. “Arabamda.”

Magnolia

Bu gece annemin parfüm lansmanı vardı: *Velvet Seduction**. İğrenç, biliyordum. Annemle babamın Bridget olduktan hemen sonra emekli olduklarından emin olduğum seks hayatları hakkında biraz fazla bilgi veriyordu ama neyse. Yine de koku yaptığı için mutluydum. Birincisi, paraya dönüşüyorlardı ve ikincisi, kokuların önemli olduğunu düşünüyordum.

Başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde zihninizde iz bırakıyorlardı.

Eski kitaplar. Kız kardeşim.

Sütlü tatlı çay. Marsaili.

*Hoyo de Monterrey*** . Babam.

Mentollü sigara. Bushka.

Chanel No. 5 ve Yaban gülü yağı. Annem.

Kakule ve deri. Baxter-James Ballentine.

Misk ve portakal çiçeği? Hayatımın en kötü günü.

Lansman *Lecture Room & Library*'deydi ve tek başıma gidiyordum ki bunu yapmaktan hem nefret ediyordum hem de seviyordum. Nefret ediyordum çünkü sosyal anlamda hoş olmayan konuşmalara mahal veriyordu, seviyordum çünkü herkesin dikkatlerinin üzerimde olmasını garanti altına almış oluyordum. Ki bakıyorlardı da. *Marchessa*'dan yosun yeşili, kat kat tüllü, boncuklu, damla yakalı bir elbise giymiştim ve bakışları üzerime toplamak için insanlara meydan okuyordum.

Yakası her zaman gizlice taktığım kolyeyi takmak için fazla dekolteydi, bu yüzden çıkarmak zorunda kalmıştım ve kalbim, kolye olmadan engebeli bir zeminde oturuyormuş gibi hissediyordu.

Garsondan bir kadeh şampanya alıp hızla kafama diktim, bu tür şeylerden sağ çıkmanın tek yolu buydu. İçeride sevdiğim insanları aramaya başladım ki BJ'in davranışlarına bağlı olarak gezegende herhangi bir zamanda belki altı kişi vardı.

* (İng.) Kadifemsi Baştan Çıkarma. (ç.n.)

** Bir puro markası. (c.n.)

Paili ve Perry'yle, yani iki P ile gelecektim aslında ama Londra trafiği bize karşıydı.

Bir süre önce çıktığım bir çocuktan kaçmıştım, adı Breaker'dı. Amerika'da mandıracılıktan gelen sonradan görmeydi. En fazla üç ay çıkmıştık. Sadakatsiz biriydi ve şüphesiz beni sosyeteye girmek için kullanıyordu ama umurumda değildi çünkü BJ yatağımda istediğim kadar uyuyabiliyordu ve bugünlerde ilişkilerde aradığım tek nitelik buydu.

Etrafta dolaşıp tanıdık bir yüz ararken Hamish Ballentine ile karşılaştım. "Magnolia," diyerek eğilip bana bir öpücük verdi. "Çok güzel görünüyorsun, canım." Elini sıktım çünkü onu öz babamdan daha çok seviyordum. "Tatil önerin harikaydı, tatlım," dedi bana. "Dolomitler'deki küçük spa? Kesinlikle gideceğiz."

"Ah!" Ellerimi neşeyle çırpıttım. "Lil bayılacak. Bana ne zaman gideceğinizi söyle... önceden arayıp size ekstra ilgi göstermeleri gerektiğini hatırlatırım."

Bana minnettar bir şekilde göz kırptı.

"Peki oğlum nerede?" Etrafına bakındı. Ailesinin inandığının tersine, BJ ile aslında tüm günümüzü dip dibe geçirmiyorduk. İkimizin yapacak işleri oluyordu. Benim bir işim vardı. Onun da... uğraştığı şeyleri vardı. Çok çekici olduğu için büyük bir ajansla anlaşması, sponsorları vardı, bütün gün bir şeyler paylaşıyordu.

Kendisine model demekten hoşlanmıyordu ve ben de ona *influencer* demekte tereddüt ediyordum; çünkü bu inanılmaz derecede utanç vericiydi ve söylemeye cüret ediyordum. Herhangi bir profesyonel kalıcılıktan tamamen uzak ama aslında... *influencer* değil miydi?

Bugün bir çekimi vardı, düzgün olanlardan, tren raylarında, cins bir köpekle üstsüz bir haldeyken sosyal medya için çekilmiş seksi fotoğraflardan değildi. Sanırım *Fear of God* ile çekim yapıyordu.

Beni mi soruyorsunuz? Ofiste iki saat çalıştıktan sonra saçımı yaptırmak için George Northwood'a gitmiştim.

"Benimle burada buluşacak," dedim babasına.

"Hâlâ birlikte değil misiniz?"

"Hâlâ birlikte değiliz, Hamish." Şakacı bir şekilde başımla onayladım.

"Evet, tabii, tabii." Gözlerini devirdi, inanmıyordu. "Yine de hâlâ aşk var?"

Elbisemin eteklerini kavradım ve ona şakacı bir şekilde baktım. “İyi deneme,” diye karşılık vererek August Waterhouse’un güvenli kollarına doğru yürüdüm.

Londra’nın yükselen müzik yıldızlarından biriydi. Geçen yıl İngiltere’nin 1 numaralarından beşinin yapımcısıydı.

Gus, benden biraz daha büyüktü. Oruz, belki? Perry’nin uzun süredir uzaktan âşık olduğu adam, çok değerli, çok tatlı, biraz bilgeydi. Babamla birlikte çalışıyordu.

“Gus,” diye gülümsedim. “Seni görmek ne güzel. Geleceğini bilmiyordum.”

“Beni baban sürükledi.” Odanın köşesinde Marsaili ile duran ve burada olmaktan en az birbirleri kadar şikâyetçi görünen babamı işaret etti.

Bir kahkaha attım. “En azından destekliyormuş gibi davranabilirdi. Annem geçen yıl Dua Lipa için yaptığı o çöp şarkıyı beğenmiş gibi yapmıştı.”

“Ah.” Gus bana bir bakış attı. “O şarkıyı ben yazdım.”

Utandığımı gösteren bir ses çıkardım.

Gus fısıldayarak bir cık cık sesi çıkardı. “Burada olacağını bilmeliydim, Parks... Tommy bir süreliğine de evden çıkmış olabilirdi.”

Tom England’ı bir süreliğine evinden çıkarmış olabileceğim için gururum okşansa da yine de kendimi hafifçe kaşlarımı çatarken buldum. Onu kastetmiyordum. Tüm olanlar çok üzücüydü.

Tom, Gus’ın en iyi arkadaşıydı. Kardeşi birkaç ay önce beyin anevrizmasından aniden ölmüştü.

“Her neyse,” diye omuz silkti Gus. “Ayrılığınızın gazetelere yansındığını duydum?”

Elimi havada salladım. “Her zaman.”

Kıkırdadı. “Gördüğüm kadarıyla bunu bir şampiyon gibi karşılıyorsun.”

“Eğer sadece dallamalarla çıkıyorsan, ayrılıkları bir şampiyon gibi karşılamak çok kolay.”

Gülüyordu. “Bunu unutmayacağım.”

“Gussy,” diye alay etti babam sırtını sıvazlayarak. “Gelmene sevindim, Magnolia...” Yanağımı öpmek için eğildi. İzin verdim.

“Harley.” Hafif bir gülümsemeyle selam verdim.

Gus’a gözlerini devirerek baktı ve Gus birlikte çalışmak istediği gelecek vaat eden bir *rapçi*’yi fark edip izin isteyene kadar, ara sıra benim biraz yorucu bir insan olduğumu ima eden bir bakış attı.

“Hayatım, dinle...” Babam kollarını göğsünde kavuşturmuştu çünkü birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilmiyorduk. “Gitmem gereken bir yazı inzivası var. Kırsal Amerika’dan-”

“Kulağa cinayetvari geliyor.” Başımı salladım.

“Sana karşı dürüst olmam gerekirse ben de pek hevesli değilim, canım. Onları buraya toplamaya çalışıyorum ama sessiz, gözlerden uzak bir yer istiyorlar. Bir fikrin var mı?”

Öncelikle itiraf etmek bana acı verse de bir konuda profesyonel fikrimi sorduğu için çok mutluydum. Babanın onayını aramak çok kötü bir klişeydi, biliyordum ama o kadar nadiren alabiliyordum ki alınca gerçekten heyecan verici oluyordu.

“Hmm,” dedim yüksek sesle. “Hampshire’daki Heckerfield Place?”

Başını iki yana salladı. “Eğer ben duyduysam, çok biliniyor demektir.”

Dudaklarımı büzdüm. “Aslında ne var biliyor musun? Birkaç hafta önce Toms Holidays’te küçük bir yer açıldı...” Kafası karışmış görünüyordu. “Towans tarafında?” dedim.

“Ah.” Başıyla onayladı, ilgisini çekmişti.

“Adı Farnham House. Henüz gitmedim ama gitmem gerek. Çok güzel, *Le Gavroche*’un şef yardımcılardan birini oraya getirmişler. Harika spa. Suyun üzerinde, süper muhteşem. Ancak henüz kimsenin haberi yok, çok yeni...”

Tekrar eğilip yanağımdan öptü ama bu sefer az önceki kadar rahatsız olmadım. “Kulağa mükemmel geliyor, canım. Teşekkür ederim.”

Sonra yürümeye başladı.

“Sanatçı kim?” diye arkasından seslendim.

“Hm?” Arkasına baktı.

“Sanatçı. Birlikte çalıştığın.”

“Ah.” Başıyla onayladı. “Hm. Adı ne? Senin adamın...” Ona bakıyordum, kafam karışmıştı.

“Biliyorsun işte.” Yüzünü belli belirsiz işaret etti. “Şu... işte...”

“Post Malone?” diye sordum.

“Evet, o.” Sonra da çekip gitti.

Perry ve Paili nihayet gelmişti. Her ikisi de *Kingsman*’dan dar kesim, saten süslemeli, pamuk kadife smokin ceket ve *Eggsy*’den siyah yünle ve tiftik karışımlı smokin pantolon; *Molly Goddard*’dan kraliyet mavisi mini, kadife süslemeli, büzgülü, katmanlı, tafta elbise giymişti.

“Gus Waterhouse mıydı o?” diye sordu Perry arkasından bakarak. “Ona bayılıyorum. O da bana bayılıyor mu? İyi görünüyor muyum? Onunla konuşmalı mıyım?”

Cevapları parmaklarımla sayarak verdim. “Evet, oydu. Evet, biliyorum. Henüz bildiğini sanmıyorum! Evet, iyi görünüyorsun. Ve kesinlikle onunla konuş.” Şampanyayı elinden alıp içtim.

Paili bana bakarken neşeliydi. “Mükemmel görünüyorsun. O elbise de ne öyle, lanet olsun!”

Bunun bir tür en iyi arkadaşın tarafı yorumu olduğuna emindim ama yine de başım göğe çıkmıştı.

“Peki günün kadını nerede?” diye sordu Paili. “Geldiğimizi haber vermeli miyiz?”

Elimi umursamazca salladım. “Onu son gördüğümde Hinchingsbrook Vikontesi’yle birlikte bir tavus kuşuyla *selfie* çekmeye çalışıyorlardı. Çok fazla tüy var, ikisi de kuşlarla uğraşmakta uzman değil.”

“Tavus kuşunun kadifemsi baştan çıkarıcılıkla ne ilgisi var ki?” diye sordu Perry çok haklı olarak.

Dudaklarımı büzdüm. “Bir sorunun cevabını daha az bilmek istememiştim.”

“Eee.” Paili etrafına bakındı. “Seninki nerede?”

“Bilmiyorum.” İç çektim. “Burada buluşacağımızda anlaşmıştık...” Duraksadım. “Ayrıca benimki kim?”

İkisi de gözlerini devirdi.

“Birlikte çok zaman geçiriyorsunuz.” Paili kaşlarını kaldırarak gülümsedi.

“Her zamanki gibi işte,” dedim burnum havada.

Bu kadarı doğrudu. Ayrılmamızdan sonraki ilk birkaç ay, Christian fiyaskosu ve Christian’ın anlamsızca dövülmesinden sonraki fiyasko dışında hiçbir zaman gerçekten... böyle... tüm zamanımızı birlikte geçirmemiştik.

“Ever,” diye kabul etti. “Ama artık onu sevdiğini her hatırladığında yüzüne vurabileceğin sahte bir erkek arkadaşın yok.” Her iki söylediği için de ona kaşlarımı çattım. Sahte erkek arkadaş mı? Onu sevmek mi? Saçma. Sayılır.

“Harika Çocuk’tan bahsetmişken.” Perry kapıya doğru başını salladı. İşte içeri girdi.

Şarap rengi, dar kesim, kadife smokin ceket, siyah, işlenmemiş yün smokin pantolonu ve önü beyaz, çift manşetli, kot ton-poplin smokin gömleği, küçük *Tom Ford* papyonu dışında hepsi *Giorgio Armani*’dendi.

Henry, Christian ve Jonah onu takip ediyordu ve sonrasında saniyeler sonra *Alaïa*’dan yine şarap rengi kadife elbise giymiş biri geldi. Hangisi beni daha çok rahatsız ediyordu bilemiyordum; BJ’in onu annemin lansmanına getirmiş olması mı yoksa uyumlu hallerinden en dişelenmem mi? Taura Sax. Ne yazık ki çok güzeldi. Benden farklı bir şekilde ve belki de en kötü yanı buydu.

Benim esmer tenime, koyu renk saçlarıma ve açık renk gözlerime karşılık Taura Sax zeytin rengi, sarı saçlı, çilli ve ela gözlüydü. Sanırım annesi Singapurluydu. Kelimenin tam anlamıyla cidden birbirimizle hiç alakamız yoktu. Elbette, belki de bu noktada BJ’in tipinin sadece cinsel olarak istekli bir kadın olarak tanımlanabileceğini söylemek doğru olabilirdi ancak Taura Sax, listesinde olmadığını tekrar tekrar söylediği tek kadındı.

Bu arada Taura Sax, aynı zamanda beni aldattığı kişiydi. Ben de bu sonuca varmıştım. Hayatımın en kötü ikinci gecesi bilincimin yüzeyinde yüzüyordu; portakal çiçekleri. Başka bir şey daha vardı... Neydi o? Düşün, Magnolia, düşün. Bu düşünceleri zihnimde bir yangın gibi söndürüyordum.

Aklıma gelmiyordu. Şimdi zamanı değildi. Kalbim hissettiğim duygularla çarparken göğsüm sıkışsa da onun önünde hissedemiyordum çünkü bana hâlâ bunu yaptığını bilmiyordu. Şaşkınlığımın yüzüme yansıdığını hissedebiliyordum, bu yüzden hızlı ve akıllıca toparlamam gerekiyordu.

İnsanların bunun beni hazırlıksız yakaladığını, onu buraya getirmesinin önceden planlanmadığını, benimle önceden kontrol edilme-

diğini, ondan tam olarak beklediğim şey olmadığını bilmelerini istemiyordum. Bir milyon yıl boyunca belki bir kez olsun farklı olabileceğini düşünmedim, aptal hayatında sadece bir kez, belki bizi bir uçurumdan aşağıya sürüklememeye çalışabilirdi.

Ancak onlar da bunu yüzümde görebiliyorlardı, biliyordum. Perry yüzünü buruşturmuştu, Paili'nin bana ve BJ'e bakarken her zamanki üzgün gözleri vardı. Yutkunuyor, endişeli görünüyordu. Koluma dokundu. "İyi misin?"

"Ne?" Gözlerimi kırıştıırıyordum. "Ben mi? Hayır. Evet, iyiyim. Ben iyiyim... sadece kaba... hepsi bu. Onu buraya getirmek. Sence de öyle değil mi? Beni uğruna sikip attığı kız?"

Paili nazikçe, "Bunu bilmiyoruz," dedi.

Perry ona bir bakış attı. "Evet." Durakladı. "Biliyoruz."

Bu arada pek bilinmiyordu. Neden ayrıldığımız. Artık arkadaşlarımız arasında biliniyordu, zaman içinde P'lere, oğlanlara ve kız kardeşime de yayılmıştı ama başka kimse bilmiyordu.

Nedenini bilmiyordum.

Sanırım benim hakkımda ne söyleyeceğinden korkmuştum, Taura Sax ile geçirdiği lanet olası bir gece için sahip olduklarımızı bir kenara atması konusunda. BJ'ye kasvetli bir şekilde baktım ve gözlerimiz buluştu çünkü aynı odada olduğumuzda hep gözlerimiz buluşurdu.

Yüzü parlıyordu, hafif bir gülümseme belirdi ve yanıma geldi. "Merhaba." Yanağımı öpmek için eğildi, belli etmemeye çalışarak ondan uzaklaştım. Gözlerimiz tekrar buluştu ve aynı anda hem şaşkın hem kırgın hem de kızgın görünüyordu.

Perry boğazının arkasından rahatsız edici bir ses çıkardı ve odanın diğer tarafındaki bir şeyi işaret etti. "Tavus kuşuyla *selfie* çektiirmek ister misin?" Pails'i uzaklaştırdı.

BJ bana bakmadan önce onların gidişini izledi, çenesi endişeyle gerildi. "Problem ne?"

"Öğleden sonra ne yaptın?" diye coşkulu bir şekilde sordum ama bu bir tuzaktı. Tuzak olduğunu biliyordu. "Çekimden sonra bir şey yaptın mı?"

"Ah," diye küçük bir kahkaha attı. "Pek bir şey değil, sadece takıldım..."

“Kiminle?”

Altdudağını yaladı, kendini destekliyordu. Hiçbir şey söylemedi.

“Taura Sax ile,” dedim onun yerine.

Yeni sürülmüş *Tom Ford* parfüm gibi kokuyordu. Bu kötüye işaret-
ti. Duş almış gibi kokuyordu, vücudunu ovarak temizlemiş gibi ama
her zaman kullandığı *Malin & Gotez Rum* vücut jeli değildi, *başka bir
şeyleydi ve siz orada, tabii ki bir etkinlikten önce duş almıştır diye düşü-
nüyorsunuz muhtemelen ama hayır.* Bu tür etkinlikler bizim için hep
olurdu ve yatağıma girmediği ya da girmek zorunda olmadığı sürece
sabah dışında günün hiçbir saatinde duş almazdı; ama bugün duş al-
mıştı. Cuma akşamı saat beşte. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bana bir bakış attı. “Evet, Taura ile.”

Kaşlarımı çattım. “Tüm geçmişimize rağmen Taura Sax’ı annemin
lansmanına getirmenin uygun olduğunu mu düşündün?”

İç çekti, yorgundu. Bu yoldan daha önce binlerce kez geçmiştik, iyi
biliyorduk. Karanlık, gölgeli ve her zaman birimiz bir yanından darbe
almış, bir kemiğimiz ya da kalbimiz kırılmış olarak çıkıyorduk. “Parks.”
Elini saçlarının arasından geçirdi. “Bunu daha önce de konuşmuştuk
O... o kişi... değil...”

“Yani onunla yatmadın mı?”

Çenesi titriyordu. “Yattım.”

“Ne zaman?”

Gözleri kasvet doldu. “Parks.”

“Bugün?”

Gözleri benimkilerden ayrıldı. Ona baktım, istediğimden, olması
gerekenden daha fazla ihanete uğramış hissediyordum. Ezip geçmişti.
Ezip, delip geçmişti. Bu yaptığımız eski bir danstı. Neredeyse bir ritü-
eldi. Birbirimizin sunağında kalplerimizi kırıyorduk.

“Parks,” diye söze girdi.

Başımı umursamazca iki yana salladım. “Hayır, biliyorum, anlıyo-
rum, bir erkek arkadaşım vardı...” Durakladım, ona ters ters baktım.
“Bekle, hayır, yoktu.”

Üzgün görünüyordu. “Parks...”

“Ama olacak.” Sözü nü kestim.

Çenesi düştü. Endişeli ve sinirliydi. “Magnolia...”

“Magnolia?” Sözü­nü kestim. Bana neredeyse hiç böyle seslenmezdi. “Başı dertte olan ben miyim?”

Bana doğru uzandı, kollarımı tuttu, beni yakınında tutmaya çalışıyordu. “Parks, saçmalıyorsun.”

Onu ittirerek uzaklaştırdım, ters ters bakıyordum. “Bana o ellerle dokunma.”

Dünyanın karardığını fark ettim ama kötü anlamda. Ortamdakiler bizi izliyordu. İçkilerin şıngırtısı kesilmişti, garsonlar servis yapmayı bırakmıştı, nefesler tutuluyordu, Perry köşede tüm bunların dramından bayılmak üzereydi. BJ ile aramızdaki bu karanlığa gömülme olayının kulağa romantik geldiğini biliyordum, kaderleri bağlı, birbirlerine o kadar çok sokulabilen iki insan ki etraflarında başka kimse yokmuş gibi görünüyordu. Ancak toplum içinde kavga ederkenki bu beceri, bizim gibi insanlar için gazetede ilk sayfaydı.

Bir an için utandım, tüm o gözler. Merak ettim: acaba ne duymuşlardı?

Hızlıca dönüp ondan uzaklaştım ve ben uzaklaşırken oda yeniden hareketlendi.

Bara doğru yürüdüm, bir şampanya daha alıp hızla içtim, sonra yudumlamak için bir tane daha aldım.

“Sohbet iyi miydi?” diye sordu Henry. Yudumladığım şampanyayı tek seferde bitirdim.

“Harika.”

00:39
Parks

Hava nasıl, Parks?

Fırtına, çok sıt

İçki mi içiyorsun?

E
vet

Neredesin?

İyi
yim

İyi olup olmadığını sormadım, nerede olduğunu sordum.

Aç

Telefonuna cevap ver

Ben geldim xxxxxxxxxxxx
xxxxxxxx bir kazaydı
Hâlâ fırtınalı siktir git

Magnolia

Ertesi sabah biraz daha kötü bir halde gözümü kırpıştırarak uyan-
dım ve yatağımın başucundaki masaya doğru yuvarlandım; Tanrı'ya,
sarhoş olan bana (az bile) ayık olan halimin (fazla bile) bir bardak su
bırakacak kadar sağduyulu olması için yalvardım.

Bırakmıştı, sağ olsun.

Aslında, eve nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. BJ ile olmasını is-
terdim ama maalesef onunla gelmemiştim çünkü o burada, yatağında
değildi. Bir süredir o yanımda olmadan uyanmamıştım. Eğer burada
olmadığı için garip hissederek uyanıyorsam, çok sık yatıya kaldığımız
anlamına geliyordu.

Ancak onun burada olmamasından hiçbir zaman hoşlanmamıştım;
çok uzun zamandır birlikteydik, birbirimizi o kadar derinden sevmiştik
ki yokluğu beni huzursuz ediyordu. Ayrıca o yalnız kalamıyordu, bu
yüzden benimle değilse başka biriyle olduğunu biliyordum ve bu sabah
için bu çok ağır bir düşünceydi.

Taura ile eve gidip gitmediğini merak etmeden duramıyordum.
Muhtemelen gitmişti. Biz buyduk. Tüm zamanımızı birlikte geçiri-
yorduk, çok yakınlaşıyorduk, çok korkuyorduk. Aptalca davranacak-
tı, yakında yine bir erkek arkadaşım olacaktı. Ondan nefret edecekti,
muhtemelen ben de edecektim ve BJ ile normale dönecektik.

Normal göreceli bir şeydi, biliyordum. Parçalarını birbirlerinden
başka kimseye sığdıramayan iki kırık kalp için normaldi.

Yatak odamın kapısı açıldı; Marsaili kahvaltı dolu bir tepsi ve bir
demlik çay taşıyarak içeri girdi. Yatağımın başucundaki masaya son de-
rece yüksek sesle ve akşamdan kalma olduğum için son derece kasıtlı
bir şekilde vurdu. Ona ters ters baktım ve o da bana eğlenerek gülüm-
sedi.

“Bu sabah birinin başı ağrıyor olmalı,” dedi.

Saçlarımı omuzlarımın üzerinden atıp normal bir insan gibi çayımı

kendim doldurdum, Louisa'nın bana kahvaltı getirmesini daha çok seviyordum. Gerçekten servis yapıyordu.

"Evet, şey..." Ona hassas bir bakış attım. "Hepimiz işverenimizin parfüm lansmanının bir köşesinde somurtkan bir şekilde duramayız, değil mi?"

Gözlerini devirdi ve sonra bana baktı. "Velvet Seduction?"

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Lütfen dur."

Marsaili istemsizce ürperdi. Sonra yatak odamın kapısı tekrar açıldı. Elinde *Chanel* hediye çantasıyla BJ içeri girdi.

Valentino'dan siyah beyaz, zodyak haritalı gömlek, *Purple Brand*'den siyah ve çok yırtık, dar paça kot pantolon ile siyah ve *Old Skool Vans*.

"Dinle Parks. Biz..." diye BJ başladı ve Marsaili'yi görünce durdu. Ona kocaman bir şekilde sırıttı. "Mars."

"BJ." Gözlerini devirdi. "Burada kalmadın mı?"

Ona parlak bir şekilde sırıttı. "Sana bir gece izin vereyim dedim, kaç çatma çizgilerinin oluşmasını istemeyiz."

Ona bıkkın bir bakış attım. Gözlerini o kadar geriye yuvarladı ki başının ağrıdığından emin oldum, sonra uzaklaştı.

"Sanırım bana ısınıyor," dedi arkasından bakarken.

"Isınmıyor," diye seslendi Mars arkasını dönmeden.

"Eee." Bana bir bakış attı. "Dün gece eğlenceliydi..."

"Dün gece ve gündüz mü?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Meşgul çocuk."

Garipti, aslında. Gerçekten çok fazla seks yapıyordu hatta canı isterse bu konuyu açıp beni tahrik bile ediyordu fakat benim bu konuda konuşmamdan hoşlanmıyordu.

"Seninle kavga etmekten nefret ediyorum, Parks," dedi.

"O zaman etme." Omuz silktim, o lanet hediye çantasını bana ne zaman vereceğini merak ediyordum.

"Elimde değil," dedi ve gözlerim dudaklarına takıldı.

Beej boğazını temizledi ve ben de gözlerimi tekrar gözlerine diktim, yanaklarım hafifçe kızardı.

"Sen tam bir baş belasısın," dedi bana, onun da yanakları biraz pembeleşmişti.

Öpüşüp öpüşmeyeceğimizi merak ediyordum. Öpüşüp öpüşmeyeceğimizi hep merak ederdim. Asla öpüşmezdik. Öpüşmemeliydik de. Gözlerimiz, ellerimizin tutamayacağı gibi tutunuyordu birbirine.

Seni seviyorum, diye göz kırptı.

Kanıtla, iç çektim.

Morgan Lane + LoveShackFancy ortak üretimi *Noelle Martine* dantelli, saten pijama giydiğim için mutluydum çünkü çok kısaydı ve şu anda korkunç derecede iyi gözüken karnımı gösteriyordu. Umarım beni çıplak hayal ediyordu; galiba hayal ediyordu çünkü elini ağzına bastırılmış yutkunuyordu.

“Pekâlâ, Parks.” Bana dikkatli bir bakış attı. “Birden ona kadar ölçeklendirirsek, ne kadar kızgınlıktan bahsediyoruz?”

Ona baktım. “On! Tam olarak on! Şimdi bana *Chanel* çantayı ver.” Çantayı yatağın üzerine atarken kıkırdıyordu.

“Hangisi o!” Heyecanla elime aldım.

Gülümsüyordu, gözleri eski sevgililer için fazla tanıdıktı ve fazla rahat olduğunu iddia edebileceğimiz bir şekilde beni izliyordu ama bunu tartışmak istemiyordum. “Senin istediğin.”

“Pembe kuzu derisi, mücevherli altın tonlu metal olan mı?”

Yatağıma oturup sırtüstü uzanırken başıyla onayladı.

Çantamı göğsüme sıkıştırıp yanına uzandı. “Teşekkür ederim.”

Beej tekrar başıyla onayladı, aklından geçenlerle ağzından çıkanlar uyuşmadığında her zaman yaptığı gibi gözleri tavanımdaki kornişi izliyordu.

“Özür dilerim,” dedi sonunda, bana bakarak. “Taura konusunda. Seni üzdüğünü biliyorum.”

Geri çekildim, biraz gergin bir şekilde yutkundum. Neden bilmiyordum. “Bu tür şeyler için benden asla özür dilemezsin.”

Biraz acemi görünüyordu; gözleri tekrar tavana döndü. “Evet ama... seni üzmemekten hoşlanmıyorum.”

Onun yaptığını yaptım, gözlerimi tavana diktim. “Ben de seni üzmemekten hoşlanmıyorum.” Keşke durabilseydik. Neden yapamadığımızı bilmiyordum.

Ona doğru baktım. “Beni alışverişe götürür müsün?”

Gülümsedi ve başıyla onayladı. “Ama seni düş alırken izleyeceğim.”

“Anlaştık.” Başımla onayladım.

Ayağa kalktı, şansına inanamıyordu. “Gerçekten mi?”

“Hayır!” dedim uzaklaşırken.

Arkamdan seslendi. “Bu çantayı geri alıyorum.”

Magnolia

Merak ediyorsunuz, neden birlikte olmadığımızı merak ettiğinizi biliyorum, tıpkı herkes gibi.

Sadakatsizlik bir yana, onun mükemmel olduğunu düşünüyorsunuz. Mükemmel olduğumuzu ve bu dünyada geçmişte, şu anda ya da gelecekte hiçbir şeyin birlikte olmamamızı haklı çıkaracak kadar büyük ya da kötü olamayacağını. Anlıyordum, ben de o yollardan geçmiştim. Ben de böyle düşündüm.

Christian ile olanlardan sonra Beej ile eski halimize dönmeye başladığımız birkaç ay olmuştu. Kasıtlı ya da bilinçli bir şekilde değildi. Onunla birlikte olmak, olmamaktan daha kolaydı ve belki de bu iyi bir şey değildi; artık bilmiyordum. Aramızdaki ilişkiyi tarafsız bir şekilde anlatamam. Onunla ilgili her şeyde kalbimin muhakemesi, geçmiyor-muş gibi yaptığımız çizgiler kadar muğlaktı. Hâlâ kırgındım, hâlâ üzgündüm ve hâlâ ona eskiden güvendiğim gibi güvenmiyordum ama sanırım bir noktada onu, onun beni incittiğinden daha çok seviyordum. Birini onu sevdiğim gibi sevince, bir kez başka biriyle seks yaptığı için her şeyi bir kenara atmak bana aptalca gelmeye başlamıştı.

Bu arada, bunu küçümsemişiyordum. Ya da mazeret uydurmuyordum. Şu anda bile bunu söylemek beni deli ediyordu. Önemli bir şey olmadığını düşünmüyordum. Sanırım onu ne kadar sevdiğim daha önemliydi.

Ancak Marsaili bunu kabul etmiyordu. Onun daha önce hiç kimseye ona davrandığı gibi davrandığını görmemiştim. Tekrar eve girip çıkmaya başladığında, âdeta köşelerde pusuya yatıp gözlerini hançer gibi kullanıyordu. Küçümseyici yorumlar yapmak, onu küçümsemek, yarasına tuz basmak ve sırtından bıçaklamak için zaman kolluyordu. Gidince de bana mutfakta ekstra şekerli bir çay yapıyor, bana yaptıklarının geri alınamayacağını, ona güvenilemeyeceğini, bir kez yaptıysa tekrar yapacağını ve aslında beni söylediği gibi sevseydi bunu zaten yapmayacağını söylüyordu.

Her seferinde ağlıyordum, ona bunun bir kaza olduğunu düşündüğümü söylüyordum, o da bana insanların kazara başkalarıyla seks yapmadığını, bunun kendiliğinden olmadığını, biriyle sevişmek için önce istemen gerektiğini söylüyordu. Bunu kavramak hep zor gelmişti.

Kazara olduğu, kazara seks yapmaya sürüklendiği, bunu hiç düşünmediği, bunun düşmek gibi bir şey olduğu fikrine tutunmak benim için daha kolaydı. Ayağınız bir kez takılıyordu ve sonra iradeniz dışında düşünüyordunuz. Farkında değildiniz ama birden yere kapaklanıyordunuz.

Tekrar bir ilişkiye başlayabilmemiz için böyle düşünmem gerekiyordu ama Marsaili sadakatsizliğin böyle olmadığını görmeme yardımcı olmuştu.

İnsanlar dikkatsiz ve duygusuz oldukları, kalpleri ve duyguları önemsemedikleri için ihanet ediyorlardı; bu insanlarla ilişki kurmak tehlikeliydi. Bu yüzden onları sevseniz bile sevmemeliydiniz çünkü hiçbir şey onun bana hissettirdiklerini hissetmeye değmezdi. Daha önce olanların bir daha olmayacağını garanti yoktu çünkü aldatan kişinin sözü hükümsüzdür, demişti Marsaili.

Yani BJ ile bir daha bir araya gelmedik. Sanırım bizi tuhaf bir yola sokan da bu olmuştu. Ben yüz seksen derece dönmeden önce tekrar birlikte olmaya yaklaştığımız o birkaç ay, kalbimdeki yaraları örtbas etmek için başka erkeklerle çıkmaya başlamıştım.

Sanırım bu onu bir süreliğine öldürmüştü. Hatta belki bir keresinde gerçekten de.

Aramız şimdiki gibiydi, sanırım. Biriyle çıkmaya başlamıştım; Reid Fairbairn, babası maden işi yapan Avustralyalı bir çocuktur. Ortamda yeniydi, çoğu Avustralyalı erkek gibi oldukça seksiydi. Çok uzun sürmemişti, sanırım iki ay kadar çıkmıştık. Uzun bir ilişki olmasına da gerek yoktu, amacına hizmet etmişti. Başta BJ'e dokunmuştu ama kısa bir süreliğine ve Amsterdam'da uzun bir hafta sonu geçirdikten sonra normale dönmüştü.

Bir önceki geceyi arkadaşlarımla EGG'de geçirmiştik ve Reid aslında oldukça komik bir fıkra anlatmıştı, ben de buna çok gülmüştüm. O sırada teknik olarak çıktığım kişiyle gerçekten eğlendiğim nadir anlardan biriydi.

Her neyse, ertesi gece Reid'in nerede olduğunu bilmiyordum ama Henry ve Christian ile Gauthier Soho'da akşam yemeğine gitmiştik. Jonah bir şeyler içmek için bizimle buluşmaya gelmişti.

Christian ile yan yana oturuyorduk, parmağıyla ikimizi göstererek, "Yine mi bu?" demişti.

"Erkek arkadaşı var." Christian gözlerini devirerek bana bezmiş bir bakış atmıştı.

Jonah bana doğru umursamaz bir şekilde bakmıştı. "Adam gey olduğunu saklamak için onunla çıkıyor."

"Öyle bir şey yok!" diye çıkıştım. Henry bana hepsinin zaten bildiğini söyleyen bir bakış fırlattı ve ben de beşinci kez tatlısını "tatmak" için tabağına uzandım.

"Beej nerede?" diye sordu Henry Jonah'a.

Jonah başını iki yana salladı. "Dün gecedен beri onu görmedim." Hepsi endişeyle bana döndü.

"Çocuklar!" Gözlerimi devirdim. "Bütün Londra'yı becerdiğini biliyorum! Lafı dolandırmanıza gerek yok. Ayrıca..." diyerek kalkanımı önüme çektim. "Benim bir erkek arkadaşım var."

"Sen iyi misin?" Henry temkinli bir şekilde sordu.

"Tüm Londra'yı becerdiğini duyunca ne kadar iyi olursam o kadar iyiyim." Sahte bir kayıtsızlıkla göz kırptım.

"Peki," diye içini çekti memnun bir şekilde. "Becerdi."

"O zaman harika." Dişlerimin arasından yalan söyleyerek ona sırtıttım. "Bu harika çünkü ben harikayım. Her şeyiyle. Çünkü bu harika. Onun için iyi. Hatta onun adına mutluyum."

"Doğru," dedi Jonah sırtarak. Susturmak için ona enerji dolu bir şekilde gülümsedim ve o da bana şarap doldururken gülümsemesini bastırarak başını iki yana salladı.

Yaşadığımız ve birbirimize yaptığımız onca şeyden sonra arkadaş grubumuzun hâlâ ayakta kalmasını sağlayan sihirli bileşen şuydu: inkâr. (Ve alkol.)

Sonra telefonum çaldı. "İti an çomağı hazırla." Christian telefonuma doğru başını salladı.

"Selam." Cevap verirken kocaman sırtıtmamaya çalıştım.

"Parks?" diye seslendi telefona ve sesi bir tuhaftı.

“Beej?” Telefonu kulağıma bastırdım ve elimle diğer kulağımyı kapattım.

“Parks?” diye bağırdıktan sonra uzun bir nefes çekti.

“Beej, neredesin?” diye sordum hızla ve çocuklar arasındaki atmosferin değiştiğini hissettim. “Sesin tuhaf geliyor?”

“Sanırım ben...” Derin nefesler aldığını duydum. “Kalbim tuhaf atıyor,” dedi ama arkadan başka birinin sesini duyuyordum. Hangimizle konuştuğunu anlayamamıştım. Bir kızdı.

“Telefonu bana ver,” dedi kız aceleyle.

Ona tekrar sordum: “Neredesin?”

“Ver onu bana!” dedi kız. Diğer uçta bir itiş kakış oldu.

“Hayır!” diye hırladı kıza, sesi kendisi gibi değildi ve işte o zaman kalbim sıkıştı çünkü biliyordum. Ne olduğunu biliyordum. Mantıklı gelmese de anlamıştım. Bunu çevremizde yeterince görmüştüm, işaretleri biliyordum. Sizi nasıl değiştirebileceğini. Kullandığını bilmiyordum. Daha fazla itiş kakış, telefon için biraz daha tartışılar. BJ konuşması iyice değişti. Kız paniklemişti.

“Beej?” Ben yerimde duramıyordum ve gergindim. Çocukların hepsinin gözleri üzerimdeydi, kaşları çatılmıştı.

“BJ?” diye yüksek sesle bağırdım.

“Alo?” dedi kız nefes nefese telefona.

“Neredesin?” diye sordum.

“Magnolia, bu-” diye başladı ama hemen araya girdim.

“Kim olduğun umurumda değil.” Sesimi sakın tutmak için elimden geleni yapıyordum. Ayağa kalktım. Çocuklar da benimle ayaklandı. “Sadece bana nerede olduğunuzu söyle?”

Jonah telefonu elimden hızla aldı. “Neredesiniz lan siz?” diye bağırdı ve cevap alamadan restoranın kapısına yöneldi. “Başka bir şey almasına izin verme, tamam mı?” Jonah beni korkutan sesiyle emretti. “Geliyorum.” Garsona bir deste para fırlatıp hızla ön tarafa park ettiği arabasına doğru yürüdü.

Escalade’inin yolcu kapısını açtı ve beni içeri iterek kapıyı arkamdan kapattı. “Ne oluyor, kahretsin?” diye sordum, sesim olmasını istediğimden çok daha alçaktı. Jonah arka koltuktaki Henry ve Christian’a kasvetli bir şekilde baktı.

“Siktir.” Christian gergin bir şekilde başını iki yana salladı. Hepsî çok gergindi. Daha önce hiçbirini gergin görmemiştîm ve bu çok rahatsız ediciydi.

“Bu daha önce de oldu mu?” Özellikle Jonah’a sordum.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. “Bir kere.”

“Ne zaman?” Bana uzun uzun bakan Henry’ye dönüp baktım, bakışları o kadar tedirgindi ki. Belli ki bu olay ne zaman olduysa benim asla öğrenmemem için dördü arasında yemin edilmişti.

“Ne zaman?” Christian’a dönerken ses tonumu sertleştirerek sordum. Dudaklarını birbirine bastırdı, arkadaşına ihanet etmek istemiyordu.

“Amsterdam’da,” dedi sonunda.

“Siktir!” Jonah dik dik baktı.

O günkü hissettiklerimin etkisi hâlâ beni sarsıyordu. Mavi gökyüzüne inanmama neden olmuştu çünkü o sabah gökyüzü çok maviydi ve Jonah, Piccadilly Circus’ta trafikte aniden direksiyonu kırarken gökyüzünün o sabahki görüntüsünün aldatmaca olduğunu, sanki güvende olduğuma dair sahte bir duyguya sürüklediğini düşündüğümü hatırlıyordum. Gökyüzü bana o günün iyi bir gün olacağını hissettirmişti ama gözümün önünde en kötüsü gerçekleşiyordu.

Sonuma doğru gidiyormuşum gibiydim. Hayatımın aşkını ölü bulmaya gidiyormuşum gibi hissetmiştim. Jo’nun arabasının koltuğunu o kadar sıkı kavramıştım ki tırnaklarım deriyi yırtmıştı. Henry’nin arka koltuktan bana doğru uzandığını ve kolumu tutarak beni sabitlediğini hatırlıyordum. Bir ışıktâ Jonah’ın bana döndüğünü ve gözyaşlarımı yüzümden sildiğini hatırlıyordum ki ağladığımın farkında bile değildim.

Göğsümün testereyle parçalandığını ve kalbimin sinir uçlarının açığa çıktığını hissettiğimi içten içe hatırlıyordum.

Araba sarsılarak durmuş, Jonah dışarı fırlamıştı. Koşarak merdivenleri çıkıp Courthouse Hotel’in lobisine girmişti, biz de onu takip etmiştik. Dikkatlerini çekmek için elini resepsiyon görevlisinin bankosuna vurmuştu. “Ballentine,” diye bağırmıştı. “Ballentine’in oda numarası.”

“Efendim...” Kadın telaşla başını kaldırmıştı. “Oda numarasını öylece veremeyiz.”

“Aşırı doz almış,” demişti Jonah kadına gözünü kırpmadan.

Kadın birkaç kez hızla gözlerini kırptırdıktan sonra hızla başıyla

onaylayıp bir şeyler yazmıştı. “305,” diye ağzından çıkmıştı belli belirsiz, Jonah oda numarasını duyar duymaz hızla dönerek asansöre değil merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı.

“Ambulans çağırmamız gerekiyor mu?” diye sormuştum ortaya, hepimiz Jonah’ın peşinden koşuyorduk. Christian, Hemmes ailesinin her ferdi gibi tüm kolluk kuvvetlerine derin bir güvensizlik duyduğundan başını iki yana sallamıştı. Gözlerimi Henry’ye çevirmiştim, o da telefonunu çıkarırken hafifçe başıyla onayladı.

Jonah koridorda hızla ilerleyerek kendini 305 numaralı kapıya doğru yükledi. İkinci vuruşunda kapı kırıldı ve Jonah yuvarlanarak yere düştü. Siyah dantelli iç çamaşırı giymiş, perişan bir halde ona bakan kızı görmezden gelerek yanından geçtim ve başını yatak başlığına dayayan Beej’in yanına doğru koştum. Solgun gözüküyordu, alnında ve çıplak göğsünde boncuk boncuk terler vardı.

Vücudunun üzerine uzandım. “Beej?”

“Magnolia?” diye mırıldandı, bana doğru bakıyordu, gözbebekleri öyle büyümüşü ki bana odaklanamıyordu. Bana hafifçe gülümsemişti.

“Ne yaptın sen?” diye fısıldarken yanağını okşuyordum.

“Ben...” dedi BJ.

Arka planda Henry’nin telefonla konuştuğunu duyabiliyordum.

“Ne aldın?” Ses tonum aceleliydi ama elimi bir dürtüyle saçlarının arasından geçirdim. Bana sadece göz kırptı. “Ne aldı?” Gözlerimi ağlamaklı bir şekilde kıza çevirdim ve kim olduğunu o an gördüm. Gözlerimiz buluşunca bir bakıma arkadaş olduğumuzu fark ettim. Lila Blane. Cheltenham’dan bir parti kızı.

Bana suçlu, paniklemiş ve kafası karışmış bir şekilde baktı. “Ben... ben bilmiyorum.” Elleri yüzündeydi. “Sanırım sadece kokain?”

“Alev alev yanıyor!” dedim ortaya doğru, ellerim alnındaydı.

“Ama dün gecedен beri aşırı derece içiyor,” dedi panikle.

“Ne içiyor?” Jonah otel odasının zeminini kaplayan bir düzine şampanya şişesinden birini havaya kaldırdı. Kız başıyla onayladı. Christian beni Beej’in üzerinden itti ve onu yataktan kaldırarak kardeşini çağırdı. Jonah koşarak Beej’i banyoya sürüklemeye yardım etti, ben de arkasından işe yaramaz bir şekilde onları takip ettim. BJ’i duşa soktular ve suyu ılıklaştırdılar, gözleri aniden açıldı ve Christian ile bana takıldı.

“Birlikte misiniz?” Beej öfkeyle ve kelimeleri zorlukla toparlayarak kükredi.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım, kalbim paramparçaydı.

“O zaman neden burada!” diye bağırdı BJ.

Hemmes'lere baktım, incinmiştim ve ne yapacağımı bilemedim.

Jonah bana doğru başını iki yana salladı. “Sadece paranoyak. Bu da onu daha da agresifleştiriyor.”

Duşa, gözkapakları ağırlaşmış ve başı sürekli geriye doğru düşen Beej'in yanına girdim.

“Beej!” Yüzüne bir tokat attım. “BJ!”

“Parks,” diye fısıldarken sesi titriyordu. “Seni seviyorum.”

Ağladığının farkında değildim ama ağlıyordum. Başımla onayladım. “Biliyorum. Ben de seni seviyorum.” Titremeye başlamıştı, Jonah'a döndüm. Ağzım bir karış açıktı ve tamamen paniğe kapılmışım.

“Titriyor,” dedi Jonah.

“Ölüyor mu?” Yutkundum, gergindim ve gözlerimi ondan ayırmıyordum.

“Hayır.” Jonah başını hızla iki yana salladı, elini sinirli bir şekilde ağzına bastırdı. “Henry?” diye seslendi. Henry koşarak banyo kapısına gitti, telefonu kulağına dayamıştı.

“Ne zaman varırlar?” diye sordu Jonah arkasına bakmadan.

“Her an gelebilirler.”

Beej daha fazla titremeye başladı.

Jonah duşu kapatırken bana doğru başını sallayarak, “Onu odadan çıkar,” diye emretti. Ben de tam Beej'in kusması ve ardından spazm geçirmeye başladığı sırada yoldan çekildim.

Christian koşup bir yastık aldı ve başının altına koydu, Henry de beni göğsüne bastırıp gözlerimi kapatırken etrafı görmemem için elinden geleni yapıyordu.

Sonra sağlık görevlileri geldi, yoldan çekilmemiz için bağırdılar, bir sedye getirdiler. Beyninizin travmayla başa çıkma şekli tuhaftı. O anda her şey sessizliğe gömülmüştü. Sessiz ve yavaş. Bitap bedenini sedyeye kaldırırlarken zihnimde Billie Holiday çalıyordu. Lila Blane'in yatakta dizlerine sarıldığını, ağladığını, sağlık görevlilerinden birine olanları anlatmaya çalışırken eliyle göstermeye çalıştığını hatırlıyordum. Jo-

nah'ın duştan çıktığını, kusmuk ve suyla kaplandığını, iki eliyle saçlarını tuttuğunu, BJ'ye baktığını, bir tür keder içinde donup kaldığını hayal meyal hatırlıyordum. Christian'ın duşta dizlerinin üzerine çöküğünü, kendisinin de kusmak üzereymiş gibi öğürdüğünü hatırlıyordum. Bunun son olup olmadığını, onu son kez görüp görmeyeceğimi merak ettiğimi hatırlıyordum. Işıl ışıl gözlerini ve ellerime dolamaya bayıldığım saçlarını. Nerede olursa olsun ortamın en yakışıklı çocuğunu, hayatımın en büyük aşkını; *hayatta kaç aşk yaşardınız ki?* Bunu merak ettiğimi hatırlıyordum. Kaç kişi bana onun baktığı gibi bakacaktı, sadece güneşmişim gibi değil, tüm evrenmişim gibi. Bize bunu yaptığı için ondan nefret ettiğimi, aramızın eskisi gibi olma şansı olmadan önce öleceği için ondan nefret ettiğimi hatırlıyordum çünkü hep aramızın düzeleceğini düşünmüştüm. Aramızın düzeleceğini, bir gün her şeyi yoluna koyacağımızı, yaptığı her şey için onu affedeceğimi, birlikte yaşlanacağımızı ve sonunda Tobermory'deki o evi alacağımızı düşünürken; o aşırı dozda kokainden ölüyordu çünkü ben bir gece önce umurumda bile olmayan lanet olası başka bir adamla mutlu görünmüştüm. Kızgınlığın vücuduma yayıldığını hatırlıyordum ve sanki karnıma gerçekten inmiş bir yumruk gibi onu ne kadar çok sevdiğimi. Gerçekten sevdiğimi. İliklerime kadar sevmiştim. Birbirimize geri dönülmez şekilde bağlanmıştık. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, hâlâ ihtiyacım olduğunu, sonsuza kadar, her zaman, denesem bile asla onsuz yapamayacağımı. Onsuz hayatımın nasıl olacağını düşünmekten çok korktuğumu hatırlıyordum.

Ambulansla hastaneye götürülmüştü. Yaklaşık iki saat sonra bir doktor gelmiş, bize durumunun stabil ama hipoglisemik olduğunu söylemişti. Christian başını kardeşinin omzuna yaslayarak rahatlamış bir şekilde iç geçirmişti. Jonah'ın gözünden tek bir damla yaş süzölmüştü, kimse görmeden silmişti ama ben görmüştüm. Göz göze gelmiş, anlamlı bir şekilde bakışmıştık çünkü BJ'in artık orada olmasını tüm dünya hissedecek olsa da bunu en çok hissedecek kişiler ben ve Jonah'dık. Hemmes çocukları, BJ'in ailesinin bekleme odasında otururken Henry elimi tutarak beni onun odasına götürdü. "Hadi gel." Gülümsemeye çalıştı ama gerçekten gülemedi. Odanın kapısına geldikimizde durdum ve Henry'ye baktım.

“Jonah bunun daha önce de olduğunu söylemişti?”

Hen başını iki yana salladı. “Tam değil.”

“O zaman ne?” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bir şeylerin kontrolünün elimde olduğunu hissetmeye çalışıyordum çünkü konu BJ’yi sevmek olduğunda hiçbir şeyin kontrolümde olmadığı o anda apaçık ortaya çıkmıştı.

“Bir keresinde çok fazla aldı.”

“Ne zaman?”

“Birkaç ay önce.”

“Ne zamandır kullanıyor?” Kasvetli gözlerle ona baktım.

Hen’in kaşları çatıldı, içini çekti. “Hepimiz bazen kullanıyoruz.”

“Ben kullanmıyorum.” Bana bir bakış attı. “Ne zamandır?” Ağladığım gerçeğini gizlemek için gözümü ovuşturarak tekrarladım.

Hen dudaklarını büzerek boğazını kaşıdı. “Amsterdam’dan beri.”

Bir kez başımla onayladım. “Düzenli olarak mı?”

Başını eğdi, düşünüyordu. “Eğlenmek için.”

“Bu...” Odayı işaret ettim. “Eğlenmek için değildi.”

“Hayır,” diye sessizce kabul etti. “Değildi.”

Kapıyı açtığımızda BJ yatakta uyuyordu. Köşedeki koltukta Henry bitkin bir halde yığılmıştı. Beej’in rengi hâlâ biraz solgundu; kocaman, dolgun, yumuşacık dudakları ortadan ayrılmıştı, göğsü gençliğimin melodisi olan bir ritimle inip kalkıyordu ve ben bunu duyduğuma hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Çok hızlı hareket edersem kırılabilir-miş gibi temkinli bir şekilde ona doğru yürüdüm ve saçlarına dokunmak için uzandım. Kapıda beliren genç, güzel, esmer bir hemşire bana, “Sadece aileler girebilir,” dedi. Tokat yemişim gibi hissederek hemşireye baktım.

“Onun kim olduğunu biliyorum,” dedi bana. “Siz ailesinden değilsiniz.”

Henry kaşları çatılmış bir halde ayağa kalktı. “Eğer orada yatanın kim olduğunu biliyorsan, onun da kim olduğunu biliyorsundur. Bu kız onun ailesi.” Hemşire ikimize de baktı, sonra bir kez başıyla onayladıktan sonra gitti. BJ’in yatağına tırmandım, sanki aramızda hiçbir zaman erkek arkadaş ya da aşırı doz sorunu yokmuş gibi yanına sokuldum.

Böyle büyük olayların insanı ânında değiştirdiğini sanırsınız ama

yaşanan değişiklikler görünmezdi. Ona sarılmak ve kucaklamak bana aynı şeyi hissettirmişti. Tüm vücudu, hayatımız boyunca pek çok kez tırmandığım ve fethettiğim tanıdık bir dağdı. O geceye kadar bana uçsuz bucaksız gelmişti ama birdenbire çok geçici hissettirdi. Gözlerim damarlarında serum iğneleri olan bileklerine takılıyordu. Boynuna doğru ilerleyerek onu içime çektiğimi hatırlıyordum; benim dışımdaki insanların boynunda bıraktığı morlukları bile isteye görmezden gelmiştim. Burnu çektiği kokainin çokluğundan yara olmuştu ve göğsüm sıkıştıyordu çünkü onu bu şekilde tanırken nasıl olur da bunu yaptığını bilmediğimi anlamıyordum.

Yaklaşık on saat sonra kendine gelmişti. Annesi ve babası hâlâ yattığım yatağının yanında oturuyordu. Bir an bile olsun yerimden kıpırdamamıştım. Altımda kaydığını hissettim, gür kirpikleri açılmadan önce seğiriyordu. Geri çekildim ve ona baktım. Hüzünlü bir şekilde bana birkaç kez göz kırptı. “Parks.” Yavaşça gülümsedi. Uyandığında kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Sesi, Noel sabahı, doğum günüm, sevgililer günü ve evim gibi geliyordu; onu seviyordum.

“İyileşecek mi?” diye sormuştum doktoruna.

Başıyla onaylamıştı. “İyileşecek.”

Kendimi suratına bir tokat atarken bulduğum anda içimi bir rahatlama kaplamıştı. Bütün oda nefesini tutmuş, sonra donup kalmıştı. Anne babası, Henry, Jonah ve bir doktor. Beej gözlerini kocaman açmış, kafası karışmış ve hâlâ biraz sersemlemiş görünüyordu.

“Eğer bir daha...” diye söze başlarken sesim titriyordu. “Bunu bana bir daha yaparsan.” Başımı iki yana salladım. “Seni asla affetmeyeceğim.”

“Tamam.” Gözlerini kırptırdı, biraz ağlamaklıydı.

“Bana söz ver.”

“Söz veriyorum.” Belli belirsiz başıyla onayladı.

Sonra yatağından inip odasından çıktım.

Bu arada, bunu kimse bilmiyordu. Bu konuda hiç konuşmamıştık, kimseye bir şey söylememiştik, Paili ya da Perry’ye bile. Bilen tek kişi kız kardeşimdi, o gün hastaneden eve ağlayarak döndüğüm ve beni yalnız bırakmadığı içindi; iki gün ortalıkta yoktum. Fark etmemiştim

bile. Bırakın günleri, saatlerin geçtiğini bile fark etmemiştim. Hayatımın aşkını kaybetmenin eşiğindeydim ve zaman durmuştu. Allie nasıl olsa ona söylerdi.

Reid fark etmemişti ya da fark ettiyse bile bir şey söylememişti. Sanırım biliyordu, sanırım hepsi biliyordu. Benim için ne olduklarını. Ya da belki daha uygun bir ifadeyle benim için kim olmadıklarını biliyorlardı.

Bir hafta boyunca BJ ile konuşmamıştım. Bana sürekli mesaj atmış, aramış, mesaj atmıştı. DM'den bile yazmıştı, her yolu denemişti. Ancak yapamamıştım.

Perişan bir haldeydim. İçim parçalanmıştı ve kan kaybediyordum. Ölümün kıyısında dolaşması beni bu hale getirmişti.

Bu yüzden onu elimden geldiğince görmezden gelmiştim.

Bir buçuk hafta sonra cumartesi günüydü ve arkadaşlarımız Leicester Square'de *It*'in tekrarını izlemeye gidiyorlardı. Tam olarak bizlik bir hareket değildi ama Beej'in, gizlice madde kullanımına karşı korunmaya alındığı için, sosyal aktiviteler için çok az seçenek vardı. Fuayeye girdiğimde tüm erkeklerin gözleri üzerimdeydi, sanki göğsümde bir bomba varmış gibiydi. BJ'in bana baktığını hatırlıyordum, gözleri büyük ve yuvarlaktı; ben ona doğru yürürken endişeyle yutkunmuştu. Sonra o anda olmuştu, kendimde bile değildim, yüzünü ellerimin arasına almış, dudaklarımı dudaklarına bastırmıştı. Tadı patlamış mısır gibiydi. Atıştırmalıklarını yemek için filmin başlamasını hiç bekleyemezdi.

O öpücük, seksi ya da şehvet dolu değildi ama çaresiz, susamış, isimsiz bir aşkla doluydu. Şu anda da hâlâ bu aşkı yaşıyorduk ve tam olarak da kurtulamıyorduk. Biraz geri çekilmiştim, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta duruyordu. Birbirimize göz kırptık, yüzlerimiz hâlâ kalplerimiz gibi değildi; tüm arkadaşlarımız, tek kelimeyle afallamıştı. Sonra onun etrafından dolaştım, kolumu Henry'ninkiyle birleştirdim ve sinemaya doğru yürüdüm.

Hiçbirimiz o öpücük hakkında konuşmamıştık. Paili ve Perry hiç sormadı. Tanrı'ya şükür; çünkü bunu nasıl açıklayabilirdim ki? O geceyi çoktan kalbimin diğer korkunç gecemizle aynı köşesine sürgün etmiştim.

Orada yaşıyan üç anı vardı, hiçbirine asla dönüp bakmıyordum. Hepsi de beni hâlâ aynı şekilde etkiliyordu. Hepsi de BJ ile ilgiliydi.

O benim için bir saatli bombaydı, şimdi anlıyor musunuz? Bana zarar verecekti. Beni hep incitecekti. Onun yanında her zaman güvende olsam bile, onunla asla güvende olamayacaktım.

Bu yüzden onu sevip sevmememin bir önemi yoktu, ki sevmiyordum, sevseydim bile bunun bir önemi olmazdı, şimdi bile. Çünkü onu sevmek, ehliyeti olmayan bir valeyne kalbimin anahtarlarını vermekle aynı şeydi. Beni uçurumdan aşağı sürüklerdi.

8

BJ

Park Lane partileri efsaneydi. Bazılarına kızları götürür, bazılarına götürmezdik. Bu akşamki partiye götürmeyecektik.

Jo ile evimiz berbattı. Park Lane, dört yatak odalı bir bekâr eviydi. Parks burayı seviyordu ama bazen onu buraya getirmek garip geliyordu. Muhtemelen böyle geceler yüzündendi. Christian bu gece kör kütük sarhoş olmaya tamamen kararlıydı; kızlarla ilgili gibi görünüyordu. Bu yüzden sormak istememiştim.

Jonah burada düzenleyerek onu memnun etmek istemişti çünkü Henry kendi evinde düzenlemeyi reddetmişti; kardeşim küçük kapı komşuları Blythe'ı üzme istememişti. Blythe, İkinci Dünya Savaşı hemşiresiydi ve hikâyeleri harikaydı. O bir efsaneydi ve gözleri hâlâ parlıyordu, bu yüzden bir süre Ennismore'da parti yoktu.

Bir süre üst katta takıldım, Fransa'dan gelen bir kızla sohbet ettim. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Bu çok saçmaydı, biliyordum fakat kızlar hep aynıydı; en azından takılmak için olanlar. Gözlerinin içine bak, onları dinle, yüzlerine dokun, sonra senindiler.

“Yıldızları sever misin?” Yatak odamda olmasını tercih ettiğim ama oturma odamda olan her kıza sorduğum soruydu. Hepsi evet diyordu çünkü Parks dışında kimsenin bana hayır diyeceğini sanmıyordum.

Fransa, evet dedi.

Kadınların seks konusunda duygusal olmamalarını ve bunu daha çok bir alışveriş olarak görmelerini, olmadığı bir şeymiş gibi davranmalarını takdir ediyordum. *Mesela, bir kulüpte tanıştık. Bir bar taburesine sürtünüyordun. Arkadaşımı çoktan öpmüştün.* Bu bir peri masalı değildi. Ben annelerle tanışmak için eve götürülen kişi değildim, ben kirli sırlarını paylaşıırken arkadaşlara anlatılan en çılgın hikâyeydim.

Fransa tamamen siyah giymişti. Magnolia asla siyah giymezdi.

Onu alt kattaki odama götürdüm. Bu bir oyundu, alışverişi daha

hesapsız ilerletmek için. O teleskoptan bakacak, ben arkasına geçeceğim, başım onunkine yakın olacak, ikimizin de göremediği bir yıldızı işaret edeceğim çünkü Londra'nın sisi yüzünden yıldızları zar zor görebilirsiniz ve bu gece hava kötüydü.

“Vay canına,” derken aksanı tahmin ettiğimden daha yoğundu. Bana bakıyordu, teleskopa değil. Yatağıma oturup onu izledim. Bekledim. Gözleri gözlerimden vücuduma kaydı ve tekrar yukarı çıktı.

“Banyonu kullanabilir miyim?” diye sordu, ben de başımla onaylayarak elimle gösterdim. Bu kız oldukça seksiydi. Porselen tenli, koyu renk, çene hizasında dalgalı saçları, kahverengi gözleri. Parks'a benzemiyordu. Kimse ona benzemiyordu. Magnolia Parks'tan sonraki varoluşumun bitmez tükenmez sorunu buydu. O tekti. Saçmalıklarına katlanabileceğim tek kişiydi, defalarca ağızma sıçan ve peşini bırakmayacağı tek kişi, kalbime kelepçe takan tek kişiydi.

Yatağımda arkama yasladım. Acaba Parks bu gece ne yapıyordu? Belki o ve P'ler, Paili ve Perry, dışarıda takılıyordu. Bensiz dışarı çıkmamasından hoşlanmıyordum ama sanırım o olmayan biriyle yatmak üzereydim, bu yüzden şikâyet edecek durumda değildim.

Fransa kapıda belirdi. Kapıya yaslandı. “Kız arkadaşın var mı?” Aksanı oldukça tatlıydı. Takıldığım çoğu kız kim olduğumu biliyordu. Bu soruyu sormamaları gerektiğini biliyorlardı. Sanırım Fransa'da *Tatler* dergisini almıyorlardı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Hayır.”

Bana şüpheli bir bakış attı. “Umurumda değil, eğer varsa...”

Ona zoraki bir şekilde gülümsedim. “Bilmiyorum.”

“Bu senin *Foreo*'n o zaman?” Parks'ın küçük pembe yüz temizleyicisini avuçlarının içinde yuvarlandı.

Parks'a yeni bir tane almak için aklıma bir not ettim. Parks'ın pembe şeyini izledim, kızı değil. “Hayır.”

France başını eğdi. “Peki kimin?” Ona bakıyordum. Seks öncesi sohbetlerden pek hoşlanmıyordum, özellikle de konu Magnolia'ya geliyorsa.

“En iyi arkadaşımın.” Ayağa kalktım, *Foreo*'yu ondan alıp çekmeye koydum. France lavaboyu işaret etti. “*Est-ce que c'est sa jolie brosse à dents rose aussi?*”

* (Fr.) Bu da onun güzel pembe diş fırçası mı? (e.n.)

Başımla onayladım. “Evet, öyle.”

Fırçaya uzandı. “Aslına bakarsan, kullanabilir miyim? *Ma bouche sent dégueulasse*...” Diş fırçasını almak için uzanınca elini geri ittim.

“Hayır.”

Fransa gözlerini kırptırdı, biraz şaşkın, biraz sinirliydi. “Hayır?”

Başımı iki yana salladım. “Diğer insanlarla, dokunmakla ve mikroplarla ilgili bir sorunu var.”

Ve seks yaptığım kızlarla.

Kız gözlerini devirdi. “*Elle a l’air géniale*”...

“Öyle.” Bir kez başımla onayladım.

“*Désolé, dois-je y aller*?” Soğuk bir kahkaha attı. “Burada onunla olmayı mı tercih ederdin?”

Ona uzun uzun baktım, ölçüp biçtim. “Evet, aslında. Ama o beni böyle istemiyor...”

“*Pourquoi pas*?”

“Çünkü...” Ellerimi saçlarımdan arasından geçirip ona sııttım. “Bir şeylerin içine etmekte ustayım.”

Bir kahkaha attı. “Ne şanslıyım.”

“Hiçbir fikrin yok.” Onu belinden kavradım.

Ve sonra, bilirsiniz işte. Olan oldu ve sizi tüm sevimsiz detaylardan kurtaracağım. Çıplaklık, dokunma ve orgazm olduğunu söylemek yeterliydi. Bir kere bile içinde olduğum kızı düşünmemiştim. Çok fena sıçıp batırıyordum, farkındaydım. Parks ile ilgili aklımdan hiç çıkmayan bir anım vardı ve hep oraya gidiyordu. Onunla Como Gölü’nde, 1971 model Riva Aquamara’nın arkasındaydık. Güpegündüzdü. Kaygısız olmak ve insanların bizi görmüş ya da tanımış olabileceğinden endişe etmemek onun yapacağı bir şey değildi. Üzerinde leylak rengi; ipli bir bikini vardı, leylak rengi içinde ona karşı bir şeyler hissediyordum, güneş gözlerine vurmuş, onları buz yeşili yapmıştı. Ne zaman başka biriyle seks yapsam bunu düşünüyordum. Neden bilmiyordum. Beni biraz öldürüyordu.

Daha sonra, Fransa çantasını aldı, küçük bir torba çıkardı. Çıplak

* Ağzım iğrenç kokuyor. (c.n.)

** Harika biri gibi. (ç.n.)

*** Pardon, gitmem gerekiyor mu? (ç.n.)

**** Neden istemiyor? (ç.n.)

göğsüme biraz kokain döktü, kredi kartını kullanarak bir kokaini hazırladı ve sonra kokaini çekti. Burnunu ovuşturdu, sonra bana baktı. “İstiyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “En iyi arkadaş mı?” diye sordu.
Kıkırdadım. “Beni gebertir.”

10:09

Lil Ballentine

Merhaba bezelye çiçeğim. Oğluma
beni aramasını söyler misin lütfen?
Telefonu açmıyor.

Onunla değilim. :)

Ah!
Ne aptalım.
Şaka yapıyorum. Burada.
Bundan bir şey çıkarma.
Yine gündüz içiyorum.

Lily, sorun yok.

O benim erkek arkadaşım değil.

Ama olabilir ❤️❤️❤️❤️

Hayır, olamaz ❤️

?

Seni seviyorum, canım benim.

Magnolia

“Dün gece ne yaptın?” diye sordu kız kardeşim, Belvedere’nin menüsünü incelerken. Çok bayıldığım bir yer değildi ama evimizin hemen karşısındaydı.

“P’ler ile bir şeyler içtik. Privee. 109. Callooh Calla...” Ellerimi savurdum. Ne demek istediğimi anladı.

“Az önce anevrizma mı geçirdin?” diye sorunca gözlerimi devirdim.

Bridget ile birbirimizden çok farklıydık. Bizimki gibi ebeveynleriniz olunca iki seçeneğiniz oluyordu. Ben bir yoldan gitmiştim, o başka bir yoldan. Ben çok bariz bir şekilde çılgınca başarılı bir müzik yapımcısının ve eski bir süper modelin lüks aksesuar tasarımcısına dönüşen kızıydim.

Bridget ise çok bariz bir şekilde... tuhaftı.

Mesela şimdi evden sadece bir çift *vintage 501s* ve düz beyaz markasız bir tişörtle çıkmaya çalışmıştı. *Gucci*’den aldığım kırmızı, siyah ve beyaz jakarlı yün hırkayı giymesi ve pedikürsüz küçük ayaklarına geçen hafta *Marni*’den aldığım püsküllü sandaletleri geçirmesi için neredeyse onu zorlamam gerekmişti; çünkü bunlar badem sütü içen ve çok fazla karabuğday yiyen birinin giyeceği bir şeye benziyordu. Bu tür şeylerden hoşlanmıyor, insanların onun hakkındaki düşüncelerini umursamıyordu, erkekleri umursamıyordu. Lezbiyen olmadığını biliyordum çünkü lezbiyen olma ihtimaline karşı birkaç günde bir ona soruyordum, bana açılableceğini hissetmesini istiyordum. Partileri sevmiyordu; sosyete sayfalarını, *Social Set*’te kendisinden hiç bahsedilmemesini umursamıyordu. O sadece tuhaf biriydi. Yine de çok akıllıydı. Ayrıca iyi bir dinleyiciydi. Aşırı derecede gözlemci, iyi bir başucu tavrından yoksun ve çoğu zaman bok gibi sinir bozucuydu. Ancak sonra bir şekilde sevimli, güvenli ve benden daha büyük görünüyordu. Benden küçük olmasına rağmen.

“Yani sadece sen ve P’ler vardı?” diye devam etti. “Beej yok muydu?”

Başımı iki yana salladım. “Parti verdiler.”

Yüzü asıldı. “Sen davet edilmedin mi?”

Başımı tekrar iki yana sallarken burnumu havaya dikmişim.

“Bu senin için sorun değil mi?”

“Hı hı.” Ellerimi düzgünce menümün üstüne koydum.

Kız kardeşim merakla eğildi. “Seni davet etti de sen mi gitmedin yoksa seni davet etmedi mi?”

Beej’in geçen hafta bana aldığı *Alison Lou*’nun *Mini Flower By The Yard* bileziğiyle düşünmeden oynuyordum. “Sonuncusu.”

Bridget dehşete kapıldı. “Seni neden davet etmedi ki?” Ona bir bakış attım. İkimiz de nedenini biliyorduk.

“Ben çevresindeyken kızlar ona dokunmaz.” İstemsiz bir ürpertiği bastırmak için omuz silktim.

“Ona dokunduğun için mi?”

Ona farklı bir bakış attım. “Bridget.”

“Siz ikiniz,” diye inledi. “Bir gün beni öldüreceksiniz.”

“Umarım!” dedim.

Şu Park Lane partileri, bilmiyordum. Ben yokken orada olanlardan hep korkuyordum. Ben oradayken BJ ile *Nat Geo* belgeseli izlemek için odasına çekilmeden önce kalabalıkla otuz dakika dayanıyorduk. Ben orada olmadığımda, kiminle çekildiğini bilmiyordum. İçimde Taura Sax ile o kaderimizi değiştiren gecede yaşananların, oradakilere benzer bir partide yaşandığına dair bir şüphe vardı.

“Hey, bu Daisy Haites değil mi?” Bridge çenesini kapıya doğru salladı.

Daisy Haites. Haites, Julian gibi. Evet, o Julian. Bir şekilde hâlâ *GQ*’da görünmeyi başaran ve *VICE*’ta yazıları çıkan çete lideri. Jonah’ın diğer en yakın arkadaşı diyebilirdim. Daisy onun kız kardeşiydi. Benden birkaç yaş küçüktü, oldukça güzel, biraz da ürkütücüydü. Koyu kahverengi saçları, parlak ela gözleri ve standart beyaz kızlardan biraz daha bronz bir teni vardı.

Zeki ve hızlı biriydi, üstelik silah taşıyor olabilirdi, bu yüzden her zaman ona arkadaş canlısı davranıyordum.

“Evet.” Onu izliyordum ve arkasından tabii ki Christian Hemmes geldi. “Aman Tanrım.” Bridget’in koluna heyecanla vurdum. “Birlikte-ler mi? Birlikte görünüyorlar. Bana olmadıklarını söylemişti.”

Sonbahar renkleri ve *Saint Laurent*'in siyah çiçek desenli elbisesinin üzerine *Fendi*'nin işlemeli logolu, pamuklu tişörtü ve *Prada*'nın çok sevdiğim ama estetik olarak benim için biraz zor bir tercih olan cep detaylı savaş botları.

Daisy bizimle aynı okula gitmemişti, Elizabeth-Day Morrow'a gitmişti, sanırım? Londra'da yatılı olmayan bir okul. Bizden biraz daha küçüktü ama hep bir şekilde denk gelmiştik. Aynı ev partileri, aynı kulüpler, aynı çocuklar.

Eğer bu gerçekten ciddi bir şeyse Christian henüz bana söylememişti.

“Christian!” Onlara el sallayarak bağırdım. Kafasını kaldırıp baktı, beni gördüğüne sevindi ve bir an için buraya bu yüzden mi geldiğini merak ettim. Ama kesinlikle bu yüzden değildi. Bana havalı bir çene hareketiyle selam verdi ve yanıma geldiler. Daisy Haïtes beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu ve bilmesem yolda ona yalaka bir şeyler fısıldadığını düşünebilirdim.

“Parks.” Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Bridge.” Onun saçlarını karıştırdı. Bridget, Christian'layken aramızdakileri biliyordu. O, Henry ve Paili; sadece onlar ve yine de kıyametin kopması için yeterliydi.

“Daisy...” Ayağa kalkıp ona sarıldım ama o bana sarılmadı, öylece duruyordu, tahta gibi kaskatıydı.

“Merhaba.” Bana gergin bir şekilde gülümsedi. Hepsi bu kadardı. Sadece merhaba.

“Oturun, oturun.” İkisine de iki boş sandalyeyi işaret ettim.

Benden Bridget'e döndü. “Rahatsız etmek istemeyiz.”

“Oh, hayır, hiç de değil.” Elime savurdum. “Bridget berbat bir konuşmacıdır. Lütfen... yalvarırım.”

Bridget gözlerini devirdi. Christian bir kahkaha atıp oturdu. Daisy isteksizce onu takip etti.

“Kız kardeşimi tanıyor musun?” Elimle kardeşimi gösterdim.

“Birkaç kez karşılaştık.” Daisy başıyla selamladı. “Merhaba.”

Bridget de selam verdi ve sonra korkunç, ağır bir sessizlik oldu; Christian ile ben masanın öbür ucundan birbirimize bakıyorduk. Neden gergin hissettiriyordu?

“Okul nasıl?” diye sordum içtenlikle.

Daisy Haites omuz silkti. “İyi.”

Israr ettim. “Keyfin yerinde mi?”

Yine omuz silkti, bu sefer daha çok ağzıyla. “Elbette.”

Yine de onu kazanacaktım. “En sevdiğin ders hangisi?”

“Morg prosedürleri.”

Yutkundum. “Güzel.”

Gülümsemeye çalıştım. Christian eğlenmiş görünüyordu. Bridget ağzı açık bir haldeydi. “Yapmak istediğin... şey... bu mu?” diye sordum dikkatli bir şekilde.

Bana aptalmışım gibi baktı. “Hayır.”

“Kardeşin nasıl?” diye sordum.

Bana pis bir bakış attı. “İyi.”

“Peki ya ailen?” diye sordum düşüncesizce.

“Öldüler.”

Bu konuşmadan sonra benim de öleceğimi hayal etmem gibi. Terlemiştim. Gerçekten terliyordum. Ağzımı birbirine bastırdım. “Anladım,” dedim ve gergin bir şekilde başımla onayladım.

Bridget garip bir ses çıkardı. Christian’ın gözleri zevkten kocaman açılmıştı. Çırpınıyordum. “Tamam, tamam,” diye sahte bir test için elimi kaldırdım. “Yavaş ol. Bizi bilgi yağmuruna tutmana gerek yok.”

Christian kıkırdadı ama Daisy soğukkanlıydı. Bridget’in ağzı O şeklinde yuvarlandı. Gözlerine kesinlikle inanamıyordu. Açıkçası ben de inanamıyordum. *Gucci*’yle sarmalanmış, neşe ve iyi niyet serpilmiş, tam bir mucize ve güzellik kaynağıydım ama lanet olası tarafından reddediliyordum.

Küçük bir kahkaha attım. “Oturduğunuza çok sevindim.”

“Ben istemedim...” diye başladı ayağa fırlayarak. “Bizi o zorladı.”

Christian’a baktım. “Zorladın mı?”

“Hoşça kal,” dedi Daisy ve uzaklaştı.

Arkasından kaşlarımı çatıp Christian’a baktım. “Onun sorunu ne?”

Omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok.” Sonra da arkasından koştu.

Bridget bana baktı. “Seni biliyor.”

15:17
Christian H

Garip bir andı...

Öyle miydi?

Gerçekten mi??

Pek arkadaş canlısı değil

Guantanamo Körfezi'nde
ondan daha cana yakın
gardiyanlar var.

Hah

Gerçekten çıkıyor musunuz?

Sayılmaz

Ama ondan hoşlanıyor musun?

Öyle değil

Sevindim.

Biraz... kaba biri

Magnolia

Seven Park Place'de Tam Ekip akşam yemeği. Şatafatlı duvar kâğıtları bir yana, burası benim favorimdi. Bu gece, *Gucci Intarsia* yün kazak, *Miu Miu*'dan kırmızı tüvit düğmeli mini etek ve *Gucci*'den *Marmont* püsküllü, logo süslemeli, deri platform ayakkabılar giymiştim.

Makyajımı BJ'in sevdiğini bildiğim şekilde yapmıştım ki neredeyse hiç yoktu (onun bildiği kadarıyla). Kızarmış yanaklar ve boyalı dudaklar. Farkında değildi ama hoşuna gidiyordu çünkü yeni seks yapmışım gibi görünüyordu.

Yuvarlak bir masadaydık, her zaman oturduğumuz masada, Beej sağımdaydı. Siyah yırtık *Amiri Shotgun* kot pantolon, gri *Zenga Fear of God* tişört, *Saint Laurent*'tan siyah yün *Teddy Varsity bomber* ve siyah *Con hi-tops*. Kollarını sandalyeme dolamıştı. Benim etrafımda değil, sandalyemin etrafında. Dokunmuyordu. Dokunmanın etrafında dola- nıyorduk. Çoğu zaman birbirimize böyle dokunuyorduk, özellikle de toplum içinde. Dizginlenemeyen ve ateş almış bir gençlik aşkından şu anki halimize evrilmek çok zordu.

Yine de onu özliyordum. Kolunun sandalyemde olmasına sevinmiştim. Ona doğru kaydım. Eğer arkama yaslıysaydım -ki yaslan- mıyordum ama eğer yaslıysaydım- ona yaslanmış olurum.

Yemek iyi gidiyordu, her şey son derece yolundaydı. Sonra bir şarkı çalmaya başladı.

Hani bir şey duyarsınız ve bir şey hatırlarsınız ama tam çıkaramaz- sınız, yan tarafa, uzaklara bakarsınız, o ânı bulabilmek için geçmiş yaşamlarınıza geri dönersiniz ya? Christian ile bunu aynı anda yaptık ve bu BJ'in gözünden kaçmadı. Christian ve benimle ilgili hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Bu bir kazaydı. Biz, olanlar. Bunun olmasını hiç istememiştim.

Beej ile ilişkimiz bittiğinde enkaz gibiydim. Bakmak için yavaşla- dığınız enkazlardan biri değil, sadece... saf katliam, sürmeye devam et, çocukların gözlerini kapa türünden bir enkaz.

Sadece olanlar değil, onun yokluğu ve hayatımın bir kalbin etrafındaki kaburgalar gibi onun etrafında büyümesiydi.

Tüm dünyam altüst olmuştu ve BJ ile ayrılmamız bizimki gibi bir arkadaş grubundan beklenecek türden bir çöküşe neden olmuştu. O çocukları almıştı, ben de P'leri. Ancak bu zordu çünkü o çocuklar onun olduğu kadar benim de arkadaşımdı, onları en az onun kadar uzun zamandır seviyordum. Hatta bazı açılardan daha uzun süredir.

Birbirimizden uzak kalınca sadece BJ'i kaybetmemiştim, hepsini kaybetmiştim.

Her neyse, Beej ile ayrıldıktan on hafta kadar sonra, bir sabah Papillion'da tek başıma kahvaltı ediyordum, Christian pencereden beni görüp yanıma oturup kahvaltı sipariş etmişti ve sonra planlanmayan bir şekilde günü birlikte geçirmiştik.

O gece beni eve bıraktığında çok garip bir şey olmuştu. Bütün gün hiç üzülmediğimi fark etmiştim.

Bu gerçekten inanılmazdı. BJ ile ayrıldığımızdan beri, bütün gün, her gün paramparça bir haldeydim. Sonra bir günümü tesadüfen Christian Hemmes ile geçirmiştim ve kendimi yeniden insan gibi hissetmiştim. Sanki birisi beni ayrılık sürecinin akışından çekip çıkarmıştı.

Ertesi gün ona mesaj atmıştım ve tekrar takılmıştık. Ve tekrar, tekrar...

Hangi noktada arkadaştan daha fazlasına dönüştüğümüzü bilmiyordum. Bir gün Regent Caddesi'nde yağmura yakalanmış, bir telefon kulübesine girmiştik. Ben donuyordum, saçlarım ıslaktı, mahvolmuştu ve yüzüme yapışıyordu, o da saçlarımı düzeltirken bana gülüyordu. Yanığıma dokunan eli sanki ikimizden birinin beklediği bir başlangıçtı çünkü eli boynumun arkasına kayıp beni kendine doğru çekmişti, dudaklarımız birbirine değmeden önce göz göze gelmiştik, üstü kapalı bir *"bunu yapıyor muyuz?"* bakışıydı, sonra da beni öpmüştü.

Öptüğünde kendimi suçlu hissetmiştim ama iyiydi. Güzel bir öpücüktü. Tüm vücudunuzda hissettiğiniz türden. Ondan hoşlanmıştım ve muhtemelen ondan hoşlanmamam gerektiğini biliyordum. Üstelik ondan hoşlanmamın Beej'i öldüreceğini biliyordum ve bu da ondan daha çok hoşlanmama neden oluyordu.

Christian bu konuda oldukça üzgündü, bu en başından beri belliydi.

Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek o kadar büyük bir sorun haline geliyordu. Ben, o ve BJ; bizi her yerde takip eden hayaletti.

Bazen bunu haklı çıkarmaya çalışırdı, yanlış bir şey yapmadığımızı söylerdi; önce Christian'dan hoşlanmıştım. BJ beni onun elinden almıştı. BJ beni aldatmıştı. Christian ve ben, BJ ve ben arkadaş olmadan önce arkadaştık ama bazen gerekçeler yeterli olmazdı; o da aramızdaki sonlandırmaya karar veriyordu. Suçluluk duygusuyla kabarıyor, onca insan arasında benimle takıldığına inanamıyordu. Eğer BJ bilseydi, onu öldürürdü. Christian bana üzgün olduğunu, buna bir son vermem gerektiğini ve artık birbirimizi göremeyeceğimizi söylüyordu. Aslında birlikteyken bu o kadar çok olmuştu ki neredeyse haftada bir bitiriyorduk, ben de karşı koymuyordum. Sadece *Outlander*'ın bir bölümünü açıyordum ve bölüm bitmeden o geri dönüyordu.

BJ ile çocuklar bunu ancak bir ay sonra öğrenmişlerdi, Jonah ve BJ'in onu feci şekilde dövdüğü o korkunç gece. Henry'nin beni kılıpten sürükleyerek çıkardığı, eve dönerken BJ ile ayrılmamızın gerçek nedenini öğrendikleri.

Henry ondan sonra gizlice görüşmemize yardım etmişti. Stresli ve keyifliydi; Christian çok yakışıklı, çok güçlü ve çok metanetliydi. Bu beni meraklandırıyordu ve yalnız olmamayı seviyordum. Tüm zamanımı biriyle geçirmeyi, kaburga boşluğumu bir başkasıyla doldurmayı seviyordum.

Yine de birkaç ay sonra bitirmiştik.

Eğlenceli ve şefkatliydi; ondan hoşlanmıştım hatta belki de onu sevmiştim ama BJ'e hâlâ sırılsıklam âşıktım.

Christian bunu biliyordu, ben de biliyordum ve o bir başkasının yer tutucusu değildi, bana bunu söyleyip sonra bitirmişti.

Christian ağzında beliren küçük gülümsemeyi hiç gizlemiyordu ve ne yazık ki tam BJ bizi fark edip gözleri kasvetlendiğinde onu yakaladım.

“Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?” Benden Christian'a döndü.

Masa rahatsız edici bir şekilde hareketlendi. Omuz silktim. “Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey, dostum.” Christian eline vurdu. BJ bir şey söylemedi. Kaşları çatıldı, gözleri benden Christian'a kaydı.

“Hiçbir şey mi?” diye tekrarladı. P’ler gergin gergin bakıyorlardı.

“Evet.” Omuz silktim, sanki birazcık korkmuşum gibi değil de rahatmışım gibi ona gülümsedim. Bana birkaç saniye uzun uzun baktı, sonra kolunu sandalyemin etrafından çekti.

BJ, Christian’a baktı, gözleri kızgınlık doluydu. “Bu lanet olası bir *hiç gülümsemesi* değildi, dostum...”

“Beej...” Koluna dokundum.

BJ bana baktı, gözleri yerinde sabitlenmişti. “O gülümseme de neydi öyle?”

Sarhoşken Christian ile benim hakkımda kafasında fazladan bir şeyler kuruyordu ve şimdi sarhoştı.

“Birlikteyken Gwynedd’e gitmiştik. Deli gibi yağmur yağıyordu. Çamura batmıştık. Etrafta kilometrelerce uzanan tek şey bir balıkçıydı, içeri girdik. Bir şarkı çalıyorlardı, hepsi bu.” Christian’ın söylediği buydu ama iki sorun vardı.

Bunlar çıplak gerçeklerdi, ete kemiğe bürünmemiştii ve hepimiz etin en lezzetli kısım olduğunu biliyorduk.

O gece onun G Wagon’unun arkasında yatmıştık; bugüne kadar hayatımın en seksi gecelerinden biri olarak kalmıştı ve seks bile yapmamıştık. Aslında hiç seks yapmamıştık. Sanırım bu biraz manidardı. Neredeyse yapıyorduk, birçok kez. Ancak o gece; balıkçıda yavaşça dans etmemiz mi yoksa arabasının arkasında donmamız mı ya da yol yardımı geldiğinde sabaha kadar içinde mahsur kaldığımız için arabanın camlarının buğulandıran nefeslerimiz miydi; bilmiyordum. Söylemeye gerek yoktu, oldukça maharetliydi.

Christian’ın söyledikleriyle ilgili bir diğer sorun da bunu söylerken gözlerini bir kez bile benden ayırmamasıydı. Bu da BJ’in dikkatinden kaçmamıştı. En iyi arkadaşının kardeşine ters ters baktı. Bu gece çok da iyi arkadaş olmadıklarını söyleyebilirdim.

“BJ...” Kolunu tutup bana bakması için salladım. “Çok uzun zaman önceydi.”

“Evet, sen de yıllar önce yaptığım her şeyi unuttun, değil mi?”

Başımı iki yana sallayarak kaşlarımı çattım. “Bu aynı şey değil.”

Masayı itip benden Christian’a baktı. “İkiniz de defolun.” O da bana baktı. “Gidiyorum.” Sonra bara doğru yürüdü.

Ellerim hem stresten hem de utançtan yanaklarımdaydı. Paili uzanıp elime dolundu. “İyi misin?” diye fısıldadı ama cevap vermiyordum. Arka arkaya attığı *shot*’ları saydım. Bir, iki, üç, dört.

Dört. Kahretsin. Sonra ne olacağını biliyordum.

Bir kızı seçmesi yirmi saniyesini aldı. Süper uzun (muhtemelen postiş), platin sarısı saçlar, ultra düzleştirilmiş. Koyu kırmızı ruj. Koyu renk gözler. Dar bir elbise. İçkili ve hülyalı bir şekilde eğildi ve kızın gözlerinde görebiliyordum; o da öpmüştü. Tabii ki öyle olacaktı. Nasıl olmasın ki? Bir *shot* daha attılar, bu sefer birlikte.

Christian’a baktım, endişeliydi.

“Sonra ne yapacaksın?” diye sordum şakayla karışık.

Bana olması gerekenden biraz daha uzun baktı. “Siktir git,” derken kızgındı. Kızgın olmasını beklemiyordum. Şaşıracak başımı geri çektim. “Gerçekten, siktir git.”

Sonra içkisini aldı, içti, ayağa kalktı, telefonunu çıkardı ve dışarı çıktı. Jonah iç geçirdi, elini saçlarına götürdü.

Henry bana baktı. “Güzeldi.”

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. Perry bir peçeteyle kendini kuruladı. “Lanet olsun, *Daily Mail* bununla bayram edecek.” Paili ona dirsek attı.

Bardaki Beej’e dönüp baktım; her zamanki rutiniydi, hep aynıydı. Gözlerini işaret etti. “Bunlar gerçek mi?” diye sordu.

Hayal edebileceğiniz en sade kahverengi gözler olsalar bile, onlara öyle bir bakardı ki ciddi olduğunu düşünürdünüz. Sonra inanamayarak başını iki yana sallardı. Gözler nasıl bu kadar güzel olabilir?

Diş telin mi vardı? Ağzına doğru başını salladı. Ancak bunu onun ağzına bakmaları için yapardı çünkü BJ’in ağzına bir kez bakarsanız, hapi yutardınız.

Alt dudağını ısırp size sırttır ve o zamana kadar işiniz bitmiş olurdu. Onunla bir arabanın arkasında ya da bir tuvalet kabininde seks yapardınız. Eve gidemezsiniz, o kadar bekleyemezsiniz. İrade gücünüz olmazdı. Kimsede irade gücü kalmazdı.

Dudak ısırma rutininde bir noktaya kadar geldi ve göğsüm sanki biri içimdeki tüm havayı emmiş ve kendi üzerine çökecekmiş gibi hissetti. Bu yeni bir şey değildi. Dalga geçiyordu. Yaptığı şey buydu. Bu

yüzden birlikte değildik, bunu daha önce de yapmıştı, milyonlarca kez yapmıştı. Benim önümde ve asla iyi hissettirmiyordu, genellikle biraz ölüyormuşum gibi hissediyordum ama bu gece farklı hissettiriyordu.

Bu gece, onun bunu yapması, böyle olması korkutucu geliyordu. Uzaktaymış gibi mi? Akıntıya kapılmış gibi mi? Ya da belki ben öyleydim? Normalde fark etmezdi, aynı limana demir atardık. Hangi liman olduğunu bilmiyordum ama birbirimizi hep orada buluyorduk. Onu özlüyordum ve gözlerim ıslandı. Ne yaptığımı bile bilmeden ona doğru yürüdüm ve sonra orada durdum.

Bana bakıyordu, gözleri kızarmıştı, artık bayağı sarhoştı. “Parks.”

“Ne yapıyorsun?”

“Ne yaptığımı biliyorsun,” diye geveledi.

“Beej...” Başımı iki yana salladım. “Dur.”

“Sorun yok, Parks.” Omuz silktim. “Ben ve...” Omuz silkti. Kızın koluna dokundu. “Ve...”

“Ivy,” dedi.

“Ivy.” Ağır ağır başıyla onayladı. “Birkaç kadeh daha içip defolup gideceğiz.”

Başımı iki yana salladım. “Birkaç içkiye daha gerek yok.”

“Yani neye ihtiyacım olduğunu biliyor musun?” Bana biraz ters ters bakıyordu.

Yüzündeki birkaç saçı geri ittim ve devam ettim. “Evet,” dedim usulca.

Yüzü biraz değişti.

“Şimdi,” dedim daha dik durup gömleğinin yakasını düzelttim. “Eve onunla mı gitmek istiyorsun...” Onu görmezden geldim. “Yoksa benimle mi?” Gözleri benden ona, ondan bana kaydı, sonra çenesini sözsüzce bana doğru salladı. “Haydi,” diyerek onu yukarı çektim, biraz sersemlemiş durumdaydı. Masamıza baktım, gideceğimizi işaret ettim ve onu dışarıya, arabaya çektim.

“Eve lütfen, Simon,” dedim şoförüne.

“Peki, hanımefendi.” Başıyla onayladı.

BJ koltuğa yığılmış, pencereden dışarı bakıyordu. Ona daha yakın olmak için ortada oturuyordum, bana ihtiyacı olduğu için değil, sadece istediğim için. Bana bakıyordu, yorgun gözleri ayık olsa asla yüksek sesle söylemeyeceği şeylerle doluydu.

“Sana hâlâ seni istiyormuş gibi bakıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, bakmıyor.” Gerçi tamamen dürüst olmak gerekirse bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Bı de bunu yutmuyordu.

“Onu istemiyorum,” diye açıklık getirdim.

Beej bir iki dakika pencereden dışarı baktı, sarhoşça şeyler düşünüyordu. “Onunla birlikte olman beni öldürdü,” dedi pencereye.

Ona yaklaşıp başımı omzuna yasladım. “Üzgünüm.” Elimini tuttu, sonra ağzına götürdü, düşünmeden öptü, sonra da elimi oradan çekmedi.

Sonsuza kadar orada kalmasını umdum.

09:42

Paili

Her şey yolunda mı?

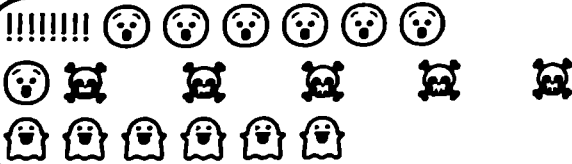
Sorun yok.

Sanırım.

Yok galiba, değil mi?

Dün gece sen ve Beej
birlikteymişsiniz gibi
görünüyordu?

Öyle mi hissettin?

Kes...

Vay canına. Öyle mi?
Bu yaşıyor mu?

Hahaha

Bilmiyorum. Belki.

Belki hayır? Bilmiyorum?

13:02
Jonah

Hey. Geçen gece neler oldu yle?

Hiçbir ey.
Eve Parks ile gittim.

Seni seks yapmanı engelledikten sonra.

Kesinlikle beni engelledi.

Kanka bu tam bir ilişki havasında değil miydi?

Hah.
Sanırım.
Göreceğiz.
Tanıyorsun ite. Konuşmak kolay.

Neden onunla konuşmayı denemiyorsun?
Ve bu hafta rastgele biriyle yatmayacak mısın?

Ok teşekkürler nne xx

Geçen gece Parks ile aramızda ne olduğunu gerçekten bilmiyordum ama bir şeyler olduğunu hissetmiştim. Yıllar boyunca onun önünde çok fazla kızla takılmıştım, hiçbirini umursamamıştı. İstesem de, müdahale etmesini umsam da.

İkimiz de inatçı ve baktandık.

Dün gecedен pek bir şey hatırlamıyordum. Sadece arabanın arkasında elini tuttuğumu hatırlıyordum. Dürüst olmak gerekirse bizim için biraz garipti... Bazen kalabalığın içinde onu yönlendirmek için elini tutuyordum. Olması gerekenden birkaç saniye fazla tutardım ama biz daha çok dokunmak için dokunurduk. Kapanması ya da açılması gereken düğmeler, kol düğmeleri, uzansa bile ulaşamayacağı fermuarlar, takılması gereken kolyeler; bugünlerde birbirimize dokunmamızın yolu buydu.

Ancak bu farklıydı. Çok ayan beyandı. Beni banyosunda soymuştu. Ceketimi çıkarmış, gömleğimi de başımın üzerinden sıırmıştı. Gergin bir şekilde yutkunmuştu, ellerini göğsüme koyup birkaç saniye beni izlemişti. Onu öpmeliydim. Neden yapmadığımı bilmiyordum. Geri çekilmesini istememiştim, onu kızdırmak istememiştim. O gece uyuyakalmıştık, ona sarılmıştım. Onun yatağında her zaman uyuyordum ama asla ona sarılmıyordum. Sabah çekime gitmek için ayrıldığımda onu yanağından öpmüştüm ve bu bana çok anlamlı gelmişti.

Tüm bunlar, bir şeyler oluyormuş gibi hissettirmişti.

Bu yüzden, bugün onu arayıp benimle ve çocuklarla dışarı çıkmasını istediğimde, hayır demesi beni şaşırtmıştı.

“Ah.”

“Sadece... biraz yorgunum,” demişti. Yalan söylüyordu. Lanet olası bebekler gibi uyumuştuk. Ayrıca boktan bir yalancıydı ve cam gibi beraktı. Korkuyordu ya da öyle bir şey işte.

“Peki.” Omuz silkmıştim beni görememesine rağmen.

“Sonra görüşürüz?” derken sesi gergin geliyordu.

“Evet, belki.”

“Tamam,” dedi.

“Tamamdır,” dedim ama aslında seni seviyorum ve beni öldürüyorsun demek istemiştim. Sonra telefonu kapattım.

Bu gece tek niyetim kafayı bulmaktı. Benim tarzım buydu, bunu artık hepimiz biliyorduk. Oraya vardığımda çocuklar çoktan *Raffles*’a gitmişlerdi. Sanırım Parks ile her ne halt oluyorsa yüzümden okunuyordu çünkü Jo bana bir bakış atıp, “Eyvah,” dedi.

“Avda mısın, dostum?” Henry bana bakıyordu, onu görmezden geldim.

Sonra içkiler havada uçuşmaya başladı.

Hani hayatınızda öne çıkan birkaç önemli an vardır ya, ilk öpücüğünüz, anne babanızın da birer insan olduğunu ilk fark ettiğiniz an, Coldplay’in “*The Scientist*” şarkısını ilk kez duyduğunuz an, düşüp dizinizi gerçekten incittiğiniz an, ilk hastane ziyaretiniz gibi... Parks ile tanışmak da benim için bunlardan biriydi.

Dört yaşındaydı, sanırım? Henry ile oyun oynamaya gelmişti ve ben de bahçede topla oynuyordum. Dışarıya nasıl çıktığını bilmiyordum ama çıkmıştı ve beni izliyordu. Ufacıktı. Uzun, küçük kahverengi bacakları vardı, neredeyse çarpık çurpuktu. O zamanlar saçları daha açık renkti. Küçük çocuk saçları.

“Biraz iyisin,” demişti bana birkaç metre öteden.

“Teşekkürler.” Ona sıırtmıştım, ilgisi hoşuma gitmişti. Ona ne kadar iyi olduğumu göstermek için havalı olduğunu düşündüğüm birkaç tekme atmıştım.

“İstesem muhtemelen senden daha iyi olurum,” demişti.

Hey, benim de kız kardeşlerim vardı. Hiçbir şekilde bu kıza benden daha iyi olamayacağını söyleyemezdim, o zamanlar altı yaşındayken bile, bunun doğru olduğunu biliyordum. Öyleydi. Her yönden, her şeyde...

“Muhtemelen olursun,” diye kabul ettim, topu aldım ve ona doğru yürüdüm. “Ben BJ.”

“Ben Magnolia Katherine Juliet Parks.” Durakladı. “Henry benim arkadaşım.”

“Henry benim kardeşim,” dedim ona.

Bana baktı, gerçekten baktı. “Yüzünü beğendim.”

Parks bunu söylediğini hatırlamıyordu ama ben bunu söylediğini hatırlıyordum. Bu hayatımın rotasını belirlemişti.

O günün geri kalanında uçurtma gibi havalardaydım. Sanırım, o zamandan beri bu duygunun peşindeydim. Bazen zamanda geriye gidip küçük bana kaçmamı söyleyebilmeyi diliyordum; bu kız seni mahvedecek, her zaman düşündüğün tek şey o olacak, peşinde dolanacaksın, kalbini öğütecek ve serpmek için kullanacak, seni incitecek ve sen de onu inciteceksin; asla, asla onu atlatamayacaksın. Ancak bunu yapamazdım.

Yapabilseydim bile, hangi kısımları değiştirirdim? Ona sahip olduğum kısımları mı? Asla.

Yine de ettiğimiz bu eski lanet dans. Ben onu incitiyorum, o beni incitiyor, ben bir kızla yatıyorum, o başka biriyle çıkıyor; artık iyice ezberlenmiş. Bu benim hamlem. Daha iyi bir durumda olduğumu düşünsenize... Masamıza akın eden kızlardan hangisini eve götüreceğimi seçmediğimi bir düşünsenize.

Parks’ı arayıp, “Sana âşığım, hadi bir yolunu bulalım,” dediğimi düşünsenize. Keşke o adam olabilseydim ama değildim. Ben *Raffles*’ta masasında şişeler olan ve etrafı daha önce hiç görmediğim kızlarla çevrili bir adamdım. Sanırım çoğu şehir dışından gelmişti... İçlerinden biri, oturduğum andan beri beni süzüyordu. Soluk tenli, kahverengi saçlı, iri mavi gözlüydü. Bir saat boyunca bana yaklaştıkça yaklaştı ve ben de gittikçe daha fazla içiyordum çünkü bu öyle bir geceydi. Yanımdayken Surrey’den geldiğini anladım. Gerektiğinden daha yakın konuşuyor ve niyetini belli ediyordu. Aslında hoş bir kızdı. Oldukça zarıftı.

Surrey ayağa kalkıp her şeyin ortasında bana kucak dansı yaptığında çok şaşırmıştım.

Bu ilk kez olmuyordu, bir keşiş sayılmazdım. Sadece bu kadar çok süt kokan birinden bunu beklemiyordum.

Jo oturduğu yerden bana alaycı bir bakış attı. Poposu yüzümde, sürtünüyor, boynumu öpüyordu. Beni öpüyor, gözlerim kapalıydı; bir kulüpte olduğumu ve insanların beni görebileceğini gerçekten umursamıyordum, insanlar beni daha önce gördü ve sonra biri bana vurdu.

Jonah. Jonah koluma vuruyordu. Gözlerimi açtım ve Surrey’nin

pembe bir bulanıklık içinde olduğunu gördüm, ardından Parks'ın gelmeye karar verdiğini fark ettim.

Ağızı açıktı. Rengi solgun.

“Kahretsin,” dedim ve kızı üzerimden ittim; bu Magnolia'nın hareket etmesi için bir ipucu oldu.

Hızla ilerleyerek kalabalığın arasından geçti ama ben kolundan tutup onu kendime çektim.

Başımı iki yana salladım. “Parks...”

Beni iterken gözleri hiddetliydi. “Dokunma bana.”

“Gelmeyeceğini söylemiştin...”

“Ah! Elbette!” diye yüksek sesle bağırdı. “Benim hatam! Lütfen devam et.”

“Parks.” İç çektim, ona doğru uzandım.

Yüzüme yaklaştı, gözlerimin içine baktı ve göğsüme vurdu. “Beni iğrendiriyorsun.”

Magnolia

Yaklaşık üç yıl önce bir cumartesi gecesi geç saatlerdi. Bir partideydi. Sanırım, hastaydım. Bu yüzden birlikte değildik. O ve Jo geceyi çoktan planlamışlardı, ekebileceğini söylemişti ama ben gerçekten umursamamıştım. Çok yorgundum ve ona bulaşmasını istemiyordum.

Yatak odama girmiş, kapıyı kapatmıştı, bir ileri bir geri volta atıyordu. O zamana kadar beş yıldan fazla bir süredir birlikteydik, onu hiç böyle görmemiştim. Neredeyse uçmuş görünüyordu ama eğlenceli bir şekilde değil. Deli gibiydi. “Parks,” diye başlamıştı. Nefes alıp verişini ruhaftı. Bunu duyabiliyordum. “Parks.” Daireler çizerek yürüyordu.

“Ne yapıyorsun?” Kaşlarımı çatmıştım.

Başını iki yana sallamıştı. “Bir şey yaptım.”

“Ne demek istiyorsun?” Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. “İyi misin?”

“Öyle değil, demek istediğim...” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Yanlış bir şey yaptım.”

“Peki?” dedim. Sesim kısıktı, olabileceğini bildiğimden çok daha kısıktı ve midemde büyümeye başlayan bir çukur vardı, merkezimde açılan bir delik gibiydi.

O söylemeden önce bunun geldiğini hissedebiliyordum.

“Biriyle yattım.”

Sanırım kanım donmuştu. Gözlerim onunkilerle buluşmamıştı. Eli ağzının üzerindeydi. Kusacakmış gibi görünüyordu.

“Ne?” diye sorarken gözlerimi kırptırdım. Hiçbir şey söylemedi. “Ne demek istiyorsun?” diye üsteledim. Bana baktı, sessizdi, gözleri ona tekrar söyletmemem için yalvarıyordu. “Ne zaman?” diye sordum sessizce.

“Az önce.” Bana doğru uzanmıştı.

“Şimdi mi?” Sendeleyerek ondan uzaklaşırken ellerini savuşturdum.

“Bir kazaydı.” Bana doğru uzanırken nefesi kesilmişti.

“Nasıl bir kazaydı?” diye bağırırken yüzüne bakıp tutunacak tanıdık bir şeyler aradım.

“Sadece oldu.”

Onu ittim.

“Nasıl?” Çığlık attım, ellerim ağzımı kapatmak için havalandı. Boğazımdan gelen sesleri tanıyamadım. Yabancı geliyorlardı. “Kiminleydin?”

“Sadece evdeydik, bir parti vardı, sonra ben içiyordum ve...”

“Kapa çeneni.” Aceleyle başımı iki yana salladım.

“Biz asla-”

“Kes şunu!” Dün benim için getirdiği ortanca dolu *Lalique** vazoyu ona doğru fırlattım. Vazodan kaçtı.

Yerde parçalandı.

“Parks... izin ver açıklayayım.” Bana tekrar uzandı, gözleri ıslaktı.

Ondan uzaklaştım. “Dokunma bana. İğrençsin.”

Kalbinin kırıldığını yüzünde görebiliyordum. Banyoya koştum, kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim. İçeride dört saat boyunca ağlayarak kaldım ve o da kapımın önünde oturup sürekli ağladı. O kadar çok ağladı ki bir tür panik atak geçirdi. Nefesi boğazında sıkışmış ve göğsüne ulaşamıyormuş gibi kesildi. Sanki boğuluyormuş gibiydi. Kapıyı açtım, ona doğru koştum, kucağına oturdum, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onunla birlikte sessizce nefes aldım. Al ve ver, al ve ver. Hatırlamaktan hiç hoşlanmadığım, panik ataklar geçirdiğim tüm o zamanlarda bana yaptığını yaptım. Ve sonunda nefes alışverişi benimkiyle aynı noktaya geldi, gözlerini benden ayırmadı. Ağlamanın verdiği kırmızılıktan mosmor olmuştu.

Az önce kalbini tüfekte delik deşik eden birini teselli etmek, nasıl bir zırdelilikti. Her yerde katliam, yere serilmiş adamlar, dökülen kanlar...

Gerçek şu ki birini bizim sevdiğimiz gibi sevdiğinizde, onun size ne yapacağının bir önemi yoktu, beni ezip geçebilirdi, bir nevi ezmişti, içten içe yine de hissettiklerini yaşamaması için elimden gelen her şeyi yapardım.

Uzun yıllar boyunca onun acısı benim acım olmuştu. Ama o acı, o sırada ağladığı acı, benimdi. Benim gözyaşlarımı döküyordu, bana yap-

* 1888 yılında kurulmuş bir Fransız lüks cam üreticisidir. (ç.n.)

tıklarını hissediyordu, kendi yaptıklarından dolayı kırılmıştı. Boynuma sarılıp ağladı ve o kadar çok özür diledi ki kelime anlamını yitirdi. Kelime, kelime gibi gelmemeye başladı.

Bana sıkıca, hiç olmadığı kadar sıkı sarıldı, bunun bir hata olduğunu ve bir daha asla olmayacağını, sadece bir kez olduğunu söyledi, sonra beni öpmeye çalıştı. Geri çekildim ve ona baktım, yüzüm çok ciddiye.

“Biz...” Yüzünü tuttum, böylece gözlerimin içine bakıyordu. “Beni dinle, dinle. Biz bittik.” Doğruca Marsaili’nin odasına koştum ve o da kapıyı arkamdan kilitletti. Ben otuz altı saat sürecektir bir uykuya dalana kadar ağlarken bana sarıldı.

Gerisini biliyorsunuz.

Yaşananlar ve yaptıkları karşısında yaşadığım yıkım, onu ne kadar özlediğim ve yanında olmak istediğim gerçeğiyle gölgeleniyordu çünkü o ne pahasına olursa olsun yanında olacağınız türden bir insandı; inanın bana, her şey pahasına oluyordu. Tekrar gözlerinin içine bakmayı öğrendim, ondan her ayrıldığımda ağlamamayı öğrendim, başkalarıyla flört ederken nasıl nefes alacağımı öğrendim, birbirimizle hâlâ kelimeler kullanmadan konuşabileceğimizi fark ettim ve her nasılsa tüm bu kan dökülmelerin içinde arkadaşımı buldum.

Sanırım, zayıf olduğum için. Onun arkadaşı olmak, olmamaktan daha kolaydı. Hayatımın çok büyük bir kısmı hatta belki de kim olduğum tamamen ona ya da bize bağlanabilirdi.

Başıma gelen her harika, her büyü, her acı verici, her güzel, muhteşem, sefil ve tanımlayıcı şey onunla birlikteydi.

Bunun için ondan nefret ediyordum.

Magnolia

Hayır, demiştim çünkü düşünmek istiyordum. Düşünmem gerekiyordu... Onunla tekrar nasıl birlikte olabileceğimi, olup olamayacağımı düşünürken bir kulüpte, BJ'i isteyen diğer kızlarla birlikte olmak istemiyordum çünkü geçen gece benim için oldukça önemliydi.

Birlikte olduğumuz en son zamandan beri tekrar ilişki içinde olmaya en çok yaklaştığımız geceydi ve yıllardır en mutlu olduğum geceydi; bunu fark ettiğimde korkmuştum. Tekrar yapmasından korkmuştum, her şeyi berbat etmesinden korkmuştum ve bu yüzden bu gece *Raffles*'a davet etmek için aradığında hayır demiştim. Geçen geceden sonra onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. El ele tutuşup beni kucaklayarak uyutmasından, saçlarını yüzünden çektikten sonra ve bunların herhangi birinin onun karşısında geleceğe yönelik ne anlama geldiğini nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Ancak sonra yatak odamda oturup onu özlerken, onunla birlikte olmayı dilerken, yanımda olmadığı için hayal kırıklığına uğramış hissederken yapılacak doğru şeyin, yetişkin işi olanın, gidip onu bulmak ve her şeyi ona anlatmak olduğuna karar vermiştim. Ellerini tutmayı sevdiğimi, ellerini tutmaya devam etmek istediğimi. Uyurken bana sarılmasından hoşlandığımı, bunun üç yıldır ilaçsız uyuduğum en iyi uyku olduğunu, saçlarını yüzünden almanın ilişkimiz bittiğinden beri birine en yakın hissettiğim an olduğunu.

Balmain'den aldığım şeker pambesi, kare yakalı, örme mini elbise mi ve *Casadei*'den aldığım diz üstü süet ince topuklu botlarımı giyip *Raffles*'a gitmek üzere arabaya bindim. Buraya geldiğimde gördüğüm ilk şey o korkunç kızın onun üzerinde sürtündüğü olmuştu.

Sandalyede arkasına yaslanmış, her saniyenin tadını çıkarıyordu, gözleri kapalıydı ve kendini kaybetmişti... Onu belinden tutuyor, aptal kalçalarını kavırıyordu. Ben yokken böyle mi oluyordu? Ayrılmamıza neden olan gece böyle miydi?

Beni görmüş, bana doğru koşmuştu ve ben kör olmuştum. Hiçbir şey göremiyordum, sanırım bir anksiyete krizi geçiriyordum, görüşüm silikleşmeye başlamıştı. Müzik hafifliyordu ama hafifliyor olamazdı, kulüpteydik. Belki de kulaklarımdaki ses daha da yükseliyordu? Kusa-cak mıydım? Gözlerim ıslak mıydı?

Sonra dünya karardı. Gözlerimiz kilitlendi ve bu aşılmaz cam levha aramızdaki yerden yukarı doğru kaydı. Dokunamıyorduk, konuşamı-yorduk ve camın arkasından beni özlediğini haykırması, benim de onu özlediğimi haykırmam, onun üzgün olduğunu haykırması ve benim bunun yeterli olmadığını haykırmam dışında söyleyecek bir şeyimiz yoktu. Yüzlerimiz umutsuz bir aşk hissiyle donmuş durumdaydı ama öyle olamazdı çünkü artık onu sevmiyordum. Sevemiyordum.

O an geçti. Cam aşağı kaydı.

“Beni iğrendiriyorsun,” diye bağırdım ona ve bara doğru koştum, bana biraz güven hissi vermesini umuyordum; bu gitmekten daha gü-venliydi. Eğer gidersem, beni eve kadar takip ederdi. Burada kalırsam, en azından aramızda bedenler olurdu.

Aramızda her zaman bedenler vardı.

Mekânın diğer tarafından bana bakıyor ama gözleriyle buluşmuyor-dum. Kasvetli ve üzgün görünüyorlardı. Kafası tamamen dumanlıydı. Beni izliyordu, bir şişe *Patron* aldı, mantarını ısırp çıkardı, yere tükürdü, sonra şişeden içti. Kollarım “ne yapacaksın” der gibi iki yana açtı, sonra arkasındaki kanepeye çöktü. Kız onun üzerinde dans etmeye devam etti, elleri kısa kollu, sarı ve kahverengi, çiçek desenli *Marni* gömleğinin içine kayıyordu. Çok fazla düğmesi açıktı. Gidip düzeltmek istiyordum. Ben-den başka kimsenin onu bu kadar çok görmesini istemiyordum.

Ağzımdan nefes alıyordum, küçük küçük nefesler, yardımcı olama-yacak kadar kısa ama dudaklarımdan üzerinden geçen havanın hissi, bi-raz da olsa nefes almamı sağlayacak kadar dikkatimi dağıtıyordu.

Sonra birinin yanıma geldiğini hissettim. “Magnolia Parks.” Hayal meyal hatırladığım ama tam olarak çıkaramadığım bir sestti. Başımı çe-virdim ve Harry’nin listeden çıkarılmasından bu yana *Tatler*’ın en göz-de bekârını gördüğüme çok sevindim. Neredeyse iki metre boyunda, buzul mavisii gözlü, kirli sarı saçları yana taranmış, kasları, omuzları ve sadece eski erkek arkadaşıminkiyle yarışabilecek bir gülümsemesi vardı.

“Tom England.” Şaşırımış bir şekilde ona sıırıttım.

Tom tam zamanlı, profesyonel bir hayalleri süsleyen erkek olmasının yanı sıra aynı zamanda bir pilottu. Yani... tabii ki öyle. Buna gerek yoktu bu arada. Mal varlığı bir milyar dolar değeriindeydi. Sadece uçmayı seviyordu. Yapması gereken bir şey olması hoşuna gidiyordu. Gus bana böyle söylemişti.

“Burada ne yapıyorsun?” Biraz şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

“Bir süreliğine eve yakın bir yerde kalıyorum.” Bana gergin bir şekilde gülümsedi. İngiliz sosyetesinin üst tabakası böyle gülümsemeler üzerine kuruluydu.

“Nasılsın?” Beni sıcak bir şekilde selamladı.

“İyiyim,” diye başımla onayladım. “Evet, iyiyim...”

Durakladı. “Gerçekten mi? Gördüm...” Sonra yanımdan geçip çenesini BJ’e doğru salladı.

“Ah.” Bir kahkaha attım. “O zaman, hayır.”

Utanmam gerekirdi. Tom England’ın bunu görmesi utanç vericiydi ama ben utanmıyordum. Gülümsüyordu. “Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

Bir kez başımla onayladım. “Biliyor musun, Tom England? Bana birkaç tane ısmarlayabilirsin.”

Barmenin dikkatini çekmek için bara iki kez vurdu. “Benden.”

Tom England Varley’e gitmemişti. Sanırım Hargrave-Westman’da okumuştu. O da benden biraz daha büyüktü. Yirmi dokuz, sanırım? Otuz da olabilirdi.

Büyürken hepimiz ona âşıktık, erkekler bile, sanırım. Çok gösterişliydi, hayalleri süslüyordu ve Londra Sosyetesı’nin seçilmiş prensi gibiydi. Büyüleyici ve zekiydi... onunla biraz zaman kaybetmeye değiyordu. Onda çocuksu hiçbir şey yoktu ki bu çok hoştu. Her zaman korkunç, sürtükçe, aptalca, pişmanlık verici kararlar veren küçük kayıp erkekler tugayına alışkın olduğumdan çok uzaktı. Görünüşe göre. Tom’un iyi kararlar verdiğine bahse girerdim.

Medyada pek görünmezdi. Daha özel olma eğilimindeydi, fotoğrafının çekilmesine neden olabilecek partilerden uzak dururdu ve nedenle bu onu biraz daha seksi yapıyordu.

şimdi aynı masadaydık, Tom ve ben. BJ gitmişti. Tanrı bilir nereye. Muhtemelen bir tuvalet kabinine. Ancak Henry ve Jonah’ı hâlâ göre-

biliyordum, beni yakından izliyorlardı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Normalden daha fazla...

Normal olan: BJ ortalıkta yok, sadece göz kulak oluyorlardı.

Anormal olan: Buydu. Sanki gece görüş gözlükleri ve uzaktan kumandalı bir *drone*'dan bir adım uzaktalardı. Yakın arkadaşlarıma bakıyordum, gözbebeklerimle onlara defolup gitmelerini ve beni rahat bırakmalarını söylemeye çalışıyordum ama onlar BJ ile benim konuşuğum sessiz dili konuşmuyorlardı.

Tom birkaç saniye beni izledi, gözleri kenarlardan kısıldı. "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu viskisini bardağında sallarken.

"Ah," dedim yüksek sesle düşünerek. "Bunu hafızamdan silmem için birkaç gün gerekecek."

Bir kahkaha attı. "O her zaman biraz aptaldı, Ballentine..." Durakladı. "Onu severim, iyi çocuk." Tom az önce BJ'den çocuk diye söz ettiği için sevincimi zor zapt ediyordum. Beej her zaman, benim değil onun sözleriyle, Tom England'ın "boktan" olduğunu söylerdi. Beej, Tom England'ın kendisinden çocuk diye bahsetmesine çok sevinirdi. "Ama o sadece... bir çeşit... aptal. Özellikle de seninleyken." Bu kısımdan rahatsız olmuşa benziyordu.

"Benimleyken mi?" Kendimi çok yüksek ve güçlü hissederek gülümsedim.

"Evet." Başıyla onayladı. Windsor Şatosu'ndaki bir partide onu takip eden sekiz yaşındaki çocuk kendini zor toparladı. Ona hafifçe, minnettar bir şekilde gülümsedim.

"Hey." Kapıya doğru başını salladı. "Buradan çıkmak ister misin? Başka bir yerde bir şeyler içmek ister misin?" Kafam karışmış bir şekilde hızlıca başımla onayladım. Kendimden emin ve özgüvenli görünmeye çalışıyordum ama sanırım sadece şaşkın görünüyordum. Tom England bana çıkma mı teklif etmişti? Paltomu aldı, giymem için açtı, rüya gibi, ve sonra beni belimden tutup yüzüne doğru çevirdi.

"Bekle... sadece bir şey yapmam gerek." Sonra eliyle çeneme dokundu ve beni usulca öptü. Ben onu öpemedim bile, sadece hayrete düştüm. Yakından eğilip fısıldadı. "Çocuklar bu yaptığımı söyleyeceklerdir."

Sonra elimi tutup beni uzaklaştırdı. Kalabalığın arasından Jonah ve Henry'ye bakıyordum; tahmin ettiğim gibi ikisinin de gözleri kocamandı, Henry buna inanamıyordu. Hoşça kal demek için elimi kaldırdım.

İkisi de felç olmuş bir belirsizlikle el salladı ve sonra Tom beni so-kağa doğru çekti.

Ona bakıyordum, daha fazla talimat bekliyordum.

“Herhangi bir önerin var mı?” Elleri ceketinin ceplerinde, neşeyle bana gülümsüyordu. Başımı iki yana salladım. Bana ne yapacağımı söylemesi hoşuma gidiyordu. Gülümsüyordu ve başını aşağı yukarı sallıyordu. “Buradan yaklaşık on dakikalık yürüme mesafesinde bir yer var...”

Ve sonra o inanılmaz seksi, inanılmaz yetişkin erkek şeyini yaptı. Elini sırtımın alt kısmına koydu, beni bir yere yönlendirmek için ama kesinlikle kıcıma değil. Sadece birkaç saniyeliğine ama bu benim büyük bir hayalimdi çünkü Paili, *Tatler*'dan Tom'un bir fotoğrafım kesmiş ve okuldayken yatakhaneimizin duvarına seksi erkek kolajı olarak asmıştık. Şimdi burada, hayatımın aşkının agresif kaşlarıyla Surrey'li olduğunu tahmin ettiğim görgüsüz bir kızıdan kucak dansı almasını izledikten sonra onunla bir şeyler içmeye gidiyordum.

“Bekle.” Duraksadım, kafam karıştı. “Yürümek mi dedin?”

“Bundan hiç sıkılmıyor musun?” diye sordu bana, Barts'taki sandalyesinde arkasına yaslanmış, eliyle saçlarını düzeltiyordu.

“Neyden?” Kaşlarımı çattım.

“Bu... boktan şeylerden?” Omuz silkti. “Toplum. Para?”

Başımı şakacı bir şekilde iki yana salladım. “Maddi varlıkları inanılmaz derecede tatmin edici buluyorum.”

“Bildiğim iyi oldu.” Bana sırıttı.

“Aşk kaybolur, bu şeyler sonsuza dek sürer.” *Dolce & Gabbana*'dan aldığım 3.000 sterlinlik *Devotion* örgü omuz çantamı neşeyle okşuyordum. Gülmeye başladı. “Üzerimdeki gözleri sevmiyorum,” diye kabul ettim. “*The Sun*, *LMC*, *Loose Lips*, *Daily Mail*...” Köşedeki birini işaret ettim. “Birkaç haftadır kötü bir fotoğraf çekebilmek için beni takip ediyor.”

“İmkânsız. Hayatı buna bağlı olsa bile senin bir fotoğrafını çekemez.” Gülümsedi, sonra tüm bunları düşündü. “Dürüst olmak gerekirse bunların çoğunu anlamıyorum.” Başını köşede elinde telefoto lensle duran aptala doğru salladı.

“Bir süre sonra kalabalığın içinde kayboluyorlar,” diye omuz silktim. Koluma hafifçe vurdu. “Nasıl hissediyorsun?”

“Aslında çok iyi vakit geçiriyorum.”

Sahte bir kızgınlıkla geri çekildi. “Aslında mı?”

“Şey, gecemin BJ’in Little Mix’in bir sonraki üyesi tarafından kucaklanmasıyla başladığını düşünürsek... gecedен beklentilerim biraz azalmıştı. Ama bu eğlenceliydi.”

“O zaman bunu telafi ettim?”

“Telafi etmek mi?” Utangaç bir kahkaha attım. “Tom England ile bir barda oturuyorum ve az önce beni bir kulüpte öptü ve benim, ne bileyim, her ne haltsa onu, kışkandırdı.”

Gözleri eğlenerek kısıldı. “Neden tam adımı söyleyip duruyorsun?”

Dudaklarımı büzdüm. “Çocukken hepimiz sana âşıktık. Sen ve Sam. Ben baştan aşağı Tom England kıızıydım ama Paili seninle kardeşin arasında gidip geliyordu.” Bu anıyı hatırlayınca gülümsedim. “O zamanlar kendini bizden çok daha büyük hissediyordun.”

Bana bir bakış attı. “Hâlâ senden çok daha büyüğüm.” Bunu söylemek neden seksi bir şeydi bilmiyorum ama öyleydi. “Bir yaz,” dedim ve bu anıdan dolayı kızarmaya başladım. “Sen, kardeşin ve kızlarla aynı anda Amalfi Sahili’nde ydık. Ben ve Paili küçük Aquariva’yı Tordigliano Plajı’na götürdük ve...” Gülmeye başladım. Yanaklarım yanıyordu.

“Aman Tanrım...”

“Sen ve Erin sahildeydiniz...” Kelimelerimi özenle seçmek için duraksadım. “Çıplak yüzüyordunuz.”

Bana bakıyor, eğleniyordu. “Bunu söylemenin kibar bir yolu.”

“Sanırım tekneyi duymadınız ya da görmediniz ya da umursamadınız, bilmiyorum ve biz de sizi gördüğümüz için çok utandık ama aynı zamanda...” Aşırı heyecanlı iri gözler ve büzülmüş bir ağızla yan tarafa baktım.

Kıkırdamaya başladı. “Siktir! Bu utanç verici.”

“Hayır!” Başımı iki yana salladım. “Bu çok-”

“Yasadışı mı? Müstehcen mi? Aileme karşı zor duruma düşeceğim bir şey mi?”

“Evet, söylediklerinin hepsi ama yine de aradığım kelime bu değil.” Sırıtiyordu.

“İlham verici!” dedim ve o yüksek sesle gülerek yumruğunu bir kez masanın üzerine vurdu.

“Peki tam olarak neye ilham verdi?”

“Ah.” Gözlerimi ona diktim. “Bilmek istemezsin.”

“Evet, isterim. Hem de çok.” Sırıtiyordu. Sonra yüzü biraz değişti. “Şimdi daha iyi bir ruh halinde görünüyorsun.”

Bir *padrón* biberi ısırdı.

“Öyleyim,” diye başımla onayladım.

“Peki o zaman.” Ellerini sildi. “Söyle bana... seni sürekli inciten birine âşık olmak nasıl bir şey?”

Bir an için tamamen afalladım. Birçok kez göz kırptım. Şaşkın bir kahkaha attım. “Korkunç.”

Soğukkanlılıkla başıyla onayladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ama sen de onu incitiyorsun,” dedi bana.

Kaşlarımı çatıttım. “Nereden biliyorsun?”

“Yüzü seninki gibi?” Başıyla onayladı. “Kahretsin, şu an canım yanıyor. Burada, karşında oturuyorum, bir geçmişim yok, sana âşık değilim ve sen bunu söylediğim için üzgün görünüyorsun, bileklerimi kesmek istiyorum.” Bir kahkaha atarken kendisi de biraz üzgün görünüyordu.

Birkaç dakika düşündüm. “Ona güvenmiyorum.”

Başıyla onayladı. “Adil görünüyor.”

“Daha önce bir erkek arkadaşım vardı,” diye başladım. “Arkasına saklanabileceğim bir tür destek? BJ’in geçemediği bir bariyer gibi çünkü orada başka biri vardı.” Bütün bunları ona neden anlattığımı bilmiyordum. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. “Sonra ayrıldık. Çünkü bok gibi biriydi. Aslında ben de berbattım.” Anlamış gibi bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Ama şimdi, kimsenin olmadığı bir yerdeyim, saldırı altındayım, siperim yok.”

Bana uzun uzun baktı. Yani, uzun uzun. En az on saniye ve zihninde dönen çarkları görebiliyordum. “Ben senin siperin olabilirim,”

dedi sonunda. Biraz şaşırarak arkama yaslandım ve ona tuhaf bir bakış attım. Omuz silkti. “Olabilirim.”

Ben de ona bakıyordum. “Londra’da istediğin her kıza sahip olabilirsin.”

“Evet,” diye onayladı. “Ama aslında sana karşı hep bir şeyler hissetmişimdir.” Ölüyordum. Devam etti. “Şu anda kimseyle çıkamam. Sam’dan sonra...” Başını iki yana salladı. “Uğraşmam gereken bir sürü şey var ve... hepsi şu sıralarda oluyor.”

“Ah.” Onun adına üzıldüm. O da üzgün görünüyordu.

“Berbat bir erkek arkadaş olurdum,” dedi oldukça ciddi bir şekilde ama sonra gözleri parlıyordu. “Ama çok iyi bir sığınak olabilirim.”

Çenemi elime dayayıp merakla kaşlarımı çattım. “Ciddi misin sen?” Başıyla onayladı.

“O zaman... nasıl yani?” *Sydney Evan* elmas halka küpemle dalgınca oynadım. “Birlikteymişiz gibi mi davranacağız? Birbirimizden hoşlanıyormuşuz gibi mi?”

“Evet, son erkek arkadaşın gibi ama ben de işin içindeyim,” diye sırtıttı.

Ona şüpheli bir bakış attım, sanki bu düşünce çok da heyecan verici değilmiş gibi.

“Benimle seks yapmaya mı çalışıyorsun?” diye şakayla karışık sordum.

“Ah,” dedi. “Kesinlikle seninle seks yapmaya çalışıyorum. Yapsak da yapmasak da...” Omuz silkti. “Sana kalmış.”

Ona bir bakış attım. “Ben öyle... rastgele seks yapacak türden bir kız değilim.”

Omuz silkti. “Ben de öyle düşünmüştüm. Denemeye değer.” Kollarını iri yarı göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Ee, ne diyorsun? Sekssiz sığınağa var mısınız?”

“Sen?” diye sorarken güldüm, şaşkındım. Zahmetsizce başıyla onayladı. “Benimle bir yerlere gelecek misin?” diye sordum. Başıyla onayladı. “Elimi tutar mısınız? Beni alışverişe götürür müsün?”

“Evet ve evet.”

Gözlerimi ona diktim. “Beni öpecek misin?”

Homurdandı. “Evet, bütün gece denedim.”

“Ah,” masaya doğru eğildim. “O zaman bunu senin için kolaylaştıracağım.” Eğilirken biraz gülümsedi, ağzını dudaklarıma değdirdi ve beni usulca öptü. Restoranın bir yerinden kameralı bir telefonun uzaktan gelen flaş sesi duyuldu. Gülümsüyordu, ağızlarımız hâlâ birbirine değiyordu.

Biraz geri çekildi. “Sanırım bu iş çok iyi olacak.”

23:46

Henry

İyi misin?

Mükemmel!

Hah

Eve sağ salım gittin mi?

...gittiğimi biliyorsun

Haha

Neden bana gerçekte ne sorduğunu sormuyorsun, Meraklı Teyze?

Eve onunla mı gittin?

Kim soruyor?

Ben

Dünyadaki en eski arkadaşın

Sadece sen mi?

Evet.

Hayır.

Ya Beej soruyorsa?..

Kesinlikle Tom Englad
ile seviştim.
İki kez.

Oldu bil.

Uyandım ve yanımda hayatımda gördüğüm en çılgın kaşlara sahip olan kız yatağında uyuyordu. Boya mıydı? Dövme mi? Bu da neydi? Ne kadar sarhoştum? Kızların gece kalmasına asla izin vermezdim. Hâlâ uyuyordu, ben de onu uyandırmaktan ve dün gece her ne halt ettiysek onunla ilgili ayık bir konuşma yapmaktan korkarak M15 gibi yataktan yuvarlandım ve kendi yatak odamdan sürünerek üst kata çıktım.

Güneş oldukça yüksek görünüyordu. Öğle vaktiydi, sanırım.

Buzdolabına doğru yürüyüp bir şişe su açarken Jonah, “Hey,” diye seslendi.

“Ne güzel bir gece geçirdik, değil mi?” dedi kardeşim koltuktan kalkarken. “Nasıl hissediyorsun, koca adam?”

Ona ters ters bakıyordum, kendini beğenmiş herife. Kocaman bir esneme ve gerinme hareketi yaptım. “Hödük.” Başımı ovdum. “Ne oldu?” Sonra Jonah ve Henry kıpırdamadan durdular, birbirlerinin gözlerine baktılar.

“Sen, ııı...” Jonah boğazını temizledi. “Dün gecedен ne hatırlıyorsun?”

Avucumun içiyle şakaklarımı ovdum. “Oraya gittim, kafayı buldum... sanırım alt kattaki hatun bana... kucak dansı falan yaptı? Ve sonra...” Jonah başıyla onayladı. Şimdiye kadar doğruydu. Ancak Jo garip görünüyordu. Ve sonra hatırladım. Yüzüm dondu. “Siktir. Kahretsin!” İkisinin arasına baktım. “Parks.”

Henry rahatsız bir yüz ifadesi takındı, sonra başıyla onayladı. Ellerim yanaklarımda, kusacakmışım gibi hissediyordum. Zihnimde onun yüzünü görebiliyordum. Onu ne kadar incittiğimi. Onu nasıl tekrar tekrar böyle incitebildim? İnledim, yüzümü tezgâhın üzerine koydum.

“Hmm,” Jonah tekrar boğazını temizledi. “Hepsi bu kadar değil.” Yüzümü soğuk mermerin üzerinde yuvarlayarak umutsuzca ona baktım.

“Sen mi ben mi?” Henry yanıma geldi.

Jonah başını iki yana salladı. “Hep sen, adamım...”

Henry bir nefes aldı ve bir an düşündü. “Beej,” diye başladı. “Tom England’ı hatırlıyor musun?”

“Evet!” Canlandım. Bir efsaneydi. Muhtemelen gezegendeki en havlı çocuktur. “Ne olmuş ona?” Panikledim. “Kahretsin, ona yumruk falan atmadım, değil mi?”

“Henüz değil,” diye iç geçirdi Jonah.

“Şey,” dedi Henry çenesini kaşıyarak, “Magnolia dün gece *Raffles*’dan onunla çıktı.”

“Ne?” Kafam karışmış bir halde dudaklarımı kıvrıldı. “Eve bırakmak için mi?”

“Hayatının sürüşü, belki?” diye fısıldadı Henry Jo’ya.

Jonah’nın ağzı sıkıca birbirine yapışmıştı. “Hımm,” diye mırıldandı Jonah tiz bir sesle. “Hiç sanmıyorum. Onlar... birlikte gittiler.”

“Hayır ama... onu eve bıraktı.” Omuz silktim. “Onun bir kız arkadaşı vardı?”

“Erin mi?” Henry kaşlarını çattı, başını iki yana salladı. “Beej, bir yıl kadar önce ayrıldılar.”

“Bekle...” Göz kırptım. “Yani diyorsun ki o ve Parks... birlikte. Birlikte, beraber mi?” Hiç mantıklı değil. Tom England. Biz arkadaşız.

Henry bana bakıp başını iki yana salladı. “Onu öptü, Beej.”

Jonah’a baktım. “Ne?”

Jonah yüzünü buruşturdu ve başıyla onayladı.

“Ne tür bir öpücük?” diye sordum panikle.

“Ah, en kötüsü, kesinlikle...” Hen yüzünü buruşturdu. “Sevecen.”

“Siktir!” diye bağırdım. Jonah başıyla onayladı, anladı. “Dün gece, ben her şeyi berbat ettikten sonra, hayallerimin kızının dokuz yaşından beri birlikte olmayı hayal ettiği adamla eve gittiğini mi söylüyorsun?” İnanamayarak onlara bakıyordum.

“Yani, o iyi, formda.” Jonah başıyla onayladı. “Onun listesindeydi, değil mi? Joker listesinde miydi?” Ona boş boş bakıyordum. “Özür dilerim.” Ensesini kaşıdı. “Neden bilmiyorum... ben... boş ver. O bir piç...”

“Siktir!” Tekrar bağırdım. “Lanet olsun! Siktir. Siktir!”

Henry gözlerini kısarak bana baktı. “Nöbet mi geçiriyorsun?”

“Neden onu durdurmadın?” diye sorarken gözlerim çaresizdi.

“Doğru, evet.” Başını aşağı yukarı salladı. “Hey, Magnolia, Beej’le geçen gece çok hassas bir an paylaştığınızı biliyorum, az önce onun rastgele bir kız tarafından neredeyse becerilmesini izledin ama bana büyük bir iyilik yap ve İngiltere’nin en seksi erkeğiyle eve gitme.”

“Henry!” diye kükredim. Ellerim saçlarımda yumruktu. Terliyordum.

“Beej...” Jonah koluma dokundu. “Her şey yoluna girecek.”

“Bilmiyorum.” Henry omuz silkti. “O haklı. Parks ve England? Mantıklı gibi.”

“Siktir,” diye tekrar bağırdım.

Sonra Surrey ortaya çıktı. “Hey...” Sinirli bir şekilde yanımda durdu. Ona bakıyordum, gözlerim kocamandı. “Kahretsin!”

“Sen iyi...”

Kafamı iki yana salladım. Kelime dağarcığımda kelime kalmamıştı ama cevap hayırdı. Henry yatıştırıcı, özür dileyen bir kahkaha attı. “Merhaba. Ben Henry... bu da kardeşim. Dün gece rüyalarının kızının, onun rüyalarının erkeğiyle eve gittiğini öğrendi ve bunu sindirmek için zamana ihtiyacı...”

Buzdolabını teklemedim. “Orospu çocuğu.” Tekrar tekmeledim.

“Hımm.” Surrey gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu, muhtemelen daha çok kendisi için endişeleniyordu. “Ah. Bir şey... yapabilir miyim... yapmalı mıyım?”

Henry başıyla onayladı. “Gidebilirsin, bence? Evet...”

“Ama ben...” diye başladı Surrey.

“Dinle,” dedi Henry özür dileyen bir gülümsemeyle. “Onda numaran var mı?” Duraksadı. “Her neyse... zaten aramayacaktır... Samuel L. Jackson’ı tahtından etmeye bir küfür uzakta...”

Tekrar siktir diye bağırdım. Jonah biraz gülümsedi, sanırım gülmemeye çalışıyordu. Komik olmaya çalışmıyordum. Zihnim eriyormuş gibi hissediyordum. Bu benim kâbusumdu. Parks ve Tom England? Benim gerçek kâbusumdu çünkü bu iş yürürdü. Mantıklı. Mantıklılardı. Bizim mantıklı olduğumuzdan daha fazla. Ona hiç kazık atmamış, onu hiç incitmemişti. O temiz bir sayfaydı.

Benden daha büyüktü, lanet olası bir pilot, Thor’a benziyordu... ellerimi ağzıma bastırdım.

Surrey gitti. Henry yanıma geldi. “Ne yapacaksın?” Sanki gökyüzü düşmüyormuş gibi kayıtsızca sordu.

“Kulübe geldi.” Onlara baktım. “Bana gelmeyeceğini söyledi ama sonra geldi.”

“Sonra sen geldin,” dedi Henry ve gözlerini şakacı bir şekilde bana dikti. “Ama farklı bir şekilde.”

Ona bir bakış attım.

“Acaba England geldi mi?” diye sesli düşündü Henry, sırf benimle dalga geçmek için.

Su şişemi ona doğru fırlattım. “Siktir git! Bu hiç komik değil!”

Jonah Henry’ye bakıyordu. “Komik sayılır.” Henry omuz silkti.

“Hen...” Jonah sanki onları görmüyormuşum gibi bana doğru başını aşağı yukarı salladı.

“Ne?” Henry omuz silkti. “Çok ironik. Çünkü BJ eve Anti-Parks ile gitti ve Parks da eve BJ *deluxe* ile gitti.” Ellerimi yüzüme götürdüm, stresliydim. Henry yine düşünen suratını takındı. “Hey, ya bir şey düşündüğü için hayır dediyse ve tekrar bir araya gelmek istediği için gelmeye karar verdiyse ya da buna benzer bir şey için ve sen o sırada tam götlük yaparken...”

“Henry...” dedi Jonah gözlerini ona dikerek.

“Çünkü sen bir pisliksin,” dedi Henry daha yüksek sesle. Parks’ı çoğu zaman benden daha çok seviyordu. Onun en eski arkadaşıydı... Onu aldattığım için beni asla affetmemişti. “Belayı ilk gördüğün anda soyundun.”

Jonah boşluğa bakarak beni işaret etti. “Bunun ne faydası var?”

Henry omuz silkti, aynı derecede iyimser ve kararsızdı.

“Dinle.” Jonah bana bakıyordu, “Parks öyle biri değil. Sırf seni gördüğü için onunla yatmaz.” Açık uçlu bıraktı. Rahatsız görünüyordu. “Biliyorsun.” Ona bakıyordum, daha fazlasını bekliyordum. “Sadece git ve onunla konuş.”

Arabayı kendim kullandım. Araba kullanmayı seviyordum. Sadece Londra'da arabalar çok sinir bozucu olduğu için pek fazla kullanmıyordum. Ama küçük bir Chiron Sport "110 ANS Bugatti" m vardı ve fırsat buldukça onunla gezintiye çıkmak hoşuma gidiyordu.

Yol gerçekte olduğundan üç kat daha uzun geliyordu ve Jo'nun doğru söyleyip söylemediğini merak ederken yol boyunca ter içinde kalmıştım; sanırım doğru söylüyordu. Parks önüne gelenle yatmazdı. Böyle biri değildi. Birkaç saniyeliğine onun odasına girip yatağında başka bir adam görmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bu düşünceden nefret ediyordum. Bu düşünceden kurtulmaya çalıştım.

Holland Park'taki eve girdim. Anahtarım vardı. Geldiğimi kimseye haber vermedim. Bugün Bushka'nın gezinen elleri için vaktim yoktu, sadece onu görmem gerekiyordu. Odasına girdim, yatağında uzanıyordu, hâlâ yorganın altında, tek başına, şükürler olsun ki tavana bakıyordu. Bana baktı. Saçları gülünç derecede seksi bir şekilde dağınıktı, ağzı sabahları olduğu gibi kızarmıştı, makyajsızdı. Hay sikeyim. O surat. O surat için her şeyi yapardım.

Beni görünce kaşlarını çatı.

"Orada hava nasıl, Parks?"

Gözlerimin içine baktı, birkaç kez göz kırptı, sonra tekrar tavana döndü. Buz gibiydi. Kahretsin. Bu çok kötüydü.

Bu bizim sorumuzdu. Cevap vermedi.

Yatağına doğru yürüyüp kenarına oturdum. "Hey."

"Hey!" Biraz doğruldu. "O kızın gelip bana günaydın diyebilmen için dilini ağzından çıkarması ne kadar hoş."

"Parks..."

Bana bakıyordu ve biraz ağladığını anlamıştım. Gözleri cam gibiydi. Ekstra mücevher gibi ya da öyle bir şey ki eminim milyonlarca kez âşık olmuştum ve yine olacaktım çünkü ona bakıyordum. Bunu yapmaları adil değildi, hasar bırakıyordu. Ne diyebilirim ki? Ne söylenebilirdi ki?

“İyi misin?” diye biraz çekingen bir şekilde sordum. Bana doğru baktı. Hayır, cevabı çok açıktı.

“Evet,” dedi kibirli bir şekilde. Bakışlarını benden kaçırdı. “İyiyim.”

“İyi görünmüyorsun.”

“Neden iyi olmayayım ki? Çünkü seni *Prada*’nın 2017 sonbahar koleksiyonundan bir etek giyen kokuşmuş bir kızla herkesin içinde neredeyse sevişirken gördüm, hatırlarsan, ilham panosu sadece Mac-kelmore’un ‘Thrift Shop’una dayanıyormuş gibi görünüyordu...” Ona gülümsememeye çalışıyordum çünkü son derece ciddi olduğunu biliyordum. “Artık buna alıştım,” dedi ve ağırbaşlı bir şekilde omuz silkti.

İçimi çektim. “Kulübe geldin?” Bakışlarını tekrar kaçırdı. “Benim için mi?” diye sordum.

Bana uzun uzun baktı. İçinden ağlıyor, çığlık atıyor ve bana vuruyordu. Ama hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey yapmıyor, irkilmiyordu bile ve sonra dedi ki, “Tom England ile çıktım.”

“Duydum.” Soğukkanlılıkla başımla onayladım. “Nasıl geçti?”

“Bu gece yine çıkacağız.”

Siktir. “Ne yapıyorsun?” Kaşlarımı çattım.

“Tom England ile randevuya çıkacağım.”

“Hayır, ne demek istediğimi biliyorsun... ne yapıyorsun?” Başka tarafa baktı. “Dün gece *Raffles*’a neden geldin?” Üsteledim. Gözleri üzgün görünüyordu ve Henry’nin haklı olmasından endişeleniyordum.

“Önemli değil.” Omuz silkti. “Artık Tom ile birlikteyim.”

“Tom ile birlikte değilsin.” Gözlerimi devirdim. Saçmalıyordu. “Bir kere çıktın. Randevuyu iptal edebilirsin.”

Yataktan kalktı, üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Sadece minik, bebek sarısı pijama takımı vardı. Odasında sırf oyalanmak için bir şeyler yapmaya başladı. Kendisine seslenilmesinden hoşlanmıyordu ve ben de bunu yapmaya bayılıyordum. Yatağına oturduğumda gelip beni itti, yatağını toplamaya başladı. Düzgünce toplayabilmek için. Magnolia Parks’ın yatılı okuldan ayrıldığından beri kaç kez kendi yatağını yaptığını bilmek ister misiniz? Toplamda sıfır. Arada bir yorganı düzeltebilir, bunu zor bir günün işi ya da başka bir şey olarak adlandıırırdı ama işte bu yatağı bir göz doktorunun hassasiyeti ve bir Olimpiyatçı’nın kararlılığıyla topluyordu, sırf beni üzerinden çekerken bana dokunmak için bir nedeni olsun diye.

Orada durmuş onu izliyordum, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, ona aldığım için *La Perla*'dan olduğunu bildiğim bu dantelli küçük iç çamaşırlarıyla eğilirken kıcını izlememek için elimden geleni yapıyordum. Onları giydiği için rahatlamış hissettim. Benden gerçekten nefret etseydi onları giymezdi. İlişkimizin bitmediğini böyle anladım.

Yüzüğümü hiç geri vermemişti.

Çocukluğumuzdan beri birbirimizin aile yüzüklerini taşıyorduk. Varley'den mezun olduğum gün benimkini ona vermiştim, beni hatırlaması için falan demiştim sanırım. Şimdi düşününce komik geliyordu, kesinlikle sadece benim olduğunu kesinleştirmek istemişim. Ancak her zaman takıyordu. Hiç çıkarmazdı. Aynı Noel'de bana ailesinin yüzüğünü vermişti.

Yüzüğü açıp ona baktığımı hatırlıyorum; bana bir paket çikolata verse dünyanın en güzel hediyesi olduğunu düşünürdüm ama babasından istemek zorunda kaldığı yüzük çok ağırdı.

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun, Parks?" Gözlerimi kısarak ona şakacı bir şekilde bakmıştım.

"Henüz değil." Gülümsemişti.

"Bir gün?" Kaşlarımı kaldırarak sormuştum.

"Kızlar teklif etmez." Kaşlarını çatmıştı, alınmıştı.

"Ama ben sorabilirim?" demiştim.

"Sorabilirsin." Başıyla onayladı, kararlıydı.

"Soracağım." Soğukkanlılıkla başımla onayladım.

Onu aldattıktan sonra bile hiç geri vermemişti. Parmağından çıkar-mıştı. Şimdi boynunda kimsenin göremeyeceği ekstra uzun bir zincire takıyordu ama ben orada olduğunu biliyordum. Bazen duşa girmeden önce görüyordum. Magnolia başka bir saçma görünümlü kabarık bor-nozu fırlattı.

"Bu arada biz..." Omzunun üzerinden seslendi. "Birlikteyiz."

"Saçmalık."

Bana telefonunu fırlattı ve ekranda *Loose Lips*'in bir manşeti belirdi.

YENİ ÇİFT ALARMI.

Şehirde yeni bir çift var! Rüyaları süsleyen *bekâr* Milyarder; Thomas England, tarifsiz ve mükemmel güzel Magnolia Parks tarafından kapıldı. Burayı izleyin!

“Ne olmuş yani?” Omuz silktim ama göğsüm sıkışıyordu. “Herkes her zaman hakkımızda lanet olası saçmalıklar atıp tutuyor. Bu onu doğru yapmaz.”

“Evet,” diyerek yanıma gelip elimden telefonunu aldı. Eli benimkinin üzerinde gezindi, elini çekti. “Ama bu sefer lanet olası saçmalık değil.”

Gözlerimi dikip ona baktım. “Ne halt karıştırıyorsun?”

“Ne demek istediğini anlamadığıma eminim,” dedi burnunu havaya kaldırarak, yani kesinlikle ne demek istediğimi biliyordu.

“Sıçıp batırdım! Bir anda oldu! Aptalcaydı! Ama...”

“Seni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, benim seni kaybettiğim gibi?” diye sessizce araya girdi. Bana bakıyordu ve sonra gözleri uzaklara daldı. “Olanlardan ve ilişkimizin bitmesinden sonraki ilk birkaç hafta, gözlerimi her kapattığımda seni başka bir kızla gördüm. Her kızla. Kız kardeşim ve Paili dışında dünyadaki her kız, sokakta yanından geçtiğimiz her kız, sana gereğinden fazla bakan her barmen, kartını verdiğinde gözlerini senden ayırmayan her garson, Saint Laurent’ta çalışan kız, Varley’deki büyük kızlar, yaptığın çekimlerdeki kızlar... Aklıma gelen her şekilde ve pozisyonda seninle onların bir üst kesitiydi, senin için benim yapamadığım ne halt ettiklerini hayal etmeye çalışıyordum. Çünkü senin için her şeyi yapardım...”

Sözleri artık tutamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Kusacakmış gibi hissediyordum.

“Üstelik bunu bildiğini sanıyordum. Sanırım biliyordun? Biliyordun, değil mi? Elbette biliyordun.” Veremeyeceğim bir cevap arıyordu. “Bunca zaman bunun benimle ilgili olduğunu, bende bir sorun olduğunu, içimde bir eksiklik olduğunu, sana veremediğim bir şey olduğunu düşündüm ama şimdi seni gördüm, ben yokken nasıl olduğunu gördüm, öyle değilmiş.” Sesi yumuşadı. “Sorun bende değil, sende. Sen sadece... bir *şerefsizsin*.”

Bunu dümdüz bir yüzle mükemmel bir şekilde söyledi.

Ona ters ters bakıyordum. “Sözünü geri al.”

“Neden?” Küstahça omuz silkti. “Ne yaparsın? Başkasını mı sikersin? Beni mi sikersin? Beni lanet olası bir aptal gibi mi gösterirsin?” Yutkundu, kendini toparladı. “Bunu zaten yaptın.”

“Parks.” Bileklerinden tuttum.

“Bırak beni.” Geri çekildi, bana karşı koydu.

“Hayır.”

“Bırak beni!”

“Bırakamam.” Göğsümde bir ağırlık hissediyordum.

Beni itterken ona hüzünlü gözlerle bakıyordum.

“Sanırım gitme vaktin geldi, Beej,” dedi kapıdan gelen sessiz bir ses. Bridget kapının pervazında durmuş, kaşlarını çatmış beni izliyordu. İnanılmaz bir kahkaha attım ve sevdiğim kızın kapısından çıktım, kız kardeşinin yanından geçip olabildiğince hızla merdivenlerden aşağıya yürüdüm.

“Biraz eskimeye başladı, sence de öyle değil mi?” Bridget arkamdan bağırdı. Yarı yolda durup arkama baktım.

“Kız kardeşinin randevuları mı var?” Alay ettim. “Evet.”

Başıyla onayladı. “Ayrıca, sırf onu incitmek için yapabileceğin her şeyi yapıyorsun... bu noktada biraz yorgun.”

Başımı iki yana salladım. “Onu incitecek bir şey asla yapmam.”

“Bana maval okuma.” Sinirlendi. “Hiç kimse senin kadar sekse ihtiyaç duymaz, duysa bile ki duymaz çünkü ihtiyaç duysaydı bağımlı olurdu. Sen bağımlı mısın?” Bana, kendimi huzursuz hissetmeme neden olan uzun bir bakış attı. “Ama diyelim ki ihtiyacın var, her seferinde bunu ona söylemek zorunda değilsin, onu incitmek için söylüyorsun.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Başka insanlarla seks yapıyorsun ve bunu ona söylüyorsun çünkü bunu yaptığında bu onu üzüyor; onun üzülmesi senin ona karşı olan hislerini doğruluyor. Hâlâ önemsiyor. Yoksa üzülmeydi. Başkalarıyla yattığın için üzülüyorsa bunun nedeni sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olduğundan. Bunu ona yakın hissetmek için yapıyorsun.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım hem sinirlenmiş hem de yüzleşmiş bir şekilde. “Psikoloji dersine ihtiyacım yok, Bridget.”

“Hayır, Beej.” Bana sert bir bakış attı. “Senin bir terapisteye ihtiyacın var.”

Magnolia

Birkaç gün sonra yatağımda uzanırken hâlâ son birkaç gündür yaşadığım olayların etkisindeydim. Geçen gece evden belki, muhtemelen, potansiyel olarak, varsayımsal olarak BJ ile tekrar bir şeyler başlatacağımı düşünerek çıkmıştım ve yine de bir şekilde birkaç saat sonra eve yeni bir sahte erkek arkadaşla gelmiştim. Sahte yeni erkek arkadaş, BJ’i o şekilde biriyle görmenin göğsümde açtığı sızlayan boşluğu dindirmiyordu. Onu daha önce de başka kızları öperken, başka kızlara dokunurken görmüştüm ama bu seferki farklıydı. Bu seferki neredeyse tam olarak üç yıl önce olanları hayal ettiğim gibiydi ve şimdi kendi gözlerimle görmüştüm. Gözleri kapalı, başı arkadaydı, eli kızın belinde, boynu gerilmiş ve açıkta... işte beni etkileyen kısım buydu. Neden bilmiyordum.

Tom England ile sahte bir şekilde çıkmak bu sahnenin zihnimde dönüp durmasını ve beni canlı canlı yemesini engellemiyordu ama Tom England ile sahte bir şekilde çıkmak durumu eşitleyecekti.

Önüme gelenle yatmıyordum. Bu şekilde yatıp kalkan kızları yargılamıyordum... sadece bu benim için hâlâ bir tabuydu. Ben sadece BJ ile birlikte olmuştum. Christian ile bile olmamıştım. Başka şeyler yapmıştım, BJ’den sonra bir sürü erkekle çıkmıştım. Ancak hiçbir zaman bunun benim için doğru olduğunu hissetmemiştim. Asla başka biriyle sevişmek istememişim. Bu duyguyu nasıl aşacağımı da henüz bulamamıştım. Bu sadece benim ve onun için bir şeymiş gibi hissediyordum.

Kahvaltı için aşağıya indiğimde masada fazladan bir kişiyle karşılaştım. Küçük komşumuz Sullivan Van Schoor, on dört yaşlarında ve öyle sevimliydi ki. Sarı saçlı, zeytin tenli, mavi gözlüydü. Aslen Güney Afrikalıydı ama üç yaşından beri buradaydı. Babası, Güney Afrikalı erkeklerin sıkça yaptığı gibi çok yoğun bakışları olan, kaya gibi sert bir ticaret bankacısıydı. Çok becerikli bir babaydı ve kız da tam olarak ele avuca sığmayan biriydi.

“Ever,” dedi Mars bana bakarak. “Bakın kim sonunda bizi varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş.” Ona belli belirsiz gülümsedim ve gidip kız kardeşimin yanına oturdum. Misafir beklemiyordum ama neyse ki harika görünüyordum. Oldukça iyi uyanmıştım. Sanırım bu, tükettiğim alkol miktarının beni korumasının yanı sıra çok az el emeği gerektiren ya da hiç gerektirmeyen oldukça stressiz bir yaşam sürmemin bir kombinasyonuydu. *Morgan Lane*’den aldığım *Mimi Martine* çiçek desenli, saten jakarlı pijama takımını giymiştim ve bu da beni ekstra kahverengi, yani ekstra güzel gösteriyordu. Çalışanlarımızdan Louisa bana çayımı doldururken gözlerimi kırptırdım.

“Sully.” Annesi bana Sullivan’ın beni Instagram’da takip ettiğini ve “tamamen ötesinde” olduğumu düşündüğünü söylediği için ona fazladan göz kamaştırıcı bir gülümseme gösterdiğimden emin oldum. “Bu ne sürpriz?”

Marsaili bana, “Sullivan’ın ailesi acilen Güney Afrika’ya gitmek zorunda kaldı,” dedi. “Ailevi bir acil durum.”

Bana hoş bir şekilde gülümsedi. “Babamın...kız kardeşinin...oğulları...aynı kızı hamile bırakmış olabilirler.”

“Ahhh.” Merakla eğildim. “Bu konuda beni bilgilendirmeye devam et! Çok heyecan verici!”

“Birkaç gün bizde kalacak,” dedi Marsaili, istemediği halde babama marmelat uzatıyordu.

“Bu sabah BJ yok mu?” diye sordu annem neşeyle. Başımı ağırbaşlı bir şekilde iki yana salladım. “Ah.” Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Nerede?”

Sullivan bana bakıyor, cevabımı bekliyordu. Muhtemelen bu sabah onu burada görmeyi umuyordu ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle ama işte yoktu, yaşlı kız...

“Nereden bileyim?” Bir çileğe uzandım.

Kız kardeşim bana huysuzca gülümsedi. “Çünkü onu *LoJack*’e kaydetmişsin.”

“Hayır.” Kaşlarımı çattım. Yine de olsaydı harika olmaz mıydı?

“Kavga mı ettiniz canım?” diye sordu annem başını eğerek.

* Yerel bir uygulama aracılığıyla kullanıcıların araçlarını bulmak, yolculuk geçmişini görüntülemek, pil seviyelerini görmek, hız takibi yapmak ve araç sağlığını korumak için GPS ve hücresel teknolojiyi kullanan çalıntı bir araç kurtarma ve IoT bağlantılı araç sistemidir. (ç.n.)

Sinirlenerek nefes verdim. “Bilmen gerekiyorsa evet.”

“Ah.” Mars sahte bir empatiyle iç geçirdi. “Ne yazık.”

Babam ona eğlenen bir bakış attı. Marsaili eskiden BJ’i seviyordu. Hem de çok. Hafta sonları okuldan eve geldiğimizde onu odamdan tahta kâşıkla kovalardı ama onu severdi. Onun beni sevmesini severdi. Ona güvenirdi, BJ orada olmayacaksa bir yere gitmeme izin vermezdi. Şimdi tam tersi olması biraz sarsıcıydı.

Ona tahammül seviyesi çok düşüktü. Yavaş yavaş da azalıyordu, BJ onu geri kazanmak için çok uzun süre uğraşmıştı, aylarca her gün ona çiçek almıştı. Bir keresinde ona bir demet gül uzatmıştı ve o da gülleri doğruca öğütücüye atmıştı. Sanırım bu olaydan sonra denemeyi bırakmıştı.

Beni aldattığını ona hiç söylememiştim. Yine de bildiğinden şüpheleniyordum.

“Magnolia,” diye başladı. “Bir arkadaşımın oğlu şehre gelecek. Ona şehri gezdirmen iyi olur diye düşündüm.”

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. “Şaka mı yapıyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Ah.” Kaşlarımı çattım. “O zaman... hayır.” Ona doğru gülümsedim.

Babam kafasını kaldırdı.

“Lütfen?” diye somurttu. “Senin için yaptığım onca şeyden sonra?”

Ona şaşkın bir bakış attım. “Evet ama... bunu yapmak senin işin?”

Annem kahkahasını bastırdı.

“Magnolia,” diye başladı babam. “Bu iyi bir...”

“Ah, Harley.” Sırf onu kızdırmak için adıyla seslendim. “Keşke yardımcı olabilsem. Ama erkek arkadaşımın bunu uygun bulacağını sanmıyorum.”

“Erkek arkadaş?” Mars kaşlarını çatarak tekrarladı. “BJ deme, BJ deme,” dedi alçak bir sesle.

“O değil.” Gözlerimi sabırsızca kırpıştırdım. “Başka bir erkek arkadaş.”

“Kaç tane erkek arkadaşın var?” diye sordu kız kardeşim ve ben de ona bir bakış fırlattım.

“Hangi erkek arkadaş?” diye sordu Bushka masanın diğer ucundan

kaşlarını çatarak. O kadar yüksek sesle ve toplumsal normları umursamadan bağıırıyordu ki gülümsemeden edemedim.

“Tom England,” diye bağırdım. Bağırmak gereksizdi ama duyurmaya değerdı. Babam telefonundan başını kaldırıp ilgiyle baktı.

Bridge kısılmış gözlerle bana bakıyordu. “Sen Tom England ile mi çıkıyorsun?”

Ona ters ters baktım. “Ne demek ‘sen’? Evet ben, tabii ki ben. Başka kiminle çıkacak?”

“Bilmiyorum.” Kız kardeşim umursamazca omuz silkti. “Mesela, Kate Middleton.”

Bir an için ona boş boş baktım. “Sanırım o kapıldı, Fridge...”

“Tom England mı?” diye araya girdi babam. “Hani Gus’ın arkadaşı?” Başımla onayladım. “Kardeşi ölen?”

Ona bir bakış attım. “Milyarder, hayırsever, pilot, kızların rüyasının süsleyen ama tabii ki tamam, bir etiket olarak ‘kardeşi ölen’ ile devam et.”

“Gus bana bir şey söylemedi?”

Ona minik bir gülümseme gösterdim. “Bilmiyor.”

“Tom England kim?” Sullivan kaşlarını çattı.

“BJ sizin için neyse o da benim kuşağım için oydu,” dedim bilgece.

“Ve sen ikisiyle de birliktesin?” Kaşları çatıldı.

“Evet! Yani... Siktir...”

“Magnolia,” diye iç geçirdi Marsaili. “Siktir deme.”

Meydan okurcasına gözlerinin içine baktım. “Ебать.”*

“Rusça da söyleme.” Gözlerini devirdi. “Yani, pardon, sadece açıklığa kavuşturmak için soruyorum, Ascot’ta bütün bir hafta sonu boyunca âşık bir kız gibi peşinden koştuğun Tom England mı?”

“Aynen öyle,” dedim ağzım kulaklarımda. Mars bu bilgiyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi koltuğuna geri yaslandı.

“Vay canına,” dedi ve iç çekti. “BJ uçurumun kenarında o zaman.” Babam memnun bir şekilde sırtıttı.

“Hmm?” Kafam karışmış gibi yaptım. “O kimdi?”

Marsaili gözlerini devirdi.

“BJ Ballentine?” diye başladı Bridge. “Uzun boylu?” Elini havaya salladı. “Güzel saç. Harika bir ağız? Hayatının aşkı?”

* Rusça şu anlama gelmektedir; Kahretsin. (d.n.)

“Bir şey çağrıştırmıyor,” dedim.

“Bekâretini babamın Maserati’sinin arkasında onunla kaybetmiş olabileceğin?”

Babam bana baktı, başını geriye atmıştı ve gözleri kocamandı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Şaka yapıyor!” Kız kardeşime ters ters baktım. Kimse bakmıyorken ona bir üzüm fırlattım. “Tabii ki şaka yapıyor!” Başımı hızla iki yana salladım. “Harley, asla yapmam. Asla. Asla.”

Bridge’e dönmeden önce bana uzun uzun acıyan bir bakış attı. “Hangisi?” Kardeşimi susturmak için masanın altından hafifçe çimdikliyordum ama işe yaramıyordu.

“Siyah tavanlı beyaz olan.”

“Benim MC20’m olamaz!” diye acı içinde sızlandı. Sullivan Van Schoor gözleri zevkten parlayarak onu izliyordu.

“Yapmadım! Yapmadım! Şaka yapıyor!” Ona ters ters bakıp daha sert çimdikledim. “Şaka yapıyor! Sadece... pek komik değil, bunu hepimiz biliyoruz, espri zamanlaması berbat.” Ona dirsek attım.

“Şaka yapıyorum,” dedi istemeye istemeye.

Marsaili bizi kısıp ve kuşkulu gözlerle izliyordu.

Bu arada, bekâretimi babamın Maserati’sinin arkasında kaybetmediğim konusunda hemfikiridik. Muhtemelen bir parça cinsel ilişki vardı ama BJ, Marsaili’nin dışarı çıkıp bizi görebileceği gerçeğinden o kadar rahatsızdı ki bunu mahvetmeye devam etti, bu yüzden bekledik ama bu başka bir gün için farklı bir hikâyeydi.

“Tom England. Vay canına.” Annem düşüncelere dalmış bir halde arkasına yaslandı. “Annesi biraz sıkıcı, değil mi?”

“Charlotte England mı?” Göz kırptım “Yani... hayır? Bence o sıradan bir anne. Yemeklere gider, hayır işleri yapar, biraz bahçeyle ilgilenir, çok fazla ilgilendiği birkaç küçük köpeği vardır...”

Annem bana şüpheyle baktı. “Kulağa sıkıcı geliyor.”

“Örneğin, Milford Haven Markizi ile bir at ahırında kilitli kaldığınız için sabahın üçünde en büyük kızınızı telefonla aramanızın aksine.”

Annem kendini işaret etti. “Sıkıcı değildi.”

Bushka diğer uçtan tekrar bağırdı. “Tom England’, Tom England mı, ben Bushka Russia mıyım?”

* (İng.) İngiltere. (c.n.)

“Hayır.” Bridget ona nazikçe gülümsedi. “Bu onun soyadı.”

“Yine de çok İngiliz,” diye önerdim.

“Bir prens gibi,” diye ekledi annem.

“Purple Rain” gibi mi?” diye açıkladı Bushka. Hepimiz sustuk.

“Evet.” Başımınla onayladım. Bazen daha kolay geliyordu. “Her neyse.” Marsaili’ye döndüm. “Artık bir erkek arkadaşım var ve bu yeni. Bir çuval inciri berbat etmek istemem.”

“Elbette.” Mars gözlerini devirdi. “Prens olarak bilinen sanatçıyı kim üzme ister ki?”

“Şeker ister misiniz, hanımefendi?” Louisa çayımı uzattı.

“Hayır, böyle iyi.” Ona gülümsedim.

“İki tane istiyor,” dedi Marsaili ve ben kaşlarımı çatıttım.

“Hayır,” dedim suratımı asarak. “İki küp şekerlik bir gün değil bugün.”

Marsaili bana, “BJ ile kavgalısın,” diye hatırlattı ama dünyadaki tüm küp şekerler gelse de korkarım bizi düzeltemezdi.

Başımınla onayladım. “Ama artık Tom England var ve bence dünyadaki tüm şekerler onun...”

“Dudak deme, dudak deme,” diye mırıldandı kız kardeşim.

Ona bir bakış attım. “Küçük parmak. O mükemmel bir şekilde öpüşüyor.”

Babam inledi.

“Sen ve BJ Ballentine neden kavga ediyorsunuz?” diye sordu Sullivan aniden. Tüm ailem donup kaldı; belki de İngiliz olduğumuz ve sadece hislerimizi pek konuşmadığımız için? Belki de kaba bir soru olduğu için?

“Eee.” Göz kırptım. Sanırım kavga gazetelere de yansımıştı. “Neden?”

“Çok kavga ettiğinizi biliyorum,” dedi bana.

“Peki.” Bunu düşünerek başımı eğdim. “Hayır, çok fazla diyemeyiz...”

“Toplum içinde sürekli birbirinize hırlarken fotoğraflanıyorsunuz.”

“Doğru, evet,” diye başımınla onayladım. “Sinir bozucu olabiliyor.”

“Telefonumda ilişkinizin zaman çizelgesi var.” Bana gösterdi. “*Loose Lips* bununla ilgili bir makale yazdı.”

* Purple Rain, Prince’in müziklerini yaptığı ve ilk oyunculuk deneyiminde oynadığı 1984 yapımı bir Amerikan rock müzikal drama filmidir. (ç.n.)

“Aman Tanrım,” dedi Mars mırıldanarak. “Bunun bir kopyasını alabilir miyim?” diye sordu babam.

Elimi uzattım, Bridge ile göz gezdirdik. Benim ve BJ’in hem Instagram’larımızdan hem de izlendiğimizi bilmediğimiz anlardan çekilmiş fotoğrafları, birkaç paparazzi fotoğrafı; bir sürü randevu. Aslında bazıları tamamen doğrudu. Ayrılık tarihimiz hakkında yanılıyorlardı, nedeni hakkında yanılıyorlardı. Benim yaptığımı düşünüyorlardı. O beni zorlamasaydı asla yapmazdım.

Hepsi doğru değildi. Doğruluk payı olanlar da vardı.

“Bir sürü kavga,” diye tekrarladı Sullivan.

“Evet.” Dikkatim dağılmış bir halde ona baktım. “Çok.”

Sinirle iç çekti. Bir *Queen’s College* kızıydı. Özgüven seviyeleri çok yüksekti.

“Peki,” diye bastırdı. “Bir nedeni var mı?” Yüzüm biraz asıldı. “Sadece, *Loose Lips* bir yarışma düzenliyor. Kim en sıkı dedikoduyu gönderirse çok renkli balıksırtı bir *Chanel 19 Flapbag* kazanacak. Zaten siyahı var, o yüzden babam bana almayacak ama ona ihtiyacım var.” Bana yavru köpek gözleriyle bakıyordu.

İç çektim. *Chanel* için her şeyi yapardım, değil mi? Ona bir kemik atmak sadaka sayılırdı. Biri beni acımasızca *Chanel* ürünlerinden mahrum bıraksa nasıl hissederdim, hayal bile edemiyordum.

Ayrıca, geçen gün olanlar yüzünden BJ’e hâlâ beşinci seviyede kızıyordum ve sadece beş seviye vardı.

“Beni aldattı,” diye ilan ettim. Muhtemelen bunu söylememeliydim ama söylediğim anda fark ettim.

Sully’nin ağzı açık kaldı.

Yumurta tabağıma, “Uzun zaman önce,” diye açıklık getirdim. Kimsenin gözlerine bakamıyordum. “Ama biz bunun için kavga ediyoruz.”

“Ne zaman?” Annem göz kırptı, biraz üzgün görünüyordu.

Ona bir bakış attım. “Ayrıldığımız zaman.”

Kaşlarını çattı. “Ne zamandı yani?”

Marsaili gözlerini devirdi, annemin cevabı kendisinin bilmemesine sinirleniyordu. “On dokuz yaşındayken.”

Annem başını kaldırdığında Sullivan telefonunda hızlı hızlı yazıyordu. Gülümseyerek, “Artık çantayı kesinlikle ben kazanacağım,” dedi.

10:34
Marsaili

Tom England.
Buna inanmakta güçlük çekiyorum.

Biliyorum.
Tuhaf değil mi?

Bayağı.
Sadece... Meraktan. Tom England
ile vakit geçirdiğinden
bahsetmemiştin.

Yani ne olmuş?

Hiç.
En son Tom England
sana bir peçete uzattığında bunun
hakkında neredeyse bir
monolog yazmıştın.

☹️
Bugünlerde ağzım sıkı.

İki gün önce, aksi yöndeki ısrarlarıma
rağmen, eski oyuncak arkadaşınızla Como
Gölü'nde bir teknede olduğunuza dair çok
açık bir hikâye paylaştın.

Onu senin için yaptım.
Çünkü sende pek bir şeyler olmuyor.
Mesela, en son ne zaman seks yaptın?

Sen ne son ne zaman seks yaptın?

Marsaili, bu çok
kaba.
Ne kadar terbiyesizce.
Ve ona oyuncak arkadaş deme.

“Biraz ister misin?” diye sordu yanımdaki kız. Sarı saçlı, kahverengi gözlü, büyük ağızlı, muhtemelen çok büyük. Bath’dan.

“Hm?” Ona bakıyordum ama o kadar da dikkatli bir şekilde değil. Jo’nun kulübündeydik, Hampton Haus. Tüm çalışanlar Hamptons’dan gelmiş gibi giyiniyordu ve tüm garsonlar son derece fitti. Hemmes kardeşlerin sahip olduğu yaklaşık on mekândan biriydi ki bunun için minnettardım, böylece Parks’a ne iş yaptıkları konusunda yalan söylemek zorunda kalmıyordum. Soruyu başka yöne çekebilirdim.

“Tuvalete gidip biraz çekeceğim.” Bana sıırttı. “Sen de ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Ben o boku kullanmam.”

Bath şaşırmış görünüyordu. Belki de gerçekten şaşırmıştı. Hoşuma gitmişti hatta çok hoşuma gitmişti. Bath bana tuhaf tuhaf baktı, gözleri parti kızlarının gözleri gibi biraz fazla yuvarlak ve biraz fazla hevesliydi. “Sen bana biraz... kullanacak biri gibi geliyorsun. Anlatabildim mi?”

Omuz silktim. Haksız değildi. “Eskiden öyleydim.”

“Ama artık değil misin?”

Başımı iki yana salladım, tüm bu sorulardan biraz sıkılmışım. Lanet olası Piers Morgan gibi? “Neden?”

Lanet olsun, gözlerimi biraz devirdim. “Birine söz verdim.” Ona sunduğum tek şey buydu.

“Kim?” diye homurdandı. “Annen mi?”

Sonunda sinirlendim. “Hayır, sadece sevdiğim kız.”

Bu onu istediğim gibi şaşırttı. “Sevdiğin kız mı?” diye tekrarladı.

“Evet,” diye başımla onayladım, yine sıkılmıştım. “Git işini hallet. Döndüğünde burada olacağım.”

Telefonumu çıkarıp Parks’ın mesaj atıp atmadığını görmek için mesajlarımı kontrol ettim. Mesaj atmamıştı. Telefonumu kontrol edip çekip çekmediğine baktım. Çekiyordu. Siktir.

Ben de belki bana DM atmaya, bir hikâyeye cevap vermeye falan karar vermiştir diye Instagram’a baktım. Bugünlerde birbirimizle ko-

nuşabileceğimiz onca mecra varken ilişkiler çok boktandı. Çıktığımızdan değil. Çıkmıyorduk. O başka biriyle çıkıyordu. ‘Çıkıyordu.’

Parks ve Tom England’ın ne durumda olduklarını araştırmaya kırk saniye kadar yaklaşmıştım ki Instagram yorumlarımın patladığını ve DM’lerimin tavan yaptığını fark ettim...

Yani, her zaman ikisi de çok olurdu ama şu an çılgıncaydı.

En son fotoğrafımı açtım ve yüzlerce insan “🐼 🐼 🐼 🐼” diye yorum yapıyordu ve “sana inanamıyorum”, “onu hak etmiyorsun”, “lanet olası”, ezikler gibi bir sürü saçmalık vardı. Kafam karışmıştı ve asla yapmamam gereken bir şey yaptım: Kendimi Google’da arattım.

Sonra gördüm.

Yakın bir kişisel kaynak, tarihin en kafa karıştırıcı ve uzun süren ayrılığının ardındaki GERÇEK nedeni doğruladı: BJ Ballentine, Magnolia Parks’i aldatmış.

Hay sikeyim. Sanırım kusacaktım. Başım dönüyordu. Bir saniyeliliğine doğru düzgün göremedim.

“İyi misin?” diye sordu bir barmen. Başımla onayladım. İyi değilim. Bayılabılırdım.

“Neler oluyor?” Jonah aniden yanımda bitti, kaşları çatıktı. “Bir şey mi aldın?” Başımı iki yana salladım. Zar zor. Ona telefonumu gösterdim. “Siktir.” Gözlerini kırıştırdı, gözleri kocaman açılmıştı. “Kiminle olduğu yazıyor mu?”

Başımı iki yana salladım. Bir başka mide bulantısı dalgası damperli kamyon gibi üzerime geliyordu.

Jonah barın karşısına geçerek bir şişe tekila alıp bana uzattı. Birkaç yudum aldım. Büyük yudumlar. Kendimi garip hissediyordum, sanki rüyamda suyun altında yürüyormuşum gibiydi. Ne gariptir ki onu aldattığım gece de böyle hissetmişim. Yapmak istemediğim ama yapmak zorunda olduğum bir şeye doğru ağır çekimde yürüyordum. Sanki başım suyun dışındaydı, geri kalan kısmım suyun altındaydı ve bunu yapmak için akıntıya karşı yürüyordum. Her dokunuş, her tutuş, her öpüş, her hareket, tüm evrenin akıntısı bana bunu yapmamamı söylüyordu ve ben yine de yapmıştım. Şimdi bunu sadece o değil herkes biliyordu, hepimizin sevdiğimi bildiği kızı kaybetmekle kalmamıştım, onu gerçekten kaybetmişim ve hepsi benim hatamdı.

Jo'nun ofisine geri döndüm. Kapıyı açtım. Christian'ın üzerinden bir kız kanepeye yuvarlandı. Gözlerimin fark etmesi bir saniye sürmüştü.

Daisy Haites. Sanırım bir süre önce onu götürdüğü randevu iyi gitmişti.

Çok ateşli. Çok tehlikeli. Öylesine yatacağım bir kız değildi. Kardeşi Hemmes erkeklerinden daha tehlikeliydi.

Ağzı pembe ve biraz ruj bulaşmış gibi görünüyordu. "O iyi mi?" diye sordu Daisy bana bakıp başını yana eğerek.

Oturdum. Bir yudum daha aldım. Yanıma geldi, gözlerini kısarak bana baktı. Tıp öğrencisi, ikinci sınıftı. Nabzım ona benim zaten bilmediğim ne söyleyecekti? Kalbim göğsümün dışındaydı, Holland Park'ta yaşıyordu ve az önce İngiltere'nin en gözde bekârlarından birinin kollarındaydı.

"Ortaya çıktı." Jonah Christian'a baktı.

"Ne?" diye sordu Christian kaygılı bir şekilde. Sanırım bu noktada birkaç kirli çamaşırım vardı. Herhangi biri olabilirdi.

Jo onu görmüyormuşum gibi başıyla bana doğru bakıyordu. "Onun. Aldattığı."

"Magnolia'yı mı aldattın?" Daisy nabzımı ölçerken gözlerini kırptırdı. "Dakikada yüz elli," dedi Jonah'a, sonra ekledi. "Panik atak mı geçiriyor?" Jonah cevap vermedi.

"Kahretsin!" Christian iç çekerek yanıma oturdu. "Kim sızdırdı?" diye sordu Jonah'a, o da başını iki yana salladı.

"Peki, tamam." Christian benden Jonah'a döndü. "Kim biliyor?"

"Sadece biz," diye omuz silkti Jo. "Grubumuz."

Christian parmaklarını sıralayarak, "Hiçbirimiz olamaz," dedi.

"Hen yapmaz. Perry yapmaz. Pails kesinlikle yapmaz."

"Neden?" Jonah çok hızlı bir şekilde sordu.

"Çünkü Magnolia'nın kötü tarafına denk gelmekten çok korkuyor."

"Bridget hiçbir şey söylemezdi," dedim onlara.

"Taura biliyor mu?" diye sordu Jonah. Başımı iki yana salladım.

Daisy beni izliyordu, gözbebeklerimin arasına bakıyordu. Elleri kalçalarında ayağa kalktı. Christian'a döndü. "Muhtemelen o yaptı."

"Ne?" Gözlerimi kırptırdım.

“Muhtemelen kendisiydi,” dedi sanki az önce tüm hayatımın ortasına bir füze göndermemiş gibi. “Son zamanlarda onu kızdırdın mı?”

“Son zamanlarda onu kızdırdı mı?” Jonah neşeyle alay ederken kendini durdurdu. “Zamanı değil, özür dilerim.”

Yüzümü buruşturdum. “Evet, belki... ama o yapmaz.”

“Yapar...” Christian başıyla onayladı, iyice düşündü. Bunu söylediğinde ona kaşlarımı çattım. Demek istediğim; sanki o biliyormuş gibi, sanki benim onu tanıdığım gibi o da onu tanıyormuş gibi söylüyordu. Aralarındaki tüm o saçmalıklar ve bunun beni ne kadar sinirlendirdiğini düşündüm ve sonra gerçek bir piyano gibi üzerime düştü: Onu ilk sen kırdın.

“Siktir git.” Jonah gözlerini devirdi. “O yapmaz.”

Beni gördüğü o geceki gözlerini düşünürken yüzümü ovuşturdum. Ağır çerçeveli, cam gibi, benim ulaşamayacağım kadar derin bir acı.

“Yapmış olabilir mi?” Jonah’a baktım, biraz dehşete düşmüş bir haldeydim. Jo tekilayı aldı ve büyük bir yudum aldı. “Peki. Kahretsın.”

Magnolia

Tom ile buluşmak için taksiye bindim.

New Bond Caddesi'ndeki *Cartier*'nin önünde duruyordu. *Jil Sanders*'tan renksiz, yatay çizgili tişört, *Brunello Cucinelli*'den lacivert, konfeksiyon boyalı pamuklu pantolon ve *Farro*'dan *Chuck Taylor All Star HiTops*. Neredeyse bir cam silicisi olacak kadar rahat görüldüğünde bile, bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Bana yardım ederken gülümseyerek arabamın kapısını açtı. Çok sevimli görünüyordum. *Jil Sanders*'den büyük boy yün karışımlı hırka ve *Miu Miu*'dan pötikare desenli elbise (ikisi de lacivert), *Proenza Schouler*'den siyah rugan *Mary Janes* ve *Fendi*'den neredeyse dize kadar uzanan beyaz çorap giymiştim.

Sokakta birkaç saniye durup birbirimize baktık ve sonra ikimiz de garip, küçük bir kahkaha attık. Biraz gergin görünüyordu. Tom England gergin görünüyordu.

Başını eğdi, anlamaya çalışıyordu. “Öpüşmeli miyiz?” Daha önce hiç ilişkimizin başlangıcında sahte olduğunu bilen sahte bir erkek arkadaşım olmamıştı, o yüzden bilmiyordum.

“Muhtemelen.” Başımla onayladım, emin değildim. “Emin miyim? Evet. Eminim.” Hızlı, tuhaf, garip ve komik bir şekilde bana uzun uzun baktı, sonra ikimiz de tekrar gülmeye başladık. Kahkahası mükemmeldi. Boğazının arkasından gelen derin bir kahkaha, alnında taşıdığı tüm ağırlığın biraz kalkmasına neden oluyordu.

Gülmek her şeyi kolaylaştırıyordu, sanki gerginliği kırıyor, aramızdaki yabancılığın düğümlerini çözüyordu. Elini tekrar sırtımın arkasına koydu ve beni sokağın aşağısına doğru götürdü.

“Bugün alışverişe mi gidiyoruz?” Başımı kaldırıp ona baktım. Gerçekten çok uzundu. 1.93 belki?

Başıyla onayladı. “Tamamen yeni bir gardıroba ihtiyacım var.”

“Eski gardırobun nerede?”

“Sam’de.”

Ben de sadece başımla onayladım. “Tamam.” Koluna yapıştım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. “O zaman yepyeni bir gardırop.”

“Bu görev için hazır mısınız?”

“Bu görev için doğmuşum,” diye başımla onayladım kararlılıkla.

Burberry’ye gittik çünkü Tom’un yapısında ve renginde birisi için sadece nötr ve lacivert renkler yakışırdı. Rafları karıştırdım, onun için parçalar seçtim, dar kesim, logo işlemeli, kaşmir kazak, kareli, merinos yünü kazak, dar kesim, pamuklu kumaş *chino* pantolon, BJ için seçeceğim hiçbir şeyi seçmemeye çalışıyordum, muhtemelen gelecek hafta ondan biraz daha az nefret ettiğimde geri dönüp ona kendim alacağım şeyleri aklımda tutmamak için elimden geleni yapıyordum.

Zaten aynı görünmüyorlardı. Ayrıca, Tom ve BJ’in tarzları tamamen farklıydı.

Tom’un tarzı... Christopher Bailey’nin yönetimde olduğu zamanki *Burberry*. BJ’in tarzı Riccardo Tisci dönemindeki *Burberry*, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Tabii ki anlıyorsunuz.

Yola çıktığımdan beri etrafımızda dolaşan iki kızın, on yedi yaşlarında olabilirlerdi, bizi mağazaya kadar takip ettiklerini ve gergin bir şekilde bana yaklaştıklarını fark ettim.

“Sen sor.” “Hayır, sen.” “Hayır!” “Tamam, peki.”

“Affedersiniz?” diye cıyıkladı içlerinden biri. Elimden geldiğince sıcak bir şekilde gülümseyerek onlara baktım. Tom merakla bakıyordu.

“Sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?” diye sordu diğeri.

“Evet, tabii,” diyerek başımla onayladım. “Elbette.” Nedenini bilmiyordum. İnsanların neden benimle fotoğraf çektmek istediklerini hiç anlamıyordum, yine de yanlarında duruyordum. Telefonu Tom’a verdiler, çok komik, o da birkaç fotoğraf çekti. Tam uzaklaşacaklardı ki ilk kız arkasını döndü.

“BJ nerede?”

Tom bana eğlenerek bakıyordu, ben de bir nefes aldım, burnumdan olması gerekenden daha yüksek bir sesle nefesimi verip ne kadar da kaba biriydim, onlara umursamaz bir şekilde gülümsedim.

“Bilmiyorum ama bu benim erkek arkadaşım. Tom.” Elimle onu işaret ettim.

“Ah. Merhaba.” Sinirli bir şekilde güldü, sonra da koşarak uzaklaştı.

“Ayrıldılar mı?” “Sana söylemiştim! Biliyordum!” “O bekâr!” “O asla bekâr olmaz!”

Tom’a endişeyle baktım, gözlerimi kaçırdım, numara yapmaya çalışıyordum. Kollarını göğsünde kavuşturdu, eğleniyordu. “Bu çok oluyor mu?”

“Ah,” dedim ve bir an mırıldandım. “Çok derken kaç defa mesela?” Ağzını kıvırdı. “Günde bir kez?”

Gözlerimi kısarak ona bakıyordum. “Cevabım, acaba...” Etrafa bakındım ve sonra fısıldadım. “Sahte ilişkimizi etkileyecek mi?”

Biraz ‘fazla’ eğildi ve, “Hayır,” diye fısıldadı.

Geri çekildim ve ona gülümsedim. “O zaman evet.” Güldü ve saçlarımın bir kısmını kulaklarımın arkasına itti, sahte olduğunu bilmesem kalbimi yerinden oynatacak şekilde bana bakıyordu ama kalbim gayet iyiydi, teşekkürler. Belki sadece bir mırıltıydı.

Soyunma odalarına gittik ve o benim için kıyafetleri denerken ben de dışarıda bekledim.

Lacivert dar kesim, pamuklu *chino* pantolon ve *camel* uzun kollu, ikon şerit detaylı merinos yünü polo tişörtle çıktı. Çok seksiydi. “Bu arada ben de içindeyim,” derken gömleği vücudunda dolaştırıyor, içine sokup çıkarıyor, tekrar içine sokuyordu.

“Neyin içinde?” Başımı kaldırıp ona baktım.

Kulağımın arkasındaki saçlarımı tekrar taradı. “Bunun içinde. Biz.”

“Sahte biz mi?” Sırıttım.

Gülümsemesini bastırdı. “Dünya yıkılsa, kıyamet kopsa bile.”

Pantolonunun arkasını incelemek için onu döndürdüm. “Sevindim çünkü ikisinin de yolda olduğunu tahmin ediyorum.”

“Şimdi anladın mı?” Tepemde durup aşağıya baktı.

Nefesim göğsümde sıkışmış gibi hissettim. “Anladım.” Nefes verdim, *Vintage Check* panelli pamuklu kapüşonluyu alıp eline tutuşturdum, kapıyı hızla kapadım çünkü yanaklarım kızarmaya başlamıştı. Kapüşonlu *sweatshirt* BJ’in giyeceği bir şeye fazla mı benziyordu? Her neyse.

“Nedenmiş o?” dedi Tom kapının diğer tarafından.

“Çünkü sözkonusu ben olunca BJ çıldırıyor.”

“Ah.” Kıkırdadı. “Harika.”

Kapıyı açtı, bana kapüşonluyu gösterdi. Tom'a pek yakışmamıştı ama bu BJ için mükemmeldi. Başımı iki yana salladım, o da çıkardı. Hemen oracıkta. Gözümün önünde. Üzerinden çıkarıp attı ve Aman Tanrım.

O bir başyapıttı. Mükemmel, lanet bir şaheserdi. Magazin sayfalarının ortasındaki o çıplak erkeklerden olabilirdi. Ağır ağır yutkundum, ondan uzağa baktım.

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Gözlerimi kırıştırdım, aniden soyunma odasındaki *latte* renkli halıya dalıp gittim.

"Bu yüzden gözüm moraracak mı?" diye sordu gülerek.

Yüzümü buruşturarak baktım. "Muhtemelen."

Bana doğru yürüdü, aynı hizada olabilmek için eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Buna değer."

Jo ile öylesine bir öğle yemeği için *Bellamy's*'e girerken rastlantıymış gibi davrandım. Salı günleri öğle yemeğinde hep orada olduğunu bilmiyormuşum gibi yaptım.

“Oo,” dedi Jonah onları gördüğünde. Parks ve Paili. Hızlıca bana döndü, eğlenmiş görünüyordu. “Ne büyük tesadüf?”

Parks kafasını kaldırıp bana baktı, ters ters bakıyordu. Ancak gözlelerinden anlayabiliyordum, beni gördüğü için rahatlamış gibiydi. Memnun değil ama rahatlamıştı. Böyle hissettiğini biliyordum çünkü ben de bu şekilde hissediyordum.

Jonah onlarınkinin yanındaki masaya oturdu, aptalca sıırıyordu. Magnolia ikimize de gözlerini devirdi. Paili, o aşırı saygılı arkadaş tavrıyla huzursuzca gülümsedi.

“Onlara buraya geleceğimizi söyledin mi?” diye sordu Parks, mavi gömleğinin yakasıyla oynarken.

“Hayır,” diye suratını astı Paili, başını bana doğru salladı ve, “Seni takip ediyor,” dedi.

“Hayır, takip etmiyor,” diye başını iki yana salladı Jonah, beni savunduğu için minnettardım. “Sana aldığı bilekliğe çip taktı.”

Ortaparmağımı isteksizce ona doğru salladım, o da omuz silkti, gözlerini bana değil menüye dikti. Bir an için ona baktım, sonra kaşlarımı çattım.

“Pantolon mu giydin?”

O da bana kaşlarını çattı. “*Fumato* pantolon. *Max Mara*.”

“Ama pantolon,” dedim ona.

“Lanet olsun.” Jo başını iki yana salladı. “Onu kırdın. Sıfırlama düğmesi falan yok mu?”

Ona bir bakış attım. Keşke bilseydim, kardeşim.

Kasıtlı bir şekilde asla bana bakmayan Parks'ı yakından izledim. Ona ters ters bakarken yumruğumu ağzıma birkaç kez vurdum.

“Seninle konuşmak istiyordum,” dedim sonunda.

Sahte bir şekilde okuduğu menüden başını kaldırdı. Gözleri kocaman açılmış, kaşları havaya kalkmış bir şekilde bekliyordu.

Ona birkaç saniye daha baktım. “O gazeteci bozuntularına seni aldatığımı söyleyen sen miydin?”

Jonah gırtlaktan garip bir ses çıkardı, Paili rahatsız bir şekilde kıpırdandı, gözlerini hepimizden kaçırdı.

“Söyledim mi?” diye tekrarladı Parks. “Hayır, söylemedim.” Uzun bir süre duraksadı. “Ancak özel bir *Chanel* çantaya fazlasıyla ihtiyacı olan fakat bu ihtiyacı üzücü ve acımasızca engellenen on beş yaşında bir kızcağızın bu çantayı alması için bu bilgiyi kullanmış olabileceğini biliyor muydum?” Masumca omuz silkti. “Belki.”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, buna inanamıyordum. Vay canına. Ne kadar kızgındı? İhanete uğramış gibi hissetmemeye çalışıyordum. Onu aldatmıştım. Sanırım bu yüzden imtiyazlıydı. Bunca yıl bunu sır olarak saklamasını ben istememiştim ama o saklamayı tercih etmişti. Bunu benim için yaptığını sanıyordum, belki de kendisi için yapmıştı? Ensemi ovuşturdum, garsona baktım, ekstra sert bir *Negroni* sipariş ettim ve âşık olduğum ahmağa baktım. “Bir *Chanel* çanta için adım mı lekeledin?”

“Ah, Beej...” Umursamaz bir kahkaha attı. “Senin adın çok uzun zamandır lekeli ve bunun benimle hiçbir ilgisi yok.” Bunun beni incittiğini göstermemeye çalışıyordum. Çenemi kapamış, ona bakıyordum. “Kardashianlardan birini okşarken çekilmiş fotoğrafın var.” Bana dikkatle bakıyordu. “Ve iyi olanlardan biri değil.”

Biraz boktan davranıyordu, gülümsemek istemiyordum ama kendimi çok tutamadım. Gülüşümü gizlemek için başımı iki yana salladım.

“Hadi ama Parks,” diye inledim. “Hen benimle konuşmuyor. Annem benimle konuşmuyor.”

“Peki.” Parks bana sert bir şekilde gülümsedi. “Böylece üç kişi olduk!” Parks’a bir bakış attım. “Bridget de Al ile konuşmuş, o da konuşmuyor.” Allison, dört yaş farkla en küçük kız kardeşim, nedense onun benimle konuşmaması Parks’ı biraz rahatlatmıştı. Göz ucuyla bana baktı. “Peki ya Madeline?”

Üç yaşla en küçük ikinci kardeşim. Başımı eğdim, tedirgindim.

“Seni hiç bu kadar sevmemiştim.” İşte onu tekrar kaybetmiştim. Burnu havada, menüsü fazladan yukarıda, benden uzaklaşmıştı.

“Magnolia,” diye inledim. “Dört gün oldu, bir ara veremez miyiz?” Menüü masaya gürültüyle çarptı.

“Magnolia mı?” Kaşları havaya kalktı.

“Eyvah,” diye fısıldadı Jonah mırıldanarak.

Ona asla bu şekilde seslenmezdim. Neden bilmiyordum? Sadece hiç kullanmazdım, ona boktan davrandığım zamanlar dışında.

İnat ettim. “Bu senin adın.”

“Ah...” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözlerimi çoktan devirmiştim. “Şey, Baxter-James David Hamish Ballentine...”

“Siktir,” diye inledim mırıldanarak. Jo’nun gözünü yakaladım, kendini tutmaya çalışıyordu.

“Geçen gece retinalarıma zorla dayatılan iğrenç görüntüyü ânında idrak edemediğim için kusuruma bakma,” dedi. “Seni cinsel hazzın içinde gördüğümde biraz tedirgin olduğum için özür dilerim...”

“Saçmalıyorsun,” diye araya girdim. “Sen tuhaf biris-”

Lafımı kesip devam etti. “Erotik kucak dans-”

“Aman Tanrım,” diye burnumdan nefes aldım, kendimi tutuyordum. Paili elleriyle ağzını kapattı. Eğleniyor mu yoksa dehşete mi düşmüştü, anlayamıyordum. Ben de eğleniyor muyum yoksa dehşete mi düştüm, anlamıyordum.

“*Twerk* yapan sürtüğün hastalıklı pençeleri.”

“Neden umurunda ki Parks?” diye sordu Jonah, öne doğru eğilirken çenesini ona doğru salladı.

“Anlayamadım?” Ona göz kırptı.

“Neden... bu konu... umurunda?” En iyi arkadaşım omuz silkti, kaşlarını kaldırdı. “Eğer Beej ile sadece arkadaşsanız, ortada bir duygu yoksa...” Onu işaret etti. “Ki bu konuda hemfikirsiniz, umursamamalısın.” Gözlerini kızgın bir şekilde Jonah’a dikti. Şu anda Jonah olmak istemezdim. Gözbebekleri tarafından ona el bombalarına sarılmış görünmez hançerler fırlatılıyordu. Aralarındaki bu garip çıkmaz yaklaşık beş saniye sürdü. Magnolia hiçbir şeyi kabul etmedi, Jonah da benim adıma hiçbir şeyi kabul etmedi. Yapabilecekleri tek şey geri çekilmektir ve Jonah’ı tanırıyorsa, geri çekilen o olmayacaktı.

Magnolia sonra omuzlarını dikleştirdi. "Peki." Omuz silkti. "Umu-
rumda değil."

"ünkü sadece arkadaşsınız, değil mi?" diye netleştirdi Jonah.

Magnolia gözlerini kıstı. "Doğru."

"Öyleyse neden bu konu seni sinirlendiriyor?"

Magnolia gergince gülümsedi. "ok doğru."

"Sadece arkadaş," dedi Jonah.

"Sadece arkadaş," diyerek başıyla onayladı Magnolia. Bunu söy-
lerken bana bakmadı, buna sevindim çünkü göz kırpışlarından tüm
bunların onu incittiğini anlayabiliyordum ve incindiğini görmeye da-
yanamıyordum.

Parks'a baktım, rahatladım mı yoksa gergin miyim bilmiyordum.
"Aramız... iyi mi?"

"Aramız... mükemmel ötesi." Başıyla onayladı ama gözlerinden
hâlâ kızgınlık okunuyordu.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Harika."

"Harika." Zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Harika." Jonah sırtarak aramıza baktı, sonra ellerini yüksek sesle
çırttı. "Peki, bu hafta sonu Tam Ekip yemeği? *Le Gavroche*'da yer ayır-
tacağım."

"Mükemmel," diye gülümsedi Paili, her ne halt oluyorsa bir an
önce toparlamaya hevesliydi.

"Sabırsızlanıyorum." Park gülümsedi ama gözleriyle değil. "Tom'u
getireceğim."

Bıkkınlıkla nefes verdim. "Tabii ki getireceksin."

Bana ters ters bakıyordu. "Sorun mu var?"

"Hiç yok, arkadaşım." Ona bir bakış attım. "Ben ocuk olmadığım
için yanımda kimseyi getirmeyeceğim," dedim Jonah'a.

Parks bana bakıyordu. "Yine de akşam yemeğine birini getirmeme-
nin, daha sonra birinin... seninle gelmesini... engellememesi şaşırtıcı
değil mi?" Bana aşırı zarif bir şekilde gülümsüyordu, Jonah bardağına
doğru homurdandı.

Gerçekten kızgındı. Ona gülme zevkini tattırmak istemediğim için
altıdudağımı ısırdım. Başımı iki yana sallayarak ona baktım. Saçları-
nı omzunun üzerinden atarken gözlerimi yakaladı, gülümsemedi ama

yine de yumuşamıştı. Sonra boynundaki o uzun zinciri gördüm, görmemi istemediği ama görmemi istediği zinciri ve tüm sis bulutları kafamın etrafından dağıldı.

Gördüğümü fark etti ve elbisesini hızla düzeltti. Gülümsememi tutamadım. Pencereden dışarı baktı ama dudağının kenarındaki gülümsemesini bir kilometre öteden fark edebiliyordum.

Magnolia

Gidişimizi, rezervasyon saatimizden tam on beş dakika sonra olacak şekilde planlamıştım; çünkü içeri girdiğimizde tüm salonun bizi görmesini istiyordum ve gerçekten bize döndüler. Tom'un üzerinde *Sandro Paris*'ten düz beyaz bir tişört, *Burberry*'den ters çevrilebilir, ekose *bomber* ceket, *Gucci*'den konik, uzun indigo pamuklu poplin pantolon ve beyaz *Old Skool Vans*; benim üzerimde ise *Magda Butrym*'den büzgülü, çiçek desenli, ipek saten jakarlı mini elbise, *Saint Laurent*'ten ateş motoru kırmızısı, kruvaze kaşmir ve yün karışımı palto ve *Aquazzura*'dan 105 mm ayakkabılar vardı. Tom ve ben *Le Gavroche*'a el ele girerken BJ hariç herkesin gözü üzerimizdeydi.

BJ kasıtlı bir şekilde bakmıyordu. Niyeti beni çileden çıkarmaktı. İşe de yarıyordu.

"England." Henry elini sıkmak için ayağa kalktı.

Jonah da onu takip etti. Christian, Tom'a sadece baş selamı verdi. BJ ayağa kalkıp ona sarıldı. "Adamım," dedi ve koluna vurdu. "Seni gördüğüme sevindim." Bana bakarak baş selamı verdi. "Parks." Çok iyi görünüyordu. Neden bu kadar iyi göründüğünü bilmiyordum. Üzerinde sadece *Amiri*'den siyah *MX1 skinny-fit*, eskitilmiş, deri panelli, streç kot pantolon, *Givenchy*'den siyah logo baskılı, *loopback*, pamuklu jarse *sweatshirt* ve siyah *Vans* vardı.

Pek de özenilmiş bir kıyafet değildi, gerçekten. Yine de kalbim bir ruhaf olmuştu.

Tom koltuğumu çekip oturmama yardım etti. Paili bana bakıyordu, Aman Tanrım.

Ben de ona biliyorum der gibi baktım.

P'leri gösterdim. "Perry ve Paili'yi tanıyor musun?"

Tom başını iki yana salladı, sonra ellerini sıktı. "İkiniz hakkında da çok şey duydum." Oturup sandalyesinde arkasına yaslandı, odadaki en kendinden emin adamdı ve sırasıyla megaloman, narsist ve seks efsane-

si olabilecek adamlarla dolu bir masada oturuyordu, yani bu gerçekten bir şeyler ifade ediyordu.

Şarap listesini açıp 2005 *Latour*'u işaret etti. "Sana bahsettiğim şarap buydu."

Saçlarımı omuzlarımdan üzerinden kaldırdım. "Ah, sipariş edelim." Tom siparişi verdi, şef garsona karşı neşeli bir tavır takındı ki bu genelde BJ'in en iyi yaptığı şeydi ve sinirli görünüyordu. Gözlerini kaçırıyordu.

"Ee," diye araya girdi Perry. "Bize anlatmalısın... bu nasıl oldu?"

Tom kolunu bana doladı ve bana sevgiyle bakıp küçük, gizli bir şekilde göz kırptı. "Aslında geçen gece hayatımın en boktan randevusundaydım. Erken ayrıldım, Raffles'ta Gus ile buluşmaya gittim ve içeri girdiğimde onu barda gördüm. Cam gibi bakıyordu..." Yüzüme hafifçe dokundu. Çok iyi bir siperdi. Bu arada, BJ bu hikâyeyi dinlemekten hiç memnun değildi. Suratı asık, sinirli ve ara sıra onu mümkün olduğunca nazıkçe dirsekleyen Jonah'ya fısıldayarak bir şeyler mırıldanıyordu. Tom fark etmemiş gibi davranıyordu (ya da gerçekten fark etmiyordu çünkü o bir yetiştikindi).

"Birkaç kadeh içtik ve ben biraz daha cesur davranıp onu öptüm. Dürüst olmak gerekirse ondan her zaman biraz hoşlanmıştım ama o her zaman başka türlü... meşguldü." Gözleri sırf onu kızdırmak için BJ'e doğru kaydı. "O gece her şey buluşmamıza neden oldu." Perry'ye hoş bir şekilde gülümsedi. BJ bir hamleye hazırlanıyordu, bunu gözlelerinden anlayabiliyordum.

Ve sonra: "Ama sen otuz yaşındasın, o ise yirmi iki," diye söze girdi BJ. "Ne yani, sen yirmi üç yaşındayken o da on beş yaşındayken ondan mı hoşlanıyordun?"

"Kapa çeneni," diye fısıldayan Henry utanmış görünüyordu.

"Hayır," diye masumca omuz silkti BJ. "Sadece biraz tuhaf olduğumu söylüyorum."

"Ona ilk kez on dört yaşındayken dokunmuştun, dostum," diye duyurdu Jonah.

Ellerim resmen yanaklarıma doğru uçtu. "Jonah!"

"Ne?" Bana yüzünü astı. "Yardım ediyorum."

Ona kaşlarımı çattım. "Yardım mı ediyorsun?"

Christian kıkırdıyordu, eğleniyordu. Tom, Beej'e uzun uzun, çarpı-

cı bir şekilde baktı. Sonra da, "Reşit olduğundan beri," diye ekledi. BJ'e bir kez daha bakmak için durakladı. "Ondan hep hoşlandım."

"Ama o zamanlar kız arkadaşın vardı," dedi BJ belki unutmuştur diye. "Yani, tekrardan, biraz uygunsuz..."

"Tabii, evet sanırım. Kusura bakma ama..." Tom durdu. "Onu aldatmadın mı?"

Jonah gırtlğından bir ses çıkardı, Christian artık bayağı bayağı gülüyordu.

BJ bana bakıyordu, gözleri suçlu, üzgün ve kederliydi. Ağzı gerildi, bir kez başıyla onayladı.

"Peki!" Jonah yüksek sesle konuşmaya el koydu ve konuyu daha güvenli sulara yönlendirdi. "Bugünlerde pilotluk nasıl gidiyor?"

Tom elini saçlarının arasından geçirdi. "Pilotluk, iyi. Eğlenceli. Her zaman eğlencelidir. Bir uçağı uçurmak nasıl eğlenceli olmaz, değil mi?" Sonra bana baktı. "Hazır konusu açılmışken birkaç gün sonra Amerika'ya bir seferim var. Gelmek ister misin?"

Ona gülümsedim, gözlerim beni çok yakından izleyen BJ'e takıldı, yüzü biraz korkmuş görünüyordu ve uzanıp yüzüne dokunmak istiyor ama yapamıyordum, onun yerine Tom'un koluna dokundum.

"Keşke gelebilsem, ihmal edemeyeceğim bir işim var."

Tom anlayışla başıyla onayladı ve BJ gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

"Eee..." Tom hepimize şöyle bir baktı. "Hepiniz liseden mi tanışıyorsunuz?"

Başımla onayladım.

Beni ve Paili'yi işaret etti. "Yurt arkadaşı?"

"Evet," diye başıyla onayladı Paili. Bizi işaret ederek devam etti. "Ama biz birinci sınıftan beri arkadaşız."

Tom başını iki yana salladı, biraz büyülenmiş gibiydi. "Keşke ben de yatılı okula gitseydim. Annem asla müsaade etmezdi."

"Ah, çöreğim..." Alaycı bir şefkatle kolunu okşadım. "Annenin seni bu kadar sevmesi ve yanından ayırmak istememesi ne kadar korkunç."

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi.

"Sadece her zaman eğlenceli görünüyordu," dedi.

"Öyleydi," dedi BJ, sadece bana bakıyordu.

Yanaklarım kızardı.

“Bu kadar küçük yaşta bize verilen tuhaf bir bağımsızlık vardı,” dedi Perry ona.

“Karşılıklı bağımlılığa dönüştü.” Paili güldü.

“Ede tırnak gibisiniz.” Jonah omuz silkti.

“Öyle olmak zorunda kalıyorsun. Ailenden o kadar kopuksun ki kendi aileni kendin yaratıyorsun,” dedim ona.

“Parks’ın ailesi on altıncı doğum gününü unutmuştu,” dedi Christian çenesini bana doğru sallayarak.

Tom dehşete düşmüş görünüyordu. “Unutmuş muydu?”

Unutmuşlardı. Bu üzücüydü ve benim de kalbim kırılmıştı çünkü Marsaili bile unutmuştu ki doğum günümü unutmak hiç onluk bir şey değildi. Tabii ki Bridge hatırlamıştı, okula vardığımızda BJ ve Paili bir telafi planı yapmışlardı: Jonah, Hemmes ailesinin jetini almıştı -aileleri her zaman pek soru sormazlardı- hepimiz ailemin bizi okula gönderdiği uçağa doluşup Paris’e uçmuştuk.

Yedimizin de üniformalarımızın içinde okul çantalarımızla *Le Bristol*’un fuayesinde ne kadar gülünç göründüğümüzü hayal bile edemiyordum.

Beej omuzlarını dikleştirip danışmaya doğru yürümüşü. “Ballentine için rezervasyon. Üç oda.”

Kadının bakışları BJ’den arkasındaki bize kaymıştı. “Yetişkin biri var mı?” diye sormuştu Fransız aksanıyla.

“Hayır.” BJ omuzlarını silkerek kadına gülümsemişti.

“Hımm.” Kadın etrafına bakınmıştı.

BJ, *Coutts World Silk* kartını ona doğru kaydırmıştı.

“Bu senin mi?” Kadın kartı eline alıp incelemişti.

“*Coutts* kartı olacak birine benzemediğimi mi söylüyorsun?” diye sormuştu ona şakacı bir gülümsemeyle. Kadın ona biraz böcek gibi bakmıştı ki bu hiç yaşanmazdı çünkü o zamanlar Yunan tanrıları gibiydi, yani muhtemelen erkeklerden hoşlanmıyordu. “Hayır, bence sen bir çocuğa benziyorsun,” demişti.

“O zaman, işte benimkini al.” Ona *AMEX Centurion* kartımı uzatmıştım ama BJ kartı geri çevirmişti.

“İsterseniz nakit ödeyebilirim,” demişti kadına.

Kadın birkaç saniye bize şüpheyle baktı, sonra gözlerini kırıştırmıştı ve bilgisayara bir şeyler yazmaya başlamıştı.

“Ballentine.” Balen-Tiin diye telaffuz etmişti. “Hımm burada istediğin oda...” Düşünceli bir şekilde dilini şaklattı. “İki *Junior* süit ve *le Saint-Honoré Süit-oui?*”

“*Oui.*” Başıyla onayladı.

Kadın kartını okutmuş, sonra başını kaldırıp bize olabildiğince sıcak bir şekilde gülümsemişti.

“*Bienvenue à Paris.*”

O gece hepsi yatağımıza yığılmıştı. Biraz ağlamıştım, mutluluk ve hüznün gözyaşlarıydı. “Anne babalar boktandır, Parks...” Christian başını sallayarak bana bir kadeh şampanya uzattı.

“İlk çocuklarının on altıncı doğum gününü unutmak mı, boktan?” diye sorarken kaşlarımı kaldırdım.

“Hepimizin ailesi bizi yatılı okula gönderdi,” diye hatırlattı Paili. “Hepsi bok gibi.”

“Bizimkiler artık konuşmuyor,” dedi Jonah, Christian’a biraz rahatsız bir şekilde bakıyordu. “Konuşmuyorlar, o zamandan beri...” Sesi azaldı.

Kız kardeşleri beş yıl önce boğulduğundan beri. Beej ve Jonah göz göze geldiler, yüzleri kasverliydi. Onu bulduklarında aile havuzlarında on beş dakikadan fazla suyun altında kalmıştı. Suya dalıp onu yukarı çıkarmışlardı. Jonah çok perişandı, BJ onu hayata döndürmeye çalışmıştı ama çoktan ölmüştü.

Beej ve Jonah bu olaydan önce zaten çok yakın arkadaşlardı ama olaydan sonra kardeş olmuşlardı.

“Konuşamazlar.” Christian devam etmeden önce bir kadeh şampanya içti. “Konuşurlarsa da birbirlerini suçluyorlar.”

“Annem iyi, hâlâ oldukça normal...” diye omuz silkti Jonah. “Delirmiş gibi, geçen hafta bir ahtapot aldı ama yeterince iyi... hâlâ evden çıkıyor. Ama babam...”

Christian dudaklarını büzdü. “Ofisinde oturup Rem’in fotoğraflarına bakıyor.”

“Ailem hâlâ heteroseksüel olduğumu düşünüyor,” dedi Perry. “On-

* (Fr.) Evet. (e.n.)

** (Fr.) Paris’e hoş geldiniz. (e.n.)

lara söyleyemem.” Biz bir şey söyleyemeden o anlattı: “Amcam eşcinsel. Babam onunla konuşmuyor.”

“Sen onların oğlusun,” diye hatırlattı Paili ona nazikçe.

“Bana da amcama baktığı gibi bakmasını istemiyorum.”

BJ üzgün olduğunu gösterircesine koluna vurdu.

Gözlerim Henry’ye kaydı ama o da bakışlarını Beej’e çevirdi.

“Hımm.” Bir kahkaha attı. “Bilmiyorum, ailelerimiz ne de harika...”

“Eh.” Christian gözlerini devirdi. “Siktir et, o zaman...”

Hen ve Beej güldüler.

“Annem bu günlerde oldukça sürtük,” diye ekledi umutsuzca. “Ama sadece genç erkeklerle.”

“Ne kadar genç?” diye sordu Christian.

“Mesela, üniversite. Birinci sınıf.” İçini çekti.

“Annen oldukça seksi.” Jonah omuz silkti. “Bir şansım olabilir mi?”

Paili omuz silkmeden önce kafasına bir yastıkla vurdu. “Babamı da uzun zamandır görmedim. Yeni ailesiyle birlikte Berlin’e taşındı.”

Erkek arkadaşımın Paris’te kaçtığı otel odasında yatağımın üzerine yığılmış, önümde toplanmış bir grup insana baktığımı ve şöyle düşündüğümü hatırlıyordum: Belki de aile aslında buydu. Belki de başından beri benim ailem onlardı. Belki de bunca zamandır beni büyüten bu insanlardı.

On üç yaşındayken bir merdiven boşluğunda bana seksin gerçekte ne olduğunu söyleyen Christian Hemmes’ti. Sadece çarşafların altında yuvarlanmak ve öpüşmek olmadığını.

Aynı yıl bana ilk kez alkol veren ve sonra kusarken bütün gece benimle ilgilenen Jonah’tı.

Sonunda ailesine açıldığında, ne olursa olsun kim olduğumla gurur duymayı bana öğreten Perry olacaktı.

Henry’den kararlılığı ve bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecektim. Paili bana nasıl özverili olunacağını (devam eden bir süreç) ve sevdiğiniz insanlar için kendinizi ortaya nasıl koyacağınızı öğretecekti.

Beni aynı anda korkusuz, güvenli ve umutlu yapan BJ olacaktı; sonunda bir gün eve misk ve portakal çiçeği kokusuyla geldiğinde beni bunlardan mahrum bırakacak olan da yine BJ olacaktı.

Tom bana *Le Gavroche*'da üzgün bir bakış attı. "Doğum gününü unuttuklarına inanamıyorum." Bu fikrin ona bu kadar uzak gelmesi çok tatlıydı.

BJ bana bakıyordu, gözleri bu masa için fazla yumuşaktı. "Onu telafi ettik."

Tom ona içinde belki de minnettarlık tohumları taşıyan minik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Arkadaşlarını sevdim," dedi Tom o gece eve dönerken. "Sahip olduğun şey çok özel."

Onlarla gurur duyarak başımla onayladım.

"BJ bile mi?" diye sordum.

"BJ bile." Başıyla onayladı. "Küçük Hemmes'in sana karşı bir ilgisi mi var? Sana çok bakıyordu..."

Ellerimi çırpıttım çünkü şu anda bu konuşmayı yapamazdım. "Gözlerini diker o öyle arada."

Tom küçük bir kahkaha attı. Bana doğru baktı. "Peki ben nasıldım?"

"Çok iyiydin."

"Öyle mi?" Sırıttı.

Arabayı kenara çekerken onu yanağından öptüm. "Evet."

00:14

Parks

Selam

Selam

Hava nasıl, Beej?

Şimdi daha iyi.

İyi geceler, BJ.

İyi geceler, Parks x

21

BJ

İşyerinin önünde, arabamın kaputuna sırtımı yaslamış, onu bekliyordum.

Tom yurtdışındaydı. Henry'den Parks'a sorup gidip gitmediğini kontrol etmesini istemiştim, gerçekten de gitmişti. Lanet olası şükürler olsun. Onu özlemiştim. Onunla biraz zaman geçirmeye ihtiyacım vardı.

Dışarı çıktı, ofisten bir kızla sohbet ediyordu. Beni görmeden önceki iki saniye boyunca onu doya doya seyrettim. Kabarık kollu parlak yeşil küçük bir yazlık elbise, bacaklarını kilometrelerce uzunmuş gibi gösteren bantlı yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Arkadaşı beni ondan önce görüp ona dirsek attı. Parks bakışlarını kaldırdı. Göz göze geldik ve belki de tüm dünya onun göz kırpmasına ayak uydurdu, bilemiyorum.

“Selam.” Başımın selam verdim.

“Selam.” Bana doğru yürüdü, normal mesafeden daha yakın. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu, sanki iki hafta öncesine kadar ofise geldiği her gün onu almamışım gibi.

“Yalnız olabileceğini düşündüm.” Bana bir bakış attı ve bu beni güldürdü. “Bırakmamı ister misin?”

Dudaklarını büzdü. “Ama arabam zaten burada.”

“Öyleyse eve gönder,” dedim ve omuz silktim. Bir dakika düşündü, düşünürken ağzının aldığı şekle bayılıyordum. Sonra başıyla onayladı ve ben de ona arabanın kapısını açtım.

Londra'da trafiğin en yoğun olduğu saatlere giriyorduk ve kilitlenmiş binlerce araba görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım. En az bir saat benim olacaktı. Ayakkabılarını çıkardı. Tom'un yanında bunu yapmazdı, o kadarını biliyordum. Sadece benim yanımda böyle gevşerdi.

“Hâlâ bana kızgın mısın?” diye sordum ona bakarak.

“Hayır,” derken dümdüz önüne bakıyordu Doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Daha az kızgın, daha çok üzgün müydü? Çok daha kötü.

“Tamamen sıfırlamaya mı ihtiyacın var?” Onu yakından izleyerek sordum.

Bana bakıyordu. “Muhtemelen, aslında.”

“Hadi o zaman.” Başımla onayladım. “Kaç saniye?”

“On beş.”

“Kahretsin,” diye homurdandım. “On ikiden yukarı asla çıkmazsın.” Yüzünde bir gülümseme belirdi. “On beş olsun,” diye kabul ettim.

Hareket etmeyen trafikteydik. Şarkının sesini açtım. “*Say You Will.*” Kygo. Vücudunu tamamen bana doğru döndürdü, ayakları altına aldı.

Onu taklit ettim. “Hazır mısınız?”

Başıyla onayladı. “Başla.”

Bunu okuldan beri yapıyorduk. Her kavgadan sonra, birbirimizin gözlerinin içine on saniye falan bakıyorduk, nedenini bilmiyordum. Sanırım *Oprah*’da görmüştü ama işe yarıyordu.

Özellikle de onunla, zaten ona uzun süre kötü davranmak oldukça zordu. Ağzınızı açık bırakacak kadar kin tutabiliyordu ama bunu yaptığımızda, kinin eriyip gittiğini görebiliyordum. Ve işte arabamda, bitmek bilmeyen trafikte sıkışmış durumdayken ona on beş saniye boyunca özür dilemeden bakabiliyordum. Benim düşünce sürecim neredeyse her seferinde aynı olurdu.

Bir... iki... Vay anasını, çok güzel. Bunu her yaptığımızda ilk düşüncem bu oluyordu. O kadar güzeldi ki. Beni sevdiğine inanamıyordum.

Gözkapakları titriyordu, bunu yaptığımızda hep fazladan göz kırpardı.

Üç... dört... Hâlâ beni seviyor mu bilmiyordum. Beni hâlâ seviyor mu? Bilmiyorum. Eskiden sevdiğini düşünürdüm. Bazen hâlâ öyle düşünüyorum. Ama belki de bunun bir önemi yoktu çünkü benim yaptığım gibi her şeyi berbat ettikten sonra geri dönüş yoktu.

Başını yana yatırdı, bunu sadece benden bir şey istediğinde yapardı.

Beş... Altı... Bunu ona nasıl yapabildiğimi bilmiyordum. Bilmiyordum. Sorunum neydi hatta nasıl oldu bilmiyordum. Öylece olmuştu işte ve bir kez olmaya başladığında durdurmak daha kötü hissettirdi.

Yine de onu incitmek istememiştim. Çenesi elinde, dirseğini orta konsola dayadı. Gözleri benimkilerden ayrılmadı, kalbim kırk metre düştü.

Yedi...sekiz... Bunu atlabilecek miydik? Tekrar yrr müydü? Farklı olabilirdi. Ben artık farklıydım. Bence yürürdü. Bence yrtebilirdik.

Yüzü geşsemeye başladığında içindeki zlmenin gerçekleşmeye başladığını görebiliyordum.

Dokuz... on... Dudaklarına bak. Hay sikeyim. Dudaklarına bayılıyordum. Üç yıldır o dudaklar olmadan yaşamış olmak bana çılgınca geliyordu.

Onları izlediğimi fark edince dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

On bir... on iki... Onu ilk kez glmsettiğim zamanı hatırlıyordum. Çocukken çok değerli bir uğraşmış gibi hissederdim. şimdi de hâlâ değerli bir uğraş gibi geliyordu.

Gülümsemesi henüz tam olarak ortaya çıkmamış olsa da artık çok geçti. Gözleri onu ele veriyordu, hep verirdi. Bir bakışta bilmem gereken her şeyi söylerlerdi.

On üç... on dört... Daha önce hiç on beş saniyeye ihtiyaı olmamıştı, bu yeni bir kısımdı. Tanrım, onu öpmek istiyordum.

Sanırım o da beni öpmek istiyordu. Gözleri gözlerimden dudaklarıma kaydı, kurallara aykırıydı, göz temasını kesmemen gerekiyordu ama bunu söylemek istemiyordum çünkü beni öpmesini istiyordum, yüzlerimiz çok yakındı, belki santimler... Aramızda çok az bir mesafe vardı, parfümünün kokusunu alabiliyordum. Her zaman nasıl kokuyorsa öyle kokuyordu, on dört yaşından beri aynı parfümü kullanırdı. *Gypsy Water*. Umarım hiç değiştirmezdı. Ne zaman duştan çıkıp parfümünü sıksa, bazen ona sarılıyordum ve benimle kavga ediyordu çünkü artık bu konuda tuhaftı, aynı yatakta uyuyabiliyorduk, uyuduğumu düşündüğünde yüzüme dokunabiliyordu ama güneş doğduğunda ve ışıklar açıkken ona sarılmak istersem, kıyamet kopuyordu. Bazen yine de sarılıyordum, sonra koku üzerime siniyordu ve her şeyi mahvetmeden önce olduğu gibi tüm gün üzerimde kokusuyla dolaşıyordum.

On beş. Beni birinci saniyede yakalamıştı zaten.

Bana ufacık gülümsedi, sonra tekrar pencereden dışarı baktı.

“Hava nasıl, Parks?” Dümdüz karşıya bakarak sordum.

Sıcaklık yayan bir yirmi bir derece. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Göz ucuyla bana baktı. “Hava şu anda çok güzel ama daha sonra yağmur yağabileceğimi duydum.”

“Öyle mi?” Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Başıyla onayladı, gözleri yoldaydı. “Araba sürmek için korkunç bir hava. Kalmak zorunda kalabilirsin.”

Gülümsememi uzaklaştırmaya çalıştım. “Önce güvenlik.”

Magnolia

BJ neredeyse Tom'un Amerika'da olduğu süre boyunca bizde kaldı. Hiçbir şey olmadı ama sanırım hiçbir zaman hiçbir şey olmamıştı. Benim evimde kalıp *National Geographic* belgeselleri izledik. Bazen yatağında. Bazen de ev sinemasında.

Aslında, ev sineması bazı karmâşıklıklara sebep oluyordu, en büyük sorun da oraya her gittiğimizde Beej ve benim, neden başka seçenekler olmasına rağmen aynı koltuğa oturduğumuz konusunda yeni ve yaratıcı yollar bulmam gerektiğiydi. Bahaneler “Sanırım o koltukta bir arı var”dan “Hayır oturmamalısın, orası daha yeni döşendi”ye kadar değişiyordu.

Yanımda oturması için bir bahaneye ihtiyacım yoktu, ben nereye dersem oraya otururdu, bunu biliyordum. Bahane benim içindi.

National Geographic, Beej ve benim için romantizmin doruk noktasıydı; birlikte uyuduğumuz ilk geceden beri bizim için eski günlerin ilişki efsanesiydi. İnsanların birlikte yattığı gerçek şeklinde.

İlk seferimizde, her şey inanılmaz derecede planlıydı. Şimdi düşündüğümde komik geliyordu çünkü artık büyümüştüm. Spontane seks çok daha heyecan verici görünüyordu, son üç yılda çok fazla yaşadığımdan değil. Ama o gece, onun planladığı şekilde, o zaman her şey çok romantik ve çok ciddi hissettirmişti. Sanırım öyleydi.

Maserati fiyaskosundan ve Mikonos'taki felaket bir ilk yılbaşı gecesinde sonra, *-sormayın-* her şeyin mükemmel olması gerektiğini söylemişti. Bu konuda çok kararlıydı, her şeyin romantik, her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. Ben nasıl olduğunu pek önemsemiyordum çünkü sadece onu istiyordum. Daha önce hiç kimseyi istememiştim, gerçekten. Daha önce hiç böyle bir isteğim olmamıştı. Ancak bu istek sizi sardığında yaşamak zorundaydınız, BJ Ballentine ile nasıl yaşamazdım ki? Sanki biri aç aylarla dolu bir bodrumda ışık yakmış gibiydi, BJ odaya her girdiğinde ben de öyle oluyordum. Sanki biri karnımda bir

kibrit çakmış gibi derimin altında sürekli artan bir sıcaklık vardı. İzin verseydi daha önce de yapardım.

Biz sadece bebektik, gerçekten. Teksas büyüklüğünde kalpler ve Mariana Çukuru kadar derin bir şehvetle yetişkin şeyler yapıyorduk. Sanırım çok küçüktük. Şimdi düşündüğümde öyleydik. Bridget öyle olduğumuzu, babama olan bağımlılığımı ona aktardığımı ve bağlandığımı söylüyordu. Yine de benim hatam sayılmazdı, değil mi? On bir yaşında kendimi yatılı okula gönderen ben değildim. Jay Z ile yat gezintilerini hafta sonlarını evde ben ve kız kardeşimle geçirmeye tercih eden saçma sapan ebeveynlere sahip olmayı ben istememiştim. Ne yapabilirdim ki? Dünyanın en mükemmel çocuğuna orantısız bir şekilde bağlanmayacak mıydım?

Her neyse.

Bize Mandarin Oriental'da Knightsbridge Süiti ayırtmıştı.

Neredeyse, neredeyse ama asla tam olarak yapamadığımız pek çok zaman olmuştu. Kendiliğinden gerçekleşebileceği pek çok kez ama ayrıntılarıyla planlamıştı... çok tartışılmıştı. Paili ile bunun için alışverişe gitmiştik.

Bu hem benim hem de BJ için bir ilkti, sizce de tuhaf değil mi? O zamanlar bu onun için çok önemliydi ama şimdi herkesle yatıyordu.

Saat sekizde otelde buluşmak üzere sözleşmiştik. Akşam yemeğini atlamıştım -teşekkürler *Cosmo Girl!*- ve lobiye girdiğimi hatırlıyorum, beyaz *Calvin Klein* mini elbisemin altına hayal edilebilecek en seksi, en rahatsız iç çamaşırını giymiştim, küçük bir valiz getirmiştım ve o lobideki bir kanepede oturmuş, milyarınca kez *Bülbülü Öldürmek*'i okuyordu.

Saçlarını geriye atmış, dudaklarını büzüştürmüş, başparmağını alt ve üst dişlerinin arasına sıkıştırmış, düşünüyordu. Odaklanmıştı. Sonra beni fark etmişti.

Önce yüzünde bir gülümseme belirmişti, sonra endişeyle yutkunduğunu görmüştüm. Elime uzanıp beni kendine çekmişti.

"Merhaba," demişti saçlarıma doğru.

"Merhaba," demiştim, yüzüm kızarmadan önce gözleriyle zorlukla buluşmuştum. Gerginliğim nedense onu rahatlatmıştı. Daha cesur olmak bir amaçtı, elimi tutup beni odamıza götürürken ağzı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Evdeki ailesinin mahzeninden birkaç şişe *Moët* çalmıştı. Şampanya olarak en sevdiğim tat skalasından değildi ama o gece içtiğimiz için, sonsuza kadar benim için dünyadaki en özel içki olacaktı. Çok çabuk çakırkeyif olmuştuk, sanırım çok gergin olduğumuz içindi.

Bornozlarımızı giymiştik, uzun bir süre birbirimizden uzakta durmuştuk, oraya geldiğimizden beri ikimizin de kabul etmediği bu olay hakkında rahat davranıyormuş gibi davranmıştık.

“*Uno*’yu getirdim,” derken *Marc Jacobs* spor çantamı karıştırıyordum.

Birkaç saniye bana bakmış, sonra yüzünde bir gülümseme belirmişti. “Öyle mi?” Kartları benden almak için elini uzattı. “Üçü bulan kazanır?” diye sordu, ben başımı sallayınca ellerimiz birbirine değdi ve tıpkı bir arabayı çalıştırırken olduğu gibi bir kıvılcım çaktı. Ellerimizin birbirine değmesi bizi harekete geçirdi ve sonra sanki ona bir şey oldu. Belki de sonunda şampanya etkisini göstermişti, her zamanki gibi kendinden emin haliyle beni kendine doğru çekti. Bir eli yüzümde, diğeri sırtımın alt kısmındaydı; zaten bir profesyonelmış gibi beni yatağa doğru götürüp yatırdı.

Daha önce hiç şehvetle yaşamamıştım. Üzerimde ne kadar ağır olduğunu hatırlıyordum. Bu hissi uzun bir süre güvenlikle eş tutmuştum. Üzerimde en iyi yorgan gibi yatıyordu, ta ki başka birinin üzerinde öyle yatıp her şeyi değiştirene kadar.

Sürekli konuştuğumu söylüyordu. Galetanın cidden küçümsenen bir yiyecek olduğu ve gözlerimi ortaya çıkardığı için leylak renginden ne kadar hoşlandığımı hakkında gergin konuşmalar. Hâlâ bu konuda benimle dalga geçiyordu. Görünüşe göre sadece başlangıçta gergin konuşmamışım, tüm zaman boyunca hatta geldiğimde bile konuşmaya devam etmişim. Dediğine göre, o porno yıldızlarının doruğa ulaştığı inlemeler yerine, birkaç saniyelik bir sessizlik olmuş; benim açımdan kendimi sakinleştirdiğim birkaç kesik nefes, gergin bir yutkunma, sonra kızarmış yanaklar ve dünyanın en dolu kalbiyle, “Brüksel Lahanası. Brüksel Lahanaları değil, biliyor muydun? Çoğul bir isim değil. Bu bir adıl. Tekil. Birden fazla olana kadar. Buna inanabiliyor musun?”

Beni kendine sımsıkı sarmıştı, vücudu benimkinin içinde istemsizce titrerken usulca gülüyordu.

Bir noktada yüzünü benimkinden ayırdığını hatırlıyorum, her şey terli, yapış yapış ve nefes nefese, bedenler kilitlenmiş ve iç içe geçmişti.

“Bekle... arılar gerçekten ölüyorlar mı o zaman?” dedi ilgiyle bakarak.

“Evet, gerçekten çok ama çok hızlı ölüyorlar.” Ciddiyet içinde başımla onayladım.

O da terli alnını benimkine bastırdı ve tüm vücudumda hissettiğim bir şekilde güldü.

Sonrasında geceyi birbirimize dolanarak, arıları araştırarak ve onlar hakkında belgeseller izleyerek geçirdik. Sanırım arılar ve onunla yatakta geçirdiğimiz o gece, en sevdiğim anılarımdan biriydi.

Galiba sürekli geri dönmeye çalıştığımız yer orasıydı. Kalplerimizin hayatta kalması için birbirimizi öldürmeye başlamadan önceki yere.

İşte bu hayallerden birinin ortasında Tom England yatak odama girdi, eski erkek arkadaşımı yatağımın üstsüz, üzerinde *Gucci*’nin siyah baskılı saten eşofman altı ve bir çift *Anonymous ISM* çoraptan başka bir şey yokken buldu.

Tom birkaç saniye kapı aralığında durup odayı inceledi, sonra birkaç adım daha attı. Aslında çok garipti. Her şey orada öylece duruyordu, zamanda asılı kalmıştı. Bense bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Saniyelerin ne anlama geldiğini, neye doğru geri saydıklarını. Odanın bir anda gerginleştiğini hissedebiliyordum ama nedenini tam olarak kestiremiyordum.

Sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi geliyordu. Belki BJ de öyle olduğumuzu düşünüyordu. Ancak bunu Tom’dan da hissediyordum. Kıpırdamadan durmuş ona bakıyordum ve görüş açımdan BJ’i görebiliyordum; ağzı açık, sanki elleri pantolonunun içindeyken yakalanmış gibiydi. Korkunç derecede akılsız görünüyordu.

Işık hızıyla yataktan kalktım, Beej de kalktı.

“Tom!” Kendimi ona doğru attım. Beni biraz tereddütte yakaladı.

BJ aceleyle *Ralph Lauren*’den aldığı *Dezi Bear* terliklerini hafta sonu çantasına tıktırdı, üzerine bile giymediği *Celiné* kapüşonlu *sweats-hirt*’ünü aldı.

“Görüşürüz, Parks.” Ağzı kulaklarında olduğunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Tom’un yanından geçti, ellerini birbiri-

ne kenetledi ve garip bir “teşekkür ederim” selamı verdi. “Görüşürüz, dostum,” dedi Beej kapıdan çıkarken.

Tom hiçbir şey söylemeden onu izledi. Birkaç saniye bekledikten sonra beni izlemeye başladı. Normal insan saniyelerinden daha uzun geliyordu ve çocukken müdürün odasına gönderilmekten farklı hissettirmiyordu.

Kapıyı kapattı. Birkaç nefes alıp göz ucuyla bana bakıyordu. “Onunla yattın mı?”

“Hayır, şey, evet,” diye kabul ettim. “Ama hayır.”

Aniden ortaya çıkan karışık kelimelerimden hoşlanmadı. Çenesi gerildi. “Onunla seks yaptın mı?”

“Hayır!” Başımı hızla iki yana salladım.

Bana bir bakış attı. Bana inanmıyordu. Neden inansındı ki? BJ yarı giyinikti. Ben pijama giyiyordum. Ki bu da benim bir sonraki savunmam olacaktı.

“Sence birini baştan çıkarmaya çalışsaydım bunları giyer miydin?”

Baskılı *Gisele* pijamalarımı gösterdim, *Eberjey*’den küçük baskılı pembe kalpleri olan beyaz takımım.

“Hayır.” Gülümsemesine karşı koydu. “Ama birini baştan çıkarmak için o kadar uğraşmana gerek olduğunu sanmıyorum, duş perdesi giysen bile seninle yatmak isteyecektir.”

Kıskanmış mıydı? Kıskanmış görünüyordu. Tom England’ın burunun kemeri kışkırtıldığında pembeleşiyordu sanırım. Oldukça sevimliydi. Dudaklarımı büzdüm. “Seks yok.”

Gözlerini kıstı, umursamıyormuş gibi omuz silkti. “Dinle, eğer yaptıysan sorun değil çünkü bu... biliyorsun, biz...”

Onu çırpınırken görmekten hoşlanmıyordum. Göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. “Yapmadık.” Koluna dokunurken başımı iki yana sallayarak onu yatıştırmaya çalıştım. “Yemin ederim.”

Bir kez başıyla onayladı. “O zaman neden senin yatağındaydı?”

Bu soru karşısında kaşlarımı çattım. “O hep benim yatağında.”

“Ne?” Birkaç kez göz kırptı.

“Hep benim yatağında uyuyor.” Omuz silktim. “Ama sadece uyuyor!”

Daha fazla göz kırpıyordu. “Hep senin yatağında uyuyor ama seks yapmıyorsunuz?”

“Doğru.” Başımla onayladım.

“Her zaman eski erkek arkadaşınla yatağında uyuyorsun ama seks yapmıyorsunuz?” diye sordu, emin olmak istiyordu.

“Doğru.” Tekrar başımla onayladım.

“Bu çok boktan.”

Küstahça geri çekildim. “Pardon?”

Gülüyordu. “Bu çok... boktan.”

“Hayır, değil.” Yanaklarım kızardı ama güldüğü için memnundum. Tom England’ın üzgün olması benim yanımda olmasını istemediğim bir şeydi.

Bana hem eğlenen hem de kafası karışmış bir bakış attı. “Bu çok garip,” dedi başını iki yana sallayarak. “Tuhaf olan sensin. Bu çok garip bir şey...”

“Ah, tamam, tamam...” Gözlerimi devirdim. “Sanki sen çok mükemmelsin, sen şöylesin, sen böylesin...” Siktir. “Saçların garip ayrılmış.”

Elini saçlarının arasından geçirip gülümsedi. Çok ukala. Çok seksi. Tom kendini geriye doğru yatağıma bıraktı, gözlerini tavana dikti. Yüzümü ona dönerek uzandım. Bana bakıyordu, tekrar ciddileşti.

“Aptal gibi görünmek istemiyorum,” dedi bana. “Beni aptal yerine koyma, tamam mı?”

“Eski erkek arkadaşıma olan hislerimi örtbas etmek için sahte bir ilişki yaşıyoruz. Aptalca davranıyoruz.”

Yanakları yine o şeyi yaptı. Kıskaçlık şeyi. “Onunla aptallık ettiğini kimsenin görmediğinden emin ol,” dedi bana. Bana doğru döndü, yanağımdan öpüp saçımı karıştırdı ve gitti.

Saçımı karıştırdı!

Sanki lanet bir *Labradoodle*’mişim gibi!

Arkasından bakakaldım, gerilmiş ve hafifçe tahrik olmuş bir haldeydim.

Bu ismi bir sonraki koku için anneme önerecektim.

15:32

BJ

Bu akşam görüşecek miyiz?

Evettt xx

İyi misin?

Evvet!

Hava iyi değil mi?

Açık gökyüzü, Parks

Söz mü?

Tom ve seninle birazdan görüşürüz xx

RHS Chelsea Çiçek Şovu Galası, muhtemelen gezegendeki en sıkıcı çiçekçilik etkinliğiydi. Kraliyet ailesi, ünlüler, bizim gibi insanlar geliyordu, bir bilet yaklaşık sekiz yüz sterlindi. Çok fazla bir şey değildi ama biraz acıtıyordu çünkü hayatımın aşkının bu lanet bahçede başka bir lanet adamla dolaşmasını izlemek için sekiz yüz sterlin ödemiştim. Taura birlikte gitmeyi teklif etmişti ama ben kabul etmemiştim. Zaten Parks'ın gözünden düşmüştüm, Taura ile gidersem çok ileri gitmiş olacaktım. Ayrıca bu, yılın en sevdiği sosyal etkinliğiydi, bu yüzden gecesini bozmak istemiyordum.

Tausie ile gitmem onun canını yakmamalıydı çünkü Parks'ı aldatığım kişi o değildi, her ne kadar buna inanmasa da. Zaten Sax ile aramızda bir şey yoktu. Birkaç aydır yoktu.

Yüzde yüz Jonah ile yatıyordu, ayrıca geçen gün Hen ile aralarında garip bir kıvılcım görür gibi olmuştum. Bilmiyorum.

Ben geç gelmiştim. Parks da daha sonra geldi. Tom'un koluna girmişti, gün geçtikçe onun kolunda daha da rahat görünüyordu ve merak kapıldım, bir an için panikledim, belki de seks yapmışlardı.

Magnolia'nın başka biriyle seks yapmamış olması beni hem rahatlatıyordu hem de en büyük kâbusumdu. Rahatlatıyordu çünkü bu konuyla ilgili bir şey onu hâlâ benim yapıyordu. En azından başkasından daha çok benimdi. Ve kâbusumdu çünkü hep mükemmel görünüyordu. Gecelik ya da pijama, fark etmiyordu. Benim için fark etmiyordu. Gözlerimi her kapattığımda onun gözlerini görüyordum.

Üzerinde suluboyadan yapılmış bir tablo gibi görünen elbisesi vardı; yeşil, pembe ve leylak rengi. Özellikle seçmişti ve lanet olası derecede mükemmel görünüyordu. İçimde bu gece o elbiseyle kalbimin içine edeceğine dair garip bir his vardı.

Odanın öbür ucundan gözlerimi yakaladı, el ele tutuşamayan ellerimiz yerine gözlerime tutundu.

Merhaba, dedi dudaklarını oynatarak.

Hafifçe gülümsedim, yanakları biraz pembeleşti ve başka tarafa döndü. Onu hâlâ bu şekilde etkilemek beni bir an için rahatlattı. Bir bakışımıyla vücuduna istediğimi yaptırabiliyordum. Olduğum yerde kaldım çünkü bana geleceğini biliyordum. Mıknatıs gibiydik. Çocuklar bizim için böyle diyordu. Bazen aynı kutupta, bazen zıt kutuplarda oluyorduk ama birbirimizi harekete geçirme gücümüz vardı. Uzaklaştırıyor, yakınlaştırıyorduk. Jonah'ın bu metaforu açıkladığı gün orada olmalıydınız, sanki Pulitzer' kazanmış gibiydi.

Ortalıkta dolaşıp Tom gelmek istemiş gibi gösterdi ama doğru değildi. Kimse bir odayı Magnolia Parks gibi idare edemezdi. Bu komik ve sinir bozucuydu çünkü bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Birlikteyken tüm gözlerin onun üzerinde olmasını umursamıyordum çünkü onun gözleri hep benim üzerimdeydi. Ancak ayrıldığımızdan beri onu bir odada izlemek içimi kemiriyordu fakat o bunu görmüyordu. Bana, yaşlı kadınlara, garsonlara ve barlardaki rastgele kızlara karşı tedirgin oluyordu ama ben bunun farkındaydım, etkimi görebiliyordum. Oysa Parks'ın başkalarını nasıl etkilediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Birkaç ay önce uzak bir yerdeki küçük bir kasabada, küçük bir kafedeydik, onun karşısında oturuyordum ve herkes onu izliyordu. Herkes. O ise kafede gözlerinin üzerinde olduğunun hiç farkında olmadan menüyü inceliyordu. Yüzümdeki ifadeyi, eğlenceli bir dehşete yakın, yakalayana kadar fark etmemişti bile (Rye'in neredeyse tüm nüfusunu o kadar da tehditkâr bulduğumdan değil).

"Ne?" diye gözlerini kırptırmıştı.

Minik bir tebessüm takındım. "Herkes seni izliyor."

"Evet, şey." Biraz daha dikleşti. "*Chanel*'den *vintage* bir elbise üzerimdeki, 1977'den kürk süslemeli, balıksırtı palto."

"Evet," diye homurdandım biramın içine. "Ona bakıyorlardır kesinlikle."

"Beej." Başını yana eğerek gülümsedi bana, gözlerini kırptırdı.

"Parks." Yanağını, çizgiyi aşmadan dudağına yaklaşılabildiğim kadar yakından öptüm, o da sahte ve sessiz bir protestoyla gözlerini devirdi.

"Ballentine." Tom sırtıarak omuzlarımdan tuttu. "Harika görünüyorsun, dostum."

* New York şehrinde, Columbia Üniversitesi tarafından gazetecilik, edebiyat ve müzik gibi alanlarda verilen saygın bir ödüdür. (c.n.)

Eliyle çenemi kavradı, şakacı bir şekilde sırtıttı ama bu bir güç gösterisiydi ve sinirlerimi zıplatıyordu çünkü bunu bana başka biri yapsaydı, onunla oracıkta kavgaya girişirdim ama Tom England? Bilmiyorum. Hem korsana hem de Yunan tanrısına benzeyen bu aptal herif, nasıl oluyor da beni aynı anda hem değerli hem de beş yaşında bir salak gibi hissettirebiliyordu bilmiyordum. Sik kafalı.

“Ne iğrenç bir takım elbise,” dedi bana ve ne kastettiğini anladım. Yaraya tuz basıyordu.

Parks bir an bana baktı. “*Tom Ford*. Dar kesim, saten süslemeli, streç yün smokin ceket.”

Tom önce ona, sonra bana, sonra tekrar ona baktı. “Sen mi almıştın?”

Yakındaki garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldı ve sikkince bir yudum aldı. “Hayır.”

Eğlencemi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyordum.

“Bu onun olayı,” diye omuz silktim. “Her zaman öyledir.”

Tom ona şaşkın şaşkın baktı. “Sen sadece... insanların... ne... giydiklerini mi anlıyorsun?”

Bir kez başıyla onayladı. “Evet.”

“Benim üzerimdeki?” diye sordu.

Birkaç saniye ona baktı. “Dar kesim, *grogren* süslemeli, pamuklu kadife smokin ceket...” Gözlerini kıstı. Onu olduğu yerde döndürdü. “*Prada*’dan pileli, pamuklu *dimi chino* pantolon.” Ayakkabılarını işaret etti. “*John Lobb, Prestige Becketts* Deri Oxford Ayakkabı.”

Tom kahkaha attı ve yanıımızdan geçen, simlerle kaplı, uzun, siyah bir elbise giymiş kadını işaret etti. “Onunki?”

“*Alex Perry, Houston* parıltılı, kadife elbise.”

“Onunki?” Kolları ya da askıları olmayan siyah bir elbise giymiş bir kızı işaret etti. Altın puantiyeli.

“Straplez, dantelli puantiyeli, payetli, tül midi elbise. *Marchessa Notte*.” Doğru düzgün bakmadı bile. “Bende de var.”

Tom odanın öbür ucundaki, üzerinde orman yaratıkları falan olan tuhaf bir kimono giymiş bir kadını işaret etti.

Gözlerini kısarak baktı. “*Lanvin*, asimetrik, aşınmış, baskılı ipek midi elbise.”

Tom eğlenen bir homurtu çıkardı. “Sanki bir çeşit giysi... *Yağmur Adamı*?”

“Lafı açılmışken...” Parks aramıza baktı. “Chelsea galasında *Marc-hessa Notte*’nin çiçek aplikeli midi elbisesini giyen Taura Sax hakkında ne düşünüyoruz? Biraz abartılı, değil mi?”

Elbisesine baktım. Sanırım ortalama güzeldi. Taura üçümüzün ona baktığını gördü, rahatsız bir şekilde el salladı ve suçluluk hissettim. Ona başımla selam verdim. Parks’a her zaman dostça davranmaya çalışmıştı ama Parks beni çıplak gördüğü kısmı dışında başka bir şey göremiyordu. Sanırım, onu suçlayamazdım.

“Hoşuma gitti,” diye omuz silktim.

Parks gözlerini devirdi. “Gider tabii.”

“Yani cidden, sırada ne var?” Benden Tom’a döndü. “Noel zamanı ekose ve tartan mı?”

Parks’a bir bakış attım. “Geçen yıl Noel günü ekose giymiştin... Noel arifesinde tartan giymiştin... buna esinlenme demiştin.”

Bana baktı, yüzü düştü, gözleri kısıldı. “Nesin sen, bir tür bayram sezonu moda bilgini mi? Bırak şimdi.”

Tom’un elini tutup onu çekiştirdi.

“Görüşürüz, dostum.” Bana eğlendiğini gösteren bir gülümseme gönderdi ve içimde bir şey iliklerime işledi. Sanki onun ne kadar sinirlendiğini anlamış gibiydi. Sanki onu anlıyordu.

Taura’yı savunduğum için kızmıştı.

Muhtemelen savunmamalıydım, muhtemelen buna değmezdi. Bunun bedelini daha sonra Parks ile ödeyecektim ama Taura ile arkadaş-tık. Onu zor durumda bırakamazdım. Henry beni fark etti, Taura’nın yanına gitti.

“Benden mi bahsediyordun?” diye sordu Taura.

“Ah...ne?” Aptal rolü oynadım. “Hayır, Parks sadece elbiseni beğendiğini söylüyordu.”

“Evet, doğru,” diye homurdandı Hen.

Taura onun koluna vurdu. “İyi misin?” diye bana sorarken Parks’a doğru başını sallamıştı.

“Evet,” diye savunmaya geçtim. “Neden olmayayım ki?”

* Orijinal ismi *Rainman* olan filmdeki otistik dâhi karaktere gönderme yapıyor. (e.n.)

“Parks muhtemelen daha sonra dünyanın en seksi milyarderi tarafından götürüleceği için?” dedi Henry.

“Henry!” Taura göz kırptı. Kardeşime bir bakış attım. Olmak istediğimden daha kırgın, daha kızgındım. Sinirli bir şekilde nefes vererek bara doğru yürüdüm.

Başka biri Parks hakkında böyle konuşsaydı, o an yere sererdim ama Henry bunu dost oldukları için ve onu sevdiği için yapıyordu. Bir de tepemi attırmayı seviyordu ve aslında Parks’ın artık benim olmadığı gerçeğinin kafama vurulmasından başka hiçbir şey tepemi attıramazdı.

Henry yaptığım hata yüzünden bana hep kızgındı. Bu kızgınlık arada sırada garip şekillerde gösteriyordu kendini. Pasif-agresif yorumlar, bir bahçe partisinde zihnime en kötü kâbuslarımın görüntülerini yerleştirmek, anladınız işte, bunun gibi şeyler. Bardan bir viski sipariş ettim, hemen dikip ardından bir *Negroni* söyledim. Jonah yanıma oturdu.

“Hey.” Bana temkinli bir bakış attı. “İyi misin?” Bir içki daha aldım. “Sadece dalga geçiyor, dostum.” Jo başını iki yana salladı. “Parks öyle götürülmez, bir kürdan kadar esnektir.” Ona bir bakış attım çünkü bu gece kaldıramazdım. Kaşlarını çatı. “Neyin var senin?”

Odanın diğer tarafındaki Magnolia’ya baktım. “Sence onu kaybediyor muyum?” Jonah sanki bu ihtimali hiç düşünmemiş gibi birkaç saniye bana baktı. Sonrasında çok kötü bir şey oldu. Sanırım bunu yüzünde gördüm. Onu kaybedip kaybetmediğimi düşünüyordu.

Çünkü Magnolia orada, Tom’un ailesiyle birlikteydi. Andrew ve Charlotte England, iyi insanlar, zengin insanlar, son üç yıldır oğulları önüne gelenle yatmayan bir aileydi. Parks da anne babaların oğullarının birlikte olmasını hayal ettikleri türden bir kızdı, pastanın üzerindeki krema gibi, dolayısıyla onu yiyip bitiriyorlardı.

Onu Tom ile izliyordum, elleri Tom’un göğsünde, onlara bir şey anlatırken gülüyordu, tüm gözler onun üzerindeydi ve bu iyiydi; çünkü onda sizi daha da yakınlaştıran yüce gönüllü bir şey vardı ama onlar Tom’un ebeveynleriydi.

Neden onun ailesiyle birlikteydi? Ailesiyle tanışıklıkları yoktu. Şimdiye kadar çıktığı her erkekle, eğer o adamlara dokunursa, gözlerini bana dikip dokunurdu; eğer onlara sarılırsa, gözlerime bakarak sarılır-

dı. Ancak şimdi onun göğsüne dokunuyor, ona bakıyor, gülüyorlardı ve ben onların gerçek bir çift olduğunu düşünüyordum çünkü bana bir kez bile bakmamıştı.

Sonra Tom tek parmağıyla Magnolia'nın yüzünü yukarı kaldırıp, o kadar havalıydı ki ondan nefret ediyordum, onu öptü. Onları daha önce öpüşürken görmemiştim. Bana verdiği his çok garipti. Hiçbir hisse benzemiyordu. Sadece... hiçbir şey... ve sonra sanki biri kolumu bir palayla koparmış gibiydi. Hiçbir şey ve ardından her şey. Her şey her yere doğru kanıyor, burada şakayıklarla dolu bir yatakta ölüyordum. Hayatımın aşkıysa odanın diğer tarafında ben olmayan, aslında muhtemelen sonunda ona layık olan bir adamla birlikteydi ve kanama çok gerçek hissettirmeye başlamıştı. Beyninizdeki o şey alarm veriyordu: İyi değil miyiz? Çalışıyordu. Ben iyi değildim. Bir çukura düşmüş gibi hissediyordum. Tutunacak bir kenar yoktu, görünürde bir son yoktu, kışınız midenizde, mideniz boğazınızda, kalbiniz başkasınınkini tutan bir kızın elinde. Sadece bir tür sonsuza dek düşüş, bu lanet olası havada asılı kalarak durmadan düşüş, bu noktada ona âşık olmak gibi bir şeydi zaten.

Hızla Jo'yu kavradım.

“Hiç kokainin var mı?” diye sordum fısıldayarak.

Jonah kaşlarını çattı. “Ne?”

Hiç irkilmedim. “Var mı?”

“Beej...” Bakışlarımı takip etti, sorunu görüyordu. Gergince bakıyordu. “Bu iyi bir fikir değil... fazla tepki veriyorsun.”

Bir kez başımla onayladım. “Evet.”

“Ona söz vermiştin,” diye hatırlattı bana.

“Evet.” Omuz silktim. “Daha önce de ona verdiğim sözleri tutmamıştım, yani...”

“Evet ama bu onun önemseyeceği bir şey.” Başını iki yana salladı.

“Jo, ona bak...” Ona doğru baktım. Başını adamın koluna yaslamış, fotoğraf için poz veriyorlardı. “Mutlu.” Ve kalbim bin parçaya bölündü.

Jonah beni uzaklaştırma çalıştı. “Hadi gidelim buradan.” Olduğum yerde kaldım. “Sende var mı, yok mu?”

“Evet.” Bana isteksiz bir bakış attı. “Var.” Başımla lavaboyu göster-

dim. Ben önden giderken en iyi arkadaşım ayaklarını sürüyerek beni takip ediyordu. Ben bir kabine girdim. O da beni takip etti. Büyük bir iç çekişle ve hüzünlü gözlerle bana torbayı uzattı ama bu gece her yerde hüzünlü gözler vardı, bu yüzden siktir ettim. Neredeyse iki yıldır, yani ona içmeyeceğime söz verdiğimden beri içmemiştim.

Sadece bir satır çektim, rahatlamak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Jonah bunu yaparken beni izliyor, bana bakıyordu. Bana katılmadı. Çete liderliği falan derken iki yüzlü gibi görünüyordu ama sanırım aşırı doz alan o değildi.

Elimden içkimi aldı. “Bu gece alkolle işin bitti.”

Omuz silktim. “İhtiyacım yok.”

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, kendimi daha iyi hissediyordum ve partiye geri döndüm. Odanın diğer tarafında Vanna Ripley’i gördüm. Saçları arkaya toplanmış, dekolte bir elbise, kedi gibi gözler. Vanna Ripley hoş bir kadındı. Delicesine seksi. Berbat bir aktristi, kesinlikle bunu da biliyordu. Ancak bu onu yatak odasında aşırı seksi yapıyordu. Üstelik benden, sevilmeyi hak ettiğimden daha çok hoşlanıyordu. Sanırım artık arkadaş sayılıyorduk.

Sanırım onu yine de becerecektim.

01:05

BJ

Bu gece ayrılmadan önce veda edemedim.

Güle güle.

?

İyi misin?

Ben çıkarken biraz bitkin görünüyordun.

Evet, iyiyim.

Gerçekten mi?

Evet

Evet

Tamam.

Hey parsk erkek arkadaşın

Ne yapıyorsun?

Hiç ceşey

İyici

Telefona cevap verecek misin?

Bşka briyle birkikteyim

Demk istediğim bu dğildi

Ne demek istedim. O zaman?

Bna kıgzın. E?
Bnakızgın mşun

Bugce ev gtmeyeceğm

Siktir
Siktir siktir
Üzgünüm
Zil zurnaydım.

Üzgünüm.

Gerçekten de bilmek istiyor
musun?

Vanna.

Evet.

Parks?

Üzgünüm.

Bir sürü Negronis.

Ben de başka biriyle birlikteyim.

Ne demek istediğini anladım.

Kes şunu.

Evet.

Ama yine de eve gidince bana yaz.

Harika.

14.06
Parks

Elbette...

Kimin evine gittin?

Evet.

Ripley?

Peki.
Harika.

Ne?

Sadece içtin, değil mi?
Geçen gece? Sadece alkoldü.

Tamam.
Şimdi daha iyi ❤️

Magnolia

Tom bu akşam ailesiyle olan yemek için beni almadı, kendi evinden benim evime zamanında gelemeyeceğini söylemişti. Bir an için bu tuhafıma gitti ama sonra ilk olarak onun gerçek erkek arkadaşım olmadığını ve ikinci olarak da BJ'in geçen hafta bir gece ufak çaplı bir ünlüyle yattığı için aşırı hassas olma ihtimalimin olduğunu hatırladım, bu konuda kendimi biraz kötü hissetmiştim.

Vanna Ripley benim kadar güzel değildi ama çok iyi bir aktristi ve Christian'ın söylediğine göre yatak odasında tam bir rezaletmiş, bana gerekenden ya da istediğimden çok daha fazlasını söylemişti.

Her neyse, Mandarin Oriental'e taksiyle gittim, bu da kendimi BJ'i aldatıyormuşum gibi hissetmeme neden oldu çünkü burası bizim otelimizdi. Sanırım burada Tom ile olduğumu bilse biraz yıkılırdı çünkü buraya başka birini götürse ben de yıkılırdım. Gerçi burayı ben önermemiştim. Heston Blumenthal, Charlotte'un bir arkadaşıydı ve dünyadaki en sevdiği şefti, umarım burada fotoğrafım çekilmez ve Beej'in de bundan haberi olmazdı.

Ayrıca kendime hatırlatmam gerekirse, *aslında beni aldatan BJ'di.*

Evde gripten hasta yatarken hayatının aşkı bir partide, eski evinde, su olmayan bir küvette, misk, portakal çiçeği ve... sümbülteber (sanırım?) gibi kokan başka biriyle seks yapmıştı ve bu yüzden, yaklaşıp yedi yıl önce bekâretini ona kaybettiğin otelde Heston'un akşam yemeğine gitmek istersen buna iznin olmalıydı çünkü benden vazgeçtiğinde Mandarin haklarından da vazgeçmişti.

Masalarına çoktan yerleşmiş England'lara doğru yürürken kendi kendime yaptığım moral konuşması işte böyleydi.

Garanti ve ebeveyn dostu olduğundan emin olduğum bir şeyler giymiştim: *Miu Miu*'dan taraklı yakalı, *crop* bluz, *Prada*'dan logolu, kloş etek ve *Versace*'den V yakalı kaşmir hırka. Sevimli ama edepli.

Neden gergin olduğumu bilmiyordum. Ya da onları etkilemeyi ne-

den önemsediyimi. Onlarla daha önce tanışmamış sayılmazdım. Elbette tanışmıştım, çocukluğumdan beri yüzlerce kez ama artık çocuk değildim ve Tom England benim gerçek ebeveynleri olan sahte erkek arkadaşımdı, görünüşe göre mükemmel gözlerim ve uysallığımla onları memnun etmeye kararlıyım.

Aslında Clara England'ın orada olacağını düşünmemiştim bile; ne kadar kötüydüm, tabii ki olacaktı. Kocasının ölmüş olması onun artık bir England olmadığı anlamına gelmiyordu, sadece onun England olduğunu unutmuştum. Sanırım yirmi altı yaşındaydı. Yirmi altı yaşında dul bir kadın olduğunuzu düşünebiliyor musunuz?

Sam ile çok genç yaşta evlenmişlerdi. Okuldan mezun olur olmaz. Bizim konumumuzdaki insanlar için oldukça garipti, hamile olduğuna dair pek çok söylenti dolaşmıştı. Ancak hamile olduğunu sanmıyordum. Çocukları olmamıştı.

Ben masaya yaklaşırken Tom ayağa kalktı.

Gucci'den taba rengi süet *bomber* ceket, *Nudie*'den *Steady Eddie II* dar kesim, organik, streç kot pantolon giymişti ve siyah deri *Converse Chuck Taylor All Star 70*'lerle kombinlemişti. Yakışıklı görünüyordu ve gözlerimin içine her baktığında hissettiğim o kız çocuğunun kalp çarpıntısının ne zaman geçeceğini merak ediyordum. Ben yedi, o on beş yaşındayken Windsor Şatosu'ndaki bir partide bana peçete uzattığında da olmuştu, şimdi bana sadece ve sadece göz kırptığında da oluyordu.

Sandalyesinden kalktı, bana doğru yürüdü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni ailesinin önünde öpmesini dilediğimden biraz daha derinden öptü. Beni sevmelerini ve ciddiye almalarını istiyordum, teknik olarak oğullarıyla ilişkim ciddi olmasa da izlenimler her şeydi! Elimi tutup beni masaya doğru götürdü.

Anne ve babasından kibar, İngiliz usulü yanaktan öpücük ve Clara'dan hak etmediğimi düşündüğüm sıcak bir sarılma geldi. "Bize katılman ne güzel oldu," deyip bana gülümsedi.

"Tom ve senin için çok mutluyuz, Magnolia," dedi Charlotte.

"Evet," diye başıyla onayladı Andrew. "Bu harika. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştik."

"Yine de... bir şey sormak istiyorum." diye araya girdi Clara, bana bakmadan önce birkaç saniye Tom'a baktı. "Eğer bu uygunsuzsa çok

özür dilerim.” Hızla Tom’a baktı. “Hâlâ BJ Ballentine ile çıktığını sanıyordum.”

“Ah.” Başımı bir kez iki yana salladım, huzursuz bir kahkaha attım. “Hayır. Bu genelde duyduğum bir söylenti, hâlâ oldukça yakınız.”

Tom kolunu bana doladı ve bir an için bu bir kalkan gibi geldi, sanki beni ailesinin meraklı gözlerinden koruyordu ve onların gözleri de meraklıydı, Bj ve ben sözkonusu olduğunda çoğu insan meraklıydı, aşkımız küçük bir gösteri gibiydi. Fakat sonra Tom’un yüz ifadesini yakaladım, çenesi gergin, kaşları düşük, şefkatli ya da koruyucu değildi. Acaba onu bilmediğim bir şeyden mi koruyorum diye düşündüm.

“Anlat bakalım,” diye sordu Clara gülümseyerek ama soruları bana yönelik olsa da bana değil Tom’a gülümsüyordu. “Tom ile nasıl tanıştınız?”

Tom ona bir bakış attı. “Birbirimizi yıllardır tanıyoruz.”

Clara başını eğerek kabul etti ve sorusunu geri aldı. “Tabii, aslında, sadece görüştüğünüzü bilmiyordum.”

Andrew başıyla onayladı. “Aslında biz de bilmiyorduk ama yine de hoş bir keşif oldu.”

Ona minnettar bir şekilde gülümsedim, o geceyi atlaya atlaya anlattım, BJ ve kucak dansı ile ilgili kısmı atladım tabii ki, Kulübü de bir restoranla değiştirip ebeveynler için biraz daha çekici hale getirdim.

Tom kolunu üzerimden çekmedi. Bana bir kez bile bakmadı. “*Tatler*’ın eğlence editörüsün, öyle mi?” Andrew başıyla onaylayarak kendi sorusuna cevap verdi.

“Öyleyim.”

“Bu işi nasıl aldın?”

“Şey, eğlence konusunda çok deneyimliyim ve ayrıca...” Şakacı bir şekilde gülümsedim. “Bir tutam aleni ayrımcılık.”

İçtenlikle kıkırdadı. “Albert Read’in vaftiz baban olduğunu mu söyleyeceksin?”

“Sadece annemin iyi bir arkadaşı.” Ona şapşal bir şekilde gülümsedim. “Vaftiz babam Elton John.”

Bu sahte erkek arkadaşımın dikkatini çekti. Sonunda. “Saçmalama... gerçekten mi?”

“Thomas.” Annesi göz kırptı.

“Elton John mu?” Şaşırdı.

“Hı hı.” Başım la onayladım.

“Elton John,” diye tekrarladı Clara.

“Hayır, diğeri.” Alaycı bir tavırla gözlerimi devirdim. “Evet, o.”

Tom bir kahkaha attı. “Nasıl? Niçin?”

“Şey, 1997 yılıydı ve babam George Martin ile çalışıyordu, o zamanlar onun çırağı sayılırdı. ‘*Candle in the Wind*’in’ yeniden piyasaya sürülmesi için *miks* yapıyordu ve annem bana hamileydi, Elton da sık sık çevremizdeydi öyle olmuş işte.”

“İlgili bir vaftiz baba mı?” Clara masaya doğru eğilerek pürdikkatle sordu.

“Evet, oldukça! Evet.” Başım la onayladım. “Bütün doğum günü partilerime gelir. Ballentine çocuklarıyla aşırı derecede flört ediyor-”

“Kesinlikle anlayabiliyorum,” diye araya girdi Clara. “Sana verdiği en güzel hediye neydi?” diye sorarken çenesini eline yaslamıştı.

“On sekizinci yaş günümde bana Aquitaine’de on ikinci yüzyıldan kalma bir şato almıştı. Aslında...” Tekrar düşündüm. “Yirminci yaş günümde bana çok beğendiğim on karatlık elmas bir kolye aldı.”

“Ah. Bir ara görmek isterim,” dedi Charlotte bana gülümseyerek.

Yemeğimiz gelmeden, kadınlar tuvaletine gitmek için izin istedim, Clara benimle geldi. Kızların neden tuvalete birlikte gittiklerini anlamıyordum, ben yalnız gitmeyi tercih ederdim. Sizce de biri öbür tarafta sizi dinlerken işemek çok zor değil miydi?

Kabinden çıktığımda, lavaboda beni beklediğini, aynada kendine baktığını gördüm. Ellerimi yıkayıp yavaşça kurularken gergindim.

Burnumu pudralayacak değildim ya, on beş adımdan oluşan cilt bakım rutinim vardı, yüzüm neredeyse gözeneksizdi. Yine de saçmalığa devam ettim. Dudaklarım zaten bu renkte değilmiş gibi biraz ruj sürdüm.

Clara aynada bana birkaç saniye bakarken düşünceliydi.

“Biraz önce haddimi aştıysam özür dilerim,” dedi.

“BJ hakkında mı?” diye sordum anlamak için. Başıyla onayladı ve ben de omuz silktim.

“Sorun değil.” Gerçek şu ki gerçekten de sorun değildi. Onun hakkında konuşmak için bir bahane her zaman işime gelirdi.

“Ne kadar zaman birlikteydiniz?”

Bunu yapmak istemezdim ama iç geçirdim. “Çıkmaya başladığımızda on dört yaşındaydım.” Yüzünde hüzünlü bir gülümseme fısıldadı. “Şimdi yirmi iki yaşındayım,” dedim o daha sormadan.

“Uzun bir süre.”

“Ama artık birlikte değiliz.”

“Doğru.” Bir kez başıyla onayladı. “Ne zaman ayrıldınız?”

“Üç yıl önce.”

Başıyla onaylamaya devam etti. “Nasıl oldu?”

Merakla dudaklarımı büzdüm. “Gazeteleri okumuyor musun?” Başını iki yana salladı. Bu onu daha çok sevmeme neden olmuştu. *Hourglass Confession*, *Ultra Slim*, *High Intensity* ruj kapağımın tıktırtısı banyoda yankılandı. “Beni aldattı.”

“Ah, kahretsin.” İç geçirdi. “Üzgünüm...” Başını iki yana sallayıp başka tarafa baktı.

Üzgün görünüyordu.

Gözleri mi dolmuştu?

“Sen iyi misin?” diye sordum onu dikkatle izleyerek.

Burnundan bir kahkaha geldi. “Burnumu sokmak istemem ama siz ikiniz bana hep Sam ile beni hatırlatıyordunuz.”

Bu cümlesiyle ilgili bir şey onu bana sempatik kılmıştı. “Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı. “Âşık olduğunuzda çok küçüktünüz, birbirinize sıkışıp kalmıştınız.” Onu ne kadar özlediği yüzünden okunuyordu ve sonra gözlerimin içine baktı, oldukça ciddiydi. “Aldatmaktan daha kötü şeyler de var, biliyorsun...”

Bakışlarını yakaladım. “Ölmek gibi mi?”

Tekrar başıyla onayladı. “Ölmek gibi.”

Ellerini şakağına bastırdı. “Baksana, Sam’in kardeşinin tuvalette köşeye sıkışmış zavallı kız arkadaşına, istemediği halde ilişki tavsiyelerinde bulunuyorum.” Başını kendi kendine iki yana salladı. “Aklımı kaçırmış olmalıyım.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım ama bu sadece BJ’in öldüğü düşüncesini tekrar aklımdan atmaya çalıştığım içindi.

Ben olsam ne yapardım, bilmiyordum. O olmadan dünya nasıl olurdu, bilmiyordum.

Kalbim bu kız için kırılmıştı. Ya Sam England onun BJ'iyse ve şimdi, belki tekrar iyi olacağına, bir gün her şeyi mahvetmeyi bıraktığında bunu çözeceğine ve ona tekrar güvenme fikrini sindirebileceğine dair hiçbir umudum olmadan gittiyse... O zaman kabuğuna çekilmiş ve kalbinin kemikleri tamamen kırılmış olmalıydı.

Masaya geri döndük ve oturduktan sonra Tom beni tekrar ve bir kez daha gereğinden fazla öptü.

Ancak Tom uzaklaştığında, Clara'nın onun dudakları dudaklarımdayken bizi izlediğini gördüm ve gözlerinin içinde, onun bile anladığını düşünmediğim tuhaf bir kıskançlığın filizlendiğini izledim; çünkü sizi temin ederim ki ben bile anlamıyordum. Tom'dan Clara'ya döndüm ve bir şey vardı. Bir çeşit kasvet. Belki de görünmez şeyleri görebilen gözlerim olsaydı, Tom'dan Clara'ya onları bağlayan ağır bir zincir bulurdum ama gözlerim bunu göremiyordu.

Ancak Tom'un gözlerini görebiliyorlardı, gözleri sonunda benim gözlerimle buluştu. O, şey, çalılıklarda yakalanmış bir kuzudan çok, far ışığındaki bir geyiğe benziyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama aptal olmadığımı ve aralarında bir şey yakaladığımı biliyordum. Gözlerini yakalamaya çalışıyordum, beni sakinleştirmesi için ona bir şans veriyordum. Dürüst olmak gerekirse nereden geldiğini bilmiyordum ama birden kendimi tuhaf hissetmiştim. Gergin? Savunmasız gibi.

O sırada yemeğimiz geldi.

Hesap ödendikten sonra, aile büyüğü Englandlar ayrılmaya hazır bir şekilde ayakta bekliyorlardı.

"Seni Holland Park'a geri götüreyim mi?" diye sordu Tom. Başımlla onayladım, ona gülümsedim, bir dakika yalnız kalacağım için rahatlamıştım.

"Ah," diye iç geçirdi Clara. "Beni bırakabileceğini umuyordum?"

"Ah," dedi Tom. Sonra garip bir duraklama oldu. Ona baktım, bir şeyler daha söylemesini bekledim. Gözleri gözlerimle buluştu ve sonra aklıma bir şey geldi. Beni eve bırakması için bahane bekliyordu. Ona bunu vermeyecektim. "İkinizi de eve bırakabilirim," dedi. "Holland Park çok uzak değil ve sonra seni Rosie'ye bırakırım." Başıyla onayladı, minicik bir tebessüm yayıldı yüzüne ve sakinleşti.

Gözlerim doldu. "Hayır, aslında. Benim için sorun yok. Arabam burada. Unutmuşum."

“Öyle mi?” Tom belki biraz fazla hevesle sordu.

“Beni almamıştın, unuttun mu?”

Gözleri suçlulukla benimkilerden ayrıldı.

Ailesine baktım. “Yemek için teşekkürler, çok güzeldi.” Clara’ya döndüm ve ona inceden bir bakış attım. “Daha kötüsü.” Yüzü düştü. Tom beni öpmek için eğildi ama ondan kaçtım, onun yerine yanağımı uzattım.

“Seni arayacağım,” dedi bana.

Omzumun üzerinden ona baktım. “Hı hı.”

Bu beni neden üzdü, bilmiyordum. Yine de üzdü hatta gözlerimi yaşarttı, eve dönerken arabada ağladım.

Tüm ailemden kaçarak doğruca odama gittim.

Özellikle de kız kardeşim ve Marsaili’den. Kendime bile açıklayamadığım duygularımı açıklamak pek içimden gelmiyordu. Duş aldım, sonra BJ’in çekmecesinden bir süveter çıkardım, *Ralph Lauren*’den oyuncak ayı desenli kapüşonlu bir üst. Onun için boldu, ben de içinde yüzüyordum. Onun gibi kokuyordu, onun gibi hissediyordum ve sadece ona yakın hissetmek istiyordum çünkü daha önce ne olduğunu anlamıyordum. Bir şeyleri anlamamaktan nefret ediyordum ama BJ’i neredeyse her zaman anlayabiliyordum.

Sonra telefonum çaldı. Tom’du. Cevap vermedim. Tekrar çaldı.

23:53

Tom England

Aç şunu.

Hayır.

Dışarıdayım.

Penceremden dışarı baktığımda sokaktaydı. Arabasının yanında, bana bakıyordu, telefonu kulağındaydı; elini salladı, beni aşağıya çağırıyordu.

Git, diye mırıldandım ama o daha fazla el sallıyor, telefon etmeye devam ediyordu.

Gözlerimi devirip aşağıya indim.

Gucci çoraplar, terlik ve kazak, üzerimde sadece bunlar vardı. Hayatım boyunca hiç bu kadar bakımsız görünmemiştim. Ön kapıyı son derece sessiz bir şekilde kapattım çünkü kız kardeşimin yakınlarda beni dinlediğinden emindim. Tom ile benim bir çeşit rol yaptığımızdan zaten şüpheleniyordu ama bundan emin olmasını istemiyorum.

Mastermind kazağının kolunu çekiştirirken gözleri bana kaydı. “Bu senin mi?”

Ona kısık bir bakış attım. “Hayır.”

Bir kahkaha attı. “Üst katta o zaman?”

“Hayır.” Öfkeyle kaşlarımı çattım. “Bunu giymeme izin yok mu?”

Şimdi de kaşlarını çattı. “Elbette giyebilirsin, sadece...”

“Beni aptal yerine koyma,” diye araya girdim. “Bana geçen hafta söylediğin buydu, seni aptal yerine koymamam gerektiği, sonra beni ailenle yemeğe götürürken çok önemli bir bilgiyi atladın.”

“Neymiş o?” Sesi meydan okur gibiydi ama yutkunduydu, gergindi.

“Senin de bir sipere ihtiyacın var.” Bakışlarını kaçırdı. “Kardeşinin karısı...”

“Bu biraz karışık...”

“Evet, hayır lanet olsun,” diye araya girdim. “Yas tutan bir dulla akıl oyunları oynamayacağım.”

Çenesi gerildi ve başını iki yana salladı. “Sen hayır... biz...”

“O zaman ne yapıyoruz?” Ona bakıyordum, gözlerim kocaman ve sabırsızdı. Geniş göğsünü biraz kabartan sığ bir nefes aldı. Sanki göremediğim bir mum varmış gibi nefesini ağzından dışarı üfledi. Bir hayalet kadar beyaz görünüyordu.

“Ona âşığım.”

“Tom!” diye biraz bağırdım ve gözlerimin etrafındaki beyazların göründüğünden emindim. “O biliyor mu?”

Yüzü garip bir şekilde gerildi. “Öpüştük.”

Yüzüm gevşedi. “Tom!”

Buna inanamıyordum. Sanki bana bodrumunda bir köle çalışma kampı olduğunu söylemiş gibi bakıyordum ona. Çok fazla göz kırptırıyordum.

“Bu gece değil,” dedi kaşlarını çatarak ve itiraf etmeliyim ki biraz rahatlamıştım. Neden rahatlamıştım ki? “Bizden bir hafta önceydi,”

diye devam etti. “Biliyorsun. Yaşandı sanırım?” Başını iki yana salladı. “Kendime gelmem gerekiyordu.”

Tanrım, bir martini iyi giderdi. Ağzımdan nefes verdim ve ona kısık gözlerle baktım. “Sadece bir öpücük müydü?”

Yüzünde bir şey değişti. Hayatımda ilk defa biraz korkmuş görünüyordu. “Öyle olmasına ihtiyacım var.”

Bir kez başımla onayladım, hazmediyordum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ön basamağa oturdum. “Nasıl oldu bu?”

İç çekti. “Karışık bir durum.”

Ona ters ters baktım. “O zaman benim için basitleştir.”

Gözleri yalvarıyordu. “Yapamam. Bana güveniyor musun?”

“Hayır,” diye omuz silktim. “Çok güvenmiyorum.” Bu bir yalandı. Söylediğim anda bunu ben de biliyordum. Tom England güvenilir biriydi ve ben de ona güveniyordum. Aslında oldukça fazla. Yine de bir sebepten dolayı onu incitmek istiyordum.

İncitiyordum da yüzünde esen rüzgârı görebiliyordum.

“Tamam.” Bunu birkaç kez başıyla onaylayarak söyledi, artık gözlerime bakmıyordu. Ellerimi gözlerime bastırıp iç çektim. “Bunu durdurmak mı...” Durakladı. “İstiyorsun?”

Cevap verirken ellerimi yüzümde tuttum. “Hayır.”

“Hayır mı?” Sesi şaşırmış gibi geliyordu.

Ona bakıyordum. “Hayır.”

“Neden ‘hayır’?” Asıl cevap, az önce yüzünün aldığı halden hoşlanmadığımı içindi. Tom’u biraz korkmuş görmekten hoşlanmıyordum, bu kalbimdeki küçük muhafızların hazır ola geçmesine neden oluyordu.

Onun yerine, “Çünkü hâlâ bir sipere ihtiyacım var,” dedim.

“Doğru.” Bir kez başıyla onayladı. “Ama... aramız iyi mi?” Bunu sorarken ciddi bir endişeyle gözlerime bakıyordu. Gözlerimi devirdim.

“Sanırım,” derken sırf erkeklerin hizmetimde olmasını sevdiğim için daha da huysuzlaşarak bakışlarımı kaçırdım.

Yanımdaki basamağa oturdu. “Yarın sana bir çift ayakkabı alayım mı?”

Ona bakıyordum. “Üç tane alacaksın.”

Tom gülümsedi. “Tamam.”

“Tamam.” Başımla onaylayıp sokağa baktım.

O da bakışlarımı takip etti, bir dakika orada kaldı.

Aramızdaki hava, çok güzeldi. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum, bu bana tuhaf geliyordu çünkü daha önce sadece bir kişinin yanında kendimi güvende hissetmiştim. Bunun nedenlerini ve ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladığımda Tom basamağa yaslanıp yukarı baktı. Bu geceki gökyüzünün mürekkep karası altında, geriye taranmış sarı saçları gerçekte olduğundan çok daha koyu ama bir şekilde gözleri daha açık görünüyordu. Daha mavi ve daha berrak. Belki biraz ağırlık kalkmış gibiydi.

Birkaç saniye bana baktı.

“Kıskandın mı?” diye sordu. “Onu öptüğümü öğrendiğinde?”

Bunu anlayabildiği için utandım ve hava karanlık olduğu için yanaklarımdaki rengin görünmemesine şükrettim.

“Evet,” dedim yıldızlara doğru. “Ama bunu yanlış anlama, ben oldukça sahipleniciyim ve korkunç bir paylaşımcı olduğum bilinir.”

Bir kahkaha attı. “Bildiğim iyi oldu.”

Parks, Vanna'yı düşündüğümde daha iyi karşıladı.

Bu iyiye mi yoksa kötüye mi işaretli, bilmiyordum ama eğlence düzenlemesi için yeni bir otel bulmak üzere onunla birlikte gelmemi istemesi beni mutlu etmişti.

Daha önce hiç duymadığım yeni bir yerdi Farnham House. St Ives Körfezi'ndeydi sanırım. Az önce kapının önünde belirmişti. Bu yüzden kızları eve getirmiyordum. Anahtarı vardı ama hiç kullanmıyordu. Sanırım kapının diğer tarafında görmek istemediği bir şey olursa diye korkuyordu. Gayet anlaşılırdı. Her halükârda kapıyı çalması daha güvenliydi.

Kapıyı açtım, bu yüzü avucumun içi gibi biliyordum; bir şey yüzünden gergindi. Ne olduğunu da nedenini de bilmiyordum ama bana geldiği için mutluydum.

"Hey," diye sııttım, onu içeri almak için kapının önünden çekilirken.

"Boş musun?" diye sordu. "Önümüzdeki birkaç gün için?"

Cevap: Aslında değildim. Öğleden sonra bir çekimim vardı ve yarı Amerikalı bir modeli randevuya çıkarmam gerekiyordu ama karşımdaki bu yüz varken lanet olası bir kuş kadar özgürdüm. Başım la onayladım. "Olabilirim."

"Beni Cornwall'a götürmek ister misin?" diye teklif etti. "İş için."

Merakla başımı eğdim. "Seni Tom'un götürmesini istemiyor musun?"

"Hayır." Başını hafifçe iki yana salladı. "İstemiyorum." Göz göze geldik ve bana doğru uzandığını hissettim, sanki uzakta olduğumu düşünüyordu ama değildim. Aslında bu kafamda bir şeyleri kurcalıyordu çünkü onun böyle olması, aramızda benden kaynaklanmayan bir mesafe hissetmesi, bunun ondan kaynaklandığı anlamına geliyordu.

"Ben mi sürüyorum, sen mi?"

“Mullsane’i aldım,” dedi bana. “Ama sen kullanıyorsun. Senin kullanman daha çok hoşuma gidiyor.”

Onu dairemin içine çektim. “Bana beş dakika ver, çantamı hazırlayayım.”

Benim sürmemi istemişti ve ben de onunla M3’te araba kullanmayı seviyordum. Onunla bu otoyolda milyarlarca kez araba kullanmıştım ve her seferinde sanki eskiden olduğumuz halimize geri dönüyormuşuz gibi hissediyordum.

Ailesinin Dartmouth’da bir yeri vardı, orası bizim için önemliydi. Bazen oraya gidiyorduk. Sık sık değilse de bazen.

Bu yollar bana onu, o geceyi ve yaşadığımız her şeyi hatırlatıyordu. İstedğimden daha yüksek sesle iç çektim, anıları kafamdan atmaya çalışıyordum. Bana baktı, anladığını biliyordum. Kucağımdan telefonumu aldı, şarkıyı değiştirip “*I’ll Be Seeing You*” açıp pencereden dışarı baktı. Anlamıştı. Beni hep anlardı, ben de onu her zaman anlardım; bu muhtemelen sağlıksız ve muhtemelen berbat bir durumdu. Sadece onu geride bırakmadığım için değil, bunu nasıl yapacağımı bulabilsem bile yine de yapamayacağım içindi.

Şu anda gözleri, benimkiler gibi acı dolu ve ağırdı, bizi olduğumuz ve olacağımız her ne haltsa onun bataklığına demirliyordu. Aşkın diğer insanlar için nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Herkes için aşk, sessiz konuşmalar ve sizi iliklerinize kadar beceren milyonlarca anı mıydı?

Plymouth’a doğru giderken biraz neşelendi. Oradan Toms Holidays’e yaklaşık bir buçuk saatlik bir yol vardı ve ben sadece onunla vakit geçirdiğim için mutluydum.

Başka kimse yoktu, meraklı gözler yoktu, garip dinlemeler, erkek arkadaşlar yoktu. Sadece ben, o ve bizi eski güzel günlere geri döndüren, birbirine sürtünen eller ve dolaşan gözler vardı.

“Ben harika fikirlerin kıızıyım,” dedi bana.

Ona bir bakış attım. “Öyle misin?”

Kaşlarını çattı, kızgındı. “Oldukça.”

“Pekâlâ o zaman, bize en iyi atışını yap...”

* (Ing.) Görüşeceğiz. (e.n.)

Bana doğru döndü, kahverengi bacaklarını altına aldı, boğazını temizledi. Dramatik bir duraklama. "Titanic: Su Parkı."

Başımı iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz."

"Ne?" Kaşları çatıldı, bir şeyden rahatsızdı. "Neden?"

Göz ucuyla ona baktım ve minik bir öneride bulunuyormuşum gibi omuz silktim. "Biraz duyarsızca olabilir mi?"

"Kime karşı?" Gözlerini kırıştırdı. "James Cameron'a mı? O konuda endişelenme, o bir arkadaş."

"Hayır."

"Tamam, iyi," diye kabul etti. "Bir devlet yemeğinde yan yana oturuyorduk, ta ki o yer değiştirmek isteyene kadar ama bunun benimle ilgili olduğunu sanmıyorum, sanırım hava kanalının tam altında olduğu içindi. James Cameron'ı lanet bir hava kanalının altına oturtulduğunu düşün. O gece biri işini kaybetti!"

Gülmemek için elimden geleni yapıyordum. Ona gülmemden hoşlanmıyordu. Geliştirmek için yıllarımı verdiğim ve muhtemelen hayatımdan günler eksilten bir beceriydi. "Ona su parkı fikrinden mi bahsettin?" diye dikkatlice sormadan önce birkaç saniye bekledim.

Yine kaşlarını çatı. "Evet?"

Ağzım seğirdi. "Senin yüzünden yer değiştirmiş."

Parks duraksadı, bunu düşündü. "Sence fikrimi mi çalacak?"

"Sanmıyorum." Başımı iki yana salladım.

Gözleri kısıldı. "Emin misin?" Bir kez başımla onayladım. "Neden?"

İç çeker gibi bir kahkaha attım ve bu kahkaha onunla dertleşiyor olmaktan duyduğum mutlulukla uyuşmuyordu. "Çünkü bu, birinin Apollo 11 temalı bir uzay yolculuğu yapması gibi olurdu. Ya da Amelia Earhart Havacılık yolculuğu."

Bana birkaç saniye uzun uzun baktı ve sanırım sonunda anladı. "Kahretsin! Beej, bu harika! İlham verici! Bir felaket tema parkı! Zengin olacağız!"

İşte şimdi gülüyordum. "Biz zenginiz."

"Daha fazla zengin." diye önerdi.

Farnham House'un sınırlarına girdik.

Bina biraz Fransız şatosuna benziyordu. Eski taşlar, belki kumtaşı? Arduaz çatı, büyük pencereler.

“Güzelmiş.” Valeye anahtarları atarken göz kırptım. Sonra bir arabayı başımla gösterdim. Tanıdık geliyordu. “Bu babanın arabasına benziyor.”

Siyah Quattroporte GTS GranSport’a baktı. “HP1977?” Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyordu. “Bu onun arabası.”

Biraz kaşlarımı çattım.

“Biliyor musun? Birkaç ay önce yaklaşan bir iş gezisi için sessiz bir otel tavsiyesi istedi. Sanırım Post Malone için.”

“Baban Post Malone ile içeride mi?” Gözlerimi kırpıştırıp kapıya doğru başımı salladım. “Gidip onları bulalım.”

Burada bir saniye durup şunu söylemek istiyorum: Parks ile çok farklı çocukluk deneyimleri yaşamıştık.

Annem çok iyi bir anneydi. Beş çocukluydu ve Katolik değildi.

Çocukları sevdiği için beş çocuğu vardı. Bizi yatılı okula gönderdiğinde ağlamıştı ama bizimki gibi aileler bunu yapıyordu. Babamla ise biraz daha karmaşık bir ilişkimiz vardı. Sanırım hayatımı boşa harcadığımı düşünüyordu ve muhtemelen haklıydı da bilmiyorum ama beni sevmediğini hiç düşünmemiştim. Parks’ın ve Bridget’in çocuklukları bu tuhaf olaylarla doluydu ve tüm olaylar onlara dayatılıyordu.

Sanki anne ve babası çocuk istedikleri için değil de çocuk sahibi olmaları gerektiğini düşündükleri için çocuk yapmış gibiydiler. Onları sevmediklerini de düşünmüyordum. Seviyorlardı. Annelerinin onlar için bir kez savaştığını görmüştüm, sadece bir kez ama önemli bir seferdi. Parks ile ilk yatmaya başladığımızda babam çok kızmıştı, arabasıyla onun evine gidip içeri dalmıştı, ben yatağının altına saklanmıştım, Marsaili bizi korumuş, yalan söylemişti. Parks’ın babası kızına bir şey söylemedi ama o gece beni kenara çekmiş, “Gerekirse seni öldürürüm,” demişti.

Ancak onları kendi hallerine bırakmışlardı. Tek bildikleri kokain satıyor olabileceğiydi. İkisi de perilerle takılıyordu. Doğum günlerini unutmak, Noel’de kızları almadan uzaklara gitmek, birkaç hafta ortalıkta görünmemek, telefonlarına cevap vermemek gibi bir sürü boktan şey yapıyorlardı. Parks’a sorsanız, size belli belirsiz işlevsel bir insan olmasının tek nedeninin (ve güne bağlı olarak, işlevselliğinin farklı dereceleri olduğu konusunda hepimizin hemfikir olabileceğini düşünüyorum) Marsaili sayesinde olduğunu söylerdi.

Lobiye girip resepsiyona doğru yürüdük. Konuşmayı Parks yapıyordu ve ben masanın arkasındaki resepsiyonist serseriyi itme dürtüsüyle savaşıyordum sanki tam burada durmuyormuşum gibi ona bakıyordu ama Magnolia fark etmiyordu. Hiç fark etmiyordu. Londra'da olsaydık ona daha yakın dururdum. Benden uzaklaşmazdı, insanlar bizi görmediğinde asla uzaklaşmazdı.

Bu yüzden sessiz İngiliz kasabalarını seviyorduk. Kimse kim olduğumuzu umursamıyordu ve *The Sun*'da fotoğrafımız çıkmadan beline dokunabiliyordum ve resepsiyonun arkasındaki geri zekâlı, kız arkadaşım ile flört ettiği için gözümü kaçıtırken çenemi başının üstüne yaslayabiliyordum.

“İki çift kişilik yataklı ya da bir kral yataklı süitimiz var. Hangisini tercih edersiniz?”

Resepsiyoniste gözlerimi kısıtım. “Sen ne düşünüyorsun, dostum?” Ağzı gerildi, yazmaya başladı.

Hâlâ odaları topluyorlardı, muhtemelen bir saat daha süreceğini söylediler. Resepsiyonistin zaten yapmayacağımız seksi yapmamızı geciktirmeye çalışan bir tür güç hamlesi olduğundan emindim.

Beklerken bara gittik.

İki elimi de omuzlarına koyup onu kapıdan geçirdim, gülüyor ve gülümsüyordu ve sonra olduğu yerde kaldı.

Bakışlarını barın en arka köşesine kadar takip ettim.

Babası... ve Marsaili?

Kaşlarını çattı. “Bu çok garip.”

Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu çünkü değildi, Parks öyle biri değildi, duyguların iç yüzünü düşünmeye alışık değildi. Hayatı boyunca Marsaili'yi onu hayal kırıklığına uğratmayan tek yetişkin olarak baş tacı etmişti ve ben de onu buradan çıkarmam gerekiyormuş gibi hissediyordum, görmek üzere olduğu şeyi görmesini engellemem gerekiyormuş gibi...

“Gel...” Elini tutup onu geriye doğru çektim. “Odaya bir bakalım.”

“Hayır.” Elini geri çekti. “Burada ne işleri var?”

Bunu sorar sormaz, masanın karşısına geçip yaşlı insanların öpüştüğü o iğrenç şefkatli şekilde, öpüşüklerini görmesiyle cevabını almış oldu.

Ağız açık kaldı.

“Parks...” Bileğinden tuttum. “Hadi.”

Dönüp bana baktı, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu ve başka bir şey, seçemediğim bir şey vardı. Biraz acı gibi ama daha kötüsüydü.

Elini sıktım. “Bence gitmeliyiz.”

“Kesinlikle olmaz.” Başını iki yana salladı, hızla dönüp hemen oraya doğru yürüdü.

“Pekâlâ!” Parks ellerini birbirine vurdu. “Bakın kimler de buradaymış?”

“Kahretsin,” diyen babası, isteksizce ayağa kalktı.

“Magnolia!” Marsaili ayağa fırladı, yüzü bembeyaz oldu.

Parks birkaç saniye ikisine de baktı. “Yani, vay canına.”

“Hayatım-” diye başladı Harley.

Onu susturmak için bir elini kaldırdı. “Yani, gerçekten... vay canına.”

“Magnolia,” diye başladı Marsaili, sanki ona bir şey söyleyecekmişim gibi bana bakmaya başladı. “Açıklayabilirim...”

“Açıklayabilir misin?” Magnolia hoş bir şekilde göz kırptı. “Elbette, devam et.”

Harley başını iki yana salladı ve öne doğru bir adım attı. “Hayatım, dinle...”

Eliyle işaret ederek ona bakıyordu. “Sen, bunu yapıyorsun, buna tamam. Her neyse. Yıllardır rap videolarındaki kızları beceriyorsun.” Babası kızgın bir şekilde başını geri çekti. Oldukça iri bir adamdı, muhtemelen 1.87 boyundaydı. Belki benden yarım santim kadar daha kısaydı. Ama kaya gibi sağlamdı. Gladyatör statüsünde. Onu Dwayne Johnson ile antrenman yaparken ve ona ayak uydururken görmüştüm. Parks ise, 1.72 boylarında, ceylan bacaklı, koca ağızlı ve gözü karaydı; bu adamla bir çatışmadan geri adım atması mümkün değildi.

Bir gün onunla dövüşmek zorunda kalıp kalmayacağımı hep merak etmişimdir. Acaba o gün bugün mü olacaktı?

“Pardon?” diye hırladı babası..

“Ses kabinine girdiğimde Britannia Row’da birlikte olduğun o kızla ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? On üç yaşındaydım.” Başını iki yana salladı. “Bu saçmalığı senden beklerdim Harley ama sen?”

Marsaili'ye baktı. Parks'ımın küçük bir ejderhaya dönüşmesine bayılıyordum. "Yüksek atının üzerinde, geri kalanımıza tepeden bakıyorsun. Onun hakkında kendini beğenmiş bir şekilde konuşuyorsun..." Başparmağıyla beni işaret etti. "Onun hataları ve davranışlarının ne kadar affedilmez olduğunu söylüyorsun. Üstelik tüm bunlar olurken evli babamla mı yatıyorsun?"

Marsaili'nin yüzü düştü. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Magnolia..." Harley aralarına girdi. "Bu kadar yeter."

"Ne zamandır?" Parks onu görmezden gelerek sordu.

Babası ona ters ters bakıyor ve ben yumruklarımı sıkıyordum.

"Altı yıl," dedi Marsaili hızlıca.

Bunun üzerine benim bile şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Altı yıl," diye tekrarladı Magnolia yavaşça.

Aralarındaki havayla ilgili bir şey değişmişti. Şoktan ve belki biraz ihanetten, bilmiyordum. Parks'ın gözlerini izliyordum, tüm tonlarını ve anlattıklarını biliyordum, buradaki en iyi tahminim, bir tür keder mi gösteriyorlardı?

Parks bu duygunun sadece öfke olamayacağı kadar acı çekmiş görünüyordu.

Mars ve Parks birbirlerine bakıyorlardı. Gözleri arasında bir şeyler yaşıyordu, Mars'ınki yalvarıyordu ve Parks'ınki sadece içtendi. Başka tarafa bakamıyorlardı, kilitlenmişlerdi. Keşke söylediklerine kulak verebilseydim çünkü benimle ilgili olabilirmiş gibi hissediyordum.

Magnolia cılızca bir parmağıyla onu hayatı boyunca sevmiş olan kadını işaret ediyordu ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Benimle bir daha asla konuşma," dedi ona.

Sonra elimi tutup beni arabaya geri çekti.

Arabaya binip gittik. Bir süre sessizce yol aldık. Göğsü şişmişti. Gözyaşlarının akacağı an için onu yakından izliyordum. Gözyaşları gelecekti, şimdi ya da sonra, dikkatim onunla yol arasında bölünmüşken tam söyleyemiyordum ama ağlayacak ve ben de daha iyi olmasını sağlayacaktım.

“Seni nereye götürmemi istersin, Parks?” Bana bakıyordu, biraz şaşkındı. Omuz silktilti. “St. Ives’a çok uzak değiliz, değil mi?” Başıyla onayladı. Pencereden dışarı baktı.

Carbis Bay and Spa Hotel’e gittik. Son dakikada bulabildiğim en iyi odayı tuttum, sonra da onu odaya götürdüm. Ayrıldığımızdan beri kaç kez Parks’ın elini tutup onu bir otel odasına götürmeyi düşünmüştüm? Bilmiyordum. Bir milyondan fazla belki.

Ancak yüzü mahvolmuştu. Her yeri öyleydi. Sanırım az önce gözündeki kahramanın ateş dolu bir cehenneme düşmesini izlemişti.

Onu tanıdığımdan beri Mars’ın, Parks’ın kalbinde bambaşka bir yeri vardı. Eskiden beni hiç rahatsız etmezdi çünkü gençken beni de kendisininmişim gibi severdi ama olanlardan sonra, ki şimdi tüm bu olanları düşününce garip geliyordu, belki de hassas noktasına dokunuyordu? Bir aynanın tutulması gibi bir şeydi.

Altı yıl.

İlişki, Parks on beş ya da on altı yaşındayken başlamış olmalıydı ve bu garip bir düşünceydi çünkü Marsaili harika biriydi. Hafta sonları okuldan eve partilerden sarhoş döndüğümüzde bizi alır ve McDonald’s’a götürürdü. Annemle aralarında bizim bilmediğimizi düşündükleri bir anlaşma vardı ama eve sağ salim dönmemiz anlamına geliyorsa soru sorulmazdı. Yani her zaman onlardan birini arardık. Neredeyse her zaman.

Beni Parks’ın yatağından tahta kaşıkla kovalardı, o şeylerle çok feci şaplaqlar atardı, Parks ile şimdi yetişkin olduğumuz için geriye dönüp baktığımızda, çocukken yaptıklarımızın yanımıza kâr kaldığına ina-

namadığımız pek çok şey yapmıştık. Magnolia'nın ailesinin umurunda bile değildi. Biz birlikte olduktan yaklaşık bir ay sonra annesi onu doğum kontrolü için doktora götürmüştü. Kesin olarak bilmiyordum ama Parks'ın planlı bir hamilelik olduğunu sanmıyordum. Yıllar geçtikçe anladığım buydu. Zamanla ortaya çıkmıştı ve önümüzde yapılmaması gereken ama yine de yapılan kötü konuşmalar vardı, bu şekilde duygusal olarak ihmalkârlardı.

Acaba annesi biliyor muydu? Bushka'ya ne olacağını merak ediyordum.

Magnolia'yı yatağa oturttum, bir sandalye çekip karşısına oturdum.

"Neye ihtiyacın var, Parks? Neye ihtiyacın varsa." Sonra uzanıp ellerime dokundu. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, biraz çelişkili? Üzüntü.

"Çok üzgünüm," derken sesi biraz çatladı.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve ne için olduğunu bilmiyordum. "Neden?"

"Hiçbir şey için." Sonra başım iki yana salladı. "Beej?" Ona doğru baktım. "Aşırı doz aldığın o gece var ya? Bunu bilerek yapmadın, değil mi?"

"Ne?" Geri çekildim. "Hayır. Neden bunu? Hayır."

Başıyla onayladı. Çok kırılgan görünüyordu. "Benimle ilgili miydi?"

Tavana bakarken iç çektim. Derin nefesler alıp verdim. "Parks, benim hakkımda seninle ilgili olmayan pek bir şey yok." Bir an için ona baktım, sonra gözlerim tekrar tavana döndü. "Ama kendimi öldürmeye çalışmıyordum, eğer sorduğun buysa."

"Tamam." Başıyla onayladı.

Sonra ellerini gözlerine bastırdı, tekrar başını iki yana salladı ve ayağa kalktı.

"Duş almam gerek."

Ayağa kalktı ve oraya doğru yürümeye başladı, sonra arkasına bakmadan durakladı.

"Geliyor musun?"

Tek kelime etmeden ayağa kalkıp onu takip ettim. *Bundan bir şey çıkarmayın.* Bunu hep yapıyordu. Banyoda tek başına olmayı sevmezdi. Düşünceleriyle yalnız kalmayı sevmezdi. Beyni duştayken susmazdı. Küvetin kenarına oturdum, ellerime bakıyordum; göz ucuyla bakıp soyunmasını izlememek için elimden geleni yapıyordum.

Yine de fark ettirmeden bakıyordum ve o da benim onu izlememi izliyordu. Göz göze geldik ve bana baktı. Belki de beni istiyormuş gibiydi, sonra ağır ağır yutkundu ve duşa girdi.

Kendimi sabitlemek için dizlerimi kavrarken parmak eklemlerim bembeyaz oldu; onu ne kadar çok sevdiğimi ve bu konuda yapabilmeyi dilediğim her şeyi düşünüyordum.

Duşu açtı ve ben bir dakika bekledim. “Bunu çok kötü karşılıyorsun,” dedim ona.

“Peki nasıl karşılamalıyım o zaman?” diye karşılık verdi.

Ayağa kalkıp duşa yaklaştım. “Bilmiyorum.”

“Doğru.” Haklı görünüyordu.

“Düşünmekten kaçındığın şey ne?”

“Efendim?” diye mırıldandı ama beni duyduğunu biliyordum.

Banyo şimdi buharlı, pencereler buğuluydu. Sırtımı yaslardım.

“Sorun ne, Parks?” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Suyun altında duruyordu, su ellerimin olmasını dilediğim gibi üzerinden akıyordu. İç çekti. “Bir keresinde bana bir şey söylemişti.”

“Peki ne oldu?”

Bana baktı, gözleri hüznü ve ağlamaklıydı. “Onu dinledim.”

Magnolia

“Beej nerede?” diye sordu Bridget, içeri girip yatağıma oturmadan önce kapımın çerçevesine yaslandı. Onun için hazırladığım kıyafetlerden birini giydiğini görünce sevinçten çılgılık atmamak için tepkimi kontrol etmem gerekti. Çizgili, tiftik hırka ile şerit desenli eşofman altı (ikisi de *Marni*’den), *Isabela Marant*’ın logo baskılı parmak arası terlikleriyle kombinlemişti. Her gece ona ertesi gün için kıyafet seçenekleri hazırlıyordum, değeri bilinmeyen bir işti ama birinin bunu yapması gerekiyordu yoksa *Proenza Schouler*’in özel üretimi olmayan *Birkenstock*’ları giyen bir kız kardeşim olurdu.

Chelsea Garden Globe Trotter bavuluma bir bikini daha atarken, “Beej nerede?” diye sordu.

“Angler.” Ona bakıyordum. “Ailesinin yıldönümü yemeği var.”

“Sen gitmedin mi?” Kaşlarını çatı.

Ona bir bakış attım. “Gitmediğim açık değil mi? Ayrıca...” Omuz silktim. “Lil bütün geceyi üzülerek geçirirdi. Yemeklerini mahvetmiş olurdum.”

Lily Ballentine geçtiğimiz gün itibariyle resmen hayatımdaki bir numaralı yetişkin konumuna yükselmişti.

Bunu bir karta, “Üzgünüm, Hamish. Sen ikincisin,” yazarak BJ ile onlarla birlikte olmam gereken akşam yemeğine göndermiştim. Beni zorla götürmeye çalışmış hatta kendisi de evde kalma konusunda ısrar etmişti. “Neye ihtiyacın varsa, Parks.” Bana söylediği buydu. Bana hep bunu söylerdi.

“Bence bu iyi bir fikir,” dedi bana.

Omzumun üzerinden baktım. “Ne?”

“Bu...” Topladığım çantayı başıyla işaret etti. “Uzaklaşıyor olman.” Arkamı döndüm. “Nereye gidiyorsun?”

“Monemvasia’ya.”

“Kimle?” Ucu açık bir soruydu.

Ona bakıyordum ve cevap vermek istemiyordum çünkü kiminle olduğunu biliyordu, cevap vermek yerine gözlerimi kıstım. “Biliyor muydun?”

Derin bir nefes aldı. “Şüphelenmiştim...”

“Bana söylemedin!” Gözlerimi kırıştırdım, dehşete kapılmışım.

“Hayır, biliyorum.” İç geçirdi. “Bunu pek iyi karşılamayacağınıza dair içimde garip bir his vardı.”

Biraz önce katladığım *Miu Miu*’nun gül desenli bluzunun üstünden ona bakıyordum çünkü gerçekten dikkatimi vermiyordum. “Sence annem biliyor mu?”

“Sanırım annem boşanmayı beklediği için, son bir yıldır seksi bir Fransız erkekle çıkıyor.”

“Lanet olsun!” diye homurdandım. “Ne zamandan beri aldatma konusunda bu kadar rahatız?”

Yüzü yumuşadı. “Değiliz, Magnolia. Sadece... bu farklı. Birbirlerini gerçekten sevdiklerini hiç sanmıyorum.”

“O zaman neden evlendiler?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Dudakları biraz büzüldü ve dikkatle beni işaret etti. Gözlerimi devirdim çünkü bu doğru olamazdı. Elton bana söylerdi.

Kapım çalındı ve kim olduğunu görmek için dönmedim, kapıyı çalışından kim olduğunu anlamıştım.

Sadece işaret parmağının boğumunu kullanarak arka arkaya iki kez hafifçe çaldı ve içeri girmek için asla izin beklemedi. “Seninle bir dakika konuşabilir miyiz, Magnolia?” diye sordu Marsaili.

Ona boş gözlerle bakıyordum. “Hayır.”

Valentino’dan kravat yakalı, puantiyeli, ipek krep midi elbise giymişti ve daha önce hiç *Valentino* elbise giymezdi; daha önce *Valentino* elbiseleri umurunda değildi, şimdi neden umurundaydı ki?

“Magnolia, bak-”

“Sana bir daha benimle konuşma demiştin,” diye kestim onu.

Yüzünde biraz eğlenmiş bir ifade belirdi ve bu yüzden ondan nefret ettim. “Sen de bu saçma talebi dinleyeceğimi mi sanıyordun?” Küstahlığı karşısında gözlerimi devirdim.

Son zamanlarda babamla kırıştırdıklarından bu kadar burnunun büyümüş olmasına şaşmamalıydı.

“Dinle, Magnolia,” diye yeniden başladı, bana doğru yürüdü. *Gianvito Rossi*’den aldığı siyah *Gilda 60*, süet ayakkabılarının çıkardığı tıkırtılar beni daha da sinirlendirdi. “Bu, baban ve benimle ilgili olmaktan giderek uzaklaşıyor, her nasılsa artan bir şekilde seninle ilgili gibi görünüyor.”

“Her nasılsa mı?” diye tekrarladım gözlerimi kırpıştırarak. “Her nasılsa?”

Sakin bir nefes aldı, sanırım kendini dizginliyordu ki bu onun için akıllıca bir hareketti çünkü bir tsunami vurmadan hemen önce olduğu gibi, su mantığının kıyısından geri çekilmiş gibi hissediyordum.

“Yirmi yaşındayken BJ ile tekrar birlikte olacağımızı biliyordun, bunu her şeyden çok istediğimi biliyordun ve bunu bildiğin halde bana onun aldatan ve kötü biri olduğunu, bir daha ona güvenilemeyeceğini söyledin ve...”

Başını iki yana sallayarak bunu reddetti. “Biraz tavsiye aldıktan sonra kendi başına verdiği kararlardan beni sorumlu tutma...”

“Tek başıma mı?” Göz kırpıyordum. “Tavsiye mi?” İnançsızlıkla küçük bir nefes aldım. “Dünyada en çok güvendiğim insandan iki yüz-lü, saçma, manipülatif tavsiyeler, sevdiğim çocuğun beni sadece inciteceğini, beni bir kez aldattığı için yapabileceğinin bundan ibaret olduğunu söyleyen ve tüm bunlar olurken babamla bir ilişki yaşadığını...”

“Magnolia...”

“Neredeyse ölüyordu,” dedim sessizce. Bunu söylemek istemesem de ağzımdan kaçmıştı çünkü bunun onun hatası olduğunu düşünüyordum. Ne olduğunu bilmesem de bu onun hatasıydı. O ve onun bok-tan tavsiyeleri bana asla onunla olamayacağımı ve onunla olmak da istememem gerektiğini hissettirmişti. Bu yüzden birdenbire, tamamen birdenbire Reid ile çıkmaya başlamıştım ve BJ o kadar gafil avlanmıştı ki o boku yedi... *eh, ne olduğunu biliyorsunuz... o bilmiyor ama siz biliyorsunuz.*

Marsaili’nin yüzü düştü. “Ne?”

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadım.

“Magnolia...”

“Çık dışarı.”

Tom’un durduğu kapı aralığını işaret ettim. Endişeyle kapıyı çaldı,

beni dikkatle izliyordu. Marsaili telaşla uzaklaşırken ağlamaklıydı. Tom kenara çekilip Marsaili'nin geçmesine izin verdi, sonra gözlerini bana çevirdi.

“Haberleri yeni duydum.”

“Haberleri mi?” diye tekrarladı Bridget. “Yayıldı o zaman?”

Tom bana doğru yürüdü. “İyi misin?”

Yüzü çok ciddiye, keşke Bridget burada olmasaydı diye düşündüm çünkü muhtemelen bana sarılmadığı ya da beni öpmediği, bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturarak süper bir İngiliz gibi davrandığı belli oluyordu.

“Sanırım,” diye omuz silktim.

“Ne zaman öğrendin?”

“Dün,” dedim ona.

“Aramadın,” derken sesinin şaşırması gibi çıkıp çıkmadığını merak ettim.

Bridget'e göz ucuyla baktım, gitmesini umuyordum ama gitmiyordu.

Dudaklarımı büzdüm. “BJ ile birlikteydim.”

Bir kez başıyla onayladı. “Tabii ki onunlaydın.”

En son nerede kaldığımızı, ölen kardeşinin karısına âşık olduğunu falan düşününce bu bana tuhaf bir yanıt gibi geldi.

Yatağımın üzerindeki yarısu dolu valizi başıyla işaret etti. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Hı hı.” Başımla onayladım. “Bir süreliğine buradan uzaklaşmayı düşünüyorum. Basının biraz sakinleşmesini bekleyeceğim? Fırtınanın dinmesini...”

Başıyla onayladı. “Bu sefer davetli miyim?”

Bir an şaşırdım. “Tabii ki?”

Tom önce Bridge'e, sonra bana baktı. “BJ geliyor mu?”

Bridget sanki tenis maçı izliyormuş gibi Tom'dan bana döndü.

“Eee...” Saçlarımın bir kısmını kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

“Bu onun fikri.”

Tom'un yüzü tuhaflaştı, eğlenmekle sinirlenmiş arasındaydı.

“Tabii ki onun fikriydi.”

Oséree'nin renk desenli, streç-lurex bikinisini çantama atarken ona bakıyordum. “İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin.”

Yüzü yine kıpırdandı. “Gelmememi mi tercih ederdin?”

“Hayır.” Planladığımdan daha hızlı bir şekilde söyledim.

“Hayır, yani gelmemi istemiyor musun?” diye sorarak açıklığa kavuşturmak istedi.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “İstiyorum.”

Bridget bir ona bir bana bakıyordu, başını yana eğmiş, büyülenmiş gibiydi. “Vay be.”

Ona bakıp gözlerimi devirdim.

“Gus’ı da çağıracağım,” dedi Tom. “Bizim uçakla gideriz. Ben kullanırım.”

Ben tam pilot olan sahte bir erkek arkadaşına sahip olmanın harikaları üzerine derinlemesine düşünmeye başlamak üzereyken bir şey oldu ve oldukça hızlı bir şekilde oldu, bir tür yüksek ses, bir tür çarpışma Harley Parks’ın adımı daha önce hiç hırlamadığı gibi hırladığını duydum ve sonra babam odama girip Tom’u itti. Gözleri vahşiydi, kulağında bir telefon vardı, diğeri eliyle tehditkâr bir şekilde beni işaret ediyordu.

“Sen mi sızdırdın?” diye kükrerken tepemde dikiliyordu. “Sen mi sızdırdın?” Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, yüzüm hiç değişmiyordu ama içten içe biraz korkuyordum çünkü onu hiç böyle görmemiştim. “Bu haltı sen mi yedin?” diye daha yüksek sesle bağırdı. “Haltı” kelimesini söyleyiş şeklinden hoşlanmamıştım. Korkunç derecede öfkeliydi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim sakince.

Burun delikleri büyüdü ve başını iki yana salladı. “Evet, biliyorsun.”

Miu Miu’dan aldığım kristal süslemeli, puantiyeli, ipek jakarlı mini elbisemin eteğini düzelttim ve babama zoraki bir şekilde gülümsedim.

“Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum.”

“Bütün haberlerde bu var,” diye homurdandı.

“Sadakatsizliğini mi kastediyorsun?” diye sordum tatlı bir şekilde. Cevap vermedi ama dişlerini sıkıyordu. “Ah canım.” Nazikçe omuz silktim. Babam bana doğru yaklaştı, çenesi gergin, yumruğu sıkılıydı.

“Yemin ederim, Magnolia, eğer sızdırdıysan...”

“Ne yapacaksın?” dedi Tom, aramıza girip babamı biraz geriye itti. Dürüst olmak gerekirse babam oldukça iri bir adamdı ama Tom daha iriydi. Gözleri sert, çenesi dik ve yüzü hafife alınacak bir yüz

değildi. “Cümleleri bitir,” diye meydan okuyan Tom, babama ters ters bakıyordu.

Bu cümlelerin sonu ne olurdu bilmiyordum. Babam beni daha önce hiç tehdit etmemişti, daha önce hiç bu kadar sinirlenmemişti, daha önce beni öldürmek şöyle dursun, vurmak ister gibi bile bakmamıştı. Instagram videosunun arka planına yanlışlıkla bir Kendrick Lamar şarkısı sızdırdığım zaman bile.

“Kimin evinde olduğunun farkında mısın?” diye sordu babam dikleşerek.

“Farkındayım, evet.” Tom soğukkanlılıkla başını iki yana salladı. “Sanırım seninle her yerde teke tek mücadele edebilirim.”

“Pekâlâ şampiyon,” diye hırladı Harley ve kaba bir şekilde gülümse-di. “Denemek ister misin?”

“Pek sayılmaz.” Tom başını iki yana salladı ve kollarını sıvamaya başladı. “Ama deneyeceğim.”

“Tamam.” Harley sırtıyordu ve kendi babam yüzünden böyle gergin hissetmem pek olası bir durum değildi. “Bir England’ın kanını akıtmaktan çekinmem.” Babam, Tom’u geriye ve bana doğru itirdi. Bu biraz domino etkisi yarattı. Tom üzerime düştü, ben komodininin üzerine düştüm, lambam yere düştü.

Babam hayalet görmüş gibi, Tom birini öldürecekmiş gibi görünüyordu. Ve elim kanıyordu ama sadece biraz. Derin değildi.

“Magnolia,” diyen babamın sesi birdenbire oldukça farklı çıkmıştı. “Canım, ben-”

Tom, Harley’i saldırgan bir şekilde itti. “Bir adım daha at, sana meydan okuyorum,” diyerek beni yerden kaldırdı.

“Burada neler oluyor?” Marsaili koşarak içeri girdi.

Bridget elim için bir peçete getirdi.

Tom başıyla bavulumu işaret etti. “Hazır mı?”

Biraz sersemlemiş bir halde başımla onayladım.

Kız kardeşim düşen komodininin pasaportumu bana uzattı, sonra da yanağıma bir öpücük kondurdu. Tom bavulumu kaptı, yirmi beş kilodan fazla olmasına rağmen bir kâğıt tabak gibi yatağımdan kaldırdı, diğer eliyle sağlam elimi tutarak beni kapıya doğru götürdü.

Arabasına bindik. Koyu gri, SVAutobiography Range Rover. Bir

eliyle direksiyonu oldukça sıkı kavradı; diğer eliyle de işaret parmağını düşünmeden kemiriyordu. Tom bana baktı. “Daha önce de böyle davrandı mı?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Hiç olmadı.” Sürmeye devam etti. “Nereye gidiyoruz?”

Birkaç saniye yolu izledi. Yüzü gergin görünüyordu. Eğer bir *Mac-Book* olsaydı, yüzünde ölümün dönen gökkuşağı olurdu.

“BJ nerede?” Bana doğru baktı.

“Ailesinin yıldönümünü kutlamasında.”

“Nerede?” diye sordu tekrar bastırarak.

Biraz kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. “Angler.”

Bir kez başıyla onayladı. “Angler’a gidiyoruz.”

20:32

Tom England

Şu an sana doğru geliyoruz.

Ne?

Niye?

Her şey yolunda mı?

Harley ile büyük bir kavgaya
Kötü

Kahretsin. Tamam.

O iyi mi?

Angler, değil mi?

Evet. South Place Hotel.

Onlar gelmeden önce dışarıda beklemeye başlamıştım. Her neyse, bütün bunlardan dolayı biraz midem ağzımdaydı. Kavgı etmişti ve ben orada değildim. Olmalıydım. Tom'un orada olmasına sevinmiştim, bir bakıma. Ancak bu bile bana kendimi kötü hissettiriyordu. Ben orada değilken o neden oradaydı? Onu daha birkaç saat önce bırakmıştım ve o çoktandır oradaydı.

Arabası yanaştı. Bentley değil.

Rolls değil, Lambo değil, Porsche değil. Bu bir Range Rover'dı ve bu kadar gösterişsiz olması beni rahatsız ediyordu. Gri bir SVAutobiography, yani 140.000 sterlinlik bir araba ama 35.000 sterlinlik bir arabayla hemen hemen aynı görünüyordu. Normal bir arabanın dört katı fiyatına normal görünümlü bir araba almak, ne büyük bir mütevazılık.

Parks yolcu kapısını açıp dışarı fırladı ve doğruca kollarıma atladı. Ona sıkıca sarıldım, yüzü göğsümde, ellerim saçlarında, ağzımı başının tepesine doğru bastırıyordum. Tom England arabasının yanında durarak kaşlarını çatmış bizi izliyordu. Onun için üzölüyordum; keşke ona yanlış bir şey yapmadığını, bunun onun hatası olmadığını, sadece böyle olduğumuzu söyleyebilseydim.

Onu bana neden getirdiğini bilmiyordum.

Sonra kanı fark ettim. "Lanet olsun, ne oldu?" Elini tuttum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey, sadece bir kesik."

"Ne oldu?" Ondan Tom'a döndüm, daha yüksek sesle ve daha net sordum. "Bunu baban mı yaptı?" Elini inceliyordum, birkaç banttan fazlasına ihtiyacı yoktu, yine de bırakmadım.

"Kazaydı," derken gözleri kasvetli ve perişandı. Aptalca bir şey yapmayacağım anlamına gelse bana yalan söylerdi, bu yüzden Tom'a döndüm. Kaşlarımı çatarak ağzımı açmadan soruyordum. Başıyla onaylayıp bize doğru yürüdü ve dürüst olmak gerekirse? Sikerler onu da. Bu kadar soğukkanlı, bu kadar düzgün olduğu, kız arkadaşını orta dereceli

bir krizin ortasında eski erkek arkadaşına getirdiği ve Parks'ın yüzü şu anda olduğu gibi göğsüme gömüldüğünde bile güvensiz bir pislik gibi davranmadığı için.

“Ee, ne oldu, dostum?” diye sordum başımı iki sallayarak.

“Babası bağırarak içeri girdi.” Bana bir bakış attı. “Gerçekten bağırıyordu.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

Tom biraz yüzünü buruşturarak omuz silkti. “Haberlerde çıkmış.”

Geri çekilip kollarımdaki kıza baktım. “Sen miydin?” Hiçbir şey söylemedi ama bana Bambi bakışları attı... Demek oydu. Hah. Küçüm-senen bir Magnolia Parks kadar öfkeli bir şey yoktu. Çenesini dürttüm. “Benim kızım.”

Tom kıpırdandı. “İyi misin?” Ona başımı sallayarak sordum.

Umursamaz bir tavırla omuz silkti. “İyiyim, evet, sadece biraz itişip kakıştık.”

Başımla onaylayıp tekrar Parks'a döndüm. “Sana ne dedi?”

Tom başını hafifçe iki yana salladı. “Onu biraz tehdit etti.”

“Olamaz!” Tom'dan Parks'a dönerek gülümsedim. “Harley mi yaptı?” Tom başıyla onayladı. “Lanet olsun?” Kaşlarımı çattım. “Siktir, gidiyor olmamıza sevindim...”

Geri çekilip bana baktı. “Konusu açılmışken...” Bana hızlıca gülümsedi. “Tom da geliyor.”

“Ah...” Sonuna bir gülümseme ekledim ve yemin ederim Tom'un ağzının seğirdiğini gördüm, eğleniyordu. “Harika. Bu... evet. Harika.”

“Benim uçağım la gidebiliriz,” diye teklif etti.

Omuz silktim. “Benim uçağım var, onun da uçağı var. Hepimizin uçağı var...”

“Evet.” Parks bana bir bakış attı. “Ancak bizi oraya götürecek ehliyet bir tek onda var.”

“Tamam, o zaman.” Kayıtsızca başımla onayladım, pilot okuluna gitmediğim o lanet güne lanet ettim.

İsteseydim pilot olabilirdim.

Tom arabasına doğru geri çekildi.

“Yarın öğleden sonra uçağınız,” dedi bize, kendini beğenmiş herif. “Farnborough.” Beni işaret etti ve daha önce kimsenin bana söylemediği kadar nefret ettiğim bir şey söyledi. “Ona iyi bak.”

Magnolia

Londra'dan Yunanistan'ın Peloponnese bölgesinin doğu kıyısındaki bu küçük ada kasabası Monemvasia'ya uçuş dört saatten biraz az sürdü. Ana adaya sadece küçük bir geçitle bağlıydı, bu yüzden orada bir havaalanı yoktu ve genellikle Atina'dan arabayla altı saat sürüyordu ama olaylar korkunç derecede uygun bir şekilde gelişmişti, Tom England bir pilottu, bu yüzden neden onunla daha önce çıkmaya başlamadığımı bilmiyordum. Bekle, evet biliyordum. İki harf, olağanüstü bir ağız, dün gece yatağında kaldığım, bütün sabah boynunun kıvrımında ağladığım...

Tom'un beni ona bırakmasının Beej'i biraz şaşırttığını söyleyebilirdim. Dürüst olmak gerekirse beni de biraz şaşırtmıştı. Tom çok sakindi, beni savunmak için çok hızlıydı, babama karşı çok cesurdu ve daha iyi olacağını düşündüğünden beni BJ'e bırakma konusunda çok rahattı.

Bunu kim yapardı ki?

Onu herhangi bir nedenle Clara'ya götürmek için kafamın dumanlı olması gerekirdi, o sadece benim siperimdi. Sanırım hepsi buydu. Fırtına dininceye ve dışarı çıkmak güvenli oluncaya kadar birbirimizin saklanma yeriydik. Muhtemelen Tom ile geçirdiğim zaman sona eriyor, diye düşünüyordum ama bunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Artık birbirimizin hayatında olmama düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Sanırım tüm bu rol yapma sürecinde biraz yakınlaşmıştık.

Sanırım benim için... BJ fırtınası geçiyordu. Tabii bir fırtına oluyorsa. Belki de daha çok, haber setinde tesadüfen bulunan sarhoş bir kişinin, tamamen korkunç bir ölüm musonu için ikna edici ancak gerçekte yanlış bir hava tahmini yapmaya devam etmesi gibiydi. Bu yüzden saklanmış, saklanmış, saklanmış ve fırtınanın geçmesini beklemiştik ama aslında fırtına yoktu.

Belki de BJ ile fırtına yoktu.

Belki de şimdiye kadar beni incittiği tüm yollar onu incittiğim içindi ve belki şimdi ona güvenebileceğim için farklı olacaktı? Hepimiz

Kinsterna'nın lobisinde duruyorduk. Aslında en sevdiğim otellerden biriydi. Bir tepeden denize doğru inen, restore edilmiş bir Bizans köşküydü. Buraya daha önce kız kardeşimle gelmiştim. Bu yüzden BJ burayı seçmişti geçen sefer benimle gelmek istemişti ama sanırım Taura ile falan yatmıştı, ben de onun yerine Bridget'i getirmiştım. Eğlenceli bir ekipti. Ben, Beej, Tom, Paili, Henry, Gus, Perry ve Christian. Bir iş meselesi yüzünden Jonah yoktu; umarım yasal bir şeydi ama insan yine de emin olamıyordu.

"Sekiz oda istiyoruz," dedi Beej danışmadaki kadına, elleri *Bassike Karamatsu* batik eşofmanının ceplerindeydi.

"Aslında sadece yedi, dostum," diye seslendi Tom.

"Ah," dedi BJ ve yüzünü bize döndü, sonra bana baktı. "Pails ile mi kalacaksın?"

"Şey..." Tom'a bakıyordum, sonra başımı iki yana salladım.

"Ah." BJ göz kırptırıyordu. "Aynı odada mı kalacaksınız? İkiniz?" Dudaklarımı birbirine bastırdım. Christian olanlar izlerken muhtemelen biraz fazla eğleniyordu.

"Tamam," dedi ve başıyla onayladı. Birkaç defa başıyla onayladı. "Tabii ki öyle olacak, siz erkek arkadaş ve," BJ'in gözleri benimkilere takıldı. "Kız arkadaşsınız." Başıyla onaylamaya devam ediyordu. "İki çift?"

Tom biraz memnun görünüyordu. "Bir kral iyi."

BJ'in çenesi gerildi. "Bir kral, tamam." Başıyla onayladı. "Evet. Tabii ki öyle. Büyük yatak... çok fazla... alan."

"Ah, lanet olsun." Henry onu iterek yoldan çekti ve kadınla konuşmayı devraldı. "Yedi oda lütfen. Belki onunkine de biraz *Xanax* koyarsınız?"

Tom bavullarımızı ayarlamaya giderken BJ yanımda durup beni dikkatle izliyordu.

"Onunla yattın mı?" diye sorarken gözleri kısılmıştı. Kaşlarımı çatarken başımı iki yana salladım. "Uyumaktan mı yoksa seksten mi bahsediyorsun?" diye açıklığa kavuşturdu ki muhtemelen gezegendeki başka hiç kimsenin açıklığa kavuşturmaya ihtiyacı yoktu ama bizim vardı.

Ona hafifçe omuz silktim. "İkisi de."

Düşünerek başıyla onayladı. "Ama sen ve o olacaksınız. Bir yatakta. Bir odada. Tek başınıza. Birlikte."

“BJ,” diye araya girdim.

Beni görmezden geldi. “Ben de... farklı bir odada olacağım. Bir yatakta. Ama sen, onun yatağında mı olacaksın?”

Gözleri benimkilere kilitlendi, garip ve gergin görünüyorlardı.

Bir kez başımla onayladım, dikkatlice. “Sanırım öyle.”

“Tamam.” Başıyla onayladı. “Evet, bu...” Tekrar başıyla onayladı. “Tamam.”

Ağzımı iyice sıktım. “Tamam.”

“Oda hazır,” diye seslendi Tom.

Ona bakıp başımla onayladım. “Geliyorum.” BJ’e dönüp baktım, yüreği ağzındaydı, onu daha iyi hissettirmek, düzeltmek, her şeyi unutturmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sanırım ona her şeyin bir oyun olduğunu söyleyebilirdim ama bugün BJ ve ben Farnborough Havaalanı’na vardığımızda Tom yanıma gelmiş, elini yüzüme koymuş ve beni öpmüştü, merak etmeye başlamıştım... Ne kadarı numaraydı?

Birkaç metre uzaklaştıktan sonra durdum ve arkamı döndüm. Beej beni izliyordu, gözleri benden başka kimsenin görmesini istemeyeceği kadar yuvarlak ve ağırdı. Tom da beni izliyordu ama pek umursamıyordum.

“Yarın bir şeyler yapmak ister misin?” diye seslendim BJ’e.

Beej birkaç kez göz kırptı. “Ne?” Ona doğru yürüdüm. Aramızda bir adım vardı, sanırım.

“Yarın bir şeyler yapmak ister misin? Benimle.” Durdum. “Sadece ben.”

BJ beni geçip Tom’a döndü, sonra tekrar bana. “Peki ya England?”

Başımı iki yana salladım. “Sen England için endişelenme.”

“Tamam.” Bir kez başıyla onayladı. Biraz gülümsedi. “Ne yapacağız?”

“Ah, hadi oradan.” Gözlerimi devirdim, az önce ona çıkma teklif ettiğim ve onun da bunu benim ayarlayacağımı varsayma cüretini gösterdiği için biraz öfkeliydim. “Her şeyi ben mi yapmak zorundayım? Kendin planla.” Ben uzaklaşırken gülüyordu.

Tom beni bekliyordu.

“İyi misin?” diye sordu sıcak bir gülümsemeyle. Başımla onayladım. “O iyi mi?”

Ona bakarken ağızım seğirdi. “Muhtemelen daha iyi olabilirdi.”

Tom bir kahkaha attı. “Zavallı serseri.”

“Yarın bütün günü onunla geçireceğim, sorun olur mu?” Bir anlığına orada gördüğüm şeyi merak ettim, çok küçük, neredeyse fark edilmeyen ama sanırım yüzünde bir kuskançlık rüzgârı esiyordu. Bir saniye oradaydı, bir saniye sonra yoktu.

Sonra Tom kayıtsızca omuz silkti. “Elbette sorun değil. Sormana bile gerek yok.” Başım la onayladım, ona hem samimiyetsiz hem de zoraki bir şekilde güldüm. “Senin için ne olduğumu biliyorum,” diye ekledi sonradan.

Duraksadım ve ona bakıyordum. “Ben de senin için ne olduğumu.”

Bir kez başıyla onayladı. “Doğru.”

Ben de başım la onayladım. “Doğru.”

Tom, bir süre beni izledikten sonra, “Sonlandırıyoruz, değil mi?” diye sordu.

“Sanırım.” Çekimserdim çünkü nedense kendimi buna tam olarak hazır hissetmiyordum. Muhtemelen yine yalnız kalmaktan korkuyordum. “Bilmiyorum.”

Tom’un yüzünü seçmekte zorlanıyordum, yüzündeki duyguları okuyamıyordum ve bu durum çok sinir bozucuydu. BJ ve Christian dışında daha önce görüştüğüm erkeklerin duygularını anlamayı hiç umursamamıştım. Onları nasıl okuyacağımı biliyordum çünkü onları hep tanıyordum ama umutsuzca okumak istediğim, zihnini ve benim hakkımdaki gizli düşüncelerini anlamak ve duymak için ölebileceğim Tom’du. O benim için, İspanyolca altyazılı *County Kerry*’den geliyor-muş gibi konuşuyordu.

Sanırım sinirlenmişti. Kaşlarının şu anki haline bakarak en iyi tahminim buydu.

“Bu konuda emin olmadığın şey ne? Onunla tekrar bir araya geleceksin.”

“Öyle mi?” Göz kırıştıırıyordum.

Kaşları çatıldı. “Öyle değil mi?”

“Ben...” Omuz silktim.

“İstediğin bu,” dedi bana.

Başım la onayladım. “Sanırım.”

Tekrar başıyla onayladı. “Doğru.”

Ben de başım la onayladım. “Doğru.”

Gerçi her şeyin doğru olduğundan emin değildim.

Bana çıkma teklif etti. Sanırım. Değil mi? Tom'un önünde. Gerçekten, England tek oda, tek yatak dediğinde kafayı yiyeceğimi sanmıştım ama sonra bana çıkma teklifi mi etmişti?

Öğleden sonrayı Henry ile planlayarak geçirmiştim.

"Bu destanın sona ermesi için hazırım," diyerek kişisel yatırımının seviyesini açıkladı ama aslında sadece bizi sevdiğini düşünüyordum. Beni seviyor, onu seviyor, ailemin geri kalanı gibi bizi de seviyordu. Onunlayken daha az berbat durumdaydım. Ayaklarım yere daha sıkı basıyordu. Garip, biliyorum çünkü o lanet olası Commonwealth'teki en az akli başında insandı ama bana bir şey yapıyordu, ne olduğunu bilmiyordum.

Alt kattaki restorana indik, kaliteli bir restorandı. Dürüst olmak gerekirse bir şeyler atıştırmak için ben dışarı çıkmayı tercih ediyordum ama Parks otel restoranlarını seviyordu ve tatillerde çok otoriter bir tavır takınıyordu.

Kendi kendini görevlendiren Etkinlik Lideri, kendi kendini görevlendiren Mutfak Lideri (onun sözleriydi bunlar, benim değil) ve genel olarak Tatillerin Yüce Lord İmparatoriçesi (benim değil onun sözüydü).

Hen ile geldiğimizde Tom ile çoktan aşağıya inmişti. Masalar yuvarlaktı. Onun diğer tarafına oturdum ve sadece benim gözlerim görün diye aldığım *Dolce & Gabbana bralet*'inden açıkta kalan karnına bakmamak için elimden geleni yaptım. Partinin geri kalanı sallana sallana içeri giriyordu, Lorcs en son oturan kişi oldu çünkü her şeye geç kalıyordu fakat özellikle giriş yapmak istediği şeylere geç kalıyordu, mesela Gus Waterhouse'a. Kendisi hastaydı bu arada. Bütün gece onun hikâyelerini dinlemiştik. Komik ve saçmaydılar ama yaptığı işi seviyordu. Parks'ın babası hepsinden deliydi ve geçen gün olanlar için hâlâ onu öldürmek istiyordum; yine de onunla ilgili hikâyeler çok komikti.

"Babanla ilgili olanlara inanamıyorum, Parks," dedi Gus sonunda.

"Gerçekten mi?" Gözlerini kırptı. "İnanamıyor musun?" Ona bir

bakış attı. “Hani bir keresinde birlikte öğle yemeğine çıkmıştık ve o bir ‘toplantı’ için stüdyoda kalmıştı ve geri döndüğümüzde çok kötü bir aktris binadan ruju bulaşmış bir şekilde çıkıyordu?”

“Hayır,” diye başını iki yana salladı. “Buna inanabilirim ama dadı ile herkesin içinde yakalanacak kadar aleni olduğuna inanamıyorum.”

Başımı iki yana salladım, söylediklerini tartıyordum. “Yakalanmak mı? İntikamcı kızı tarafından ihbar edildi? Söylemesi zor.”

Parks bana bir bakış attı.

Tom, Parks’a bakıyordu. “Neden bir dadın var?”

Magnolia ona şaşkın şaşkın bakıyordu. “Efendim?”

Omuz silkti. “Demek istediğim, yirmi üç yaşındasın.”

Helal olsun, Tom. Kesinlikle yerinde bir soruydu. Yıllar boyunca ben de milyonlarca kez merak etmiştim. Biz çoğu zaman yatılı okuldayken Parks’ın neden bir dadıya ihtiyacı vardı? Parks ortaokulu bitirdiğinde ve Bridget yatılı okuldayken neden bir dadıya ihtiyaçları vardı? Dadı yemek pişirmez, temizlik yapmaz ya da aklımıza gelebilecek hiçbir ev işini yapmazken Parks’ın neden bir dadıya ihtiyacı vardı ki? Geriye dönüp bakıldığında, aslında oldukça az sayıda işin yapıldığı sonucuna varılabiliirdi ama bu noktada bunların evdeki değeri tartışmaya açıktı.

“Eee... ben yirmi iki yaşındayım,” diye düzeltti ve bir an için rahatladığımı hissettim çünkü kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorsa ondan o kadar hoşlanıyor olamazdı. “Ama evet, bu çok güçlü bir soru, Tommy. Neden bir dadım var?”

“Yani sanırım artık bunun cevabını biliyoruz.” Henry yüzünü buruşturdu. “Yine de karmakarışık.”

“Ah, hadi ama.” Perry gözlerini devirdi. “Kate Winslet’e benziyor. Şok edici bir şey değil, yani kadın bir bok giyemiyor fakat yıllarca Jonah’ın şaplak bankasında kilitli kaldı.”

Parks’ın yüzü düştü, Jonah burada olmadığına çok sevinirdi çünkü Lorcs’un az önce söyledikleri tamamen doğrudu ve Jo şimdi bunun için ölebilirdi.

Paili kollarını göğsünde kavuşturup eğildi. “Hatırlıyor musun, yaklaşık bir yıl önce annen için bir etkinlikteydik ve tuvalete kaçmıştık, Marsaili engelli odasından çıkmıştı ve yüzü gözü kızarmıştı.”

“Aman Tanrım!” Parks irkildi.

“Ve sen, ‘Orgazm olmuş gibi görünüyor,’ demiştin o sırada annen babanın nerede olduğunu sormak için etrafta dolanıyordu. Bahse gireyim tuvalette sevişiyorlardı.”

Bir kahkaha attım.

Henry bana bir bakış fırlattı. “Sen hiç konuşma... engelli tuvaletlerinde o kadar çok orgazm oldun ki.”

“Hey,” diye alay ettim. “Sadece engelli tuvaletlerinde değil, tüm tuvaletlerde, ayırım yapmam.” Tom güldü, Parks’ın gözünü yakalamaya çalıştım, bunun onu çok fazla üzmediğinden emin olmak istiyordum ama bulmama izin vermedi.

Perry şarap kadehini kaldırdı. “Daha önce hiç toplum içinde orgazm olmadım.” Sonra masadaki tüm erkekler içti. Ben, Tom, Henry, Christian, Lorcs ve Gus.

Christian gülüp çenesini bana doğru salladı. “O bardağın hepsini içsen iyi olur, dostum.”

Onu görmezden geldim, Parks’ı tekrar kazanmaya çalışıyordum.

“Ve sen,” dedi Christian, masanın diğer tarafından Parks’a bakarak. “Sen de bir yudum almalıydın.”

Gözlerini kırptırıp şaşkınlıkla irkildi. “Pardon?”

Boynumun arkası alev almaya başlamıştı. Tom da sertleşmişti.

“Herkesin içinde bir kez orgazm olduğunu hepimiz biliyoruz,” dedi masadakilere ve ben kaşlarımı çattım.

Hepimiz biliyor muyduk?

“Hepiniz biliyor musunuz?” diye tekrarlarlarken gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

Christian başıyla onayladı. “Evet.”

Paili ona usulca, “Kapa çenenini,” diye fısıldadı.

“Ama olmadım.” Burnu havadaydı, demek ki yapmıştı.

Christian omuz silerken kayıtsızdı. “Senin yaptığın dışında.”

“Ben asla...” Yanakları kızardı. “Bu çok uygunsuz.”

“Evet,” diye alay etti. “O zamanlar toplumsal kurallara gerçekten önem veriyordun.” Ona bir bakış attı, biraz sarhoş olduğunu anlayabiliyordum. Sarhoşken onu biraz kışkırtmayı seviyordu. İşler onun için hiç iyi gitmezdi.

* Never-ever (ben hiç) oyunu. (ç.n.)

Gözlerini ondan ayırmıyordu.

“Paris’teki gizli bar. Sen ve o...” Christian çenesini bana doğru salladı ve bunun için onu dövebilirdim. “Arka köşe. Onun eli. Bir masanın altında.”

Hay sikeyim. Yalan değildi, bu yaşanmıştı. Bana da izin vermesi hiç hoş değildi. Çok güzel bir geceydi.

Parks’ın yanımda gerildiğini hissediyordum, umarım bunu fark eden sadece bendim çünkü o ve ben birbirimize karşı böyle şeyleri fark ederdik.

“Christian,” Paili artan gerginliği yatıştırmaya çalışıyordu ve gözlerini umursamazca devirdi. “Sen nereden bileceksin ki?”

Sonra Magnolia’nın gözlerinin içine bakarak şöyle söyledi: “Çünkü orgazm olduğunda neye benzediğini biliyorum.”

Henry ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Siktir, ne diyorsun?”

Başımı iki yana sallarken ağzım gerilmişti. “Bundan nefret ediyorum.”

Tom masaya bakıyordu. “Ben de hayranı olduğumu söyleyemem.”

Paili buna inanamıyordu, Perry’nin gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. Gus meraklı bir hayranlıkla izliyordu. Muhtemelen bunun için Christian’a vurmam gerektiğini biliyordum. Başka biri olsaydı yapardım. Gelgelelim Parks için de boktan hissediyordum. Onun suçu değildi, biliyordum. Yine de gidip en iyi arkadaşımın orgazm olan oydu, yani.

Magnolia donmuş masaya bakıyordu ve Christian’ın ona şu anda hissettirdiği şeyi hissetmesini hiç istemediğim için aramızda garip bir gerilim vardı. Açıkta kalmış, utanmış falan ama aynı zamanda onunla ne olduğunu asla hatırlamak istemiyordum. Bunu bana yaptıklarında ev kuralları pencereden uçup gidiyor gibi görünüyordu ve muhtemelen bu beni bir pislik yapıyordu fakat şu anda onu savunmak istemiyordum.

Masadan kalktım. “Ben bir içki alacağım,” Tom, Christian’a bakıyordu. “Evet, ben de seninle geliyorum.”

England ile bara gittik. Ağzımdan nefes verdim. İki tek *Casamigos Repasado* ısmarladım, birini ona uzattım. Sessizce diktim.

Tom birkaç saniye bana baktı. “Bu da neydi böyle?”

Omzumun üzerinden geriye baktım ve hem beni hem de England'ı gergin bir şekilde izleyen Magnolia ile göz göze gelmemeye özen gösterdim. "Çıktılar."

Tom şaşkınlıkla geri çekildi. "Tabii ya. Ne zaman?"

Başımı eğip düşündüm. "Ayrıldıktan kısa bir süre sonra."

"Vay canına." Gözlerini kırıştıırıyordu.

"Evet." Christian'a bakarken çenemi sıktım. "Vay canına ya."

Birkaç dakika geçtikten sonra Parks usulca yanımıza geldi. Tom ona hafifçe gülümsedi. "İyi misin?"

Ona bunu sorduğu için, benden daha iyi bir adam olduğu için ona da lanet olsun. Bunu ona ben sormalıydım ama tüm bunlar için ona hâlâ kızgındım. Her neyse, onu benim sevdiğim gibi sevmiyordu.

Başıyla onayladı ve bu hiç de inandırıcı değildi.

"Ona vurmamı ister misin?" diye teklif ederken Tom kadar iyi bir adam olmak istiyordum.

Bir kahkaha attı. "Evet." Der demez kaşlarını çatı. "Hayır. Bu bir şakaydı, lütfen yapma."

Ona bir bakış attım. "Hak etti."

Omuz silkti. "Sadece sarhoş. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Ne?" diye alay etti Tom. "Küskün ve kavgacı mı?"

"Götün teki," dedi Magnolia.

Parks bitkin görünüyordu, kafamı ona doğru salladım. "Artık yatmalısın. Yarın büyük gün..."

"Öyle mi?" Bana gülümsedi.

Başımla onayladım. Tuhaflaşmamaya çalışarak Tom'a baktım. "Kız arkadaşını bir günlüğüne ödünç almama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Bir kahkaha atıp yutkundu. "Elbette, dostum. Sadece onu tek parça halinde geri getirdiğinden emin ol."

Sonra kolunu benim yaptığım gibi onun boynuna doladı ve onunla odalarına geçti. Parks bana dönüp baktı. Ona küçük bir göz kırptım.

Şimdi başka türlü yorgun görünüyordu ama yine de bana gülümseyordu.

23:54
Christian

Neden bunu söyledin?

Çünkü doğrudu, Magnolia.

Hangi kısım?

Hepsi.
Senin yaptığın ve benim söylediğim.

Beni incitmeye mi çalışıyorsun?

Hayır.

Onu mu incitmeye çalışıyorsun?

Hangisini, Parks?

Vay canına.
Daisy ile mi tartıştın?

Siktir.

Ah, bu çok komik...
Çoktan yaptığını sanıyordum.

Magnolia

Havuzun kenarında uzanıyordum. Tom koşuya çıkmıştı. BJ henüz uyanmamıştı. Gus yanımdaydı ama kulaklıkları takılıydı ve dikkati bende değildi. Yani seçtiğim kombinin yanımdaki dikkatsiz gey adam tarafından tamamen harcandığı anlamına geliyordu: *Marysia*'dan yeni aldığım *Sole* işlemeli, gofre kumaştan üçgen, halter yakalı bikini üstümü ve *Broadway*'in ters çevrilebilir, fırırlı bikini altını seçmiştim.

Üzerime bir gölge düştü, tek gözümü açarak yukarı baktım.

Christian Hemmes, siyah beyaz *Palm Angels* logolu, kısa kollu *bowling* tişörtünün içinde, *Balmain*'den aldığı logolu, ipli yüzme şortuyla bana bakıyordu. Yüzü her zamanki gibi ciddiye. Kaşları çatılmış gibiydi. Yüzü gergindi ancak onun yüzü her zaman gergindi.

“Yüzün neden her zaman bu kadar ciddi?” diye bir keresinde birliktirken sormuştum. Çenemi parmaklarının arasına almıştı ve bir anlığına tüm yüzü aydınlanmıştı.

“Seni sevmek ciddi bir iş.”

Fakat nedeni bu değildi, bunu o zaman bile biliyordum. O ne yaparsa yapsın. O çocukların benden sakladıkları her şey, bilmediğimi sandıkları Hemmes hakkındaki tüm fısıltılar, doğru olan tüm o fısıltılar, işte bu yüzden ciddiydi.

Christian başparmağıyla beni hafifçe ittirdi ve yanımdaki şezlongu göstererek başını salladı.

“Buraya oturabilir miyim?”

“Ah, tabii ki.” Elimi umursamazca salladım. “Yine de dikkatli olmalısın çünkü herkesin içinde kendiliğinden orgazm olduğum biliniyor -ah bekle, hayır- bunun neye benzediğini biliyorsun. Senin için sorun olmayacaktır.”

Başını gökyüzüne doğru çevirip iç geçirdi. “Sürtüklük etme.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Pardon?”

Bana döndü. “Özür dilerim.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona sert bir bakış attım. “Sanırım.” İnleyip şezlonga yaslandı. Birkaç saniye onu izledim, sonra başımı iki yana salladım. “Bunu neden yaptın ki?”

Çenesini sıkarken ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Bilmiyorum.”

Evet, biliyordu ve ben de biliyordum. Bu küçük alevlenmeleri yeni bir şey değildi. Beni hiçbir zaman gerçekten affetmemişti. İlişkimizi bitiren o olabilirdi ama bu benim hatamdı ve o zamandan beri bunu bana karşı kullanıyordu.

“Eğlenceli...” Omuz silkti. “Seninle uğraşmak.”

“Ah.” Gözlerimi kocaman açarak başımla onayladım. “Mükemmel.” Bana bir bakış attı. “Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

Ona ters ters bakıyordum. “Hayır Christian, aslında bilmiyorum. İnsanlarla uğraşmayı sevmiyorum.”

“Gerçekten mi?” Gözlerini kırpıstırıyordu. Başımı eğdim, bana bakıyordu, biraz inanmıyor gibiydi. “İnsanlarla uğraşmayı sevmiyor musun?” Kaşları kalkmış, gözleri kararmıştı ve daha başlamadan tekrar saldırmak üzere olduğunu anlayabiliyordum. “Son iki buçuk yılda beş erkekle falan çıktın, şimdiki hariç ve onlara aklının estiği gibi davranmadın mı?” Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sözümü kesti. “Sen benimle takılıyordun.”

“Hayır, doğru değil.”

“O zaman benimle ne yapıyordun?” diye sordu, doğrulup bacaklarını sallayarak bana bakıyordu.

Gözlerim doldu. “Ne yaptığımı biliyorsun.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Ben ne yaptığımı biliyordum.” Bana öyle bakıyordu ki ağlamak istiyordum. “Sen... Hiçbir fikrim yok.”

Bakışlarımı kaçırdım, yorgundum. Bu savaşı kazanamazdım. “Bitti mi?”

“Hayır.” Başını meydan okurcasına iki yana salladı. “Peki ya Tom?” Kollarımı kavuşturarak gözlerimi devirdim. “Tom’a ne olmuş?”

“Onunla birlikte misin, değil misin?”

Başımı iki yana sallayarak neşesiz bir kahkaha attım. Sadece yalan söylemeliydim. Yine de artık cevabın ne olduğunu bilmiyordum. “Bu neden seni ilgilendiriyor?”

Christian başını geri çekti. “Bu beni neden mi ilgilendiriyor?” Kaşları havaya kalktı. “Gerçekten mi?”

Gözlerim şimdiden dolmuştu. “Evet, gerçekten.”

Çenesi kasıldı. “Sen tam bir baş belasısın, Parks. Bunu biliyor muydun?”

“Neyin var senin?” Ona bakıyordum. “Ben hiçbir şey yapmadım.”

İçi boş bir kahkaha atıp gözlerini benden kaçırdı. Bu beni garip bir şekilde suçlu ve savunmasız hissettirdi ama sanırım bu onun hatasıydı, benim değil.

Ayağa kalkıp başını iki yana salladı. “Komik, bence gerçekten kullanamadığını düşündüğün tek kişi Beej fakat kullanıyorsun. Onu da kullanıyorsun, o da seni kullanıyor. Ayrıca herkesle sadece sikişiyor. Herkes, her şey...”

“Gitmelisin, dostum,” dedi Gus ayağa kalkarak.

“Gitmeli miyim?” Christian sırtıyordu.

“Evet.” Gus yine başıyla onayladı. “Ağabeyin seni yola getirmek için burada olmadığına büyük bir adam gibi onun hakkında atıp tutuyorsun.”

Christian kuru bir kahkaha atıp başını çevirdi çünkü Gus’ın söyledikleri gerçeğin ta kendisiydi.

“Devam et.” Gus çenesini bizim olduğumuz yönün tersine doğru salladı. “Siktir git ve sakınleş.”

Christian uzaklaşırken gözlerime bakmıyordu. Dönüp üzerimde yükselen Gus’a baktım.

Tekrar yerine oturdu ve birkaç saniye boyunca beni dikkatle izledi. “İyi misin?”

“Ah, evet.” Burnumu çekip başımla onayladım çünkü ağzım aksini söylese de gerçekten iyi değildim. “Yaklaşık iki yıldır bana kızgın, yani bu yeni bir şey değil.”

Birkaç kez başıyla onaylayıp havuza döndü.

Burası çok dramatikti, zeytinlikler Ege’ye doğru uzanan bir sahile yayılıyordu. Bu benim aşk hayatımdan çok daha güzel bir dramatiklikti ki o da dramatikti ve muhtemelen farklı yapmam gereken şeylerle, Challenger’a rakip olacak kadar derin korku ve pişmanlık denizleriyle çevrilmiş bir halde.

“Ee,” dedi Gus. “Burada sana âşık olan kaç erkek var?” Etrafına bakınıyordu. “Benim hesabıma göre üç.”

Gülümsememi bastırdım. “Benden hoşlanmadığını söyleme şeklin bu mu, Gus?”

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, eğleniyordu. “Ben ve diğer gey olanın bağışıklığı var, kardeşinin de öyle. Ballentine Kardeş, Çete Lideri Kardeş değil. Çete Lideri Kardeş...”

“Bu terimi sevdiklerini sanmıyorum,” diye araya girdim.

Omuz silkerken kayıtsızdı. “O zaman muhtemelen çete lideri olmamalısın.” Durakladı. “Sana karşı hisleri var, değil mi?”

“Bilmiyorum.” Ağırbaşlı bir şekilde omuz silktim.

Bana bakıyordu. “Evet, biliyorsun.”

Dikkatle cevap vermeden önce onu süzdüm, sonra çenemi kaşıyarak, “Düşünüyordum,” dedim.

Gus bunu düşündü. “O biliyor mu?”

Dudaklarımı büzdüm. “Kim biliyor mu?”

Bana bir bakış attı. “Hoşlandıklarından herhangi biri.”

Ölçülü bir nefes aldım, sonra nefesimi verdim. “Tom bu konu hakkında soru sordu. Geçıştirdim. Ve BJ’in grubumuzun bir şekilde bozulmaması için bunu ne pahasına olursa olsun görmezden geldiğini düşünüyorum.”

“Peki ya sen?” Başını bana doğru salladı. “Sen onunla ilgili ne hissediyorsun?”

“Christian hakkında mı?” Duraksadım. Soru bir an için göğsümde düğümlendi, gerçek içimde çalkalanmış bir kutu *Fanta* gibi köpürüyordu. “Onu bir zamanlar sevmiştim.” Aslında bunu Christian dışında kimseye söylememiştim. Neden burada August Waterhouse’a anlattığımı bilmiyordum. Omuz silktim. “Sadece onu hiçbir zaman BJ kadar sevmedim.”

“Hiç kimseyi BJ kadar sevdin mi?”

Rahatsız bir şekilde yer değıştirdim, etrafımdaki harikulade manzaraları seyrederek onun gözlerinden dikkatle kaçtım. Ege bugün ne kadar da maviydi!

“Tom’u biliyorum bu arada,” dedi Gus, bir yandan beni izliyordu. “Ne yaptığınızı...”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Kimseye söylemeyeceğimizi söylemiştik!”

Bir kahkaha attı. “Bana söylemedi.”

Ah kahretsin.

Sanırım Gus yüzümdeki bu duyguyu gördü. Görmezden gelmek için elini salladı.

“Lütfen. Tom, Clossy’yi öpüyor, bunu bildiğini varsayıyorum, değil mi?” Cevabımı beklemedi. “Ve bir hafta sonra, durup dururken Londra’nın en gözde kızıyla çıkıyor, o da eski sevgilisiyle bağlarını bir türlü koparamamış, daimi bir *bekâr*? Bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünmemiz lazım?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Clara ve Tom’u nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. “Onları gördüm.”

Bunda beni tuhaf hissettiren bir şey vardı.

Birinin Tom’un Clara’ya dokunduğunu görmesiyle ilgili bir şey, bunu Tom’un bana anlattığı ve benim kimseye anlatmadığım, teorik bir şekilde bir kez olan bir şeyden daha gerçek kılınmıştı. Birinin onları yakalaması, benim hiç hoşlanmadığım bir şekilde olayı canlandırdı. Ben soyut, iki boyutlu, kâğıt üzerinde görmek istiyordum. Picasso’nun *Dora’sı* gibi. Gerçek ama yabancılaşmış, gerçek ama aslında değil.

Tom’un başka birine dokunması... Bu bana kendimi tuhaf hissettirmemeliydi, bunu biliyordum. Ağzım kurumamalı, ellerim nemli olmalı ve kalp atışlarımın ritmi bozulmamalıydı.

Bu bizim anlaşmamızdı. Numara yapıyorduk çünkü ikimiz de söz konusu kişilere dokunmaktan hoşlanıyorduk ve dokunmamalıydık, işte buradaydık, bu yüzden anlaşma yapmıştık ama şu anda hissettiğim şey kıskançlıktı.

Nefes alışım kontrolüm dışında ağırlaşmıştı. Umarım Gus bunu fark etmezdi.

“Plan mükemmel,” diyerek başıyla onayladı. Onun gözünü boyadığım için mutlu ve rahatlamıştım.

“Sadece bir büyük kusur var.” Bana baktı.

“Öyle mi?”

“O sana âşık oluyor, sen de ona âşık oluyorsun.”

Siktir. Âşık mı oluyordum? Âşık mı oluyorduk? Bilmiyordum. Ama ben kesinlikle bilmediğimi bilmesini istiyordum, o yüzden *pfffft* diye ses çıkardım.

Gus beni görmezden geldi. “Ona âşık oluyorsun, o kesinlikle senden hoşlanıyor fakat aynı zamanda sen hâlâ BJ’e âşıksın ve Tommy de hâlâ Closs’a âşık. Yani bu...” Ellerini bir kez cırıptı. “Korkunç! Gerçekten çok kötü. İkonik bir felaket hatta *Titanik* gibi.”

Ona ters ters baktım. “Sen... çokbilmişin tekisin.”

“Biliyorum.” Güneş gözlüklerini takarken omuz silkti. “Korkunç, değil mi?”

“Bu arada yanıliyorsun,” dedim ona.

“Öyle mi?” Bana bakmaya bile tenezzül etmemişti. “Çünkü yanılmadığımı hissediyorum.”

“Ama yanıliyorsun.”

Kaşlarını kaldırarak bana kocaman gülümsedi. “Eski erkek arkadaşınla randevundan, şu anki erkek arkadaşınla paylaştığın romantik oteldeki romantik süitine döndüğünde göreceğiz, sahte olduğu iddia edilen ama her geçen saniye daha da ciddileşen, bu yüzden diyebilirim ki...”

Gözlerimi devirdim.

“Senin eski erkek arkadaşınla bir günlüğüne dışarı çıkmana bir şey demiyor ama o şu anda ‘sırf eğlence olsun diye’ yarı maraton koşuyor.”

Umursamazca omuz silktim. “Çünkü koşmayı seviyor.”

“Tom koşmaktan nefret eder.” Adam Kay’in *This is Going to Hurt* adlı kitabından başını kaldırmamıştı.

Yüksek sesle nefes aldım. “Bu benim yüzümden olduğu anlamına gelmez.”

“Hadi oradan.” Gus gözlerini devirdi. “Bütün bu çocuklar senin yüzünden çıldırdı.”

Kaşlarımı çattım. “Bu bir iltifat değil.”

Kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. “İltifat etmek istemedim.”

* (İng.) Bu Acıtacak. (e.n.)

Çok gergindim, bu çok saçmaydı; Parks ile bu dünyadaki tüm herkesten daha fazla zaman geçirmiştım. Birlikte büyümüştük. Beni çıplak görmüştü, ben de onu çıplak görmüştüm. Düştüğümü, kemiklerimi kırdığımı, ağladığımı, üzerime kustuğumu, aşırı doz aldığımı görmüştü. Beni en kötü hallerimde görmüştü ve hayatımız boyunca onu milyonlarca randevuya götürmüştüm, yine de bu seferki beni terletiyordu.

Bence bu büyük bir meseleydi. Bilmiyordum, henüz konuşmamıştık. Ancak bir şeyler değişmiş gibi hissediyordum. Diğer favori kızımın deyimiyle “Doğu Rüzgârı” gibiydi.

Yani bilemiyordum, cidden belki de yeniden birlikte olacaktık? Bunu onun için planlamaya çalışmak garip hissettiriyordu. Yunanistan’daydık, buraya pilot erkek arkadaşının özel jetiyle uçmuştuk. İlk randevumuz için, o zamanlar daha bebektik, onu özel uçağımızla İspanya’ya götürmüştüm. Birkaç hafta önce canım istedi diye onu Montaigne Bulvarı’na alışverişe götürmüştüm. *Evian*’ın tadının sidik gibi olduğunu ama “zorda kalırsa yüzünü yıkamak için kullanabileceğini” düşünüyordu. Elton John geçen yıl doğum gününde ona *Hope* elması” hediye etmişti.

Lüks onu etkileyen bir şey değildi. Lüks onun için sıradan bir şeydi.

Bu her neyse, olmak üzere olan her neyse, benim için bir fırsattı, bunu biliyordum.

Sanki evren bana bunca zamandır dua ettiğim zaman makinesini vermişti ve bana bir şans daha veriyordu. Bu fırsatı iyi değerlendirmeliydim.

Dönüştüğümüz bu felaket durumumuzu, eskiden sahip olduğ-

* Cenevre Gölü’nün güney kıyısında, Évian-les-Bains yakınlarındaki çeşitli kaynaklardan gelen şişelenmiş bir su markasıdır. (ç.n.)

** Diğer adıyla Mavi elmas, 45.52 karat, dünyaca ünlü bir elmadır. Sahiplerinden birinin adından ötürü Hope Elması, renginden ötürü Mavi Elmas adıyla bilinen bu taş Avrupa’ya 1642’de Jean Tavernier adında bir gezgin getirmiştir. Elması Hindistan’da bir Buda heykelinin gözünden koparmıştır. (ç.n.)

muz parıldayan ışıktan sektirmeli ve yeniden olabileceğimiz hale dönüştürmeliydim. Bunun için bütün cesaretimi toplamıştım ve oldukça kararlıyım.

Bu benim ya olursa atışımdı ve işe yaramak zorundaydı.

Lobide onu bekliyordum. Geç kalmıştı. Her zamanki gibi. Kitabımı çıkarıp birkaç sayfa okumuştum ki önümde bir çift uzun bacak belirdi.

Kitabı elimden aldı ve ters çevirdi. *Küçük Prens*. “Yine mi bunu okuyorsun?”

Saçları açık, teni ekstra kahverengi, gözleri ekstra parlaktı. Üzerinde sadece tatillerde giydiği, altında leylak rengi bikini olan bir bluz vardı. Başımın altına onayladım, ona bir okul çocuğu gibi gülümsememeye çalışıyordum çünkü leylak rengi giymesine bayılıyordum. “Her yıl okurum.”

“Biliyorum.” Sinirle gözlerini kırıştırdı. “Bu sefer sana ne söylüyor?”

“Evcilleştirildiğimi.”

“Kim tarafından?” Gözlerini kırıştırdı ve cevabı bildiğini anladım.

Ona bakıyordum, gözlerim kalbimin atışından daha stabildi. “Senin tarafından.” Yanakları pembeleşti, ben eğlenerek ve memnun bir şekilde bir nefes çektim. Ayağa kalktım. “Hadi gidelim.”

Ve sonra... fark edince durdum.

“Kot mu giydin?” Buna inanamıyordum.

Onu neredeyse yirmi yıldır tanıyordum ama hayatında hiç kot pantolon giydiğini görmemiştim.

‘Çalışan erkekler’ için gibi bir şey derdi.

“Denim şort, bu kadar. Hem de yırtık.” Gururla sırtıyordu. “Beğendin mi?”

Bir an için utandım, yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Seni her halinle beğeniyorum,” dedim ve o da mutlu oldu, bu yüzden kendimi mutlu hissediyordum. Onun birkaç adım önünde yürüyordum ve sonra geri döndüm. “Ayrıca seni üzerinde hiçbir şey olmadan da...”

Ağır ağır yutkundu, peşimden geliyordu ve küçük bir koşudan sonra bana yetişti.

Peşimden koşması hoşuma gidiyordu.

Bir buçuk saniyeliğine aynı hizada yürüdük.

Beni önden takip ediyordu ve bizi bekleyen bir arabanın arkasına bindik. Orta tarafa kaydı, ben de yanına yerleştim. Gergindi. Üzerindeki endişe halinin yaydığı enerjiyi hissedebiliyordum.

Dümdüz önüne bakıyordu, ağzı hiçbir şey olmadan kıvrılmıştı. Ya da her şeye, sanırım? Böyle hissetmesi hoşuma gidiyordu, onu böyle hissettirebilmem hoşuma gidiyordu.

“İyi misin?” diye sordum ona bakarak. Bana baktı, başıyla onayladı. “Gergin misin?” Duraklayıp yutkundu. Tekrar başıyla onayladı ve ben de ona hafifçe gülümsedim. “Aynen.”

Bu onu mutlu ediyordu. Siyah gömleğimin yakasını çekiştirdi. Üzerinde kırmızı ve pembe çiçekler ile palmiye yaprakları vardı. Geçen hafta üzerimden çıkaracağını hayal ederek almıştım.

“Gucci mi?” diye sordu ama zaten biliyordu. Soğukkanlı olmaya çalışarak başımla onayladım. “Siyah ve yeşil, renkli desenli poplin.” Kumaşı parmaklarının arasında ovuşturdu. “Viskon ve ipek karışımı.”

Bilemiyorum. Rusça konuşuyor olabilirdi. Ne konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bildiğim tek şey işaret parmağı ve başparmağının gömleğimin altına girdiği ve orada kaldığıydı. Elleri göğsümdeydi.

Yutkunurken ona baktım. Gözleri sabit kalırken gözlerimle buluştum. Eli de olduğu yerde kalmıştı ve onu öpmem gerekiyordu. Onu öpmem gerektiğini biliyordum. Onu daha kaç kez öpmeyeceğimi merak ediyordunuz, bu yerinde bir soruydu ve cevabını vermek zordu.

Magnolia Parks’ı öpmeyi düşünmek için harcadığım zaman, dünyada düşündüğüm diğer her şeyden daha fazlaydı.

Gerçek öpücükler, onu öpme ihtimallerimin, yaşanması gereken öpücükler, tamamen uydurma öpücükler... kahve beklerken aklıma geliyorlardı ve onu en son öptüğümünden beri o kadar çok kez öpmeyi düşünmüştüm ki şu anda, burada, muhtemelen gerçekten öpebileceğim halde öpemiştim.

Çünkü buna bağlı olan çok şey vardı. Acele edemezdik. Kontrolümü kaybedemezdik. Sikimle düşünemezdik. Bugün onu ne kadar sevdiğimi göstermeliydim. Tencereyi sağlıklı bir kaynama noktasına getirmeliyim.

Göğsüme dokunabiliyordu, zaten çok içtiğinde bunu yapıyordu. Aynı yatakta uyuyakaldığımız zamanların yarısında, gece uyandığımda

bana sarılmış oluyordu, bu konuda hiç konuşmazdık. Bana sarıldığını bilip bilmediğini bile bilmiyordum, bilmiyorsa bunu söylemek istemiyordum çünkü bana sarılmaya devam etmesini istiyordum.

Garip dokunuşlarımızın duvarları içinde yaşamayı kendime öğretmiştim, bu öyle boktandı ki biliyordum fakat onunla birlikte olmak eroïnse, şu anda sahip olduğumuz şey metadondu. Aynı şey değil ancak canavarları uzak tutuyordu.

Eğer onu öpersem kendimi kaybederdim. Ben zaten kendimi kaybetmiştim.

Araba durdu ve bir iskelede indik, iskelenin dibinde bir *Rivamare* bekliyordu. Bir öncekiyle aynı tekne değildi, daha yeni, daha süslü ama işe yarıyordu, etkisini gözlerinde görebiliyordum.

Bencilce düşündüm, kabul ediyorum. Hayatımın en güzel günüydü, sadece bu.

Teknede onunla yatmayacaktım, yemin ederim. Teknedeki o ânı hatırlayıp benimle sevişmeye kalkarsa da kızmazdım.

Aslında sadece onunla bir yerde yalnız kalmak istiyordum. Neresi olduğu umurumda değildi. Tekneye binecektik. Bugün için planlanmı vardı. Henry ile bulduğumuz birkaç plaj vardı. Hepsi sadece ikimiz içindi.

Tekneye ilk ben bindim, elini tutup onu da yanıma çektim. Göz göze geldik. Her zaman aramıza koyduğu o cam duvar görünmüyordu. Elimi bırakmamıştı.

Yavaş yavaş yutkundum, boğazımı temizledim ve elimi onunkinden çektim. O da bana engel olmadı, gözleri yumuşuyordu, sanırım bunun ruhaf olduğunu düşünüyordu.

Teknenin dümenine doğru yürüdüm.

“Seni pişirip yiyeceğimi mi sanıyorsun?” diye seslendi arkamdan.

Dönüp baktım, başımı iki yana sallarken sırtıyıordum. “Hayır, sadece bana saldır.”

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, gelip yanımda durdu. Şortunu çözüp çıkardı ve tekmeledi. Bunu yaparken bir kez bile gözlerini benden ayırmadı.

Altıdudağımı yaladım, ona bir bakış attım ve suya doğru döndüm.

Küçük bir plajın açıklarında bir süre durduk, Drymiskos ya da öyle

bir şeydi sanırım? Beyaz kum, gözlerinin renginde su, kilometrelerce civarda kimse yoktu. Biraz peynir aldı çünkü sarhoş olduğu zamanlar hariç her zaman kuş kadar yemek yedi ve sarhoşken de bir *kraken** iştahına sahipti.

Bana baktı. “Demek büyük randevun bu? Bir tekne, şarküteri ve şampanya?” Omuz silktilti. “Basit bir şey...”

Başımı iki yana salladım. “Bir tekne, şarküteri, şampanya ve dünyada en sevdiğin şey...”

Kaşlarını kaldırıp ne yapacağını düşündü. “Öyle mi?”

Kendimi işaret ettim. Gözlerini devirdi. “Öyle değil miyim?” Başımı eğerek sordum. Gözlerini gözlerime dikerek şampanyasını bitirdi. Bir tane daha doldurmam için uzattı. “Öyleyim,” dedim ona.

Yine gözlerini devirdi ama bana daha da yaklaştı.

“Öyleyse bu bir randevu?” Başımı ona doğru eğerek sordum.

“Değil mi?”

Omuz silktiltim, olmasını istediğimden daha ürkekti. “Sadece bunun hakkında konuşmadık.”

“Pekâlâ.” Başını oynattı, her şeyi gözden geçiriyordu. “Bu pek randevu sayılmaz.”

“Ah...” Ona bir incir fırlattım ve o da güldü.

Çok mutluydu. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Ona attığım inciri yedi ve eliyle ağzını kapattı.

“Tom randevumuz hakkında ne düşünüyor?” diye sorarken gerçekten merak ediyordum.

Nefes alıp verdi, dudakları büzüldü. “O bizden biraz daha büyük...”

“Benden değil,” diye araya girip açıklık getirdim.

“O otuz bir yaşında.”

“Ben yirmi beş yaşıdayım,” diye hatırlattım ona. “O kadar da büyük değil.”

Gözlerini devirdi ama bu konuda bana karşı çıkmadı. “Aslında, sanırım bu noktada, gerçekten sadece benim... seninle aramızdakini çözmemi istiyor.”

Elimde olmadan gözlerimi devirdim çünkü sikerlerdi. Gerçekten. Bunu içtenlikle söylüyordum. Özverili, düşünceli ve anlayışlı bir ada-

* İskandinav deniz canavarı. (ç.n.)

mın sağlam bir efsanesi olduğu için sikerler ve belki de ikimizin de çıktığı fakat benim daha çok sevdiğim kızla kendi randevumda beni bir aptal gibi gösterdiğim için sikerler.

“Eskiden onu severdin,” diye hatırlattı bana nazikçe.

Eğlenerek homurdandım. “Onu hâlâ severim, yalaka herif.” Düşünerek başımı iki yana salladım. “Sadece fiyaskolarla çıktığın zamanlar çok daha iyiydi.”

Başıyla onayladı. “Tom fiyasko değil.”

Bu biraz canımı acıttı ama bacaklarını gelişigüzel olarak benim bacaklarıma üstüne atmıştı, o yüzden üzgünüm, England.

Günümüz böyle geçiyordu. Suya girip çıktık, iyi şarap içtik, iyi peynir yedik. Gözlerimi karartsam birlikte olabilirdik, daha önce olduğumuz gibi, uzaklarda bir yerde, hâlâ açık bir şekilde âşık ve birbirimize aittik. Birbirimize gittikçe yaklaşıyorduk, dokunmak için nedenler bir kenarda kalmıştı ve dokunmak için dokunmak oyunun adı haline gelmişti. Onu belinden tuttum, saçlarını kulaklarının arkasına doğru götürdüm, çenemi başına yasladım. Ellerimiz birbirine değdi, o kadar yakın oturuyorduk ki neredeyse üstüme çıkacaktı. Tekrar birlikte olacaktık, artık gidişattan emindim. Beni seviyordu, benimle olmak istiyordu, bunu anlayabiliyordum. Kendi etrafına ördüğü duvarları aşmasını, eski barikatları yıkmalarını, dinlenmek için güvenli bir yer aramasını izliyordum; başını kaldırıp bana bakarken başı kucağımdaydı ve sonra bana çok kötü bir şey sordu.

“Beej?”

“Hımm.” dedim ona bakarak.

“Bunu neden yaptın?” Birkaç kez göz kırptım. Neyi sorduğunu biliyordum. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. “Seni neden aldattığımı mı demek istiyorsun?” diye sebepsiz yere açıkladım.

Bunu söylemek bana acı veriyordu. Bunu duymak ona acı veriyordu. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Kahretsin, neden bu kadar çok konuşma zamanı olan bir randevu ayarlamıştım ki? Tabii ki bu konuyu açacaktı.

Yine kim olduğunu mu soracaktı? Bana kim diye sormasından nefret ediyordum. Taura ile ilişkisi zaten paramparçaydı, sanırım bunun bir önemi yoktu. Kaç kere onun yapmadığını söylesem de yemiyordu ve bunun da bir önemi yoktu çünkü olan olmuştu.

Parks'ın gözleri gözlerimdeydi. "Çünkü beni sevdin, sevdiğini biliyorum."

Başımla onayladım. Sevmiştim, haklıydı. Hâlâ seviyordum.

"Düşündükçe, bunu sebepsiz yere yapmayacağından daha da emin oluyorum."

"Parks..." Başımı iki yana salladım. Kusacakmış gibi hissediyordum.

"Yapmayacağını biliyorum," diye bastırdı.

Başım dönüyordu.

"Peki sebebi neydi?" Gözleri çaresiz bakıyordu.

"Sarhoştum," dedim ona.

Tatmin olmamış bir şekilde başını iki yana salladı. "Bu bir sebep değil."

Umutsuzca omuz silktim. "Sebep."

Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. Ardından doğruldu, yüzünü bana döndü. "Hayır, daha önce de bensiz partilerde sarhoş olmuştun, başka bir kıza bakmazdın bile. Başka bir şey olmalı."

Özür dilercesine omzumu kaldırdım. "Olmadı."

Başını iki yana salladı. "Hayır ama bana yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum."

Söylüyordum.

"Sen..."

"Ben..." diye kendimi zorladım çünkü yapamıyordum.

Keşke yapabilseydim fakat yapamıyordum.

"Beej..." Gözlerime bakıyordu. "Neden yaptığını anlamam gerek, böylece bunu düzgün bir şekilde sindirebilirim ve geçmişte bırakabilirim. Böylece beni sonsuza dek öldürmez, böylece sonsuza dek sana karşı koymak zorunda kalmam ve beni asla sadece incitmek için incitmeyeceğini biliyorum, bu yüzden söyle bana... lütfen." Sesi kısık çıkıyordu ve sanırım beni öldürüyordu. "Neden?"

Üstdudağımı yaladım ve gözlerim artık onunkilerle buluşamıyordu çünkü ne yapmak üzere olduğumu biliyordum. Bunun onu nasıl inciteceğini, nasıl içinden çıkamayacağını biliyordum.

Yine de söyledim. "Çünkü istedim."

Bunun onu nasıl kıracağını biliyordum.

Kalbinin ortasına bir ok saplamak gibiydi, bunun onu nasıl deği-

tirdiğini izlemek gibi. Sanki gölün ortasına bir taş atmıştım ve şimdi onun nasıl dalgalandığını izlemem gerekiyordu.

Karnı darbenin etkisiyle içeri çekildi, omuzları kamburlaştı. Gözleri benimkilere kaydı, yüzü düştü ve benden uzaklaştı. Duvarlar tekrar oradaydı, zırhını giydi, kılıçlarını çıkardı.

“Beni geri götür,” dedi suya doğru. “Şimdi.”

“Parks-” Ona doğru uzandım ama beni öyle bir itti ki ayağım birden kaydı.

“Şimdi,” diye yüksek sesle ve net bir şekilde talep etti.

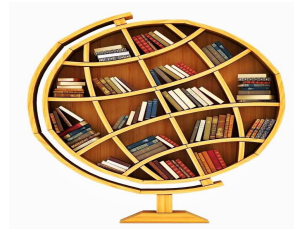
Ve bununla birlikte son fırsatım da uçup gitti.

Evrenin bana verdiği zaman makinesi alev aldı, kendini imha etti.

Deneme atışı başarısız oldu. Dönüştüğümüz şeyin felaketi, olduğumuz şeyin yanından geçip gitti, olabileceğimiz şeyin etrafında birkaç kez döndükten sonra yana doğru sallandı ve tam da olmak istemediğimiz yere düştü.

Son şansımın içine sıçmıştım.

Hiçbir işime yaramamıştı.

Magnolia

İncinmiştım. Tamamen, tamamen, tamamen, tamamen incinmiştım. Bunu söyler söylemez görüşümün kenarları karardı: Çünkü öyle istemişti.

Göğsüm daraldı. Nefes alışım hızlandı. Sanırım panik atak geçiriyordum. Sanırım bana yardım etmeye çalışmıştı... Onu ittim, galiba? Bana dokunmaması için mücadele ederken onu tırmalamıştım.

Tam olarak hatırlamıyordum. Şimdi hepsi garip bir kâbus gibi geliyordu. Kıyıya dönene kadar teknenin diğer ucunda, ondan olabildiğince uzakta oturduğumu hatırlıyordum.

Eve dönerken arabanın ön yolcu koltuğuna oturdum. Araba otele yanaştı ve ben arabanın kapısını açıp ondan olabildiğince hızlı kaçarken BJ'in adımı söylediğini hatırlıyordum.

Gözlerim kan çanağına dönmüştü, kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum.

İşte o gözlerle ve tamamen paramparça bir halde odaya daldım.

Tom balkondaydı. Kırmızı şarap içiyordu; o kırmızıyı seviyordu, ben beyazı. BJ ben ne içmek istersem onu içerdi ama Tom ikisinden de birer tane alırdı.

Bana bir bakış attı ve iki adımda mesafeyi kapattı. Kaşları çatık, gözleri şu anda benim için çok fazla nezaket içeren bir endişeyle parlıyordu. Erkek arkadaşınız sizi aldattıktan iki hafta sonra *Cartier* mağazasının ortasında size iyi olup olmadığınızı soran, mükemmel kâküllü nazik bir yabancıнын göz teması kurduğu an gibi, siz kontrolsüz ve histerik bir şekilde ağlamaya başlarsınız. O an Emma Thompson'a cevap bile veremezsiniz, o da size sarılıp saçınızı okşar... Tom'un şu anda bana bakışı böyle bir şeydi.

Bu daha fazlasıydı. Benim için endişeleniyordu, bunu görebiliyordum. Benim için üzülüyordu, BJ'i incitmek istiyordu. Ne olduğunu anlamıyordu. Beni iyileştirmek istiyordu.

Geçmişe baktığımda, bundan bir süre sonra, bu âna dönüp baktığımda, bu ânı aklıma kazıyacaktım, yazacaktım, zihnimde bu ânın, tamı buranın, Tom England'ın benim için kim olduğunun değişmeye başlayacağı an olduğunu düşünecektim.

Birazdan BJ ile neredeyse kavga edeceği akşam yemeğinde değil, önüme geçip beni kıran ve kırmaya devam eden çocuktan koruduğunda değil, öğrenilemez, eğitilemez kalbimi kırdığında da değil, bu gecenin ilerleyen saatlerinde onu telaşlı ellerle ve unutmaya, onunla seks yapmaya hevesli bir düşünceyle otel odamıza geri çektiğimde değil. Ancak burada, şimdi, gözleri üzerimdeyken benden önce yüzümdeki çatlakları fark ettiğinde, ellerini yüzümde tutarak onları önlediğinde, beni bir arada tutmaya çalıştığında ama yapamadığında.

“Hey, hey, hey,” diyerek ağlamamı engellemeye çalıştı. “Ne oldu?” Cevap vermedim, sadece gözyaşı döküyordum. “Magnolia?” diye sordu ama yine cevap vermedim, o da beni tuttu. Ben başka bir adam için ağlarken. -Adam değil çocuk-. BJ adam değildi. O gerçekten sadece bir çocuktü.

Tom çekildi, gözlerime baktı. Gözyaşlarımı silmek için iki başparmağını da kullandı. Yüzünü buruşturdu. “Randevu planladığın gibi gitmedi mi?” Başımı iki yana salladım ve o da beni kendine doğru çekerken başıyla onaylamakla yetindi. Bir pelerin gibi üzerime örtündü, göğsümdeki titreme durana kadar beni göğsünde tuttu.

Söylemem gereken şeyler vardı.

Ona daha fazla bilgi borçluydum ama bunun benim hakkımda anlatacaklarından korktuğum için söylemek istemiyordum; beni herkesten çok sevdiğini düşündüğüm kişi için bile ne kadar harcanabilir olduğumu.

Çünkü istemişti.

Tom başını iki yana salladı. “Sana onun lanet bir aptal olduğunu söylemiştim.” Başımla onayladım. “Seni bu kadar üzdü?” dedi. Bu aslında bir soru değil, daha çok bir ifadeydi. Onun pek anlamadığı ve açıkçası benim de anlamadığım bir gerçeği kabullenmişti.

“İstersen onu toprağa gömerim.”

“İstiyorum,” dedim ona soğukkanlı bir şekilde.

Kıkırdadı ve sonra bir kahkaha attım, bana bakışı, gülümsemesi...

belki de onun için, eğer onu seçebilseydim, zihnini benim okuyamadığım tüm yönleriyle okuyabilseydim, bunun onun için başka bir şey olmaya başladığım zaman olduğunu anlardım... en azından bunun farkında olduğu şekilde...

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ama beni asıl etkileyen neden gülümsediği idi, beni bir saniyelğine de olsa iyi hissettirdiği için ne kadar mutlu olduğuydu. Onda her şeyi benim için daha iyi hale getirme, beni hayatımdaki tüm kötülüklerden çekip çıkarma ihtiyacının büyüdüğünü görebiliyordum. Babamla o gün onda bunun bir parçasını görmüştüm ama şimdi burada, bir tür doyuma doğru çiçek açıyor, bir tercih olmaktan çıkıp bir gerekliliğe dönüşüyordu. Eğer o tamamen iyi olacaksa artık ben de iyiydim.

Aramızda tuhaf ve sözsüz bir elektriklenme yaşanmıştı, bu benim için tanımlanamaz ve keşfedilmemiş bir şeydi.

Bu adama karşı bir şeyler hissediyor muyum? Yoksa o sadece en güvenli birinci yere mi çıkmıştı? Bu iki şey birbirinden farklı mıydı? Bilmiyordum. Var mı ya da olabilirler mi bilmiyordum. Yine de onun kollarında kendimi dışarıda olduğumdan daha güvende hissettiğimi biliyordum.

Üstelik bildiğim diğer şey, o bir pazar sabahı gibi kokuyordu. Yavaş, kolay, karmaşık olmayan. Taze kahve gibi. Yeni havlular ve ışık dolu bir oda. Meşe yosunu, *paçuli*, bergamot, lavanta. Eğer Tom bir pazar sabahı gibi kokuyorsa, BJ de acil serviste geçirilmiş bir cumartesi gecesi gibi kokuyordu -BJ'i düşünme- ve ben artık acil serviste olmak istemiyordum.

Başını kapıya doğru salladı. "Sana bir içki ısmarlayayım mı?" Ona hafifçe gülümsedim. "Birkaç tane ısmarla."

Bara gidip birkaç içki içtik. Çok fazla değil, sadece gerginliğimi alacak kadar ve şu an çok fazla gergindim.

Tom ile aramızda hoşuma giden bir rahatlık vardı.

BJ ile aramda da bir rahatlık vardı, BJ'i düşünme, şimdiyse farklıydı çünkü bu rahatlık sadakatsizliklerle, kırılmış güvenlerle, kırılmış kalplerle, yılların kırgınlığıyla ve hakkında konuşmadığımız bir söğüt ağacıyla lekelenmiş durumdaydı.

“Ee,” dedi Tom çenesini bana doğru sallayarak. “Onu öptün mü?” Ona kaşlarını çattım, başımı iki yana salladım. “Hayır.” İnanamayarak bir kahkaha attı. “Hayır?”

Ağzım neredeyse gülümseyecek şekilde seğirdi. “Biz... öpüşemeyiz,” dedim ona.

Tom gözlerini kısarak bana bakıyordu, meraklanmış ve belki biraz da kızmıştı. Fakat öpüşemezdik. Ben ve Beej, dizginlenmiş tutkular ve bilinçli seçimlerdik, hâlâ elimizde kalan küçük parçamızı korumaya çalışıyorduk. Uçurumdan aşağı koşan vahşi atlar gibiydik. Aşka doğru nazikçe tırıs gitmek yoktu. Biz o uçurumdan aşağı dörtmala koşan, kaçınılmaz olana doğru yuvarlanan *The Man from Snowy River*’dık. Yavaş gidemezdik. Ağırlığımız çok fazlaydı. Yerçekimi bizi çağırıyordu, bize karşı komplo kuruyordu.

“Biraz *Pringles* durumu mu var?” diye sordu. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. “Bir kere başlayınca duramıyor musun?” diye öneri sundu Tom ve ben güldüm.

Bir kez daha gülebildiğim için memnun oldu.

Orada bir saat kadar kaldık ve bardan çıkarken BJ köşeyi dönüyordu. Henry ve Christian da onunla birlikteydi. Hen gergin görünüyordu.

BJ sarhoştı, bunu nefesinden önce yüzünden anlayabiliyordum ki nefesinden de anlayabiliyordum.

Başım bana doğru sallarken dudak büktü. “Klasik.”

Gözlerimi ondan kaçırarak onu görmezden geldim.

“Bir buçuk saniyeliğine işleri yoluna koyuyoruz ve sen başka birine koşarak siktir olup gidiyorsun.”

Christian arkadaşına usulca, “Sakin ol,” diye fısıldadı ama Beej sadece ona ters ters bakıyordu.

“Öyle değil, değil mi England?” BJ Tom’a bakıyordu, Tom sadece başını iki yana salladı.

“Biraz içmiş gibisin, dostum, neden biraz yürüyüşe çıkmıyorsun?” diye sordu Tom.

BJ başını iki yana salladı, kaşlarını çatarken burun delikleri biraz açıldı. “Yürüyüşe çıkmak istemiyorum, Parks’ın ne kadar kolay olmadığı hakkında konuşmak istiyorum.”

* Avustralyalı şair Banjo Paterson’ın 1890’da yazdığı bir epik şiiridir. Bu şiir, Avustralya’nın dağlık bölgesinde geçen bir hikâyeyi anlatır ve kahramanın cesaretini ve becerisini vurgular. (e.n.)

Daha bir şey söylemeden beni şimdiden tokatlamıştı.

“O yatmayı kabul...” diye başladı.

“Kes,” dedi Tom.

Beej duymazdan geldi. “Tam bir ele avuca sığmaz. O bir velet...”

Tom omuzlarını dikleştirerek tekrar, “Kes,” dedi.

“Ne istediğini bilmiyor,” diye devam etti Beej.

“Sana durmanı söylemiştim.” Tom başını iki yana salladı, çenesi gergindi ve midemde kötü bir his oluştu.

“O çocuksu, bencil...”

Sonra Tom onu itti. Kuvvetli bir itişti. Beej biraz tökezledi ama ellerinin konuşmasına izin vermek için bir nedeni olduğu için mutluydu, bu yüzden Tom’a doğru hamle yaptı ama Christian BJ’i geri çekti ve Henry onun yüzüne doğru döndü. “Ne halt yediğini sanıyorsun sen?”

BJ başını iki yana sallayıp kurtuldu ve bana doğru koşarak parmağıyla işaret etti. “Sen ne yapıyorsun, Parks?”

Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Aramızda on santim olduğunu sanmıyordum. Hâlâ üzerinde, buluştuğumuzda arabada elimi altına soktuğum tişört vardı, sonra yine içine etmişti. İsteddiği için?

Yüzlerimizi yakın tutarak omuzlarımı hafifçe silktim. “Ah, sadece istediğimi yapıyorum,” dedim başımla onaylayarak. Bunu söylerken kullandığım ton beni şaşırttı. Çok muzip ve keskindi. Sevdiğim ve nefret ettiğim çocukla gözlerim kilitlendi. “Burada olmak istiyorum. Tom ile bir randevuda olmak istiyorum, istediğim bu...”

BJ’in çenesi gerildi, başını iki yana sallarken gözleri yaralı görünüyor. “Saçmalıyorsun,” diye çıkıştı ve sonra elimle yüzünü kendimden uzaklaştırdım.

“Çek lanet olası yüzünü yüzümden.”

Bileklerimi tutup sıkıca kavradı, bırakmasını istemiyordum çünkü bıraktığında olacaklardan korkuyordum. “Ah, şimdi istediğin bu mu?” diye bağırdı, kötüye gidiyorduk.

Etrafımızdaki herkes bunu görebiliyordu. Tekerlekler çığırından çıkmıştı. Daha önce de bir ya da iki kez, en kötü zamanlarımızda böyle olmuştuk. Taura’yı öğrendiğimde. Christian’ı öğrendiğinde. Birbirimizi sevmekten geriye kalan tek şey birbirimizden nefret etmek olduğunda.

Tom beni arkamdan çekip BJ'den kopardı, çocuklar onu geriye ve benden uzağa doğru sürüklerken BJ'in daha da sertleşmesine neden oldu.

Çocukların ve Tom'un yüzleri, hepsinin yüzü sessiz bir şok ile sessiz bir korku arasında bir yerdeydi, biz kontrolden çıkmışken bizi izliyorlardı.

"Benden ne istiyorsun, Parks? Bunu biliyor musun?" BJ bana tekrar bağıırıyordu.

Başımı iki yana salladım, doğru düzgün göremiyordum. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye bağırdım ona. Bu bir yalandı.

"Aynı şekilde!" diye bağırdı.

"Mükemmel." Yalan.

Parmağıyla beni işaret etti, gözleri kısık ve ıslak bakıyordu. "Senin saçmalıklarından bıktım." Bir yalan daha. Bu sefer onun yalanı.

Başımla onaylarken kaşlarım havaya kalktı. "O zaman neden beni rahat bırakmıyorsun?" İstediğim bu değildi. Başka bir yalan. Tüm bu yalanlarla birbirimizi kıskırtmadan duramıyorduk.

Kaşları havaya kalktı. "Bunu mu istiyorsun?"

"Evet!" diye bağırdım ve gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı. Etrafımızdaki antik dağlarda yankılandı ve ben milyarıncı kez kendimi benimkinden ayırmaya çalışırken, gerçek aşk ve ruh eşleri hakkında ağdalı sözler söyleyen Yunan filozofları mezarlarında ters dönüyordu.

Tom kendini BJ ile benim arama sağlam bir şekilde yerleştirmişti ve beni tamamen koruyordu.

Daha önce hiç kimse beni BJ'den korumamıştı. Sanırım kimse bunu yapmak zorunda kalmamıştı.

Tom üzgün görünüyordu aslında. Bana değil, benim için. BJ için. Başını iki yana salladı. "Dostum, siktir git."

Odama geri dönmüştüm. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Kardeşim tarafından sürüklenmiş olabilir miydim? Christian mı sürüklemişti? İkisinden biri.

Banyoda duruyordum. Karşılaştığım yansıma garipti. Bendim ama ben değildim.

Bendim ama sikilmiş bir haldeydim.

Onunla kavga etmekten nefret ediyordum. Çok iyi kavga ediyorduk, gördüğüm herkesten daha iyi. Birlikteyken böyle değildik, birlikteyken neredeyse hiç kavga etmezdik.

Marsaili aşkın süt gibi ekşiyebileceğini ve sonra nefrete dönüşebileceğini söylerdi. Belki de aşkımızı geride bırakmıştık.

Gözlerim nemliydi. Elim titriyordu, yumruğumu ağzıma götürdüm, dudağımın iç kısmını ön dişlerimin üzerinden yaracak kadar sertçe ağzıma bastırdım.

Parçalanmış ve boğuk bir ses. Hızlı.

Göğsüm sıkışmış gibi hissediyordum. Avuçlarımı göz çukurlarıma bastırdım, göğsüm sakinleşene kadar büyük ve derin nefesler aldım.

Biraz sakinleşti fakat yeterli değildi; omuzlarımın hâlâ nefes alışverişimin arkasında sürüklenmemesi için yeterli değildi.

Banyo malzemelerinin olduğu çantaya uzanıp farklı bir çanta çıkardım. *Centurion* kartımla bir çizgi çektim çünkü titanyum onu daha iyi eziyordu. Bir 100 € yuvarlayıp burnuma çektim.

Burun kemerimi sıkıp iki kez ovdum ve derin bir nefes aldım. Ne olur ne olmaz diye bir tane daha çektim. Yüzüme biraz su sıçratıp emin olmak için burnumun altını sildim. Sonra gidip çocukları buldum.

Barda oturuyorlardı, ben de yanlarındaki koltuğa çöktüm. Henry ve Christian, onlar da benimle Jonah'ın kendi versiyonlarıydı, söyleyebilirdim ki onsuz burada olmayı sevmiyordum.

Arkamı Jo gibi kollayan biri yoktu. Bu gece England'ı merdivende yere sererdi. Belki de yapmazdı. Hay sikeyim.

Belki de haddimi aşmıştım?

Christian elini havaya kaldırarak barmenle göz göze geldi. Güzel bir kadındı. Zeytin tenli. Bulunduğum yerden görebildiğim ela gözleri vardı. Uzun kaşları vardı ama seksi bir kız gibiydi... Bana içki getirmesi için işaret etti.

Henry yüzünü buruşturarak bana baktı. "İyi misin?"

Bir kahkaha attım. "Evet, neden olmayayım ki?"

İkisinin de yüzü asıldı. Bakıştılar. "Bilmiyorum." Henry omuz silkti, aptalı oynuyordu. "Demek istediğim, altı yaşından beri sevdiğin kızla hayatının en korkunç kavgasını ettin... ama tabii ki evet. İyi olursun."

"Biz her zaman kavga ediyoruz."

Christian göz kırptı. "Böyle mi?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Dramatik davranıyorsun."

Henry bana tuhaf tuhaf baktı. "Beej, kız suratını ittirdi. Pekâlâ, senin için çok utanç vericiydi ama geri kalanımız için gerçekten muhteşemdi."

Yine itiraz ettim.

Seksi Yunan barmen üçümüz için birer kadeh içki getirdi ve bardağı bana uzattığında ellerimiz birbirine değdi. Ona baktığımda bana belli belirsiz gülümsedi.

Uzaklaştı.

Giydiği kabarık siyah eteğin içindeki kıcına bakarken ağızımdan havayı üfleyerek gidişini izledim.

Parks markayı, modeli, SKU'yu bilirdi. Onu düşünme, muhtemelen bilmezdi çünkü Magnolia sadece *Harrods*'ta stoklanan markaları bilirdi. Kelime dağarcığında *Showpo* ya da polyester yoktu.

Yine... de böyle bir etekle yapacak çok şey vardı.

İçkimi bir yudumda diktim. Henry'ninkine el attım.

Christian'ın gözleri beni izlerken kısıldı. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Ona umursamaz bir bakış attım.

Beni birkaç saniye daha izledi, sonra bana doğru eğildi ve eliyle çenemi tuttu. Ona vurdum ama Christian istediği her kavgayı kazanırdı, bu yüzden beni geri savurup tekrar tuttu ve gözlerimi ışığa çevirdi. Burundan nefes aldı, sesi sinirli geliyordu. Başını iki yana sallıyor, hâlâ çenemi tutuyordu. "Ah, siktir ..." Başımı itti. "Ben yokum çocuklar."

“Ne?” Henry şaşırmıştı. “Neden?”

Christian altdudağını kemirerek beni gösterdi, lanet ispiyoncu. “Bir boklar karıştırıyor.”

Henry bir kahkaha attı. Sadece bir kahkaha. “Hayır, karıştırmıyor.” Beni fark edince gözünü kırptı. “Karıştırıyor musun?” Tekrar gözlerini kırptırıyordu. “Karıştırıyor musun?”

Garip bir ses çıkardım. Aynı anda hem küçümseyici hem de suçlayıcıydı.

Christian ayağa kalktı, ellerini kaldırıp masadan uzaklaştı.

“Çekip gitmesinin Magnolia ile hiçbir ilgisi yokmuş gibi mi davranacağız?” diye arkasından bağırdım.

Arkasını dönmedi, elini havaya kaldırıp beni tersledi ve yürümeye devam etti.

Henry bana bakıyordu. “Kokainin etkisindeyken saçmaladığını unutmuşum.”

“Hayır.”

Christian’ın ardından çenesini salladı. “Ne o zaman?”

Ona bir bakış attım. “Yalan mı söyledim?”

Onu orada yakaladım, doğru söylediğimi biliyordum. O da biliyordu. Başını iki yana sallarken nefes aldı. Christian ile aramızdaki sorunlara onu karıştırmamaya çalışıyordum. Tüm bunlardan nefret ediyordu ve bunu anlıyordum çünkü ben de nefret ediyordum. Bunun olmasından nefret ediyordum, oraya gitmesinden nefret ediyordum, onun için bir ara sokakta onunla dövüşmemden ve o gece kimsenin kazanamamasından nefret ediyordum. Hepsinden nefret ediyordum.

“Ne yapıyorsun, Beej?” diye sordu Henry daha yumuşak bir sesle. Omuz silktim. Şu anda umurumda değildi. “Seni öldürecek.”

Ona cevap verirken göğsümün ne kadar daraldığını belli etmemeye çalıştım. “Zaten öldürüyor.”

Henry ayağa kalktı, kızgın görünüyordu. Ya da üzgün, sanırım? Birkaç saniye bana baktı, ağabeyi olarak onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum. Çok sık ağabeyi gibi hissetmiyordum. O daha sorumluluk sahibiydi. Önüne gelenle yatmıyordu. Üniversitede okuyordu. Asla küçük kardeşim gibi hissetmiyordu, sadece kardeşim gibi hissediyordu. Fakat şu anda bana bakışından, onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissedebiliyordum.

Önümdeki neredeyse dolu içkiyi devirmesiyle masanın üzerine döküldü.

Sinirlenerek geri ittim, ona delirmiş gibi bakıyorum. “Ne bok yap-”
“Kendine gelmelisin, Beej.” Kardeşim beni işaret etti.

Sonra barmene dönüp beni gösterdi, parmağını boğazına götürdü.
“Kes şunu,” diye seslendi kıza, sonra o da uzaklaştı.

Orada oturmuş, hiçbir şeye bakmıyordum. Barmenin orada öylece durup beni izlediğini anlamam birkaç dakikamı aldı.

Onu işaret edip parmağımla bana doğru salladım. Yavaşça yürümeye başladı. Etrafta kimse yoktu.

Barmen önümde durup birkaç saniye beni süzdü. Aslında delicesine sekti. Gözlerini birkaç kez kırpttırıp beni ayağa kaldırdı ve lavaboya doğru götürmeye başladı.

Koridora girer girmez, beni duvara yaptırdı; bunu benden daha çok istiyordu. Bunu tam olarak ifade etmek zordu çünkü her şeyden çok ihtiyaç duymakla hiç istememek arasında bir yerdeydi. Belki o da bugün sıçır batırmıştı.

Hemen işe koyuldu. Elleri kot pantolonumun düğmelerini açmakla meşguldü ki henüz lavaboya bile girememiştik.

Ağız tüm bedenime açtı, tek bir noktada durmuyordu. Gömleğimi açtı. Parks için aldığım... Parks'ı düşünme. Göğsümü öpüyordu. Parks'ın bütün günü geçirdiği göğsümü... Kahretsin, o benim en kötü alışkanlığımı.

Ellerim eteğinin üstündeydi, ikisi de külotunun kenarlarından altına kaymıştı.

Güzel kıçtı. Sıkılabilirdi.

Bacağını bana doğru uzattı ve acaba kabine kadar gidebilecek miydik?

Barmenin dudakları üzerimde gezinirken aklım her zaman olduğu gibi Parks'a kaymıştı. Aynı anı, o teknedeki ve göldeki hali, leylak rengi bikinis... Tanrım, onu leylark rengi içinde seviyordum ve düşündüm... siktir et, hayır.

Onu düşünmeyeceğim.

Elleri pantolonumun içinde olan deli gibi seksi barmeni düşünecektim.

Gözlerimi açtım, sevişmek üzere olduğum kıza baktım ve sonra...

Onu gördüm.

Koridorun sonunda.

Gözleri cam gibiydi. Altdudağı titriyordu. Kalbi ağzındaydı, benimki de cebinde.

Ellerini önünde tutuyordu; sanki beş yaşındaymış ve bir kâbusun ortasındaymış gibi bakıyordu.

Gözlerimiz kilitlendi.

Döndü...

Barmeni üstümden ittim. "Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..."

Parks koştu. Peşinden koşuyordum ancak çok hızlıydı ve köşeyi dönerken onu kaybetmiştim.

Magnolia

Saç tokası için geri dönmüştüm. Gözlerimi en parlak hale getirmek ve dudaklarımın hâlâ olması gereken pembe tonunda olup olmadığını kontrol etmek için içeri girdiğimde banyoda bırakmıştım. Saç tokamı düzeltmek için çıkarmıştım ve sonra geri takmayı unutmuştum. Normalde bir saç tokası için geri dönmezdim ama dönmüştüm çünkü *Suzanne Kalan*'ın 2.000 sterlinlik beyaz altın, pırlanta kaplı bir saç tokasıydı ve bugünlerde finansal olarak daha ekonomik olmaya çalışıyordum. Bu yüzden yapılacak en ekonomik şey *Net-A-Porter*'dan yeni bir tane sipariş etmeden önce geri dönüp en azından kaybolanı aramaktı.

Bu yüzden tuvalete koşmuştum.

Tom gelmeyi teklif etmişti, hayır demiştim, sorun değildi, sadece bir dakika sürecekti.

BJ'i böyle görmek hiç kolay olmuyordu. Ne gördüğümü bile bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla gerçekten seks yapıyor olabilirlerdi.

Elleri kızın kıcını kavırıyordu. Düzgünce kavırıyordu. Kıcının derisine BJ'in parmak uçları girmişti.

Bu arada kocaman olan altdudağı, sanki tuz yalıyormuş gibi onun göğsüne sürtünüyordu ve elleri görünürde yoktu.

Başını duvara yaslamıştı, gözleri kapalı, boynu tamamen açıktaydı. Kasları gergindi ve bizimle böyle arkasına yaslandığı zamanları hatırlıyordum, ne düşündüğünü bilmiyordum ama ben olmadığımдан emindim. Ne kadar süre orada durduğumu bilmiyordum. Saniyeler de olabilir, dakikalar da. Ta ki o beni görene kadar. Sonra da kaçmıştım.

Koşmayı pek sevmezdim. Bana her zaman çok banal gelmişti fakat ondan daha hızlıydım. Her zaman öyleydim. Boşa koştuğumu söylüyordu. Ben de bunun ilgi duyduğum ya da takdir ettiğim bir beceri olmadığını söylüyordum. Ta ki bu gece ihtiyacım olana kadar.

Odama koşup kapıyı açtım, çarparak kapattım ve kapıya yaslandım. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Tom kanepeden başını kaldırdı. “Ağlıyor musun?” diye sordu ayağa kalkarak. “Yine mi?”

Yüzümdeki gözyaşlarını sildi. Bir kuyuya düşüyormuşum gibi hissetmemenin bir yolunu arıyordum.

Ne yaptığımı bilmiyordum.

Bunu çok az düşünmüştüm.

Aslında hiç.

Tom ayağa kalktığı anda, kaşlarını çatarak yüzündeki benim için duyduğu endişe, yükselme şekli, omuzlarının genişliği, her şeyi güvende hissettiriyordu ve ben şu anda... artık güvende hissetmiyordum. Ve gerçekten hissetmek istiyordum.

Ona doğru yürüdüm, hissettiğimden çok daha kendinden emin ve özgüvenli davranıyordum. Kollarımı boynuna dolayıp başını kendime doğru çektim ve bunu daha önce hiç yapmamıştım. Öpüştüğümüzde kendimi BJ’i öpen kız gibi, bir yabancı gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum ama hissetmiyordum. Tom’u öptüğümde sadece kendim gibi hissediyordum.

Kayıp bir versiyonumdu. Belki sarsılmış bir versiyonum. Ancak yine de bendim.

Öpücük yavaş başladı, sonra onu daha derin ve daha çok öpmeye başladım; onun kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıldığını hissedebiliyordum.

“Ne yapıyorsun?” dedi ağzımın içinde, tamamen geri çekilmeyi düşünmüyordu.

Geri çekilip ona baktım. “Sipere girmeye karar verdiğimiz gün benimle kesinlikle seks yapmaya çalıştığını söylemiştin, hâlâ benimle seks yapmak istiyor musun?”

Sanki ona hileli bir soru sormuşum gibi göğsündeki tüm havayı dışarı verdi, çenesi biraz gevşedi.

“Evet.”

“Tamam o zaman.” Başımınla onayladım, ona doğru geri yaslandım.

Biraz geri çekilirken bir kez yutkundum. “Bu... kötü bir fikir gibi görünüyor.”

Bunu söylerken elleri belimden ayrılmamıştı. Aksine belki de beni daha sıkı tutuyordu.

“Değil,” derken gözlerim inatçı bir şekilde ona bakıyordu.

Kaşları çatıldı. “Bunun ne kadarı BJ ile ilgili?”

Duraksadım, iki kez göz kırptım, bir kez yutkundum. “Umurunda mı?”

Bir an düşündü, nefes alışverişi normalden daha hızlıydı, neredeyse hiddetli, dudakları hafifçe büzüldü; sonra başını iki yana salladı.

“Değil.” Sonra yüzümü kafama kilitlemiş gibi beni öptü.

Geriye doğru hareket ettim ama ayaklarım artık yere basmıyordu.

Balenciaga’dan aldığı *Cocoon* marka büyük boy, logo işlemeli, buruşuk, pamuklu poplin gömleğinin düğmelerini açtım. Altı düğme. Üçüncüsünde tökezledim; göğsü, elinizi bir *Cadbury*’s bloğunun üzerinde gezdirmişmişsiniz gibi hissettiriyordu.

Nefes aldım. Bir düşündüm. Bunu başka biriyle hiç yapmamıştım. Sadece BJ ile. BJ’i düşünme. Bunu değiştirmem gerekiyordu.

BJ muhtemelen şu âna kadar yüz kızla yapmıştı. Yüzlerce mi? Bilmiyordum. Ve ben buradaydım, kendimi hâlâ onun için saklıyordum. Belki? Ama ne için? Değişmesi için mi?

Belki de çoktan değişmişti ve ben değiştiği halinden hoşlanmıyordum.

Onu başka kızlarla gördüğümde, her şeyden önce insanların pornografiyi neden bu kadar çok sevdiği konusunda kafam karışıyordu çünkü şimdiye kadar erotizmle olan iki yakın temasım sadece gözlerimi oymak istememe neden olmuştu. Ancak aynı zamanda Beej’i başka kızlarla gördüğümde, aslında onu hiç tanımadığımdan emin oluyordum.

Zihnimde geziniyordum. Zihinsel olarak zihnimde geziniyordum. Kendimi içine soktuğum durumdan kaçırıyordum. Muhtemelen bu bir başa çıkma mekânizmasıydı. Muhtemelen bunu yapmaya hazır değildim.

Muhtemelen bu bir hata olacaktı.

Muhtemelen yine de bunu yapmamız gerekecekti.

Kafanı oyuna ver, Parks.

Tom beni yatağa yatırıp üzerimde durdu; başını eğip aşağı baktı, bir eliyle dengesini sağlıyor, diğer eliyle *Loveshackfancy*’den aldığım *Aya* bağcıklı, katlı, büzgülü, çiçek desenli, pamuklu vual mini elbisemin askısını omzumdan kaydırıyordu.

* Bir çikolata markası. (c.n.)

Parmağı tenimde gezindi. Tom'un elleri her üzerimde olduğunda BJ'i zihnimden uzak tutmanın ne kadar kolay olduğunu düşünerek şaşırdım.

"Gözlerin çok güzel," dedim ona.

Bana gülümsedi, biraz da eğleniyordu. Diğer askıyı da indirdi. Gözlerime bakarken saçlarımın bir kısmını kulaklarımın arkasına götürdü. "Bencil değilsin," dedi bana. "Ya da çocuksu." Tekrar ağlamamaya çalışırken ona küçük, minnettar bir şekilde gülümsedim. "Bence sen ne istediğini biliyorsun." Kendi kendine başıyla onayladı. Eli bacağımdan yukarıya, yavaşça kıcımın üzerinden kayarak belime inip beni sıkıca tutarken ağır ağır yutkundum. Başını iki yana salladı. "Velet değilsin..." Sonra bana ölçülü bir bakış attı. "Ama şunu söylemeliyim ki birkaç ay içinde biraz ele avuca sığmaz oldun..."

Gülmeye başladım, her zaman güldüğümde olduğu gibi yüzü aydınlanmak yerine ciddileşti. Elbisemi aşağı çekip çıkardı, elleri bedenimde gezindi ve sonra tekrar yüzüme döndü.

Gözleri gözlerimden ağzıma, oradan gözlerime döndü; sonra onu üstüme çektim çünkü artık BJ'in olmaması gerekiyordu ve bu beni ondan sonsuza dek koparacaktı.

Bu neredeyse yeniden canlanmak gibiydi. Beni üstüne yuvarladı. Kot pantolonunun düğmelerini açtım, o da tekmeleyerek çıkardı. Benim ellerim meşguldü, onunkiler de öyle.

Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu, en son ne zaman yapmıştım? Bunu düşünme. Onu düşünme. Beni tekrar yuvarladı. O üstte, ben alttaydım. Böylesi daha iyiydi.

Başka birine bu kadar yakın olmanın temelde rahatlatıcı bir yanı vardı, belki de tek gecelik seksin bu kadar çok yaygın olmasının nedeni buydu. Vücudu üzerimde bir ceket gibiydi, beni şu anda hissetmem gereken ama hissedemediğim her şeyden koruyordu. Ağzı bir saniye önce sutyenimin olduğu yerdeydi ve görev başladıktan sonra eldeki işten başka bir şeye odaklanmak zordu, öyle değil mi?

Elleri saçlarıma gitti. Öpücükleri büyük, derin bir deprem gibiydi, tektonik plaklar yer değiştiriyordu ve biz daha asıl büyük kısımlara gelmemiştik bile.

Ve onun *kısımları* büyüktü.

Hatırladığımdan daha çok acımişti. Yine de iyi bir acıydı, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Derin bir kas ağrısı. Uzaklaştığın değil, içine doğru eğildiğin bir ağrı. Omzunuzdaki bir düğüm gibi, onu yoğuran ele doğru eğilirsiniz. BJ ile yaşadığım bu hissi hatırlıyordum, farklı olsa da; çünkü kimse vücudumu BJ gibi tanıımıyordu. Bedenlerimiz birlikte büyümüştü.

Acaba bir daha başka biriyle böyle hissedebilecek miydim? Acaba BJ hissetmiş miydi? Yoksa bu hayatta bir kez olan bir şey miydi? Bir ömürde kaç aşk yaşadık ki? Artık gerçekten bilmiyordum, kalbim çok hızlı çarpıyor ve bir baraj inşa ediliyordu, bu dünyada her türlü aşk vardı ve sanırım benimki beni *öldürüyordu*. Tom'un mükemmel yüzü ve altın sarısı saçları, safirleri bile aratmayacak kadar mavi gözlerinin üzerine dökülmüşken bile, Tom buradayken bile aklım BJ'e gidiyordu. Elimdeki görev aklımı ondan uzak tutmayı başaramıyordu ve bu durumun benim, onun ve bizim hakkımızda söylediklerinden nefret ediyordum. Belki de asla özgür olamayacaktım.

Üstelik biliyor musunuz, seksi şeyler bile değildi; banyomda dişlerini fırçalıyor, duş duvarından beni gözetlemeye çalışırken ağzından diş fırçası sarkıyordu. Gecenin bir yarısı su şişemi her devirdiğimde bana bakıyordu. Bushka'ya balodaki bir çiftmiş gibi arkadan sarılıyordu. Yatağımın dibindeki *vans*'ları vardı.

Tüm bunlar beni çok etkiliyordu çünkü kalbim oraya bağlıymış gibi aklım sürekli BJ'e kayıyordu. Acaba Tom'un aklı da Clara'ya mı kayıyor, diye merak ediyordum ve ne halt ettiğimizi merak ediyordum ama durmak için çok geçti, duramıyordum. Ve BJ'in ellerinin diğer kızın kıcını nasıl kavradığını düşündüğümde bunu istediğimi bile bilmiyordum çünkü hayatımızda bir zamanlar benden başka kimseyi böyle kavramamıştı.

Tom kendini bana daha da bastırdı, beni kendine daha fazla çekti. BJ'in yatağın benim tarafımda yattığını düşünüyordum, böylece onunla mücadele edeceğim ve bana dokunacak, bana sarılacak ve bunu her yaptığında sahip olduğu aynı sırtışıya sahip olacaktı. Kot pantolonunun vücudunun neresine oturduğunu, annem ona hangi kemeri alırsa alsın *Calvin*'lerinin her zaman nasıl dışarı çıktığını düşünüyordum. Tom bu işte çok iyi, diye düşündüm. Keşke vücuduma neler olduğuna odak-

lanabilseydim ama zihnim buna izin vermiyordu. Konuşurken BJ'in ağzını düşünüyordum çünkü dudaklarının hareketi bir tür eski, sözsüz şiir gibiydi. Güneş ışığındaki yüzünü, yeşil gözlerindeki altın benekleri düşünüyordum. Beej'in vücudunda bulunan ve oldukça gizli oldukları için kimsenin görmediği ama çoğu benimle ilgili olan dövmeleri sayıyordum.

Mangnolia; göğsünde.

Doğum yılım; dirsek iç kıvrımı, sağ kol.

Onun doğum yılı; benimkinin yanında.

National Geographic; ön kolunda.

Sırtım kamburlaşmaya başladı.

Bir arı; sol el.

Başka bir arı; sağ omuz.

Uno Ters Kartı; sol baldır.

Bir geyik; sol kol.

Tom elimi yatağa bastırıyordu.

"Billie" bir kaburga boyunca, sol taraf.

Bir plaj şemsiyesi; sol üst kol.

Dartmouth koordinatları; dirsek iç kıvrımı, sol kol.

İlk öpüştüğümüz tarih; sol başparmağı boyunca.

Nefesim hızlıydı. Yakında kaybedecektim.

Bir leylak; sol ortaparmağında.

Birlikte ilk uyuduğumuz tarih, sol ön kol.

"Her güzel yaz gününde" sağ ön kol.

"Eğer biri bir çiçeği seviyorsa" sağ ön kol.

Tom daha derine gitti ve nefesim kesildi.

Yara bandı; sol uyluğun üst kısmında.

Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken nefesi boynumda sıcağı ve keşke zihnini görebilseydim de onun da şu anda benim kadar berbat durumda olup olmadığını bilebilseydim.

Unut beni düğümü; sağ başparmak.

Seksin doğası beni her zaman büyülemişti, sonuna doğru tırmanış. Ve tırmanıyorduk, neredeyse zirveye ulaşmıştık, bunu hissedebiliyordum, yüzünde görebiliyordum ve bunda oldukça iyiydik, aslında? Her şey düşünüldüğünde, Tom England'ı hiç düşünmemem gibi ki

bu çılgıncaydı çünkü o Tom England'dı. *Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?*

Doğu Rüzgârları; göğüs.

Tom'un boynu, BJ'in koridordaki kıza yaptığı gibi geriye uzandı.

Paddington Ayısı; sağ kol.

İçimdeki nefesin çekildiğini hissedebiliyordum, ayaklarımı yatağa bastırıp kendimi sabitleyecek bir şey ararken nefesim kesildi.

Maserati M, sağ ayak.

Sonra başım yastığa aniden gergin bir şekilde düşerken ağızımdan küçük bir ses çıktı. Tom üstüme düştü. Göğsü kabardı, benimki de öyle. Üzerimdeki terli hissi hoşuma gitmişti.

Bunun ne anlama geldiği konusunda kafam çok karıştı. Az önce nasıl boşaldım, eski erkek arkadaşımın dövmelerini sayıyordum ama Tom England'ın üstümden çekilmesini istemiyordum? Bu ne anlama geliyordu?

Bu benim hakkımda ne anlatıyordu?

Sanırım sadece sorunlu olduğumu anlatıyordu.

İşe yaramadı bu arada. Hiçbir şeyi koparmadı. Olsa olsa beni başkasına bağladı.

BJ'in yirmi ikinci dövmesi mi? *Geleceğe Dönüş* filmindeki DeLorean.

Ne yapmıştım ben?

Gecenin ikisinde otel odamın kapısının çalınmasından ne bekliyordum bilmiyorum ama Magnolia Parks bunlardan biri değildi.

Beni gördüğünde yüzünün aldığı şekilden sonra değil. Daha önce birbirimizle nasıl konuştuğumuz düşünülürse, ondan sonra değil. Ancak işte oradaydı, gözetleme deliğinin diğer tarafında. Kendi kolunu tutuyordu ve *Gucci*'den aldıktan yaklaşık kırk saniye sonra benden çaldığı bir kazak vardı üstünde. Kaşlarını çatmış, yüzünde daha önce hiç görmediğim türden bir hüznün vardı.

Kapıyı açtım, ona bir kez baktıktan sonra diğer her şey önemini kaybetti ve acaba hep böyle mi olacağız, diye merak ettim. Ne olursa olsun, her zaman birbirlerine geri dönmenin bir yolunu bulan iki kişi miydik? Muhtemelen öyleydik.

Batmakta olan eski bir geminin ön tarafına oyulmuş tahta bir heykelcik gibiydik.

Salona girip kapıyı arkamdan kapattım.

“Ne oldu?” Onu kendime çektim.

Geri çekilip bana baktı ve bunu nasıl anladığımı bilmiyorum... gözleri, üzerindeki adamın kokusu.

Bir şey söylemesine gerek yoktu. Anladım.

Biraz irkildim. Yüksek sesle. Beni duydu, biliyordum çünkü fark edince kendini göğsüme daha sıkı bastırdı.

“Ah.” Tek söylediğim buydu. Başımla onayladım. Onu daha sıkı tuttum.

Kahretsin, bu şiddetli bir yangındı.

Bunca yıldır ona yaptığım şey bu muydu? Göğsünde hissettiği şey bu muydu? Çünkü göğsümün içinde yangın varmış gibi hissediyordum. Kaburgalarım kendi üzerine çöküyormuş ve belki de sonunda onu gerçekten kaybediyormuşum gibi garip, yavaş bir batma.

Belki de gemi batmıyordu, belki de çoktan batmıştı. Belki de artık

denizin dibindeydik. Belki de geminin ahşapları çürümeye başlamıştı ve dünyadaki tüm çapalar bile bizi kurtaramazdı.

“İyi misin?” diye sordum çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Sadece daha fazla ağlamaya başladı. Onu kendime doğru tuttum, ellerim saçlarındaydı ve belli ki başka biri tarafından çekilip karıştırıldığını fark etmemiş gibi yapıyordum.

Ne yapıyorduk biz? Birbirimizi incitmekten başka. Artık ne yaptığımızı bilmiyordum çünkü onu sonsuz bir şekilde seviyordum. Bu yenilmez, koz olamaz, her zaman kazanacak, ne olursa olsun, berbat bir şekilde ama onun üzerinde kokusunu alabiliyordum ve aslında bu normaldi. Muhtemelen daha sonra da alacaktım.

“Özür dilerim,” dedi zar zor, göğsüme doğru boğuk bir sesle.

Bana bakması için çenesini yukarı kaldırdım. “Ben de özür dilerim.”

Birkaç kez göz kırptı, gözleri bana soğuk sabahlarda yaprakların üzerindeki yağmur damllarını hatırlatıyordu.

“Senden nefret ediyorum,” dedi ağır ağır yutkunarak.

“Evet.” Başımınla onayladım. “Ben de kendimden nefret ediyorum.”

Bana bakmak için geri çekildi, yüzünü iki elimin arasında tuttum; ağır, hafif gözler, kızaran ağzı ve onunla birlikteyken hep pembeleşen yanakları. Karamel teni, on beş yaşından beri tuttuğum eli, aynı taştan yaratılmışız gibi içime oturan vücudunun kıvrımları. Onu nasıl atlatacaktım?

Atlatamayacaktım. Atlatamazdım. Atlatamıyordum.

Elimi yanağında tuttu, bırakmadı, bıraktığında bizi nelerin beklediğini bilmek istemiyordu. Artık ikimizin de bildiğini sanmıyordum. Sanırım eskiden biliyorduk.

En azından bildiğimizi sanıyorduk. Eskiden tüm yollar Tobermory’ye çıkardı; kuzeydeki bir sahil kasabasında sakin bir hayat çünkü bir gece durdurulamaz bir şehvet ile kavgacı bir korkusuzluğa sahiptik ve orada yaşlanırdık. Kanepede birbirimize sarılarak uyuyakalır, perdeleri açık bırakır, her gün onu sevmenin sabah ışığında boğulurduk ve yapmamız gereken buydu ama sonra o gün oldu. Muhtemelen yine de yapmalıydık. Onu dışarı çıkarmalı ve ikimizin de istediği hayata doğru çekip götürmeliydim ancak yapmadım. Eğer yapsaydım, burada olmazdık.

Sonra otel odamın kapısı açıldı ve barmen benim tişörtümle, ta-

mamen çıplak bir halde çerçeveyi doldurdu. Magnolia kollarımda donup kaldı, gözlerimi sımsıkı kapadım, sanki onları yeterince sıkarsam barmen kaybolacakmış gibi ama kaybolmuyordu ve bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Kendimi buna hazırlıyordum.

Bu sefer sertçe itti. Beni deli gibi itti ama bunun geleceğini biliyordum, ayaklarım yere basıyor, Parks benden daha fazla hareket ediyordu ve küçük bedeni itilmenin etkisiyle arkasındaki koridor duvarına çarpıp biraz tökezledi.

Onu yakalamaya çalıştığımda ellerimi tokatlayarak uzaklaştı, tek-melenmiş bir hayvan gibi bana bakıyordu.

“Parks...” Ona tekrar uzandım.

Benden uzaklaştı. “Hayır...”

“Magnolia...” Ona seslensem de çoktan gitmişti.

05.23

Parks

Hey.

Hava nasıl, Parks?

Bok gibi.

Magnolia

Daha sonra Paili'nin odasına gittim ve yatağında birkaç saat ağladım. O da benimle ağladı. O çok iyi bir arkadaştı. Sabırlıydı. Sevdiği insanların önemseddiği şeyleri önemsemekte çok iyi olan insanlardan biriydi. BJ'in beni aldattığı gece benimle ağlamıştı. Reid ile çıkmaya başladığım gece benimle ağlamıştı. Her şeyde yanımdaydı. Pek konuşmazdı.

Zaten ne söyleyebilirdi ki?

Tom'dan sonra ona gitmeliydim, BJ'e değil fakat elimde değildi.

Aslında BJ'e gitmem bilinçli yaptığım bir şey değildi. Uyanık yatıyordum, tavana bakıyordum, kalbim küt küt atıyordu, Tom yanımda huzur içinde uyuyordu, burada söyleyeceğim çünkü konuyla ilgisi var, Tom England gerçekten de olağanüstü bir şeydi. Daha önce BJ hakkında düşündüğüm gibi, bu Tom hakkında bir yorum değildi. Bu, hayatımın yarısında sahip olduğum ve nasıl değiştireceğimi bilmediğim bir alışkanlığın kalıntısıydı. Keşke Tom'u düşünseydim. Tom'u düşünmeliydim. Yanımda uyurken acaba onu uyandırıp tekrar denesem mi diye düşünmüştüm, böylece bu sefer sadece Tom'u düşünebilirdim ama bunun yerine kendimi BJ'e doğru yürürken bulmuştum ve sanırım bu her şeyi açıklıyordu.

Ne kadar sıkışıp kaldığımı.

O ay, bense gelgittim. Kız odasından çıktığında gelgit başlamıştı. Beni dışarı itip uzaklaştırmıştı.

Bana bakmıştı, gözleri tanıdık bir açıklıktaydı. Birbirimizi her kaybettiğimizde ki kaç kez olduğunu bilmiyordum.

Çok fazla.

BJ'i görmek için dışarı çıktığımda Tom uyuyordu. Uykusu ağırdı, bu yolculukta anlamıştım. Su şişemi sürekli deviriyordum ve her devirdiğimde tamtam gibi ses çıkarsa da hiç uyanmıyordu. Birkaç saat sonra yatağımıza geri döndüğümde hâlâ uyuyordu. Saatlerce uyumaya devam etmişti.

Ben ise hâlâ uyuyamıyordum.

Sabah uzun bir duş alıp cildimin her yerini sertçe keseledim, yaptığım tüm hatalardan arınmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Yanımdaki en rahat kıyafetleri giydim; *oversize Vetements*, çok düğmeli hırka, *Loulou Studio ribana*, *melanj* kaşmir şort ve *crop*.

Odaya ikimiz için kahvaltı siparişi verdim, onu uyandırmamak için balkona çıkardım ama uyandırdım. Gözlerini kırıştıtarak bana yorgun bir yarım gülümseme verdi, o sırada bir şey karnıma yumruk attı. Beni şaşırttı. Bir çeşit istek miydi?

Yataktan kalkıp bana doğru yürüdü. Üzerinde sadece siyah *Tom Ford boxer*'ı vardı ve onu yalamak için kısa ve açıklanamaz bir istek duydum ama sadece bir saniyeliğine, sonra yok oldu çünkü çok ham bir istekti.

Bacaklarım karşımdaki sandalyenin üzerinde duruyordu, Tom onları kaldırıp oturdu ve sonra kendi üzerine koydu. Tuhaf bir tanıdıklık hissettim, bacaklarım onun üzerinde, neredeyse çıplaktı. Sabah Yunan güneşinde bana gözlerini kısarak bakıyordu, midemde başka bir his kıpırdandı; yanaklarımın ele verebileceğinden endişe ettiğim için yutkundum. Henüz benim bile tam olarak anlayamadığım bir şeydi.

Birkaç saniye boyunca bana baktı, soğukkanlı ve heykelsiydi.

"Daha sonra onu görmeye gittin," dedi sonunda. Bir soru, bir suçlama değildi. Sadece bir gözlemdi.

Utanarak gözlerim onunkilerden ayrıldı. "Sadece bir dakikalığına."

Başıyla onayladı, gözleri artık benimkilerle buluşmuyordu. "Neden?"

Dudaklarımı büzdüm. Bu konunun ne zaman açılacağından emin değildim ama eninde sonunda açılacağını varsayıyordum ve her iki durumda da bundan hoşlanmayacağından emindim. Bir nefes alıp burumdan verdim. "Ondan başka kimseyle yatmamıştım."

Tom şaşkınlıkla başını geri çekerken birkaç kez göz kırptı. Birkaç kez daha göz kırptı, sonra... "Lanet olsun. Magnolia!"

Ona zoraki bir şekilde gülümsedim ve elime vurdum. "Önemli bir şey değil."

Bacaklarımı tutup beni ve oturduğum sandalyeyi çekiştirdi. Böyle-

ce ona daha yakındım, uzuvlarım şimdi bir yığın sopa gibi onun üzerine savrulmuştu. Yer değiştirmedim. Onun üzerinde bir sopa yığını olmaktan mutluydum. Bana bakıyordu. “Öyleydi.”

Öyleydi. Haklıydı. Zaten çoktan sevişmiştik ve bitmişti, bu yüzden omuz silktim.

“Evet, şey. Öyle olmamasına ihtiyacım vardı, o yüzden...”

Tom’un elleri ayak bileklerime uzanıp onları sıktı.

“Neden bana söylemedin?”

Dizlerime sarıldım. “Çünkü o zaman birlikte olmayacağını biliyordum.”

Bana azarlar gibi, etkilenmemiş bir bakış attı ki nedense ben bunu çok seksi buldum. Muhtemelen baba sorunları.

“Bu hilekârlık,” dedi bana.

“Hayır,” diye düzelttim. “Bu saklamak.”

Biraz eğlenerek gözlerini devirdi, sonra çenesini bana doğru salladı. “Yani onu görmeye mi gittin?”

Başımı sallayarak onayladım ardından tekrar onunla göz göze gelemedim. BJ’i sevdiğimi biliyordu. Beej ve benim hakkımda şu anda çoğu insandan daha çok şey biliyordu, o halde Tom’un onu görmeye gittiğimi bilmesinden neden bu kadar utanıyordum?

“Evet,” diye başımla onayladım. “Evet ama o başka biriyle birlikteydi.”

Belki de bu yüzden.

“Siktir.” Tom’un başı öfkeyle geriye düştü fakat ayak bileklerimi sıkıca kavradı. “Siz ikiniz-”

“Boktanız.” Başımla onayladım. “Evet, biliyorum.”

Bana bakıyordu, Beej ve benim ne yaptığımızı anlamaya çalışıyordu. İmkânsız bir çabaydı, onu burada ve şimdi temin edebilirdim ki ondan önceki sayısız insan gibi sefil bir şekilde başarısız olacaktı çünkü BJ ve ben anlaşılmazdık. Birbirimizi sevdiğimiz, sevmiş olduğumuz ve kazara sevmeye devam ettiğimiz tüm yolların detayları; birlikte düğümlediğimiz ipliklerimizin incelikleri, birbirimiz hakkında bildiğimiz sırlar ve paylaştığımız o tek kırık kalp.

“Neden...” diye sorarken gözlerini kısmıştı. “Böylesiniz?”

Ona anlatmayı çok isterdim, anlatmayı çok isterdim ki anlayabilsin ama yapamazdım, bu yüzden anlamayacaktı.

Bunun yerine ona hafifçe bir omuz silktim. “Sanırım çok küçükken âşık olduk... ve şimdi birbirimiz olmadan nasıl yaşayacağımızı bilmiyoruz.”

BJ ve ben, sanırım birbirine dolanmış ince zincirli altın bir kolye gibiydik. Çözmek imkânsız değildi ama öyle hissettiriyordu. Bazen zinciri hareket ettirerek kendiliğinden çözebilirdiniz fakat bu çok sık olmazdı. Çoğu zaman düğümlerin çözülmesi için kopçadan çözmeniz ya da tamamen koparmanız gerekirdi.

“Sam ve Closs gibisiniz.” Tom kendi kendine başıyla onayladı ve biraz üzgün görünüyordu. “Siktir,” diye ekledi sonradan, daha çok fısıldarcasına.

“Özür dilerim,” derken ağlayacakmış gibi hissediyordum.

“Hayır.” Başını iki yana salladı, bileğimi düşünmeden ovuyordu. “Özür dilerim... seni kurtarabilseydim yapardım.”

Kalbim göğsüme çarpıyordu, cümle kurmak yerine iç çektim. Söylenecek çok şey vardı aslında; ama hepsi de tutarsızdı.

Evet, BJ’i seviyorum. Ve hayır, kendimi nasıl durduracağımı bilmiyorum. Ancak lütfen beni bırakma. Beni terk etmeni istemiyorum. Sensiz korkarım. Beni yalnız hissettirmiyorsun. Belki de Gus haklıydı diye endişelenmeye başlıyorum.

Elimde olsa söyleyeceğim şeyler bunlardı ama boğazımda düğümleniyorlardı.

Elimden kahvemi alıp büyük bir yudum içti.

“Peki,” dedi Tom kaşları çatık bana bakarken. “Bu bizi nereye götürüyor?”

“Siperlerle ilgili mi demek istiyorsun?” diye sordum uzanıp üstüdağındaki bir parça *cappuccino* köpüğünü silerken. Elim havada kaldı. Yanakları kızardı.

Tom boğazını temizledi. “Evet...”

“Bilmiyorum,” derken çoğunlukla omuz silktim. “Bizi nereye götürmesini istiyorsun?”

“Benim hâlâ bir sipere ihtiyacım var.” Bana bakıyordu. “Hâlâ bir sipere ihtiyacın var. İkimiz de hâlâ duygularımızın geçmesini bekliyoruz.” Omuz silkti. “Bari birlikte bekleyelim.”

Başımla onayladım ve garip bir endorfin dalgası hissettim. Tom’un-

muş gibi davranmaya devam edebildiğim için biraz sersemledim. BJ ile kendi AK-47 versiyonum olmadan yüzleşmek zorunda olmadığım için daha da keyifliydim.

Tom başını yatağa doğru salladı. “Muhtemelen bunu bir daha yapmamalıyız.”

“Ah.” Başımla onayladım. Yüzüm hayal kırıklığımı pek iyi gizlemiyordu sanırım. “Hayır, hayır, sanırım yapmamalıyız.”

Bana şakacı bir şekilde gözlerini kısarak baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Biraz memnundu.

Burnumu havaya kaldırıp ona bakıyordum. “Sevişirsek de kıyamet kopacak değil ya,” diye ekledim çünkü bunun tamamen ihtimal dışı olduğu düşüncesi içimi acıtıyordu.

Gözleri yumuşadı ve eğilerek başıyla onayladı. “Dinle, istediğin zaman bunu tekrar yapabiliriz. Sadece dün gece bunu istediğini sanmıyorum. Bence yapmak zorunda olduğunu düşünüyordun.” Başını iki yana salladı. “Zorunda değildin.”

“Biliyorum,” dedim ona burnumu havaya kaldırarak.

“Çok üzgün görünüyorsun,” dedi bana biraz şaşkın ve zayıf bir kahkaha atarak, sonra yüzü biraz değişti. “Seni üzmem istemiyorum.”

“Üzmedin,” dedim ona.

“Biliyorum!” Gözlerini kırptırıyor. “Ama sen beni üzdün. Beni oyuncağın yaptın.”

Başımla onayladım. “Özür dilerim.”

Gözlerini kısarak bana bakıyordu, biraz da şakacıydı. “Bu senin ele avuca sığmaz biri olduğunun en iyi örneği.”

Berbat. Bana söylediği buydu. Ben buydum. Sanırım biz buyduk.

Yine de hiçbir şey beni, Parks'ın benden başka birlikte olduğu tek erkekle köşeyi dönüp lobiye girişini izlemenin nasıl hissettireceği konusunda tam olarak hazırlayamazdı. İşin en can alıcı noktası, artık farklılardı. Farklı olduklarını görebiliyordum.

Seks onun için özeldi. İstemese sevişmezdi, biraz da bana inat olsun diye yapmış olsa bile; bana inat olsun diye milyonlarca şey yapmıştı fakat bir kez bile benden başka biriyle seks yapmamıştı ama Tom...

Tom ile ilişkileri farklıydı. Henüz farkında olmasa bile.

"Hey." Henry bilmediği için onlara sırtıyordu.

Magnolia ona hafifçe gülümsedi ve Henry bana döndü. Kafam kaşınmıştı. Perry ve Gus şaşkın bakışlar attılar. Tom, Parks'a bir şeyler fısıldadı, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, artık ona çok daha yakındı. Ona kendisininmiş gibi dokunuyordu, sonra resepsiyonla konuşmaya gitti. Gözleriyle buluşmaya çalışıyordum ama bilerek benimkilerle buluşmuyordu. Pails ona doğru koştu, kolunu onunla birleştirdi, bir nevi kendini Parks'a karşı kalkan olarak kullanıyordu.

Çok incinmiş görünmemeye çalışıyordum ancak incinmiştim. Resmen yerin dibindeydim. Christian benden Parks'a dönünce kaşları çatıldı. Havayı sezdi.

Sanırım biliyordu.

Tom tekrar Parks'a doğru yürürken beni süzdü, isteksizce yarım yamalak baş selamı verdi ve sonra kolunu rahat bir şekilde Parks'a doladı. Bu acıtıyordu. Ona dokunuşundaki rahatlık, Parks'ın tek bir an düşünmeyerek uzanıp onun iki parmağını tüm eliyle tutması ve sonra orada öylece durmaları... öylece... bir çift gibi. Gerçek bir çift gibi. Gerçek duygular paylaşılan ve gerçekten seks yapan.

Gözümün önünde aralarında geçen sessiz yakınlık, sanki biri ruhu mu çorba kepçesiyle çıkarmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Onlara bakamadığım için arkamı döndüm.

Henry fark edip kaşlarını çattı. “İyi misin?”

Başımla hızlıca onayladım çünkü yalan söylediğim çok açıktı. “Birazdan dönerim,” dedim.

Koşarak banyoya giderek bir çizgi kokain çekip geri çıktım. Onunla göz göze gelmeye çalışıyordum ama bana asla pas vermiyordu. Bana vereceği tek şey buydu. Hiçbir şey. Ondan gelen hiçbir şey, büyük bir şeydi çünkü aramızdaki hiçbir şey doğal değildi ve bu beni biraz daha iyi hissettiriyordu.

Arabamız geldi, biraz uzundu. Tom onu arabaya kadar götürdü. Yol boyunca sessizdi. Bir kere bile tek kelime ettiğini görmedim, hiç kimseye. Grup ona laf attığında bile. Ya Tom cevap veriyordu ya da Paili. Üstelik onun elini bırakmıyordu, neydi bu gösteri? Elleri mi yapışmıştı?

Uçak pistine vardığımızda göğsüm sıkıştı, kızım uzakta hissediyordu.

Onlar arabayı boşaltırken gidip yanında durdum. “Konuşabilir miyiz?” diye sordum sessizce.

Başını bana doğru eğdi ama gözleri benimkilerle buluşmadı. “Hayır.” Sonra uzaklaşarak Tom’un yanına döndü. Onu tekrar Tom ile birlikte izlerken yüzüm asıldı. Onun yanındayken kendini rahat hissettiği hali gibi değildi, her zamanki o değildi; konuşkan, esprili, komik ya da zeki. Bugün Tom’un yanındayken bu taraflarından hiçbirini göstermiyordu, incinmişti. Onun yanında yaralı haliyle duruyor ve bu daha kötü hissettiriyordu. Çünkü başkasının yanında bu kadar kendi olmazdı, bu kadar rahat olduğunu bildiğim tek kişi bendim.

Onları izliyordum ve kendi hayatımı bir araba enkazında izliyormuşum gibi hissediyordum. England’ın uçağına bindik. Gelirken oturduğum yere oturdum, yanımdaki koltuğu boş bıraktım, umarım yine yanıma otururdu. Yarım bırakmak ona göre değildi, beynine iyi gelmiyordu. Ben de orada oturup onun uçağına binmesini bekledim, göz göze gelip bana doğru selam vermesini bekliyordum ama uçağına bindiğinde Tom’un elleri belindeydi.

Başını kokpite doğru salladı. O da başıyla onaylayıp onu takip etti ve kapıyı kapattılar. İçeri bakamadım bile.

Henry uzun bir ıslık çaldı. Paili ona dirsek attı.

Haklıydı. Hava berbattı.

Hey
Beej ile ne oldu?

Yalancı.

Hayır.
O da bu konuda hiçbir bok söylemedi.
Ne oldu?

Söylesene.

...?

?

Ne?
Gerçekten mi?

Nereye?

Ben de oradaydım.

Bana gelmeliydin.

Her zaman bana gelebilirsin.
Bunu unutma.

xx

Neden bahsediyorsun?

Bir şey mi dedi?

Hiçbir şey.

Yeni bir kavga ettik, hepsi bu.

Onu bir kızla gördüm.

Onu gördüğümde, şeyy
İşte 🐼🐼

Sanırım. Bilmiyorum.
Kaçtım.

Tom'a

Biliyorum.

Biliyorum.
Gelmemeliydim.

Biliyorum.
Teşekkürler xxxx

Magnolia

Tom uçuştan sonra beni eve bırakmak için ısrar etti. Bu sefer Luton'a indik. Günün bu saatinde arabayla bir saatten biraz daha az sürdü. Bırakmak zorunda olmadığını söylesem de beni dinlemedi. Kahvaltıda konuşmamızdan bu yana, komik, kendi kendini görevlendiren bir bekçi köpeğine dönüşmüştü. Beni bir kez bile yalnız bırakmamış, elimi sıkı sıkı tutmuştu.

Bunun BJ ile olanlardan ve bu kadar üzgün olduğumdan mı, yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığını tam olarak bilmiyordum çünkü normal siperlik bir yana, yine de Tom'un elini tuttuğum için tuhaf bir rahatlama hissediyordum.

Bana gelip kokpitte onunla birlikte oturmamı söylediğinde, bunun Beej'i inciteceğini biliyordum, bu yüzden gitmiştim ve haklıydım. Onu uçağın arka tarafında otururken görmüştüm, yanına oturmamı bekliyordu ama oturmamıştım.

Bir parçam bunu istese de yapmadım çünkü sanırım, bir yanımda hep bunu isteyecekti. Kulağa iki yüzlüce geldiğini biliyordum. Ben de başkasıyla yatmışken o da biriyle yattığı için kızgındım. Neden boynumda ağır bir yük varmış, beni boğuyormuş gibi hissediyordum ve neden ben ona ihanet etmediğim halde o bana ihanet etmiş gibi hissediyordum, bilmiyordum.

Ya da belki de ona ihanet etmişim gibi hissediyordum ama belki de ihanet etmeye mecburdum?

BJ'in yanındaki boş koltuk benim için ayrılmıştı, gözleri bunu öyle anlatıyordu ki gözleriyle buluşmamıştım bile. Buna gerek yoktu, onları üzerimde hissedebiliyordum, beni bekliyorlardı, beni umuyorlardı.

Sonra Tom ile birlikte kokpite girdim.

Bir parçam Beej'in, onu ellerini başka kızların üzerinde gördüğümde hissettiklerimi hissetmesini umuyordu, biz uçarken kapalı kapının ardında olanların onu tüketmesini istiyordu.

Öpüştüğümüzü düşünmesini.

“Buraya girmeme izin var mı?” diye sorarken kokpit kapısını arkamımdan kapattım.

Bana bir bakış attı. “Ben pilotum.”

“Geçen sefer buraya girmemi istememiştin.”

“Ballentine’i uçağın arkasında, yanındaki boş koltukla gördüm,” dedi. “Bana hayatının aşkıyla arka koltukta oturmaya dayanamayacak bir kız gibi göründün.”

“Affedersin?” Gözlerimi kırptım, öfkeliydim. “*Gucci*’den başka hiçbir şey karşısında güçsüz değilim.”

Bir kahkaha attı. “O zaman geri dön.”

“Hayır,” diyerek çenemi havaya kaldırdım. “Burada şansımın daha yüksek olduğunu düşünüyorum ama bunun tek nedeni onun gri giymesi, benim de griyi sevmem ve bildiği için bunu bilerek yapması.”

Tom, *Ford*’un düz beyaz tişörtüyle kendine baktı. “Beyaz hakkında ne düşünüyorsun?”

Gözlerim onu süzerken flörtöz davrandığımın farkındaydım fakat Tom England ile flört etmek eğlenceliydi. “Aram iyidir.”

Bana kısık gözlerle ve aynı anda birçok şey söylerken hiçbir şey söylemeyen bir ağızla gülümsedi.

Yardımcı pilot koltuğuna oturdum. Daha fazla flört ettik. Tom bana ne yapacağımı, hangi düğmelere basacağımı gösterdi, kalkıştan bahsetti ve havalandıktan sonra uçağı uçurmak isteyip istemediğimi sordu.

“Belki?” Gergin bir şekilde ona baktım. Kucağını sıvazladı. “Ah, anlıyorum.” Gözlerimi devirdim ve o da güldü.

Altdudağını ısırdı. “Gel hadi,” dedi. Ona doğru yavaşça yürürken eğlenerek ona bakıyordum. Beni kendine doğru çekti ve uçağı en yüksek uçuş pozisyonuna getirdi. Kollarını etrafıma dolayarak ellerimi uçağın direksiyonuna koydu. Çenesini omzuma dayadı, uçağı ellerimle yönlendiriyordu; hiçbir şey yapmıyordum, yapmadığımı biliyordum. Ancak hareket de etmiyordum çünkü Tom England’ın bana hissettirdiği duygu hoşuma gidiyordu.

Sanki denizde kaybolmuştum ve o da tutunabileceğim kurtarıcı bir odun parçasıydı.

Boynumdaki nefesi tenime yapışmıştı arkamı döndüm, gözlerim onunkinden aşağıya, ağızına ve tekrar yukarıya kayıyordu.

Tom England ağızyla bir şey yapıyordu. Dişlerini göstermeden neredeyse gülümsüyor gibi duruyordu ki bu inanılmaz derecede seksiydi. Yarım bir sırıttı ama hiç de kendini beğenmiş değildi. Bunu bir şey istediğinde ya da zekice davrandığında yapıyordu ve o anda bana göre fazla zekice davranmıyordu, dolayısıyla bir şey istiyordu. Üstelik Tom England'ın istediği şey de bendim.

Sertçe yutkundum.

Sonra ağızımı onunkine değdirdim. Hızlı ve nazik, olmak istediğimden daha çekingen.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Aslında pek benlik bir şey değildi. Sadece istemiştim.

Gülümsedi, belki şaşırmıştı ama kesinlikle memnun olmuştu. Tekrar eğilip ağızını benimkinin üzerinde gezdirdi. Dokunuşu, tenime değmeden önce hissedebileceğim kadar yakındı. Nefesim tekledi. Dudaklarımız birbirine ilk değdiğinde yavaştı fakat aceleci bir hale büründü. Zaman yanımızdan ve içimizden hızla geçti.

Beni döndürerek yüzlerimizi hizaladı ve böylece öpücüğümüz derinleşti. Uçak bir hava boşluğuna çarpıp birkaç metre alçalana kadar öpüşmeye devam ettik. Neredeyse tavana kadar uçtuğumda beni gülerek tuttu. Hoparlörü kullanarak herkesten özür diledi. Yardımcı pilotun biraz dikkat dağıtıcı olduğunu ve havacılık alanına pek ilgisi olmadığını söyledi.

Bunu benim için mi yoksa kendisi için mi söylediğini bilmiyordum fakat her iki durumda da BJ'i incittiğini umuyordum.

Öpüşmeyi kestiğimizde kendi koltuğuma geçtim. Arada sırada gözüyle bana bakıyor, gülümsememeye çalışırken burun delikleri genişliyordu ve ben gülmeye başlıyordum. Sanırım en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu.

Eve geldiğimde evimin önünde bir kamyon olduğunu gördüm. Tom'a baktım, kafam karışmıştı. İçeri girdik ve kız kardeşim kendini kollarıma bıraktığında sadece dört buçuk saniye içeride kaldı. "Tanrı'ya şükür," diye ağladı. "Tam bir tımarhane gibiydi."

"Öyle mi?" Gözlerimi kırıştırdım. "Neden? Ne oldu?"

Bridget ellerini şakaklarına bastırarak geri çekildi. Dolabında asılı

bıraktığım *Miu Miu*'dan bordo ve muhallebi rengi, sarı, yatay çizgili, logolu hırkayı giymişti; elleri kalçalarında, benden Tom'a döndü.

"Her şey." Başını iki yana salladı. "Her şey!" Ellerimi sabırsızca salladım, daha fazla bilgi bekliyordum. BJ bunu Bridge'e yaptığım için bana bir fiske vururdu. "Annem taşınıyor," dediğinde gözlerimi devirdim.

Vay canına. "Tamam."

"Boşanıyorlar."

Tanrım. Başımınla onayladım. "Tamam."

"Mars da buraya taşınıyor."

Kaşlarımı çattım. "O zaten burada yaşıyor."

Bridge bana bir bakış attı. "Onun odasına."

Yüzümü buruşturup 'iğrenç' anlamına gelecek bir ses çıkardım.

Tom bana baktı ve gülümsemesini oldukça sağlam bir şekilde gizledi ama BJ beni susturmak için ağzımı kapatırdı.

"Bunu duydum," dedi Marsaili dışarı çıkarken. "Magnolia..." Beni öpmeye kalkınca ondan kaçtım. Huysuzluk olsun diye değil (gerçi huysuzdum), öpüşen insanlar değildik. Babamla ilişkisi olmadan önce de birbirimizi öpmezdik. Şimdi de öpmeyecektik. "Pekâlâ." Boğazını temizledi. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ çocuk gibi davranıyorsun." Tom'a başıyla selam verdi. "Merhaba Tom."

Tom ona sert bir şekilde gülümsedi. "Marsaili."

Annem oturma odasından elinde bir *Karolenj* dönemine ait on ikinci yüzyıl kılıcıyla çıktı.

"O benim!" diye bağırdı babam. "O benim, yerine koy."

"Onu alıyorum," dedi babama.

"O kılıçtan nefret ederdin, para kaybı olduğunu söylüyordun!"

"Evet ama gördün mü, para harcamayı seviyorsun, sevgilim, değil mi?" Annem gözlerini ona dikti. "Yaptırdığım üçüncü göğüs büyütme operasyonu boşa giden paraydı, değil mi? Boşa giden para! Onlara bir kez bile bakmadın."

Bridget ona, "Anne, Tom England'ın önünde 'göğüs büyütme' deme," dedi.

Tom, Bridge'e eğlenen bir bakış attı.

"Ah!" Bize doğru bakıyordu. "Tom! Magnolia, bu ne sürpriz."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım.

“Merhaba.” Tom rahatsız bir şekilde gülümsedi.

Düşünerek başımı iki yana salladım. “Yani burada yaşıyorum...”

“Ben yaşamıyorum,” derken küstahça başıyla onayladı.

Daha uzun olmayı tercih ediyormuşum gibi hissederek birkaç merdiven çıktım, odanın geri kalanından daha uzundum ama hâlâ Tom’dan uzun değilim. Birkaç saniye anneme baktım. “Üstündeki balo elbisesi mi?”

Dolce & Gabbana’dan siyah puf kollu, pamuk karışımı, *Chantilly* dantelli elbisesinin içinde kendine bakıyordu.

“Evet.”

“Neden?”

“Bu benim taşınma elbisem.”

“Ne pratik.” Kız kardeşim takdir ederek başıyla onayladı.

“Şey, bunu yeniden evlenme törenimizde giyecektim...” Babama tehlikeli bir şekilde baktı. “Ama bu planın üzerine sifon çektim.”

“Sana bir daha asla evlenme teklif etmedim,” dedi anneme hiç istifi bozmadan.

“Harley...” Marsaili koluna vurdu.

Ona bir bakış attım. “Araya girmek için biraz garip bir zaman,” Bir an için BJ’in burada olmasını diledim. İşler böyle ters gittiğinde durumu çok iyi toparlıyordu. Ailevi aptallığımı dağıtmakta çok iyiydi.

Annem kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Haklı Harley, yeminlerimiz kurtlara yem olmuş olabilir ama senin görgü kurallarının öyle olması için bir neden yok.”

Sadece kız kardeşime bakıyordum, ona bir bakış attım. “Bundan nefret ediyorum.”

O da bana bakıyordu. “Evine hoş geldin.”

“Şey...” Yüzümü buruşturarak hepsine baktım. “Yukarı çıkıp yatak odamın duvarlarını ses geçirmez hale getirecek bir inşaatçı bulacağım.”

Marsaili gözlerini devirdi. “Burada daha önce de seks yaptık.”

Parmağımı hızla kulaklarıma götürdüm. “Lalalalalalala.”

“Marsaili.” Babam ona bir bakış attı.

Kızgın görünüyordu. “O zaman bizi duymadı.”

“Şimdi de duymayacağım,” diye bağırdım.

“Aslında benimkini de yaptır, olur mu?” dedi Bridge arkamı dönüp ona göz kırptım.

Merdivenlerden yukarı koşmak için döndüm, Tom da beni takip etti.

“Aslında, hayatım.” Babam bir adım attı. “Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?”

Kıpırdamadan durmuş ona bakıyordum. Tom önüme kaydı. “Hayır.”

Babamın çenesi gerildi. Sinirli ancak biraz da üzgündü. “Hayır mı?” dedi Mars inanamayarak. Tom kayıtsızca başını iki yana salladı.

“Dinle, Tom,” diye iç geçirdi Marsaili. “Magnolia’ya karşı bu kadar korumacı olman çok ama çok tatlı fakat babasıyla yalnız kalması gayet normal ve açıkçası bu seni hiç ilgilendirmez, o yüzden-”

Başımı iki yana salladım. “Onunla böyle konuşamazsın.”

“Magnolia, kusura bakma ama Tom buralarda yeni ve aile meselelerimize karışmaya başladı.”

“Sen artık benim ailem değilsin.” Onu işaret ederken başımı iki yana salladım. “Ve o,” Tom’u gösterdim. “Benim erkek arkadaşım.”

Tom bana baktı, sadece ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve bir an için onun sadece benim sahte erkek arkadaşım olmadığım hissettim.

“Şey,” diye iç geçirdi Marsaili. “Böyle hissettiğin için üzgünüm, Magnolia. Sana hep kendi kızım gibi davrandım.”

“Ah!” Başımla onaylayarak iyice düşünüp, “Bu yüzden mi bunca zamandır babamı beceriyordun?” diye sordum.

Babam fısıldayarak bir iniltiyle iç çekti. “Hadi ama aşk-”

“Benden ne istediğinizi bilmiyorum.” İkisine baktım. “Benim onay mı? Alamayacaksınız.”

“Hayatım.” Babam bana doğru adım attı. “Annene çok uzun zamandır âşık değilim.”

“İyi,” diye başımla onayladım. “Bu sorun değil, bununla bir sorunum yok. Benim sorunum aldatma gibi omurgasız bir davranışta bulunmak. Sen de bunu yapıyorsun.” Ona doğru elimle işaret ettim. “Aldatıyorsun, biliyorum. Ama onunla?” Mars’ı işaret ettim. “Bizim olan kimdi? Bizi seven, bizimle ilgilenen ve bizi büyüten tek yetişkinimiz. Onu da mahvetmek zorunda mıydın?”

“Magnolia,” dedi Mars başını iki yana sallayarak. Sesi biraz yüksek ve umutlu geliyordu. “Ben mahvolmadım, ben sadece-”

“İki yüzlüsün,” dedim ona.

Evine gitmeden önce birkaç gün geçti ve öyle uzun sürdü ki. Uzun günlerle aram iyi değildi, Parks olmadan da o kadar iyi değildim. Onun bıraktığı boşluğu boktan şeylerle doldurma eğilimim vardı, dün gece Madrid'den bir kızı eve götürürken Henry böyle söylemişti.

Kız boktan olduğundan değildi. Güzeldi, ateşliydi. Nişanlıydı, bok gibiydi, sanırım, benim sorunum değildi. Birkaç sıra kokain çektikten sonra bir daha düşünmemiştim.

Parks bana mesaj atmamıştı, bu garipti. Bizim için garipti. Aramızda bir şeyler ters gittiğinde ikimizden birinin boyun eğip dengeyi sağlamaya çalıştığı bir şey yapardık hep. Ben ona bir arı mesajı atardım. O da bana *Nat Geo*'dan bir makale gönderirdi. Bu sefer ikimiz de böyle bir şey yapmamıştık ve ben bunun ne anlama gelebileceğini düşünmekten biraz korkuyordum.

Kapısının önünde durup dinledim. Bridge de onunla birlikte içerideydi. "Aptal elbise," dedi Bridget. Bir sayfa çevirme sesi geldi. "Aptal elbise. Aptal elbise." Sayfa döndü. "Aptal elbise."

Magnolia sözünü kesti. "Kafan kesilmiş..." Beni gülümsetti. Babam bunu söylediği için o da söylüyordu. Bu bir İrlanda deyişiydi. "Bu *Valentino*'nun en iyi hali."

"Yine de aptalca. Bu da öyle."

"Ondan bende de var." Parks'ın sesi sinirli geliyordu.

"O zaman bu daha da aptalca," dedi Bridget, yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyordum.

Onları dinlerken bir kahkaha attım. İkisini de özlüyordum, kuşkusuz çok farklı şekillerde ama onları özlüyordum ve konuşmalarının sonsuza kadar sürebileceğini biliyordum, bu yüzden köşeyi döndüm. Kapıyı çaldım, kapı eşiğinde durdum. Parks yataktan başını kaldırdı. Birkaç kez kirpiklerini kırptırdı. Yutkundu. Mükemmel yüzünde rahatlama ve gerginliğin dengeli bir karışımı vardı. Birkaç saniye göz göze kaldık. Elini ona aldığım küçük B kolyesinin üzerine koydu. Bu iyiye işaretti.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordum.

Yüzü asıldı. “Daha önce hiç içeri girebilir miyim diye sormamıştın.”

Omuz silkip ellerimi cebime soktum. “Hiç sormam gerekiyormuş gibi hissetmemiştim.”

Magnolia ile birbirimize bakıyorduk ve hayatımızda sadece iki kez aramızda bu kadar büyük bir sorun olmuştu. Aldattığım zaman. Diğerrinde de çok fena çuvallamıştım; bir okul gecesi saat 23.00’te özür dilemek için penceresine tırmanmış, Tobermory planını icat etmiş, güneş doğana kadar onu öpmüştüm.

Fakat balonlarım yoktu ve onu öpemezdim.

Parks içeri gelmemi söyleyen garip bir el hareketi yaptı. Aynı anda hem izin vermiş hem de küçümsemişti. Bridget uzun, alçak bir ısıklık olarak kahvesinden bir yudum aldı ve bizi dikkatle izledi.

“Tamam,” dedi Magnolia ve gözlerini devirdi. “Artık defolup gidebilir misin?”

“Kabasın.” Bridget yatağından kalkarken oflayıp pufladı. Yanıma gelip parmak uçlarında zıpladı ve yanağımdan öptü.

“Seni özledim, böcek surat,” dedi ve giderken karnımı dürttü.

Parks yatağının kenarına oturdu, dizlerini göğsüne doğru çekti. Önünde durup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Hey.”

Küçük bir kahkaha atarken omuzlarını silkti. “Hey.”

“Aramadın.”

Bana biraz ters bakıyordu. “Sen de aramadın.”

“Senin bir erkek arkadaşın var.”

“Senin de ellerin çok doluydu.”

Gözlerim biraz kısıldı. Çok yorucuydu. “Benden kaçtın,” dedim.

“Kaçtım.” Başıyla onaylayarak burnunu havaya dikti.

“Sonra onunla seks yaptın,” dedim.

Yavaşça başını sallayarak onayladı. “Yaptık.” Gözlerimiz buluştuğunda yüzü hüznünlendi. Yoksa yumuşamış mıydı? Kahretsin. Umarım üzgündü. Onunla kavga etmek, kavga ettiğimizde hissettiğim yakınlığı hissetmek istiyordum. Söylemememiz gereken şeyleri söylediğimizde, çok ileri gittiğimizde ve geçen gece yüzümü ittiğinde beni kırmıştı. Aynı zamanda heyecanlanmıştım çünkü benden nefret ettiği gibi nefret ettiğinde beni sevdiği gibi seviyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Boğulur gibi küçük bir kahkaha attı. “Bilmiyorum.”

İyi değildi.

Zihni o kadar meşguldü ki Richard Scarry kitaplarına benzediğini görebiliyordum.

“Üzgün müsün?” diye sordum.

Ellerini sıktı. “Bir sürü mevzu var.”

Uzanıp yüzüne dokunmak istiyordum. Onu kendime çekmek, ona sıkıca sarılmak.. Bir hafta önce sarılabılırdim ama şimdi sarılabileceğimden emin değildim. Düzeltmeyeceğim kadar uzaktı bana. Nedenini biliyordum ve üzerinde çok fazla düşünürsem çuvalalayabiliirdim.

“Ondan hoşlanıyor musun?” diye sordum sesimi alçaltarak. “Normal bir şekilde?”

Alay ediyordu, küpelerini çekiştirirdi. New York’a en son gittiğimde ona aldığım küpelerdi. Küçük elmas halkalar. Kimden bilmiyordum. O bilirdi.

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi sonunda.

Ona bir bakış attım. “Evet, anlıyorsun.” Ancak o sadece bana bakıyordu, gözlerini kırptırıyordu. “Lanet olsun.” Ellerimi yumruk yapıp göz çukuruma bastırdım. Ayağa kalkıp bileğimi tuttu ve gözlerimi aradı. Gözlerimle buluştuğunda hiçbir şey söylemedi. Sadece bana bakıyordu, biraz korkmuş görünüyordu. Saçının bir kısmını kulağının arkasına götürdüm çünkü bileğimdeki eli hâlâ yapabileceğimi söylüyordu.

Hayallerimin kızını salladım. “Bize ne halt oluyor?”

“Bilmiyorum.” İç çekti. “Sen biliyor musun?”

Bu beni sinirlendirdi ve kaşlarını çatarak ondan uzaklaştım.

“Ne haltlar döndüğünü nereden bilebilirim ki. Bütün kartları elinde tutan sensin.”

Nefes alıp veriyor ve bana ters ters bakıyordu. “Ama bu doğru değil, değil mi Beej? Çünkü her şeyi olduğundan farklı hale getirme potansiyeli olan bilgileri saklayan sensin.”

Bu farklı geldi ve doğru olup olmadığını merak ettim. Ona söyleseydim, geçmişte bırakır mıydı? “Bu bir şeyleri değiştirir miydi?”

Omuzlarını meydan okurcasına dikleştirdi. “Ben öyle düşünüyorum.”

Hay sikeyim.

Ama yapamazdım. Ben de kendimi zorladım.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. “Sana bir cevap verdim.”
Yüzü ona vurmuşum gibi görünüyordu. Yutkundu ve gözleri cam gibiydi.

“Cevabın buysa benimki de bu; buraya kadarmış.”

Biri karnıma bir sopayla vurmuş olabilirdi.

Ağzı seğiriyordu ve gözlerinin camsılığı dışarı taşıtı. Beni ondan daha çok üzüyordu çünkü o ağlarken kendi yüzünü göremiyordu ama ben görebiliyordum. O lanet zümrüt gözleri. Onun ağlamasını durdurmak için karaborsada ciğerimi satabilirdim, sahip olduğum her şeyi satabilirdim, kalbimi göğsümden sökebilirdim ki sanırım bunu çoktan yapmıştım.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak başımı ona doğru iki yana salladım. “Bunu söylemek istemiyorsun.”

Gözyaşlarını dikkatlice kendi yüzüne bastırdı ve sonra bana baktı, yüzü gururlu, gözleri kızgındı.

“Hayır. İstemiyorum.” Boğazını temizledi. “Ve bunun için senden nefret ediyorum.”

16:42

Jonah

Hey

Parks ile aranda neler oluyor?

Güzel haber?

Bilmiyorum, dostum. Lanet olası karmaşa.
Ondan hoşlanıyor.

Gerçekten mi?

Evet, bence öyle

Kahretsin

Evet

Yoluna girecek, dostum

Sen ve Parks. Hep bir yol bulursunuz.

Evet.

Yine de iyisin, değil mi?

Çocuklar Yunanistan'da biraz hırpalandığını söylediler.

Hayır, iyiyim.

Peki

İyi olan insanlar yalnız uyuşturucu kullanmazlar
Sadece... söylüyorum

Doğru, evet. Güzel bir nokta.

Yönettiğin suç örgütü nasıl gidiyor?

İyi adamım. Yüksek stresli ama evet, yani.

Otel odamda tek başıma kahrolmuyorum yani...

Magnolia

Ofiste geçirdiğim uzun bir günün - sadece öğle yemeği- ardından eve döndüm ve Tom'un arabasını dışarıda gördüm. Yatak odamda, oturma odasında ve salonda değildi. Diğer oturma odasında ve kütüphanede de değildi, bu yüzden belki de buraya park edip parkın etrafında yürüyüşe çıkmıştır diye düşünmeye başladım.

Sonra Paili'nin mutfaktan gelen kahkahasını duydum.

Mutfağa girdim; Tom, Paili ve kız kardeşim bana bakıyorlardı.

"Burada neler oluyor?" *Khaites*'ten aldığım koyu yeşil *Leona* kadife mini elbisemin eteğini düzleştirerek hepsine ısıtılı gözlerle baktım.

"Tom bize martini yapmayı öğretiyor," dedi Paili.

"Ve nasıl sipariş verileceğini," diye ekledi Bridget.

"Şimdi mi?" Ona gülümsediğimde elindeki zeytin kavanozunu yere bıraktı, bana doğru yürüdü ve beni öpmeden önce gizlice göz kırptı.

"Evet," dedi bana geri çekilirken. Çok yakışıklı görünüyordu. *Brunello Cucinelli*'den yabanarısı sarısı, kontrast uçlu, nervürlü, pamuklu kazak ve konik, pilili, ketenle pamuk karışımı, ipli pantolon. "Bugün günün nasıl geçti?"

Kız kardeşime ve en iyi arkadaşıma doğru yürüyerek yaptıklarına baktı. "Ya bir ya da üç zeytin, Bridge. Asla iki değil."

Kardeşim itaatkâr bir şekilde başıyla onayladı. Başımla onaylarken onu izliyordum, yanaklarım kızardı. Neden bu kadar iyi biriydi?

"Kitty Spencer ile bir iş yemeği yedim."

"İş yemeği mi?" Bridget gözlerini kırıştırdı. "*Tatler*'ın eğlence köşesi için ne yapıyor?"

"Eh, iş saatleri içinde bir öğle yemeği, o yüzden..."

Kız kardeşim güldü.

"Paili..." Tom buzdolabını işaret etti. "Bardakları bizim için dondurucudan çıkarır mısın?"

Dediğini yaptı.

“Tamam, şimdi...” Önündeki malzemelere bir göz attı. Cin, vermut, zeytin. “Dirty mi?” Bridge ve Pails’in arasına baktı.

“Çok pis!” diye sevinçle ilan etti Bridget. Sonra başını iki yana salladı. “Şaka yapıyorum, hep bunu söylemek istemişimdir.”

“Buraya gel.” Tom beni onlara doğru başıyla işaret etti. “Sen de öğrenmelisin.”

“Herkes *dirty* martini yapmayı bilmeli,” dedi Paili ve Tom’un söylediklerini tekrarladığını anladım, bu çok sevimli geldi. Onun yanındaki tabureye tünedim.

“Bardağa koyabildiğin kadar buz koy, lütfen Bridge.” Başıyla onaylayarak buz küplerini yerleştirdi.

Paili kaşığı ona uzattı ve o da karıştırmaya başladı. Tam olarak uyum sağladı ve bu bende tam olarak anlayamadığım bir etki yarattı. Aynı anda hem rahat bir nefes aldım hem de midem gerildi.

“Çalkalamıyor muyuz?” diye sorarken zihnimin en kafa karıştırıcı kısımlarına göz kırpmıştım.

Başını iki yana salladı.

“Pürüzsüz olmasını istiyoruz,” dedi Bridge gururla ve onu sevdiğini anladım; bu onu daha çok sevmeme neden oldu.

“Aferin kızıma,” dedi Tom ve başını onaylarcasına salladı. “Onu biraz karıştıracağız...” Sözüünü kesti ve Paili’ye döndü.

“Bir dakika!” Sırıtiyordu.

“Çok iyi.” Tom başıyla onayladı.

İkimize de birer martini doldurdu ve Bridge küçük zeytin garnitürlerini yerleştirdi.

Eliyle işaret ederek, “Ta-da!” diye seslendi.

Birbirlerini alkışlıyorlardı ama ben Tom’a kısılmış, kuşkulu gözlerle bakıyordum.

“Buraya kız kardeşime ve en iyi arkadaşıma martini yapmayı öğretmeye mi geldin?”

“Hayır.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Buraya sana çıkma teklif etmeye geldim.”

Bir yudum alırken eğleniyordum. “Biz zaten çıkıyoruz.”

Başını iki yana salladı ve elimden tutup beni banktan çekerek kızların duyamayacağı bir yere götürdü.

“Korkarım siper işi,” dedi bana.
“Ah.”
“Clossy’nin doğum günü.”
Başımla onayladım. “Tamam.”
“Çarşamba boş musun?”
Tekrar başımla onayladım. “Geleceğim.”
Yüzü bir an için gergin görünüyordu. “Sanırım biriyle görüşüyor.”
Birkaç kez göz kırptım. “Ah.”
Yüzü gerginlikten sinirliliğe doğru kaydı. “Sanırım, bilmiyorum...”
Kolunu tuttum, gözlerine baktım. “İyi misin?”
Bana zoraki bir şekilde gülümsedi. “Tüm dünyayı sana baktıracak
bir elbise giyer misin?”
“Zaten bakmıyorlar mı?” Şakacı bir şekilde göz kırptım.
Yanağımlı öperken ‘hah’ diye bir ses çıkardı. “Teşekkür ederim.”

19:13

Paili

Bebeğim, yani sen ve Tom gerçekten... iyisiniz.

Paili, aylardır çıkıyoruz.

Evet ama “çıkiyordunuz...”
Ama şimdi ÇIKIYORSUNUZ

Çünkü BİRLİKTEYİZ.

☹ ne demek istediğimi anladın.

Anlamadım.

Beej nasıl?

Bilmiyorum.

İyi.

Geçen gün garip bir yerde kaldı.

Kendine gelecektir. Sana
hep geliyor. ❤️

Bilgin olsun, onunla da
BİRLİKTESİNİZ.

22:26
Christian

Hey x

Hey xx

Bir soru...

Evet?

Beej önüne gelenle yatıyor mu?

Hah

Beej hep önüne gelenle yatıyor

Ne kadar ama?

Hadi ama

Bunu cevaplattırma

Peki

O kadar kötü mü?

Hiçbir şey demedim

Jonah çenesini bana doğru sallayarak, “Hava almak için gelmen iyi oldu, delikanlı,” dedi. Gözleri biraz kasvetliydi. Benden biraz uzak duruyor, çok ısrarcı olduğumu düşünüyordu. Bu kendi başına bir şey anlatıyor olabilir miydi bilmiyordum. Demek istediğim, Jo keşiş falan sayılmazdı.

Aslında bugünlerde Taura Sax’a ilgi duyduğunu düşünüyordum. Bu biraz saçma olabilirdi çünkü Henry’nin de -aslında istemese de- Taura’ya ilgi duyduğunu düşünüyordum. Muhtemelen Jo’nun biraz huysuz olmasının nedeni de buydu. Yani, kesinlikle onunla yatıyordu. Henry de bunu biliyor ve umursamıyor gibi görünüyordu; acaba Taura, Henry’nin umursamamasıyla ilgileniyor olabilir miydi? Emin değildim. Tam bir karmaşaydı. Parks ile tam bir kaos içinde olduğumu düşünüyorlardı ama onlar da kendi kaoslarını yaratıyorlardı.

Zor bir hafta geçirdiğimi kabul etmek gerekirdi. Deli gibi içmiş, hissizleşene kadar sevişmişim. Eroini hiç sormayın. Parks’ı son gördüğümünden beri biraz sinirli olduğumu kabul etsem de aramızdaki işler boka sardığında böyle davranıyordum.

Genellikle iki hafta içinde lastiği patladığı ya da evinde birinin onu öldürmeye çalıştığını düşündüğü gibi senaryolarla sahte bir acil durumla bana mesaj atardı ve ben de gidip onu kurtarırdım. Yeniden görüşmüş olur, aramızı düzeltirdik.

Ancak aramamıştı. Mesaj bile atmamıştı.

“Parks ile aranız düzeldi mi?” diye sordu Jo, ben tezgâhta zıplayıp kutudan kuru mısır gevreği yerken.

“Hayır.” *Frosted Shreddies*’i çiğniyordum.

“Görüştüünüz mü?”

“Hayır.”

“Aradın mı?”

* Bir sakız markası. (e.n.)

Kaşlarımı çattım. “Bir siktir git.”

“Mesaj mı attın?”

Ona biraz mısır gevreği fırlattım ve o da hiç vakit kaybetmeden bana kumanda fırlattı; göğsümün tam ortasına korkunç bir isabetle saplandı.

Lanet olası çete liderleri...

“Neler dönüyor?” diye inledi.

Ona bir bakış attım. “Tom’dan hoşlanıyor.”

“Evet, neden acaba dostum? Salı günü öğleden sonra üçte ağzına mısır gevreği atıyorsun, muhtemelen biz konuşurken onu Barselona’ya uçuruyordur.”

“Benim de uçağım var.” Ona ters ters bakarken yorgun gözlerimi ovuşturdum. “Senin de uçağın var. Onun da var. O kadar da özel değil, hepimizin uçağı var.” Gözlerini devirdi. “Üstelik ona Parks demesi de neyin nesi? Sence de tuhaf değil mi?”

“Ona ‘Parks’ demesi mi?” diye tekrarladı Jonah kaşlarını çatarak. Başımla onayladım. “Tom’un Magnolia Parks’a ‘Parks’ demesini tuhaf bulup bulmadığımı mı soruyorsun?” dedi tekrar.

“Evet.” Ona sabırsız bir bakış attım.

Jonah bana kendimi dangalak gibi hissetmeme neden olan uzun bir bakış attı. “Hayır, Tom’un Magnolia’ya soyadıyla hitap etmesinin tuhaf olduğunu düşünmüyorum.”

“Evet ama ona ben böyle seslenirim.”

“Evet ama aynı zamanda onun soyadı...”

Elimi ona doğru savurdum çünkü burada anlamayan aptal oydu. Jo bana uzun uzun baktı ve bu sinirime dokundu. Kendimi camdan yapılmışım gibi hissetmeme sebep olan o ve Parks vardı sadece.

“Beej, ne yapıyorsun?” Başını iki yana salladı. “Ne oldu? Neredeyse birlikteydiniz ve şimdi o Tom ile yatıyor.”

“Bir kere.” Başımla tasdikledim kendimi. Bunun doğru olmasına ihtiyacım vardı. “Tek seferlikti. Cinsel bir sapma...” Elimi reddedercesine salladım. Bana yine şüpheyle bakıyordu. İç çektim. “Ne olduğunu bilmek istedi. Biz randevudayken.”

“Ah.” Başıyla onaylayarak dudaklarını birbirine bastırdı. “Belki de söylemelisin.”

Başımı iki yana salladım. “Söyleyemem.”

“Söyleyebilirsin.”

Başımı tekrar iki yana salladım. “Artık çok geç.”

Milyarınıc kez geceyi gözden geçirdim. Küçük siyah elbiseli Sadie Zabala, odanın diğer tarafından bana bakıyordu. Ellerim terlemişti... bir an için başım dönmüştü. Herkes Parks ile birlikte olduğumu biliyordu, o zamana kadar yıllardır öyleydi, ne yapıyordu? Alt kattaki banyoya indim. Kusacağımı sandım. Belki de sarhoştum? Sarhoş değildim. Sonrasında olanlar için pek sarhoş değildim.

İyi olup olmadığımı görmek için peşimden geldi.

İyi değildim.

Hem Parks’ın bilmesi ne kazandıracaktı? Ona uyanıkken gördüğü kâbusla eşleştirebileceği bir imge mi verecekti? Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Benden istediği gibi düzgünce açıklayamazdım.

Her şeyi berbat etmişim, onu incitmişim. Bunu değiştiremezdim.

Yine de beni istemesine ihtiyacım var. Tek çarem buydu.

“Ne yapacaksın öyleyse?” Jo omuz silkti. “Yenilgiyi kabul mu ediyorsun?”

“Parks ile mi?” Gözlerimi kırptım. Başıyla onayladı. “Hayır.” Başımı iki yana salladım.

Asla.

“Ne o zaman? Onu zaten bir randevuya götürdün ve her şeyi berbat ettin.”

Gözlerimi devirdim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Berbat etmişim. Düşünürken dilini dişlerinin arasında gezdirdi. “Bence onu öpmelisin.”

Önerisini küçümsedim. “Ne?”

Omuz silkti. “En son ne zaman gerçekten öpüştünüz?”

Hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaparak yüzümü buruşturdum, sanki en son öpüştüğümüz zaman hafızama kazınmamış gibi, sanki beynimde boş bir dakika bulduğum her an en sevdiğim kazağım gibi onu çıkarıp önüme koymuyormuşum gibi.

Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silktim. “Yaklaşık iki yıl önce.”

İki kez göz kırptı. “Ne?”

Kendimden utanarak geri çekildim. “Ne?”

“İki yıldır öpüşmediniz mi?”

Ona bir bakış attım. “Sen de oradaydın, sinemadaydık, ben şey olduktan-”

“En son o zaman mı öpüştünüz?” diye bağırdı.

“Evet!”

“Bekle, bekle... bana bunca yıldır ‘yatıya kalıyoruz’ derken gerçekten de sadece yatıya mı kalıyordunuz?”

“Ne? Evet, Jo...” Başımı iki yana salladım. “Sana her şeyi anlatıyorum, dostum eğer şey olsaydı... bilirdin.”

“Hayır, Beej, Parks’dan bahsediyoruz.” Başını iki yana salladı. “Onun hakkında asla diğer kızlarla konuştuğun gibi konuşmuyorsun, bu laneti içinde sıkı sıkı tutuyorsun.” Haklıydı. Bana şaşkın şaşkın bakıyordu. “Onunla bir kez bile sevişmediğine emin misin?”

“Jonah.”

“Vay be!” İki eliyle saçlarını karıştırdı. “Yani gerçekten, vay canına.”

Bu keşif onu çok etkilemişti. Zihninde son birkaç yılı yeniden canlandırdığını görebiliyordum. Her şeyi sıraya koyarken, varsayımlarını geri alırken gözleri bir saat gibi tik tak ediyordu...

“O gerçekten de son öpücüğün müydü?”

Başımla onaylarken ağzım kasıldı. “Hemen hemen.”

Bir kez daha oldu. Parks ile bunun hakkında konuşmuyorduk.

“Kardeşim...” Bana bir bakış attı. “Öp onu.”

Ona bakıp gözlerimi devirdim. “Hadi ama.”

Jo yarı şaşkın, yarı eğlenmiş bir halde bana doğru yürüdü. “Ne, korkuyor musun?”

Alay ettim. “Hayır.”

“Genç, seni süper modellerin yanına gidip onları öperken gördüm.”

Başımı iki yana salladım. “Bu farklı.”

Tam da benim dediğim gibi bakıyordu ve tam bir baş belasıydı.

“Hey, Beej, çok ciddiylim.” Göğsüme vurdu. “Öp onu.”

Magnolia

Bugün Clara'nın doğum günüydü ve söz verdiğim gibi, tüm bakışları üzerimde toplayacak bir elbise giymiştim.

Dolce & Gabbana'dan straplez, dokuma, rafya mini elbise ve leopar desenli, bağcıklı sandaletler.

Tom bu sefer en azından beni aldı. *Brunello Cucinelli*'den süet bomber ceket, *Jil Sanders*'dan siyah beyaz çizgili tişört ve *Fit 2 Slim-Fit, Rag & Bone* kot pantolon giymişti.

Kutlama için Adam Handling'in mekânını tutmuşlardı, Sloane Caddesi'ndeki.

"O bir arkadaş," dedi Tom yolda. Sonra gözleri vücudumda aşağıdan yukarı doğru gezinirken sırtıyordu. "Bu elbise..."

Hızlı bir bakış attım, sanki güzel görünmekten çok daha fazlasını yapmışım gibi kendimle gurur duyuyordum.

"Ailen de gelecek mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Clossy'nin bu adamla görüşmesini pek desteklemiyorlar..."

Başımınla onayladım. Onlar için üzülüyordum... sanırım, destekleserdi bu çok çabuk olurdu. Clara için de üzülüyordum çünkü keder içerisinde oturup ne kadar beklemek gerekirdi? England ailesinin ortak görüşü sekiz aydan uzun bir süre gibi gözüküyordu.

"Peki sen?" diye sordum. "Sen dert etmiyor musun?"

Yüzü gerildi. Sanırım olumsuz yanıt verecekti. "Hayır."

"Onunla görüştüğünden emin misin?"

Bana bakıyordu, çenesi gergindi. "Hayır."

Sanırım her ihtimale karşı buradaydım. En kötü senaryo için. Çünkü BJ'in kalbimi acıtacağından korkmasaydım Tom'u BJ'in doğum gününe götürmezdim.

Sanırım her ihtimale karşı onu korumak için onunla gidiyordum.

Vardığımızda, Clara beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Keşke

ben de aynı şekilde hissetseydim ama onu görünce bir şey bana, tanımadığım yüzleri olan ve adını koyamadığım bir sürü duygu hissettiriyordu.

“Vay canına...” Kollarını bana doladı. “Bu elbiseye bayıldım!”

“Ben de seninkine.” Gülümsedim. *Dolce & Gabbana*’dan jakarlı, pileli, büstiyer elbise. Krem rengi. Biraz sıkıcı ama gayet hoş.

Hediyesini verdim.

“Bu da ne?” diye şaşırdı, sanki hayatında hiç hediye almamış gibiydi.

Tom’un ona neden âşık olduğunu anlıyordum aslında. England erkeklerinin ikisinin de. BJ benim nahif olduğumu mu düşünüyordu? Clara England’a kıyasla değildim. *Net-A-Porter* hediye kutusu aldığı anda gözleri kamaşan İngiltere’nin en zengin kızına bir bakın. Elimi önemli değil dercesine salladım. “Sadece *Maria Tash* elmas küpe. Fişi kutunun içinde...”

Clara başım kaldırıp Tom’a bakarken gergin bir parlaklıkla gülümsedi. “Ona sahip olduğun için şanslısın.”

Tom da gülümsemesine karşılık verdi. Sert ve zorakiydi. “Öyleyim.” Başıyla onayladı ve kalbim onu böyle görünce üzüldü. Gerçeği bilmeyen herkes aralarındaki acının ölen kocası yüzünden olduğunu düşünürdü ama ben gerçeği biliyordum. Sanırım onun yanındaki çocuk daha iyi biliyordu; bu yüzden Tom’un elini sıktım çünkü yapmalıydım, biraz da istiyordum. Clara elimi tuttu ve beni sevgilisine doğru çekti.

“Sebastian, bu Magnolia... Magnolia, bu Sebastian.”

Elimi yanındaki korkunç derecede seksi çocuğa uzattım: zeytin rengi teni, kahverengi gözleri, asık suratlı bir ağzı, jilet gibi keskin bir çene hattı, dağınık saçları vardı; tüm vücudu dövme kaplıydı. Siyah *XX chino*, *Levi’s*’tan ince dar pantolon ve siyah *Vans* dışında kıyafetlerinin hangi marka olduğunu anlamamıştım. Muhtemelen zengin değil, diye düşündüm. Bunun önemi yoktu, umurumda değildi. Yine de böyle bir yakışıklıyı ben de öperdim. Sadece meraktan sanırım. Sam gibi değildi. Ya da Tom.

Tom demişken dikkati yakışıklı çocukla tanışmamda değildi, sadece Clara’yı izliyordu.

Elimi çocuğa uzattım. “Merhaba.”

“Meşhur, Magnolia Parks.” Bana sırtıttı. Amerikan aksanı vardı.

“Ah.” Geri çekilirken memnun oldum. “Adımı duymuşsun.”

“Duydum.”

“İyi şeyler duymuşsundur, umarım.” Gülümsedim.

Şeytani gözlerle bana çarpık bir gülümseme gönderdi. “Pek de iyi olmayanlar da var.” Sonra göz kırpıp uzaklaştı. Clara bol bol özür diledi ama hakaret mi ediyordu yoksa flört mü ediyordu anlamamıştım. Clara onun peşinden gitti, Tom bana özür dileyen bir bakış attı ardından onun peşinden gitti.

Muhtemelen niyetlendiğimden daha açık bir şekilde iç geçirdim ve *Lemon Drop Martini* sipariş etmek için bara gittim.

Oldukça hızlı içtiğim için bir tane daha söyledim.

“Bebeğim...” Gus elbisemin eteğini çekiştirerek yanıma geldi. “Aşk, aşk, aşk...”

Fazla dikkatimi vermedim, muhtemelen yine bir şeyler yumurtlayacaktı, yine de tahammül sınırlarımı zorladım ve sırtıttım.

“Sahte erkek arkadaşının gerçek aşkının doğum günü partisindesin. Ne kadar iyi bir sahte kız arkadaşsın.”

Kırmızı, *Kiton* marka, ince göğüslü, pamuklu blazer ceketini çekiştirirken göğsüne bir fiske vurdum. “Seni görmek de güzel.”

“Bugünlerde evde baş belası olduğunu duydum.” Bana gülümsedi.

Gözlerimi devirip gülümsedim. “Sadece hak edenler için.”

Kıkırdadı, bu hafta babamla birlikte çalıştıkları ressamla ilgili bir hikâyeyi anlatmaya başladı. Etrafıma bakınarak Tom’u aramaya başladım ve hemen buldum, tıpkı göz zevkinize hitap ettiği için hoşlandığınız birini hemen fark edebileceğiniz gibi ama böyle olmasının tek nedeni sahte erkek arkadaşım olmasıydı.

Göz göze gelince başını sallayarak, “İyi misin?” diye sordu.

Kötü bir siper arkadaşı olmak istemediğim için ona hızlıca gülümseyip başımla onayladım.

Gus’ın anladığı ve az önce pek dikkatimi vermediğim, şüphesiz daha fazlasını hak eden hikâyesine tam zamanında güldüm ve o da bunu fark etti. “Gittikçe zorlaşıyor, değil mi?”

“Ne?” Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. “Hayır, hayır. Tam tersi. Kolaylaşıyor,” diye yalan söyledim.

“Hımm.” Gus bana şüpheyile bakıyordu.

“Öyle.” Başımla defalarca onayladım. “Çok rahatım. Çok rahat, çok...”

“Kafayı bulmuşsun,” dedi bana.

Hemen kaşlarımı çattım. “Bunu nasıl yapıyorsun?”

Kıkırdadı. “Bana o söyledi.”

“Ah.” Gözlerimi devirdim ama kendimi gülerken buldum.

Tom partide gezinmeye başladı. Gerçek bir gezinti değil, bilirsiniz işte, daha ziyade bir amacı olan aceleci bir yürüyüş. Elini belime koydu. “İyi misin?”

“Evet! İyiyim! Evet,” dedim gülümseyerek. “İyiyim.” Başımla onaylamaya devam ediyordum. “Evet.” Tamamlamak için kocaman bir gülümseme.

“Bu da ne böyle?” dedi Gus.

“Emin misin?” Tom biraz kaşlarını çattı.

“Hımm. Sen iyisin...” Çenemi Clara’nın olduğu yöne doğru salladım. “Keyfine bak.”

Elimi sıkıp gülümsedi; teklifimi kabul ettiği için bir parça üzöldüm mü acaba diye merak ediyordum ama aynı zamanda, üzülmemiştim sanırım. Üzgün değildim çünkü neden üzgün olacaktım ki?

Gus kaşlarını aşağı yukarı kaldırdı. “İstenmeyen el sıkma. Ne kadar samimi.”

Koluna vurup güldüm. Sonra Gus yanımdan geçip birine sarılmak için adım atarken sevinçli bir ses çıkardı.

Büyük bir kanka kucaklaşması, sırt pışpışlama, sergiledikleri yoğun duyguyu telafi etmek için aynı zamanda genişlemeye çalışan omuzlar. Ayrıldıklarında diğer kankanın Rush Evans olduğunu gördüm.

Film yıldızı. Şu gençlik filmindeki seksi çocuğu hatırlıyor musunuz? Oğlan ve kız, aile draması, oğlan kötü çocuk, kız da biraz sinir bozucu ama neyse işte, birbirlerine âşık olurlar ya? Çok büyüktü. Adını duyurmuştu.

Off-White’dan lacivert, logolu *bomber* ceket, mavi, yırtık dizli *Ku-bi*’ler ve Beej’in *Saint Laurent*’ten aldığı ellili yılların imza baskılı, tahrip olmuş siyah tişörtünü giyiyordu.

“Magnolia, bebeğim.” Gus beni ona doğru itti. “Rushy Evans’ı tanıyor musun? Hargrave’e birlikte gitmiştik.”

Rush başını iki yana salladı ve bileğimi nazikçe avucunun içine aldı. “Hiç tanışmadık ama kim olduğunu biliyorum.” Beni yanağımdan öptü. Daha çok bir nefes gibi olan küçük bir kakhaha attım. “Tanıştığımıza sevindim.”

Başıyla onaylarken gülümsüyordu, etraftaki kızların başına iş açabilecek gözleri vardı. “Bence de.” Sonra Gus’a döndü. “Clossy’nin yeni erkeğiyle tanıştın mı?” Gus başıyla onayladı, yüzü oldukça ifadesizdi. Rush başını iki yana salladı. “Berbattı.” Sonra bara eğildi ve bir tur içki sipariş etti.

“Rushy, Sam’in en iyi arkadaşıydı,” dedi Gus Rush’ın duyamayacağı bir yerde. “Ah.” Başımınla onayladım, herkes için üzüliyordum.

Rush bana ve Gus’a *shot* uzattı; tokuşturup içtik. Sonra bana bir limon damlası *martini*, Gus’a da bir *negroni* uzattı.

“Eee, Tom ile aranızda neler var, anlat bakalım,” dedi bara yaslanarak.

Rush Evans gerçekten de oldukça çekici biriydi. İnanılmaz derecede yakışıklı, çevik ve espriliydi, hayal ettiğimden daha az Hollywoodluydu ama izin verirsiniz kesinlikle kalbinizi kırabilecek potansiyeli vardı.

Ona bar, öpüşme ve âşık olma gibi klasik sığınak ortak hikâyemizi anlattım. Başıyla onayladı; Gus, ben anlatırken bana hiç de yardımcı olmayan yüz ifadeleri yapıyordu fakat Rush çoğunlukla sadece bana bakıyordu.

“Ama ben senin *adı-her-neyse* işte onunla birlikte olduğunu sanıyordum.” Parmaklarını iki kez şıklattı. “Siktir. Instagram’da kızların donlarını fırlattığı kişi.”

Ağzım seğirdi ve onu özlediğim için biraz güçlkle yutkundum.

Neden beni aramıyordu?

“BJ.” Başımınla onayladım ve içkimin kalanını içtim.

Rush bana meraklı bir şekilde bakıyordu.

“Barmen,” diye seslendi, sonra başıyla beni gösterdi.

“Orada neler oluyor?” diye sordu Rush. Gus eğilmiş, kaşlarını kaldırmış, başımın belası gibi bekliyordu.

“Hiçbir şey,” dedim meydan okurcasına, korkarım doğruyu söylüyordum.

“Her neyse Parks, bana şunu sor,” dedi başıyla onaylayarak ve çene-siyle kendi başlarına bir masada seksi erkek arkadaşıyla oturan Clara’yı âdeta takip eden Tom’u gösterdi. Tom dikkat çekmeyecek şekilde yakınlarında dolaşıyordu. Onunla görüşmekten çok memnun görünen bir kızla konuşuyordu, kız aslında o kadar memnundu ki Tom’un onun söyleyeceği hiçbir şeyi gerçekten umursamıyor gibi görüldüğü gerçeğini görmezden gelmeye gönüllüydü.

“Eğer Tom ile birlikte yaşıyorsan...”

“Hayır,” diye açıkladım. “W11’de doğdum. Onunla yaşamıyorum.”

Gus güldü ve Rush eğlenerek kaşlarını kaldırdı.

“Bana anlat dedi...”

Gözlerimi devirdim, içkimi bitirirken ona el salladım.

“Eğer Tommy ile birlikteysen, neden gözlerini Closs’tan alamıyor, hım?”

Sertçe nefes aldım ama kendimi tutup daha yavaş nefes verdim. Gus kaşları kalkmış, cevabımı bekliyordu.

“Bilmiyorum.” Omuzlarımı umursamazca silktilim. “Koruma güdüsü?”

Rush önce Tom’a, sonra Clara’ya, sonra da bana baktı. “Koruma?”

Başımınla onayladım, oldukça emindim. Rush’ın gözleri kısıldı.

Boğazımı temizledim. “Aslında bakışlarının daha az cinsel içerikli ve daha çok belki de...” Doğaçlama yapıyordum. “Bilirsin, anne... ördek.”

Gus kahkahasını bastırdı. Rush bastırmadı, sadece homurdanıyordu.

“Ne tür ördeklerle takılıyorsun sen?”

“Tam bir ördek zekâsı,” dedim aptalca şakamla gurur duyarak.

Bana sırtıyordu ve sonra ben de gülmeye başladım, halinden memnun görünüyordu.

“Lanet olsun.” Başını iki yana salladı. “Eğer en iyi arkadaşımınla sahte bir şekilde çıkmıyor olsaydın, senin için her şeyi yapardım.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım ve aynı anda kızardım. “Ben... hayır! Off!”

Rush Evans bana bir bakış attı.

“Ne? Bir PR ilişkisi gördüğümde anlamadığımı mı sanıyorsun? Hadi ama...” Kendini işaret etti. “Ben de bir ilişkinin içindeyim.” Gus bana kendini beğenmiş bir bakış attı ve ben bıkkın bir nefes aldım ki restoranın diğer tarafından büyük bir gürültü koptu.

Hepimiz o tarafa döndük. Tom, seksi belki de erkek arkadaş olan adamı yakasından tutmuş, duvara yaslamıştı.

Tom, Sebastian'dan biraz daha iriydi ancak erkek arkadaşı nasıl dövüşüleceğini biliyor gibi görünüyordu.

Sebastian onu itti, Rush ve Gus koşarak gitti. Gus, Tom'u çekti; Rush, Sebastian'ı tekrar itti, bağırırken bir şey işaret etti. Clara'nın yüzü hayal kırıklığı doluydu.

Orada öylece durdum, hâlâ bardaydım. Biraz başım dönüyordu ve tüm bu olaylarda nerede olduğum konusunda kafam karışmıştı. Tom'un patlamış dudağından damlayan kanı fark ettiğimde ona karşı korumacı bir tavır hissettim.

Geçmiş ve geleceği arasında sıkışmış gibi görünen Clara için de üzüliyordum.

Aynı zamanda kendim için de üzüliyordum çünkü aynı konumdaydım.

Geride durup olayların yatışmasını bekledim. Çoğunlukla Tom ile Clara birbirlerine bağırıyorlardı. Ne dediklerini tam olarak duyamıyordum ve zaten duymamam gerektiği hissine kapılmıştım.

Clara'nın gözleri yaşlarla dolmuş gibiydi.

Seksi çocuk elini tutup onu uzaklaştırdı.

Tom'un etrafına bakması ve benim de odada olduğumu hatırlaması bir asır gibi geldi. Yüzü düştü, bana doğru koşarken özür diler gibi görünüyordu.

"Özür dilerim." Başını iki yana salladı.

Bir peçete alıp altdudağındaki kanı temizledim. Yüzünü buruşturdu ama gözleri yumuşamıştı.

"Özür dilerim," dedi tekrar ve ben nedenini bilmiyordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden sadece başımı iki yana sallayıp omuz silktim. Ne olduğunu bilmiyordum. Ne için üzgün olduğunu bilmiyordum. Benden neden özür dilediğini de bilmiyordum.

"Gidelim, olur mu?" Elimi uzattım.

Elimi tuttu, ardından dalgın dalgın bakınırken öptü, beni dışarı çıkarırken arkadaşlarına başıyla selam verdi.

"Elini öptü!" Gus dramatik bir şekilde dudaklarını kıpırdatarak konuşup elini işaret etti. "Kapa çeneni!" diye karşılık verdim aynı şekilde.

Arabasına bindiğimizde Tom'un kaşları çatıktı.

"Benim evim, James," dedi şoförüne.

Eve gitmiyordum o zaman? Tom pencereden dışarı bakıyordu ve ne hissettiğini hissedebiliyordum; zihni tıkanmış trafikteki bir *Peloton* bisikleti gibiydi. Tekerlekler dönüyor ama hiçbir yere gidemiyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum sonunda. Tom bana bakıyordu ve bakarken nefes alıp veriyordu, yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı.

"Pek sayılmaz." Yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Hayır."

Başımla onayladım, onun için üzülüyordum, onu öpmek için kısa ve geçici bir istek duydum çünkü bunun onu daha iyi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyordum.

Onu öpmüyordum çünkü korkaktım.

"Hey." Onun yerine kolunu dürttüm. "Sanırım arkadaşın bizi biliyor."

Başıyla onayladı. "Evet, Gus? Söylemiştin zaten."

"Hayır." diye başımı iki yana salladım. "Rush."

"Rush? Gerçekten mi?" Biraz şaşırarak geri çekildi. "Nasıl biliyor?"

Cevap vermeden önce dudaklarımı büzdüm ama bunun yerine dürüst olmaya karar verdim. "Çünkü en yakın arkadaşıyla sahte bir şekilde çıkmasaydım, benim için her şeyi yapacağını söyledi."

Tom'un çenesi hemen gerildi ve gözleri kısıldı fakat kıkırdamadan önce küçük bir gülümseme belirdi.

"Tabii ki yapardı, yalaka herif..." Başını iki yana sallayarak güldü. "Evet, sana yürürdü. Tam onun tipisin."

Bundan biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu ve bu beni gerçekten mutlu etti.

"Öyle miyim?" Gülümsememi tutmaya çalışıyor ama pek başaramıyordum.

Tom gözlerini devirdi. "Harika bir ağzın, güzel bacakların var. Heyecanlısın. Komiksin. Biraz tavırlısın..."

Yüzüm biraz asıldı. "Pardon, kaba olmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Kaşlarını çatı, başını hızla iki yana salladı. "Özür dilerim. Hayır. Sen sadece..." Düşünceli bir şekilde bana bakıyordu ve yüksek sesle nefes aldı. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Birkaç saniye ona baktım. “Kıskanıyor musun?”

Durakladı. Gözlerimiz kilitlendi.

“Evet, aslında. Kıskandım.” Gülüyordu. “Bunun özellikle boktan olduğunu biliyorum çünkü bütün geceyi başka bir kıza odaklanarak geçirdim.” Bana hafif pişmanlık dolu bir bakış attı.

“Ah,” diye sıırıttım. “Demek bunun farkındaydın.”

Bu bakış tam bir pişmanlığa dönüştü. “Özür dilerim.”

Omuz silktim, duygularım en azından biraz incinmemiş gibi davrandım. “Bu yüzden buradayım.”

“Hâlâ üzgünüm,” dediğinde başımla onaylayıp gülümseyerek pencereden dışarı baktım.

Beni izlemeye devam ediyordu, bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, bu yüzden ben de ona baktım.

Düşünceleri üzerinde kafa yorarken yüzü gerildi.

“Rush ile aranı yapmamı ister misin?”

“Ne?” Şaşırarak gözlerimi kırıştırdım.

“Eğer ondan hoşlanıyorsan...” Omuz silkti ve yutkundtu. “Yani sen ve ben, biz sadece, bilirsin işte. Her neyse, değil mi? Yani eğer ondan hoşlanıyorsan...”

“Çok çekici biri,” diye kabul ettim. “Açıkça seksi, çekici, Hollywood, *playboy* tarzında.”

Tom küçük bir kahkaha attı.

“Evet, açıkça seks ve, seksiliğin en kötü türüdür.” Bana bir bakış attı.

Eğlenerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Tom pencereden dışarı bakıyordu.

“Açıkça seksi olan başka kim var biliyor musun?” diye sordum tekrar dikkatini çekmek için.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyordu. Onu dürtüm.

Bir kahkaha attı ve sonra yüzü tekrar ciddileşti. “Yapmamı ister misin?” diye tekrar sordu.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Gözlerini kırıştırdı. “Hayır?” Başımı iki yana salladım. “Gerçekten mi?”

Ağırbaşlı bir iç çekişle gözlerimi devirdim. “Rush Evans’ı seninle BJ’in arasına ne zamana sığdırabilirim ki?”

Güldüğünde rahatlamış görünüyordu.

“Bu gece senin için zor muydu?”

“Evet.” Başıyla onayladı. “Birlikte.”

“Tom...” Koluna dokundum. Ona dokunduğum yere ve tekrar gözlerime baktı. “Üzgünüm.”

Başını iki yana sallayarak omuz silkti. “Zaten benimle olamazdı.”

“Ama yine de.”

Başını sallayıp pencereden dışarı baktı.

“Beni evine götürdüğünün farkındasın, değil mi?” diye sordum bir süre sonra.

“Siktir...” Başını bir kez iki yana salladı, üzgün görünüyordu. “Hayır. Farkında değildim. James, geri döne-”

“Senin evine geleceğim,” diye araya girdim. İçtiğim onca içki beni şu anda gerçek hayatta olduğumdan daha cesur yapmıştı.

Bana bakarken gözleri kocaman açıldı, bir şey söylemedi.

“Eğer istersen,” diye ekledim. Başıyla onayladı.

Westminster’da Victoria Caddesi’ndeki yeni apartmanlara yanaştık. *Stiff + Trevillion* tarafından tasarlananlar, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Köşeli? Gri tuğlalar?

Yukarı çıkarken birbirimize dokunmadık.

Dairesinin kapısını açtı, hâlâ sessizdi ama sanırım sadece üzgündü. Üç yatak odalı bir çatı katı. Bir kişi için yeterince büyüktü, bu kesin.

Tarzı şaşırtıcı derecede minimaldi. Bir sürü nötr renk. Biraz rattan. Biraz da mermer.

“Burası senin evin mi?” Gözlerimi kırpıştırdım.

“Ne?” Bana şöyle bir baktı. “Beğenmedin mi?”

“Hayır, beğendim. Sadece düşündüm ki... bilmiyorum.” Omuz silktim. “Sen Tom England’sın. Belki bir köşede sana ait bir *McDonalds* vardır diye düşündüm.”

“Richie Rich değilim.”

“Son teknoloji ürünü bir robot hizmetçi...”

“Kır evinde,” diye sırtıttı Tom.

Etrafımızdaki daireyi işaret ettim. “Peki, burada kaç kızla birlikte oldun?”

“Burada mı demek istiyorsun?” Kafası karışmış görünüyordu.

“Hayır, cinsel olarak demek istedim.” Güldü. “Kaç kızla seks yaptın?” diye netleştirdim sorumu.

“Burada mı?”

“Burada,” diye başımla onayladım. “Herhangi bir yerde mi?”

Bunu düşündü. “Burada, Erin ve bir kız daha. Başka bir yerde, sen hariç üç kız daha.”

“Altı!” İnanamayarak gözlerimi kırıştırdım. “Sadece altı kızla seks yaptın.”

Savunmaya geçercesine kaşlarını çatı. “Sen sadece iki kişiyle seks yaptın.”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Pekâlâ, buna inanmıyorum. Sen Tom England’sın. Ve Thor’a benziyorsun...” Güldü. “Sadece altı kadınla birlikte olmuş olman nasıl mümkün olabilir?”

Derin bir nefes alıp verdi ve bana sevmediğim kahverengi sert bir içki doldurdu ama ben yine de yudumladım çünkü boş mideme çarpnğında bana verdiği sıcak hissi istiyordum.

“Okulda bir kız arkadaşım vardı, onunla yattım. Erin ile üniversitede tanıştık, sekiz yıl kadar birlikte olduk.” Omuz silkti. “Sonra da kardeşimin karısına âşık oldum.” Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Bunu atlatmak için birkaç kişiyle yatmayı denedim, işe yaramadı.” Omuz silkti. “Ve sonra... sen.”

“Sonra ben.” Ona hafif bir şekilde gülümsedim

“Neden?” Çenesini bana doğru salladı. “BJ kaç kızla yattı?”

Yutkundum. “Bana söylemiyor.”

Tom’un yüzü biraz düştü.

“Ama sanırım yüzlerce civarındadır.”

Yüzünü topladı, gözlerini kırıştıırıyordu. “Birkaç yüz?”

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silktim, onu kaybettığım onca kadının içinde boğuluyor olsam bile. “Benim hesabıma göre...” Ona hızlıca bir bakış attım. “Saymamaya çalışıyorum.”

“Siktir.” İç geçirdi. “Üzgünüm, Parks.”

Geri dönüp onunla burun buruna geldim. Olmam gerekenden daha yakındık ama olmak istediğimi hissettim. “Gerçekten iyi misin?” Başımı kaldırıp ona baktım.

Kulağımın arkasındaki saçlara elini götürdü. “Evet.”

Dudaklarımı büzdüm, söylemeden önce bir saniye zorlukla düşündüm. “Seks yapmak ister misin?” Kaç tane *Lemon Drop Martini* çok fazla sayılırdı?

“Ah.” Şaşırmış bir şekilde birkaç kez göz kırptı. “Hımm... belki?”

“Belki mi?” Kaşlarımı çattım.

Çok fazla içmemiştim çünkü yüzüm hiç karıncalanmıyordu, sadece göğsüm sıcaktı ve zihnim dalgalanıyordu. Kalbim belki de yarım saat boyunca BJ’i ne kadar özlediğimi düşünmeyecek kadar uyuşmuş durumdaydı. Başını bana doğru eğdi, eli çoktan saçlarımın arasındaydı.

“Biraz fazla mı içtin?”

“Azıcık!” Başımla onayladım, o da güldü. “Yine de sarhoş değilim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu şüpheyile.

“Çakırkeyifim, eğer önemliyse.”

“Ne kadar çakırkeyif?” Gülüyordu.

“Oldukça.” Gömleğini kaldırıp karnına bir göz attım.

“Her geçen saniye daha da çok.”

“Anlıyorum.” Düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. “BJ’e kızgın mısın?”

“Her zamankinden fazla değil.”

Gülümsedi. “Bu hafta benimle yatarak atlatmaya çalıştığın, pişmanlık duyduğun biriyle seks yaptı mı?”

“Ah,” diye vurgulayarak başımla onayladım. “Yaptığından oldukça eminim ama bu tür olaylar hakkında kesin bir bilgim yok.”

Bir kahkaha attı, altdudağını yaladı. “Gecenin köründe yatağımdan kaçıp eski erkek arkadaşına mı gideceksin?”

Gözlerimi devirdim. “Kendimi tutmaya çalışacağım.”

Bana uzun uzun bakarken gözleri kısıldı. “Bu iyi bir fikir mi?”

Başımı iki yana salladım ve aynı anda omuz silktim. “Bilmiyorum. Bu korkunç bir fikir olabilir.”

Düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Muhtemelen eğlenceli de ama...”

Başımla onayladım. “Muhtemelen.”

Jonah, Magnolia'yı öpmemi söyledi. Bunun bana neden bu kadar çlgınca bir öneri gibi geldiğini bilmiyordum. Bu her zaman yapmak istediğim bir şeydi, sanki şimdiye kadar ilişkimizde sonsuz sayıda öpüşmemişiz gibi. Belki de mesele birinin iznini almaktı?

Biri bana bunu yapmamı söylüyor, aslında başından beri yapmam gerektiği hissimi doğruluyordu.

Birkaç gün üzerinde düşünmüştüm.

Düşünüyormuş gibi yapıyor ama aslında sadece cesaretimi topluyordum çünkü bunun muhtemelen hayatımın en önemli öpücüğü olacağından emindim.

Cuma günü nerede olduğunu biliyordum.

Haftayı New Bond Caddesi'nde küçük bir alışverişle tamamlamayı seviyordu; tabii ki ona göre 'küçüktü'. Yeni bir ya da iki el çantasından, bütün bir mağazayı satın almaya kadar her şey olabilirdi. Nasıl bir hafta geçirdiğine bağlıydı, muhtemelen bana da bağlıydı... ne kadar boktan olduğuma ve ne kadar mutlu olduğumuza.

Gucci'ye girdim, girdiğim ilk mağazaydı ve o da tahmin edilebilir olduğu için oradaydı. Tezgâhın yanında durup raflar arasında gezinmesini izledim. Yüzümü kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyordum, kendi iyiliği için fazla âşık olan büyük bir budala gibi görünmemek için. Siyah *bomber*'ımı giydiğini görüp gülümsememek elimde değildi. Buradan, birkaç hafta önce almıştım. O seçmişti. Omuzları kırmızı ve maviydi. Nereye gittiğini merak ediyordum. Tanıdığım en harika kızın omuzlarında daha yüce bir amaç bulmuştu.

Aynanın karşısında durmuş, çivit mavisi kot pantolonu ve üzerinde kirazlar olan, içinde çok iyi görüldüğü için hemen üzerinden çıkarmak istediğim tişörtüyle kendine bakıyordu.

"Bu kotu asla giymeyeceksin," dedim. Beni görür görmez gözleri kocaman, yanakları kızarmış bir şekilde döndü. Ona doğru yürüdüm

ve neredeyse telaşlı bir şekilde kıyafetlerini düzeltmeye başladı ki bu aptalcaydı çünkü o kadar seksi görünüyordu ki bu delilikti. Başparmağımı bluzunun eteğinin altından geçirip parmaklarımın arasında gezdirirken, “Şunu da al,” dedim.

Ona bu kadar yakın durmamalıydım ama yakındım.

Bilerek benden bir adım uzaklaştı, uzaklaşmak için kendini zorluyordu. Çok fazla göz kırıyor, kızarmış görünüyordu. Buna gülümsememeye çalışıyordum. Saçlarını omuzlarının üzerinden itti, kontrol edebildiği kadarını kontrol etmeye çalışıyordu. “Kotu beğenmedin mi?” diye sorarken aynada gözlerini kısarak kendine bakıyordu.

“Hayır, beğendim,” dedim ve başımla onayladım. “Sadece kot giymiyorsun.”

Başını bana doğru çevirdi. “Giyeceğim.”

“Giymeyeceksin.”

“Giyeceğim! Beni tanıımıyorsun,” dedi burnunu havaya kaldırarak ve daha cümle ağzından tam olarak çıkmadan gülecekmiş gibi göründü.

Ama gülmüyordu. Fazla gururluydu.

“Seni tanıyorum, Parks,” derken ona doğru yürüdüm, bakışlarım hiç kimseye bakmadığı kadar yumuşaktı.

Onun arkasında duruyordum.

Aynada göz göze geldik ve o gergin bir şekilde yutkundu.

Sersemlemişti. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Haftalık alışveriş için mi buradasın?” Aynadan ona başımı salladım, kaşlarını çatarak hızla arkasını döndü. Ben gülmeye başlamıştım bile.

“Sana defalarca öyle dememeni söyledim...” Bana bakıyordu. “Alessandro Michele’ de öyle.” Bana sert bir bakış attı.

“Özür dilerim.” Ellerimi cebime soktum. “Erkek arkadaşın nerede?”

Başka bir rafa geçti, yarım düzine parça seçtik ve konuşmadan önce satış danışmanına uzatarak gitmesini bekledim.

“Dün birkaç günlüğüne başka bir yere uçtu.” Başını benim giydiğim cekete doğru eğdi. Gözlerini kıstı. “*Oversize*, kareli, keten fanila *bomber* ceket mi?”

Çenemi ona doğru uzattım. “Hangi marka?”

* *Gucci*’nin eski kreatif direktörü. (ç.n.)

“Balenciaga,” dedi bana bakmadan. “Kot pantolonun da TAKA-HIROMIYASHITA *TheSoloist*’ten.”

Başımı hafifçe iki yana sallayarak bir kahkaha attım.

Bana bakarken gözleri biraz kısıldı. “Meşgul bir çocuk olduğunu duydum.”

Yüzüm şaşkınlıkla bocaladı. “Öyle mi?”

Beni dikkatle izliyordu. “Bir sürü kız.”

Kaşlarımı çattım. “Bunu sana kim söyledi?”

Utangaç bir şekilde omuz silkti ve sonra soyunma odasındaki ağır, kadife perdeyi şak diye kapattı. O kadar güçlü çekmişti ki muhtemelen küçük kolunu burkmuştu. Bir dakika kadar sonra kısa, mini mavi ve altın rengi bir elbiseyle çıktı. Şimdiye kadar giydiklerinin arasında favorim değildi ama yine de bir dakika bile düşünmeden alırdım.

Yutkundum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Sen meşgul müydün?”

Kaşları yukarı kıvrıldı. “Senin kadar meşgul değilim.”

Kaşlarım biraz düştü. “Hiç meşgul değil misin?”

Gözleri biraz irileşirken yanakları pembeleşti. Yutkundu, gergindi.

“Evet.”

Birkaç saniye gözümü kırpmadan ona baktım ve sonra, “Siktir!” diye bağırdım. Yüksek sesle. Bu onu ürküttü.

“Özür dilerim...” Mağaza görevlisine bakıyordum. Başımı iki yana salladım. “Özür dilerim.” Sonra tekrar Parks’a baktım, gözleri büyümüşü, telaşlıydı. “Üzgünüm... ama lanet olsun.”

Altdudağı her an patlayacakmış gibi görünüyordu. Tam anlamıyla titremiyordu fakat titremek için hazırda bekliyordu. “Üzgünüm,” dedi kısık bir sesle.

Başımı iki yana sallarken ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

“Siktir... hayır. Bu senin... Yani, demek istedi...”

“Evet.” Savunmaya geçercesine kaşlarını çattı. “Sen.”

“Beni öldürüyorsun, Parks.” Sözünü kestim.

“Öldürüyor muyum?” diye sorarken gözleri ağırlaşmıştı.

“Biraz.” Başımla onayladım.

“Sadece biraz mı?” Bana yarım yamalak gülümsedi. “O kadar da kötü değil o zaman, değil mi?”

Bir kahkaha attım. “Dürüst olmak gerekirse, beni hiç öldürmesen daha çok hoşuma giderdi.”

Gözlerimiz kilitlendi. O bir geyik, ben bir kurttum ve karanlık gecenin ortasında üzerimize doğru gelen devasa bir kamyon vardı. Yutkundu. “Aslında ben de.” Sonra perdeyi çekip tekrar kapattı.

Derin bir nefes alıp dışarıdaki duvara yaslandım ve kapıyı iki kez vurdum.

“Hey.”

“Ne?” Yüzünü göremesem de kızgın olduğunu biliyordum. “İçeri girebilir miyim?”

“Ne?” Sesi gergin geliyordu.

“İçeri girmek istiyorum,” dedim.

“Neden?” Aceleci bir şekilde sordu.

Kafamı sağa sola savurup uygun bir bahane bulmaya çalıştım.

“Bu kıyafetlerin içinde nasıl görüldüğünü görmek istiyorum,” diye yalan söyledim.

“H-Hayır,” diye kekeledi.

“Neden?” O göremese de omuz silkerek sordum. “Seni daha önce kıyafetlerin olmadan görmüştüm.”

“Beni kıyafetlerin içinde görmek istediğini söylemiştin sanırım.”

“Ah,” diye bir kahkaha attım. “Az önce yalan söylüyordum.”

“Beni kıyafetler içinde görmek istemiyor musun?” Somuttu.

“Seni... kıyafetler olmadan görmek istiyorum.”

“Peki...” diye homurdandı. “Göremezsın.”

“Daha önce görmüştüm ama-”

“O farklıydı!”

“Nasıl?” Gözlerimi devirdim. “Ayrıca, bir perdenin arkasından biriyle normal bir iletişim kuramazsın.”

“Şu anda normal bir iletişim kuruyoruz.”

Dur. İşte bu kadar. Yap ya da boz. İhtiyatlı davran fakat kesinlikle devam et.

“Hey, Parks. Gerçekten oraya girmemi istemiyor musun yoksa zoru oynamayı sevdiğin için girmemi istemiyormuş gibi mi yapıyorsun? Zoru oynaman sana beni ya da bizi veya her neyse onu kontrol ettiğini hissettiriyor, evet fakat aslında oraya dalıp seni duvara yaslasam çok mutlu olursun, değil mi?”

Bir duraklama oldu. Uzun bir duraklama.

Hay sikeyim.

Birden perdenin diğer tarafından, kısık, kederli bir ses geldi.

“İkincisi.”

Soyunma odasına girdiğimde aramızda bir boşluk vardı. Birkaç saniye boyunca olmak istediğimden daha çekingen bir şekilde ona baktım. Gözleri fırtınalı bir günde büyük pencereler gibi görünüyordu, korkuyordu. Her yerinden belli oluyordu. Ben de korkuyordum.

Nefes alışım boka sarmıştı, kendi göğsümün hareket ettiğini görebiliyordum. Midemde sanki bir hayvan varmış gibi hissediyordum.

Gözlerini kırptırdı, altdudağını ısıırıyordu ki bu hem korktuğunda hem de beni çok sevdiğinde yaptığı bir şeydi.

Gözlerim vücudunda gezindi, orada durmuş beni bekliyordu.

Muhtemelen hayatımda hiçbir şey için bu kadar gergin olmamıştım. Başımı kendime doğru salladım. “Sikerler.”

Sonra ona doğru atıldım. Bir elim saçlarında, diğer elimle onu belime doğru kaldırıp duvara yapıştırdım. Bana bakarken gülüyordu, bakışları gözlerim ve ağzım arasında gidip geliyordu.

Ona çarpık bir şekilde gülümsedim, onu bir *Gucci* soyunma kabiniinde sıkıştırdığıma tam olarak inanamıyordum.

Bana bıkkın bir bakış attı. “Hadi o zaman...”

“Tamam, tamam.” Gözlerimi devirim. “İstediğim zaman yapacağım.”

“Şimdi istemiyor musun?” Gözlerini kırptırıyor. “Ciddi misin sen? Sen tamamen kafayı-”

“Parks,” diye araya girdim.

“Hı?” Kaşlarını çatı.

“Kapa çeneni,” dedim ve sonra ciddileştim.

Elimi yüzüne götürdüm, onu kendime doğru çektim ve dudaklarımız birbirine değdi.

Onu öptüm, önce yavaşça, en kaliteli viskiyi içer gibi yavaşça. Ağzınızda hissedersiniz önce, daha fazlası için geri dönmekten önce birkaç saniye ağzınızda dolaşmasına izin verirsiniz. Eski, daimî aşkımın tadını çıkardım. Yavaşça, yavaşça ve sonra daha fazla. Onu daha derinden öptüm ve nefesi göğsünde sıkıştı. Bu olduğunda eskiden ne kadar zevk aldığımı hatırladım, bu yüzden daha fazlasını yaptım.

Suyun damlaya damlaya aktığı bozuk bir musluk gibiydik. Önce damlaya damlaya akıyor, sonra tüm gücüyle patlıyordu ama biz hep böyleydik. Boğuk bir nefes ve ağır bir yutkunmayla elbiseyi çekip çıkardım. Gömleğimi çıkarmak için çabalıyordu, dikkati dağılmıştı, parmaklarıyla düğmeleri çözüyordu.

Onu belimden indirdim ve o da gömleğimi çekip çıkardı. Bu işte iyiydik. Yılların pratiğiydi sanırım. Yıllardır pratik yapmamış olsak da hiçbir şey kaybetmiş gibi görünmüyorduk, sadece zaman. Kollarımı ona doladım, kotumun düğmesiyle uğraşırken onu tekrar duvara yasladım. Fermuarı açtı ve tam bana uzanacakken...

Kapı çaldı.

Başım Parks'ın tepesinde biraz bozguna uğradı ama onu daha sıkı tutuyordum çünkü onunla işim henüz bitmemişti.

“Şey...” Magnolia boğazını temizledi. “Evet?”

“Merhaba, şey.” Satış danışmanı gergin bir şekilde öksürdü. “Sanırım... İçeride her ne yapıyorsanız, şirket politikasına aykırı olabilir?”

Gülmekten yere yığılmama bir saniye kalmıştı ki Parks bunu fark etti ve beni susturmak için eliyle ağzıma vurdu.

“Hımm, bir şey yapmıyorum,” dedi Magnolia havalı bir şekilde.

“İçeride bir adam olduğunu biliyorum,” dedi kız kendinden biraz daha emin bir şekilde.

“Hayır,” diyen Parks pek inandırıcı değildi. “Yok.”

“Onu oraya girerken gördüm,” dedi satış danışmanı kız.

Ben de yanlışlıkla homurdandım.

Parks kaşlarını çatarak bana bakıp başını iki yana salladı. “O bendim! Bir erkeğe benzediğimi mi söylüyorsun?”

“Onu duyabiliyorum,” derken sesi gergin geliyordu.

Parks'a doğru eğildim, onu doyasıya öptüm, bunu yaparken onun gergin küçük vücudunun gevşediğini hissettim. Onun üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğum her zaman sevdiğim ve aynı anda korktuğum bir şeydi. Sanırım onun hakkında genel olarak böyle hissediyordum.

Bir saniye, diye ağzımı kıpırdattım Parks'a ve sonra perdeye doğru yürüyüp başımı dışarı çıkardım.

“Merhaba,” diye sııttım satış danışmanı kıza. Parks'ın “sihirli gü-

lümseme” dediği şekilde gülümsedim. Onlara sihirli gülümsememi verdiğimde kızlar garip şeyler yapıyordu. Bir keresinde bir kız bayılmıştı.

“Merhaba,” dedi utangaç bir şekilde, ânında yüzü kızardı.

“Benim için açıklığa kavuşturun,” dedim elimi saçlarımın arasından geçirerek. “Şirket politikası tam olarak nedir? Soyunma odası başına bir kişi mi? Yoksa soyunma odasında seks yapmak yasak mı? Çünkü bu ikisinin arasında çok fazla boşluk var, ne demek istediğimi anlarsınız... Mesela, soyunma odasında ona dokunabilir miyim? Soyunma odasında üç kişi girebilir miyiz? Burada neyle karşı karşıyayız?”

Kızardığını anlamak için Parks’a bakmama bile gerek yoktu. Kızarıyordu ama sonunda özür dileyen bir gülümseme sunabilen satış danışmanı kız da öyle.

“Maalesef her soyunma odası için bir kişi politikası.”

“Siktir.” Kaşlarımı çattım. “Sadece benim şansım.” Parks’a dönüp başımla onayladım. “Ben dışarıda bekleyeceğim.”

Ağızına dokunarak başıyla onayladı, düşündü, gözlerini kırptırdı.

Dışarıda oturmuş onu bekliyor, sırtıyordum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hiçbirinin anlamını bilmiyordum. Tek bildiğim onu öpmenin çok sert bir *rugby* maçından sonra duş almak gibi hissettirdiğiydi.

Annem beni eve bırakırken o kadar harap, çamurlu ve boktan olurdum ki her yanıma ağırırdı, her seferinde duş aklımı başımdan alırdı.

Sanki yıllardır duş almamışım gibi hissederdim.

Bazen Parks da bana katılırdı. Bu da aklımı başımdan iyice alırdı.

Ancak şimdi onu öperken çamurun akıp gittiğini hissedebiliyordum.

On dakika sonra elinde seçtiği yığınıyla çıkageldi. Onları ondan alıp ön tarafa götürdüm.

“Onları almak zorunda değilsin,” diye seslendi arkamdan.

Ona bir bakış attım. Giysileri tezgâhın üzerine bıraktım. “Günün nasıl geçiyor?” diye sordum satış danışmanına.

Parks’a bakarak sırtıttı. “Muhtemelen seninki kadar iyi değil.”

“Hah, şey,” derken ona şakacı bir şekilde kaşımı kaldırdım.

“Merak etme, daha günün erken saatlerindemiz. Eski erkek arkadaşlarından biri içeri dalıp soyunma odasında seninle öpüşebilir.”

Kızardı ve güldü. Çantaları aldığımında Parks beni takip etti.

Sokakta durmuş bana bakıyordu; gözleri kocaman irileşmişti, benim yapmayı dilediğim gibi altdudağını ısırdı.

“Bölündüğümüz için üzgünüm,” dedi bana.

Küçük bir kahkaha atarak başımla onayladım. “Ben de.”

Çantalarını taksiye yükledim

Eliyle işaret etti. “Teşekkür ederim.”

Elimi ona doğru savurdum, bana yakın duruyordu. Kollarımı beline doladığımda bunu yapmak istememiştim bile. Öylece oluveriyordu, sanki ona sarılmak dünyadaki en doğal şeymiş gibiydi.

“Şimdi benimle eve gelmek ister misin?” diye sordu kısık bir sesle.

“Aslında istiyorum.” Başımla onayladım. “Evet. Hem de çok... ama sen biriyle-”

“Tom ile.” Başıyla onayladı

Ona gergince gülümsedim. “Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

Yorgun bir kahkaha attı ama arkasından biraz üzgün ve şaşkın görünüyordu. “Ben de bilmiyorum.”

Yüzünü iki elimin arasına aldım ve ağzımı onunkine bastırdım. Onu iki kez öpmüştüm. “Bir yolunu bul ve bana haber ver,” dedim ona.

Ve sonra uzaklaştım.

21:42

Beej

Selam

Selam

İyisin değil mi?

Evet, sen?

Ben de.

Hava orada iyi mi, Parks?

Çok iyi.

Peki arılar?

Oh, harikalar.

Öyle mi?

Evet. Aslında soylarının asla tükenmeyeceğini düşünüyorum.

Attenborough* bence tamamen saçmalıyor...

Asla?

* İngiliz yayıncı ve doğa tarihçisi. (ç.n.)

Magnolia

Babama ve Marsaili'ye baka baka içeri girerek kendimi isteksizce kız kardeşimin yanındaki sandalyeye bıraktım. Marsaili gözlerini devirdi.

"Neden böyle giyindin?" *Louis Vuitton* imzalı V kemerli *Metalik Monogram* tüvit paten elbiseme kardeşim kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Ne?" Kendime baktım. "Güzel? Bir ara sen de denemelisin."

Bana yapmacık bir bakış attı. "Bunu benim için hazırlamıştın."

Fısıldayarak küfrettim çünkü haklıydı. *The Elder Statesman*'dan aldığı gökkuşağı rengi, kaşmir, çizgili örgü şortu ve *Michael Kors* Koleksiyonu'ndan aldığı lacivert, bağcıklı kazağıyla harika görünüyordu. Ayakkabılarını da kendi seçmişti. Bir çeşit üzücü, markasız *espadril*^{*}. *Espadril*'ler! Londra'da! Sonbaharda. Aman Tanrım!

İsteksizce masaya oturduğumda babam, "Kızlarımla bir akşam yemeği," dedi.

Bu zorla katıldığım bir yemektir. Bridget, babam ve üvey canavar, tabii ki bizim evdeydi. Görünüşe göre onlara herkesin içinde bağırma-mı göze alamıyorlardı, ne çıtkırıldımlık. Yemekler de dışarıdandı tabii ki çünkü Marsaili artık evde parmağını bile kıpırdatmıyordu, tembel kadın.

Acaba bu yüzden mi yıllar içinde kahvaltımı düzgün bir şekilde servis etme konusunda bu kadar umursamaz davranmıştı?

Bu yemeğe, babamın eğer katılmazsam bu ayki kredi kartı faturamı ödemeyeceğini söylediği için katılmaya karar vermiştim. Katılımın tek ön koşul olup olmadığını açıklığa kavuşturdum ve evet dedi. Yani birincisi, babam bir aptaldı ve ikincisi, açıkçası bunu hukuk ekibime hazırlatmıştım ve şimdi o kaltak demir gibi sağlamdı.

"Bize katıldığın için teşekkürler, Magnolia." Babam gülümsedi.

"Elbette, katılacaktım," dedim. "Dün elektrikli bir hidrofoil sörf tahtası aldım."

* Gündelik, ip tabanlı, düz ama bazen yüksek topuklu ayakkabılardır. (c.n.)

“Tamam.” Babam başıyla onayladı, aynı anda kız kardeşim kaşlarını çattı ve “Neden?” diye sordu.

“Yaklaşık on bin sterlindi,” diyerek suyumu yudumladım.

“Tabii ki öyleydi,” dedi babam ve iç çekti.

“Sen sörf bile yapmıyorsun,” dedi Marsaili.

“Ama yapabilirim.”

“Nerede?” diye alay etti Bridget. “Thames Nehri’nin etrafında mı dolaşacaksın?”

Onu duymazdan geldim.

“Tom ile nasıl gidiyor?” diye sordu babam.

“Güzel gidiyor,” derken ballı-sarımsaklı tereyağında kavrulmuş havuçları çatalımla tabağımda oynatıyordum. “Son beş gündür burada değil. Yarın gelecek.”

“O yokken ilginç bir şey oldu mu?” diye sordu kız kardeşim biraz da işaret ederek.

Ona ters ters baktım. “Hayır.”

“Hiç mi bir şey olmadı?”

Ona garip bir bakış attım. “Hayır.”

Şarabımdan bir yudum aldım.

“*Gucci*’nin soyunma odasında biriyle neredeyse seks yapmıyordun, öyle mi?”

Şarabım boğazımda kaldı.

“Bunu sana kim söyledi?” Ona dik dik baktım.

“*Gucci* soyunma odasında neredeyse kiminle seks yapıyordun?” diye sordu Marsaili.

“BJ ile öğle yemeği yiyoruz,” dedi kız kardeşim omuz silkerek.

“Ne zaman?” Göz kırıştırdım.

“BJ?” Marsaili sızlandı. “Soyunma odasında mı?” Babam da başını tuttu. “Sanırım migrenim tutacak.”

“Çarşambaları, genellikle,” dedi kız kardeşim ve bir parça tavuğa çatalını batırdı.

Şaşkınlıkla başımı geri çektim. “Genellikle mi?”

Ağzı doluyken *hm-hmm* sesi çıkardı.

“Bu öğle yemeklerinde ne hakkında konuşuyorsunuz?” diye kaşlarımı çatarak sordum.

“Senden.” Başıyla beni gösterdi. “Onlardan.” Başıyla beni ve babamla Mars’ı gösterdi.

“O ve sen. Sen ve Tom. Jonah ve şu, Taura denen kız.”

“Jonah, Taura Sax ile mi birlikte?” Marsaili gözlerini kocaman açarak sordu. BJ’in beni aldattığı kişinin o olduğunu biliyordu.

Mars’a ters ters baktım. “Bu kadar dedikoducu olma, Marsaili.”

Marsaili bana yorgun ve kızgın bir bakış attı; babam kendine fazladan büyük bir kadeh şarap doldurdu.

“Neden bana söylemedin?” diye sordu Bridget, sanırım biraz incinmişti.

Ağırbaşlı bir şekilde omuz silktim. “Karışık bir durum.”

“BJ,” diye açıkladı.

Marsaili ikimize bakıyordu, hiç ama hiç heyecanlı değildi.

Peki ya ben? BJ’in burada bile olmadan bu aile yemeğini mahvetmesine çok seviniyordum.

“Sekse ne kadar yakındın?” diye söylendi Marsaili.

“Pek değil.” Gözlerimi devirdim.

“Eller hassas yerlerde,” dedi kız kardeşim fısıldayarak fakat herkesin duyabileceği kadar yüksek şekilde.

“Ah, siktir,” dedi babam ve gözlerini iki kez kırıştırdı. Herkes sessizliğe büründü, ben de bizle yaşayan lanete bakıyordum.

“Marsaili.” Çatık kaşlarla ona bakıyordum. Başımı babama doğru salladım. “Sanırım seninle konuşuyor.”

Bunun üzerine Marsaili homurdandı, sonra homurtusu kahkahaya dönüştü, neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum.

Marsaili birkaç saniye bana baktı. “Mutfakta bir şey için bana yardım eder misin?”

“Kesinlikle hayır.” Başımı iki yana salladım.

Bridget beni masanın altından tekmeledi.

“Ah, peki.” Gözlerimi devirdim, ayaklarımı sürüyerek onu takip ettim. Marsaili kollarını göğsünde kavuşturup bana bakıyordu.

“Sen, Tom’u aldatırken babanla olan ilişkiyi gerçekten başıma kacak mısın?”

Ona ve varsayımlarına ters ters bakıyordum. “Tom ile bir anlaşmamız var.”

“Ah, Tom ile bir anlaşmanız mı var?” Gözlerini kırpıştırarak bakarken etkilenmemiş gibiydi. “Ne kadar da modernsin. Aydınlat beni, neymiş bu anlaşma?”

“Tabii, evet... özetle o birlikte olamayacağı birine âşık, ben de onunla olursam bana zarar vereceği söylenen birine âşığım, o yüzden onunla olmadım, onunla olmalıydım da ve şimdi her şey berbat durumda.”

“Çünkü sen de Tom ile yattın,” dedi. Sormamıştı bile.

“Peki, bunu sana kim söyledi?” Sandalyeye arkama yaslanırken ellerimi havaya kaldırdım.

İç geçirdi. “Bir tahminde bulundum.”

“Ah.”

“Sen hiç başkasıyla yatmadın,” dedi bana.

“Biliyorum.”

Bana bir bakış attı. “Christian’la bile.”

“Biliyorum.”

“Onunla çıkarken pek hoşlanmıyordun...”

“Biliyorum.” Gözlerimi devirdim.

“Çete reisi falan.”

“Sadece küçük bir bebek.” Omuz silktim.

Mars güldü, sonra bana ebeveyn bakışı attı. “Tedbir alıyor musun?”

Alay ettim. “Öyle mi?”

Tekrar güldü.

“Seni özledim,” dedi bana.

“Evet, eminim.” Başımla onayladım. “Ben mükemmelim.”

Abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Yokluğumda egonun tamamen kontrolden çıktığını görebiliyorum.”

“Tamamen değil, hayır.” Başımı iki yana salladım. “Hayat biraz beni yendi. Geçen hafta bir tırnağım kırıldı. Barista son iki haftada üç kez kahvemde yanlış süt kullandı. Görünüşe göre kız kardeşim eski erkek arkadaşım ile düzenli olarak öğle yemeği yiyor. *Harrods*’ta William ile karşılaştığımda dişlerimin arasında susam tohumu vardı...”

“Hangi William?”

“Arthur Phillip Louis.”

Bir kahkaha attı. “Ah, bu senin en kötü kâbusun.”

“BJ’i başka biriyle seks yaparken gördüm.”

“BJ başka biriyle mi yattı?”

Kaşlarımı çattım. “O her zaman başkalarıyla yatar.”

Şakaklarını ovuşturuyordu, bir şey söyleyecek gibi oldu. Bileziğiyle oynadı.

“Neredeyse ölüyordu derken ne demek istedin?”

Birkaç saniye ona baktım, bu soruyu nasıl cevaplayabileceğimi bilmiyordum ya da bunun doğru bir şey olup olmadığını bile bilmiyordum.

İç çektim.

“Bir keresinde aşırı doz almıştı.” Sessizce nefesini tuttu. “Reid ile çıkmaya başladıktan hemen sonra...” Tabii buna ‘çıkmak’ denebilirse.

“Magnolia...” Başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yoktu.”

“Kimse bilmiyor,” dedim ona.

Ciddiyetle başıyla onayladı. “Hâlâ uyuşturucu kullanıyor mu?”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Bana tekrar asla uyuşturucu kullanmayacağına söz vermişti.”

Rahatlamış bir şekilde başıyla onayladı.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu.

Omuz silkerek cevap verdim.

“Hiçbir fikrim yok.”

00:51

Vanna Ripley

Selam

Selam

Seni özledim

Birkaç gün içinde döneceğim

Öyle mi? İş için?

Ve zevk

Hah

Uğrayacağım...

Yapamazsın

Neden?

Yapamam.

Yapamazsın?

Üzgünüm x

Magnolia

“Hey.” Tom yatak odamın kapısında duruyordu. Bana hafifçe gülümseyerek içeri girdi.

“Selam.” Ona sarılmak için ayağa kalktım ve yüzümü SSAM’dan dokulu, sırt dekolteli, pamuk ve deve tüyü karışımı *sweatshirt*’üne gömdüm.

Gerçekten de Tom iş için gittiği andan itibaren geri döneceği anı düşünüyordum.

Biraz o yokken onu özlediğim için, biraz da ona BJ’den bahsetmem gerektiğini bildiğim ve bu durum midemi altüst ettiği için.

Tom bana ağzına kadar dolu bir *La Mer* hediye çantası uzatırken ona hayretle baktım.

“Gitmeden önce banyona baktım,” dedi.

İçindekileri yatağımın üzerine boşalttım. “Yolculuğun nasıldı?” *Creme de la Mer* kavanozuna bakarak sordum.

“İyiymi.” Başıyla onayladı. “İstediğimden biraz daha uzun sürdü ama New York’u hep sevmişimdir.”

“Ben de New York’u çok severim,” dedim ona. “Londra’da olmasaydım, orada yaşırdım.”

“Magnolia Parks, Londra’da olmasaydı?” Bana şakacı bir şekilde gülümsedi. “Londra olmazdı.”

Yatağıma oturarak sırtını yatak başlığına yasladı.

BJ ile olduğu gibi birbirimizde kalmıyorduk.

Kalmış mıydık? Kaldık? Kalacak mıyız?

BJ ile zaten çok fazla yatıya kalmıyorduk ancak eğer kalsaydık, asla dışarıda giydiği ayakkabılarla yatağıma oturmazdı.

BJ asla yapmazdı. BJ başka pek çok şey yapardı ama.

Tom bebekliğimden beri benimle olan Ayı Paddington’ımı kucığına alıp kulağını çekiştirdi.

Bu bana tuhaf hissettirdi çünkü onu tutmasına izin verdiğim tek kişi Beej’di ve şimdi Tom’un elindeydi; belki de bunun bir anlamı vardı.

“Geçen gece seninle çok eğlendim,” dedi ama gözleri ayının üzerindeydi.

Altdudağımı çiğniyordum. Gergindim. Ne için gergindim?

“Ben de.” Paddington’ımı ondan alıp yatağımın başucuna koydum. Tom’a bakıyor, elimi koyu sarı saçlarının arasından geçirme isteğimle savaşıyordum. “Clara konusunda kendini daha iyi hissediyor musun?”

Başıyla onaylarken dalgın dalgın kirli sakalını ovuşturuyordu.

“Sayılır,” derken gözleri ve aklı başka bir yerdeydi. Sonra bana baktı. “Biz asla birlikte olamayız, bunu biliyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sadece...” diye devam etti.

“Doğru.” Başımla onayladım.

“Bu çok zor.” Omuz silkti. “Beni bir kenara bırakırsak, Sam için... harap oldum ama...” Yine omuz silkti.

Omuz silkiyordu, neredeyse? Sanki şu anda ona çarpan düşüncenin doluluğunu istemiyormuş gibiydi.

Yatağa oturup ayaklarımı altına aldım.

Bana yorgun bir şekilde gülümsedi, bu gülümsemenin kafası kardeşiyle meşgulken yüzüne yerleşen gülümseme olduğunu biliyordum. “Ben yokken ne yaptın?”

Altdudağımı yaladım ve nefes aldım. “Pekâlâ,” diye iç geçirdim. Tom’un kendini hazırladığını gördüm. “Beej ile öpüştük,” dedim.

“Ah, vay canına.” Başını geri çekti ve art arda altı kez göz kırptı. “Vay canına. Tamam.”

Kendi kendine başıyla onayladı ve sonra bana baktı, yüzü gerilmişti. “Senin adına sevindim.”

Yalpalamıştım. “Öyle mi?”

Sanki sevinmesini istemiyordum.

Tom bir kahkaha attı. “Hayır, pek sayılmaz.”

Yine bir kahkaha attı ve ben de ona eşlik ettim. Kaşlarımın çatıldığını hissediyordum. Göğsüm ağırlaştı. Tom’un bana anlamsızca bakmasından nefret ediyordum. Biraz üzgün, biraz kaybolmuş, biraz yalnız.

Nefes verdi. “Yani bu muhtemelen bizim için yolun sonu mu?”

Dudaklarımı büzdüm, güçlükle omuz silktim. “Sanırım?”

Birkaç kez başıyla onayladıktan sonra kaşlarını çattı. “Siktir.”

“Ne?” Altdudağımın iç kısmını ısıırıyordum.

“Bilmiyorum...” Tom başını iki yana sallayarak bir elini saçlarının arasından geçirdi. “Yani gerçekten bu sefer son veriyoruz?”

Ellerim yanaklarımdayken sıkıntıyla nefesimi üfledim. “Bilmem ki?”

Tekrar göz kırptı, şaşırmişti. “Bilmiyor musun?”

Hiçbir şey söylemedim, sadece kaşlarımı çattım.

Bacaklarını yatağımdan sarkıtıp ayağa kalktı ve ensesini kaşdı.

“BJ ile birlikte misin?”

Ayağa kalksam da kendimi çok uzun hissetmiyordum. “Bilmiyorum.”

“Olmak istiyor musun?”

Kaşlarım çatıldı. “Sanırım ama-”

“Ama ne?” diye sordu hızla, her yanı gergindi.

Ona bir bakış attım ve o da kaşlarını çattı.

“Bana söyletecek misin?” Ona göz kırptırdım.

Başıyla onayladı, inatçı. “Evet, bence söylemelisin...”

“Neden?” Kaşlarımı çattım. “Bu senin lanet fikrindi.”

“Benim fikrim mi?” Eliyle kendini işaret ederken gözleri kocamandı.

“Kelimenin tam anlamıyla senin fikrindi,” diye bağırdım. “Barda. Kulüpten sonra. Köşede. Sen...”

Sonra yüzümü tutup beni öptü, ben de konuşmayı kestim. Sanırım. Zaten beni tutuyor olmasaydı beni devirebilirdi.

“Hâlâ söylemedin,” dedi Tom ağzı hâlâ benimkine değerken.

Onu bir kez daha öptüm, sonra geri çekildim.

Ayaklarım tekrar yere bastı, ben bıraktığımı fark etmemiştim.

“Senden hoşlanıyorum,” dedim küçük bir baş hareketiyle, kararlılığım BJ’e bir saldırı gibi geldi.

O da bana gülümsedi. “Ben de senden hoşlanıyorum.”

Ellerimle yüzümü kapadım. “Lanet olsun.”

Ellerimi üzerimden çekip aldı ve göz göze gelebilmek için eğildi.

“Ben de adaylığımı koyuyorum,” dedi bana. “Bil diye söylüyorum.”

Sonra tekrar dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve çıkıp gitti.

Jonah bu gece yeni bir kulüp açıyordu ve tüm ekip buraya akın etmişti.

Onu almak için Parks'a gittim çünkü genelde onu almaya ben giderdim ama şimdi onunla *Gucci*'de yakınlaştığımıza göre kesinlikle alacaktım.

Henüz beni arayıp bana olan sonsuz aşkını itiraf etmemiş olması kafamı kurcalıyordu fakat sanırım bu tür şeyler zaman alıyordu. Hâlâ beni istiyordu, öpücükten, ellerinden, bana sokulmasından anlamıştım.

Odasına girdim. "Parks?" diye seslendim içeride olmadığı için.

"Buradayım," diye cevap verdi banyodan.

Aynadan bana bakarken gözleri parlıyordu. Arkasına yürüdüm, kollarımı beline doladım, burnumu başının arkasına bastırdım. Yüzüme bakmak için dönmeden önce bana bir saniye müsaade etti.

"Elbisemi beğendin mi?"

Kısa. Tek omuzlu. Puantiyeli.

Elimden geldiğince kontrollü bir şekilde başımla onayladım, sanki onu her şeyiyle sevmediğim gibi bu puantiyelerle de sevmiyormuşum gibi davrandım.

"Geçen gün *Saint Laurent*'da gördüm," diye başımla onayladım. "Senin için alacaktım."

Gömleğimin yakasını çekiştirerek, "*Amiri, camp* yakalı, baskılı ipek dimi gömlek," dedi bana.

"Üzerinde kuşlar var," dedim aptalca ve gülümsedi. Kollarını boynuma doladı ve ben aslında biraz inanamıyordum, burada, onun banyosunda duruyordum; ona bu şekilde sarılıyordum ve uyanıktım, o ayıktı ve her şey güllük gülistanlıktı. Onu öpmek için eğildim, yavaş ve ölçülü bir öpücüktü. "Bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" dediğinde ağzımın onun ağzında olması hâlâ aklımı başımdan alıyordu.

Geri çekilmeden önce kaşlarımı çattım ama bırakamıyordum. Asla bırakamıyordum.

Yüzüne baktım, kızgın bir çizgi filmi tavşanı gibi kaşlarını çatmıştı. Söylemesine gerek yoktu. O daha cümleyi kuramadan anlamıştı.

“Ondan hoşlanıyorsun.”

O anda hayal edilebilecek en kötü şey oldu. Hiçbir şey söylemedi. Bir parçam, sanırım, biraz karşı tepki bekliyordu. İnkâr, reddetme, öfke... kızgınlık. Ancak bunların hiçbiri yoktu ve bu muhtemelen ondan hoşlanmasından daha kötüydü.

İki elimi saçlarımın arasına sokup uzun bir nefes aldım.

“Siktir.”

Uzanıp belimi tuttu. “Özür dilerim.”

Hiç düşünmeden elimi onunkinin üstüne koydum.

Başımı iki yana salladım.

“Hayır, ben... Tom England sonuçta,” diye omuz silktim. “Anlıyorum. Ona karşı hep bir şeyler hissediyordun.”

“Çok ciddi değildi,” diye açıkladı ama pek yardımı olmamıştı.

“Bak, eğer seni benden kapmaya çalışmasaydı, muhtemelen ben de onunla sevişmeye çalışırdım,” dedim ve kendimi gülmeye zorladım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. “Yani onu mu seçiyorsun?” Bunu dünyanın sonu değilmiş gibi söyledim.

Sonra... yüzü asıldı. “Hayır.”

“O zaman ne?” Bir cevap bekleyerek başımı biraz iki yana salladım ve benden uzaklaştı, endişeli ve üzgündü.

“Bilmiyorum!”

Ona ters ters bakıyordum. “Peki, benden seçim yapmamı isteme...”

“İstemiyorum,” dedi sanki onu yaralamışım gibi. “Böyle bir şey yapmam.”

Başı öne eğikti. Üzgündü. Siktir. Üzgün olmasından nefret ediyordum. Tüm kolumu kesebilirdi, eğer hâlâ biraz üzgün görünüyorsa, onu neşelendirmek için ona diğer kolumu teklif edebilirdim.

“Benden ne istiyorsun, Parks?”

Umutsuzca omuz silkti, bitkindi. “Zaman makinesi?”

“Sana verebileceğim demek istedim...” Daha yüksek ve net bir şekilde konuştum.

Elime uzanıp kendi eline aldı. Parmaklarımla oynayarak kendi parmaklarıyla takip etti.

Bu bizim için bir yeniden düzenleme eylemiydi, dokunmak her zaman öyleydi.

Birbirimizin içine ettiğimiz karanlık dönemlerde bile dokunmanın, merkezimize geri dönmenin yollarını bulurduk.

Kulağa çok romantik geldiğinin farkındaydım. Ancak bundan daha fazlası vardı. Daha da kötüsü.

Parks ile aramızdaki sorun şuydu ki sanırım birbirimizi kendimizden daha çok seviyorduk.

Yine, kulağa romantik geliyordu ama değildi...

Çünkü kendini beni sevdiğinden daha çok sevseydi, yıllar önce siktirip giderdi. Bana vermeye çalıştığı şansları hak etmiyordum.

Ben de eğer kendimi onu sevdiğimden daha çok sevseydim, beni boğmaya başladığı anda aramızdaki bağları keserdim. Kendimi daha çok sevseydim, onun ışığından uzaklaşıp karanlığa sürüklenmeme izin verirdim fakat yapmadım, yapamadım ve yapmayacaktım çünkü söz konusu o olduğunda, kendimi koruma içgüdüm sıfırdı. Onun kollarında ya da kapısının eşiğinde ona geri dönmeye çalışırken ölecektim, umurumda değildi.

Elini öptüm. "Parks, seni nerede kaybediyorum?"

Elini yüzüme doğru tutarak iç çekti.

"Seninleyken, bilmiyorum. Gardırobun içinden geçmeye çalışıyorum, sana güvenemeyeceğim hissinin üzerimden bir palto gibi düşmesini bekliyorum ama olmuyor. Hep üzerimde." Başını iki yana salladı. "Her zaman benimle."

Siktir.

İç çektim. "Ama ona güveniyorsun."

Başıyla onayladı.

Sanki kabul ediyormuşum gibi omuz silktim. Etmiyordum. Fakat gerçek şuydu ki...

"O güvenilir biri," dedim.

"Sen?" Gözlerini kırptırıyor, gözleri çok umutluydu.

"Biz birbirimize aitiz."

Başını iki yana salladı. "Sorumun cevabı bu değil."

"Ben her zaman burada olacağım."

Gözleri doldu. "Hâlâ soruma cevap vermiyorsun."

Başımı eğerek nefes verdim. Benden uzaklaşıp aynaya baktı, kanları yükseldi.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, hüzünlü olmaması gereken mükemmel yüzüne dokundu.

Onu geri döndürdüm, yüzünün her yerinde iki numaralı kapıyı arıyordum... birlikte olabilmemiz için geçmem gerektiğini düşündüğü kapıdan başka bir şey. Bana tekrar güvenebileceğini hissetmek için neye ihtiyacı olduğunu düşündüğünü biliyordum ve yanılıyordu.

“Öp beni,” dedim.

Biraz kaşlarını çatı ama kararlılığının kâğıt gibi ince olduğunu şimdiden söyleyebilirdim. “Ne?”

“Öp beni,” diye omuz silktim. “Daha iyi hissedeceksin.”

Ağzında bir gülümseme belirdi. “Öyle mi?”

Başımınla onayladım. “Evet.”

“Hadi ama,” dedim ve kaburgalarını dürttüm. “Eskiden kavga ettiğimizde ve dışarı çıkmak üzereyken böyle yapardık.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, yapmazdık. Birbirimize bakardık.”

“Bakardık, öpüşürdük.” Başımı iki yana salladım. “Bana bak ve yine de bir öpücükle bitip bitmeyeceğini gör.”

Parmak uçlarında duruyordu, dudaklarını yanağıma bastırdı. Başımı çevirdim, böylece dudaklarımız buluşurken gülümsüyordu. Yanağından, boynundan öptüm, onu yerden kaldırdım. Yüzümü boynuna gömdüğümde kollarımda kıpırdıyor ve sarsılıyordu çünkü gıdıklanıyordu...

Az önce olan her şey telefonunuzda ertelenen bir alarmdı.

Yakında tekrar çalacaktı ama biraz zamanımız vardı.

“Bir şey daha var,” dedim boynundan boğuk bir sesle.

Kollarıma yığıldı. “Ne?”

“Sanırım Taura bu gece orada olacak.”

Benden uzaklaştı ve yanlışlıkla onu yere düşürdüm.

Beni geriye doğru itti.

“Dalga mı geçiyorsun benimle?”

Başım geriye yuvarlandı, zaten yorgundum. “Parks... o değildi.”

“O zaman kim-”

“Magnolia,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Bunu yapmasak olmaz mı?”

Bana ters ters baktı, başımı iki yana salladım.

“Bana bir hafta ver,” diye yalvardım. “Bana sadece bir hafta ya da ne bileyim bir ay ver, güneşin altında uzanıp seni istediğim zaman öpebileyim, sonra iplerimizi koparmaya başlayalım.”

Bir kez yutkundü, küçük omuzları hareket ederken somurttu.

“Tamam.”

“Tamam mı?” Gözlerimi kırıştırdım. “Gerçekten mi?”

“Evet.” Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Ama Tom’dan çok hoşlanıyorum.”

Ona gülümsedim çünkü o bir pislikti ve elini tuttum çünkü o aynı zamanda her şeyimdi.

“Hâlâ gelecek misin?”

Bunu düşündü. “O olmadığına yemin ediyor musun?”

Başımla onayladım.

Sonra elimi tutup kalbinin üzerine koydu. “Yemin et,” dedi bana. “Benim üzerime. Beni Taura Sax ile aldatmadığına dair kalbimin üzerine yemin et.”

Tekrar başımla onayladım ve gözlerinin içine baktım. “Yemin ederim.”

“Tamam.” Başıyla onayladı.

“Tamam mı?”

“Ama onunla yattın,” diye açıklık getirdi, nedenini bilmiyordum.

“Evet.”

Kaşlarını çattı. “Bunu duymaktan hoşlanmıyorum.”

“Hayır,” diye kıkırdadım. “Hayır, hoşlandığını sanmıyorum.” Onu kapıya doğru çektim. “Hadi, geç kalacağız.”

Geç kaldık. Yine de geç kaldık çünkü Simon’dan bizi uzun yoldan götürmesini istemiştim, böylece onu arka koltukta fazladan öpebilecektim. Arka kapıdan gizlice girdik çünkü Parks ön taraftaki akbabalardan kaçınmak istiyordu. Kolumu ona dolayarak Jonah’ın kapalı bölümde olacağı yere doğru götürdüm. Onunla herkesin içinde böyle olmanın verdiği bir tür coşku vardı içimde.

En iyi arkadaşımı fark edip ona başımla selam verdim. “Bu harika, dostum. Harika iş çıkarmış...”

Beni görmezden geldi.

“Parks!” dedi Jo coşkuyla. “Rujun BJ’de harika görünüyor.” Bu cümleyi düzgün bir yüz ifadesiyle zar zor söyleyebilmişti.

Magnolia gözlerini devirdi ve tüm arkadaşlarımıza sarıldı. Teselli edici bir gülümseme attığım Taura’ya özellikle sarılmadı.

Taura, Jonah’ın bir arkadaşıyla oturuyordu ama Jo ile geldiğine emindim, Henry yoktu. Garip, sanırım? Bunu sormak istemiyordum çünkü her şeyin hızla karışabileceğini düşünüyordum, bu yüzden gerginliği azaltmak için hepimize bir tur içki sipariş ettim.

Birkaç ünlü ve Christian daha sonra Haïtes’lerle gelecekti. Belki Hen de o zaman gelirdi?

Kulübün havası oldukça güzeldi. *Playboy Mansion* ile *The 90s Viper Room** arasında bir yerdeydi.

Kulüplerin Jonah’ın asıl işi olmadığını biliyordum ama yine de bu konuda yetenekliydi.

Parks bütün gece bana oldukça yakın duruyor ve gözleriyle Taura’a hançerler savuruyordu; gitmeme izin verirse kaybolacakmışım gibi elimi tutmuştu ki sanırım öyle hissediyordu.

Bunu anlıyordum. Ben de onun hakkında böyle hissediyordum. Dolaşıyor, geri dönüyor, birbirimizi buluyorduk. Acaba Tom bunu ne kadar değiştirecekti?

Jo ile konuştum, bana son bir ay içinde yattığı kızları anlatarak Taura’dan hoşlanmadığına beni ikna etmeye çalışıyordu. Ona sadece gözlerimi devirerek baktım. Parks’a başımla işaret ettim, bunun hiçbir anlamı olmadığını ona söylemeden anlatmaya çalışıyordum çünkü onu yedi yaşımdan beri seviyordum ve yüzlerce kızla birlikte olmuştum.

Sonra Perry’nin çenesini Taura’ya doğru sallayışını izlerken Parks’a, “Burada ne işi var?” diye fısıldadığını duydum.

Sohbeti izlemek için başımı çevirmedim, hareketsiz kalarak çevresel görüşümü kullandım.

Parks biraz umutsuzca omuz silkti. “O olmadığına yemin etti.”

Paili dudaklarını birbirine bastırdı. “Sence yalan söylüyor olabilir mi?”

Birden arkamı döndüm. “Bu da neydi şimdi, Paili?”

“İıı,” diye kekeledi.

* Popüler gece kulüpleri. (e.n.)

“Ne dedin sen?” Kaşlarımı çatarak ona doğru eğildim. “Tekrar söyle... ne dedin?”

Yutkundum, gergindi. “Hiçbir şey...”

Başımı iki yana salladım. “Ona hiç yalan söylemedim.”

“Tamam.” Başıyla onayladı.

“Siktir git.” Kızgın bir şekilde Pails’i işaret ettim.

“Beej.” Parks koluma dokundu. “Sorun yok, o sadece...”

“Onu becerdin?” Perry burnundan konuşarak Parks’ın üzerinden konuşuyordu, bu da beni daha da sinirlendirdi. “Siktir git. Sax burada masum değil...”

Ona başımı iki yana salladım. “Bunu neye göre ölçüyorsun, Lorcs?”

“Aletin, dostum.”

Taura rahatsız bir şekilde kaydı. Magnolia ile hiç hoşlanmadığım bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Geri çekildim, Perry’e şaşırdım. Neredeyse etkilendim. Yine de can sıkıcı bir zamanlamaydı.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı Paili Perry’ye.

“Hayır, seninle böyle konuşamaz,” dedi Perry ona gözlerini benden ayırmadan.

“Konuşamaz mıyım?” Gözlerimi kırpıştırıp omuzlarımı dikleştirdim. “Bu konuda bir şey yapacak mısın, koca adam?”

“Beej...” Magnolia kolumu çekti. “Dur.”

Taurs da çok yakından izliyordu.

Siktir. Parks şu anda ona bakarsa zaten her şey boka saracaktı ama ona bakmayacaktı. Bakamazdı. Bana kilitlenmişti.

Elleri yanaklarımda, yüzümdeki saçları çekti. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu ve bunda da başarılıydı çünkü gözlerinde şok faktörü vardı. Eğer onlara doğru dürüst bakarsam, sanki biri beni nehre itiyormuş gibi hissediyordum. Çok hızlı batıyordum; yüze çıkmak için tekmelemem gerekiyordu, vücudum tıkanıyor, sadece suda ilerliyordum.

“Sorun yok,” dedi bana tekrar, başparmağıyla yanağımı okşuyordu. “Hiçbir şey kastetmedi.”

Başımı iki yana salladım ve çenemi dikerek Paili’ye baktım. “Seninle düzelmemi istemiyor.” Kendimi işaret ettim. “Berbat biri olabilirim ama lanet bir yalancı değilim.”

Jonah orada oturmuş, her şeyi izliyordu, rahatsız ve huzursuz görünüyordu.

“Hey, hadi gidelim.” Kapıya doğru başını salladı.

“Yok, böyle iyiyim.” Başımı sallayıp tekrar oturdum. “İyiyim.”

Jonah bana bir bakış attı ve çenesini kapıya doğru çevirdi.

“Ben çağırıyorum,” derken beni, Parks’ı, Taura’yı ve kendisini işaret etmişti. “Biz dördümüz başka bir yere gidiyoruz. Siz ikiniz...” Paili ve Perry’yi işaret etti. “Defolup gidebilirsiniz.”

Perry ona ters ters baktı. “Gerçekten mi, Jo?”

“Evet, gerçekten.” Jo ona sert bir bakış attı. “Bok atıyorsun, Lorc...”

Perry omuz silkti. “Bok atan, doğruyu söyleyen. Yalancılar için aynı şeyler.”

Gözlerim Perry’den Paili’ye kaydı ve ikisine de kaşlarımı çattım. Parks onları yanaklarından öptü ve dışarı çıktık.

Dalgin bir şekilde onun elini tutuyordum, doğru düzgün düşünemiyordum, sadece olanları düşünüyordum. Çok sinirliydim, ön kapıdan çıktığımızda milyarlarca flaş patladı ve sonra bağırışlar başladı.

“Magnolia! Tom nerede?”

“BJ tekrar birlikte misiniz?”

“BJ, sen ve Magnolia tekrar çıkıyor musunuz?”

“Tom ile ayrıldınız mı?”

Bu soruların yaklaşık otuz çeşidi aynı anda bize saldırdı ve Magnolia donup kaldı.

Bu onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı ve hâlâ elini tutuyordum. Onun hayatını çok karmâşık hale getirecek çok fazla fotoğraf çekmişlerdi, şu anda Parks’ın yüzünün fotoğrafını çekmek için fiziksel olarak vücudumun üzerine eğilen yanımdaki fotoğrafçıya vurmak üzereydim ki bunu başlığa dökerek olsaydım, ‘far görmüş geyiğim’ olurdu.

Sonra Taura Jonah’ın kolundan ayrılıp Magnolia’nın yüzünü tuttu ve onu öptü. Yanıp sönen ışıklar daha hızlı yanıp sönmeye başladı. Sesler daha fazlaydı ama artık farklı bir şekilde bağırırlarken Jonah şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Bizim hakkımızda değil, onlar hakkında.

“Magnolia! Bu da kim!”

“Bu senin kız arkadaşın mı!”

“Tom senin lezbiyen olduğunu biliyor mu!”

Parks donup kaldı, geri çekilmiyordu, geri adım atmıyordu. Öpücüğün gerçekleşmesine izin vermişti ve sonunda geri çekilirken Tau-

ra'ya göz kırptı. Taura rahatsız edici bir şekilde, "Magnolia artık benimle," dedi ve kameralar ona bayıldı. Bana doğru başını salladı. "Onun saçmalıklarından bıktı."

Bir kahkaha attım. "Artık aşkımızı saklamıyoruz," diye zaferle ilan etti ve Magnolia'nın elinden tutarak onu Jonah'ın Escalade'ine çekti.

Jonah ve ben hem şaşkın hem de eğlenmiş bakışlarla onları arabaya kadar takip ettik.

Jo'nun renkli, kurşungeçirmez Cadillac'ının içinde iki kız birbirlerine bakıyorlardı. Birkaç saniye boyunca ölüm sessizliği yaşandı, Magnolia birkaç kez göz kırptı ve sonra birden patladı.

"Çok tuhafsın." Başını Taura'ya doğru iki yana salladı.

Jonah ile birbirimize baktık, bir gülümsemeyi yuttum.

"Bu da Magnolia'nın 'teşekkür ederim'i," dedi Jonah ona.

"Panikle yaptığım bir hareketti," dedi Taura ve omuz silkti.

Parks iç çekip başını cama yasladı.

Taura onu izlemeye devam ediyordu. "Sana karşı agresifler, değil mi?"

"İstilacılar," dedi pencereye, sonra Taura'ya bakıp biraz neşelendi.

"Yine de bu onları birkaç günlüğüne uzak tutacaktır."

Magnolia ona ufacık gülümsedi ve başka tarafa baktı.

Taura bana bakıp heyecanla, "Aman Tanrım," dedi.

Bir kahkaha attım ve kolumu Parks'a doladım.

02:02

Perry

Üzgünüm kardeşim.

Evet, ben de.

Seni seviyorum, Beej. Götlük etmek istemedim

Evet.

Şu kızlar.
Seni haklayacaklar.

19:45

Beej & Tom

İkiniz de bana aynı anda mesaj atıyorsunuz.

Tom

Ah, tamam.

Beej
Hey Tom.

Tom
Hey Beej.

Çok medeni. Buna bayıldım
Dinleyin. İkinizin de bildiği gibi yarın Grand Prix
balosu var ve ikiniz de sizinle gelmemi istediniz,
bu yüzden ikinizle de gitmeyeceğim.

Beej
Aptalca.

Beej
İkimiz de seni alabiliriz.

Tom
Öyle mi?

Beej
İstemiyorsan başka, England?
Bana uyar. Onu ben götürürüm.

Birlikte... gitmemizi mi istiyorsun?

Beej
Evet.

Üçümüz?

Beej
Bir üçlü de diyebilirsin.

Tom
Demem.

Hahaha

Beej
Uyar mı, Parks?

Sanırım.

Beej
England?

Tom
Yarın görüşürüz x

Beej
İyi uykular, tatlı @Tom

Peki, görüşürüz o zaman?

Magnolia

“Bir gece kulübünde silahlı saldırı olmuş. Duydun mu?” dedi Bridget. Şaşırmış bir şekilde ona bakıyordum. “Hayır?”

“Evet,” dedi başıyla onaylayarak. “*Clean Slate*’te.”

“Aman Tanrım.” Kaşlarımı çattım. “Kimse yaralanmış mı?”

“Birkaç kişi vurulmuş.” Başını salladı. “Ölüm yok.”

Kaşlarımı çattım ve başımı iki yana salladım.

“Bugünlerde Londra,” diye iç geçirdim.

Balo için hazırlanıyordum. Sırasıyla George Northwood ve Ruby Hammer tarafından saçım ve makyajım yapıldı. *Rodarte*’den kırmızı ve beyaz fırfırlı, katmanlı, metalik tül elbiseyi giydim ve resmen kendimden geçtim. Peri tanrısı prenses gibi görünüyordum. Bridget giyin-meme yardım ediyordu çünkü bu noktada neredeyse pamuk gibiydim, ona gelmesi için yalvarmıştım ama o beni defalarca reddetmişti.

“Böyle şeylerden nefret ediyorum,” dedi Bridget.

“Ama beni seviyorsun!”

Başını iki yana salladı. “O kadar da değil.”

“Ben de geliyorum,” dedi Bushka kapı aralığından.

Bridget ile bakıştıktan sonra, kaba bir şekilde, “İı... hayır,” dedim.

Bushka kaşlarını çattı. “Beni hiç öyle yerlere götürmüyorsun.”

“Evet,” diye başımla onayladım birkaç defa. “Oldukça kasıtlı olarak. Korkunç derecede görgüsüz ve ırkçısın.”

“Beyazlar herkesten daha iyi olduklarını düşünüyorlar ama o kadar da iyi değiller.”

Dudaklarım kıvrıldı ve kız kardeşim boğazını temizledi. “Bushka, sen beyazsın.”

“Ben Rus’um.”

Bridget ile birbirimize baktık.

“Her neyse.” Gözlerimi kırıştırdım.

“Beni sen götür,” dedi.

“Hayır.” Başımı iki yana sallayarak elbisemi düzelttim. “Seni götürdüğümüz son etkinlikte Prenses Anne’i kavgaya kışkırtmaya çalışmıştın.”

“İdare edebilirim.”

Bridget büyükannemizi başıyla onayladı. “O bir Sovyet sığınmacı-sıydı.”

İkisine de gözlerimi kısıtım.

“Sizin için yaptığım tüm...” Bushka başını hüznle iki yana salladı.

“Benim için yaptığın hiçbir şey yok.” Ona deliymiş gibi baktım. “Aslında biraz fazla ayak bağı.”

“Öldüğümde sana para veririm.”

“Peki ama sen hâlâ hayattasın.”

“Güzel,” dedi Bridge. Gözlerimi devirdim. Bushka eliyle bana vurdu. “Ah,” diye homurdandı kız kardeşim. “Götür işte onu da.”

Boğazımın arkasından bir ses çıkardım. “Tamam.”

Bushka tezahürat yaptı ve dolabımı karıştırıp çok kısa, dar bir *Her-ve Leger* elbisesi çıkardı. “Giyiyorum?”

“Kesinlikle hayır.”

Beni görmezden gelip elbiseyi odamdan dışarı çıkardı. “İki erkek arkadaş ve büyükanneyle bir parti...”

Yardım için Bridget’e bakıyordum.

“Peki,” dedi. “Belli ki ben de geliyorum.”

İlk gelen Tom oldu, hiç şaşırmadım.

BJ neşeliydi, hayatının en iyi öpücüğünü verirdi ve muhtemelen şu anda bir köpek yavrusuyla Instagram hikâyesi falan hazırlıyordu ancak Tom kol saati, kişiliği ve zaman duygusu olan yetişkin bir adamdı.

Tom ayrıca siyah *Brunello Cucinelli* pantolon, *Shelton* dar kesim, şal yakalı, kadife smokin ceket ve *Tom Ford*’dan beyaz, *pintuck* detaylı smokin gömlek giymişti.

Modaya uygun olduğu söylenemezdi ama Tom’un bu muhteşem gözleri, onunla ilgili her şeye büyüleyici bir hava katıyordu.

Benim için kapıyı açtığı anda? Aman Tanrım.

Su şişemden içtiğinde? Aman Tanrım.

Ayakkabısını bağladığında? Aman Tanrım.

Nefes aldığında? Aman Tanrım.

“Merhaba.” Tom elbisemi görmesiyle beni süzmeye başladı. “İnanılmaz görünüyorsun.”

Bana doğru yürüdü, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve yanaklarımı kızarmaya başladı.

“Dünyadaki en şanslı adamım sanırım?” diye sordu bana gülümseyerek.

“Şey,” diye yüzümü buruşturdum, “BJ yolda. O yüzden kimle ‘ya da ne’ ile gideceğim.”

Tom bir kahkaha attı.

“Eğlenceli olacak.” Çoğunlukla kendinden emin bir şekilde başıyla onayladı. “İyi geçecek. Bu gece güzel geçecek...”

“Evet, söylemeye devam et.” Ona bir bakış attım. “Kırk kez söylersen olur.”

Ön kapı tekrar açılıp diğeri içeri girerken güldü.

Beej koşarak merdivenlerden bize doğru geldi ama Tom beni bırakmadı.

“Selam, adamım.” BJ, Tom’un yanına gidip şakacı bir şekilde kıçına şaplak attı. “Ceket! Harika görünüyor.”

Tom şaşkın bir kahkaha attı. “Seninki de dostum.”

Sonra Beej ona bir bakış attı. “Kusura bakma ama ellerini hayallerimin kızından bir saniyeliğine çekebilir misin?” Tom onu dinleyip benden uzaklaştı

“Merhaba, Parks.” BJ bana gülümsedi ve sanki buranın sahibiymiş gibi yanağımdan öptü.

“Merhaba,” dedim utangaç bir şekilde.

“Şeker kamışlarının veliaht prensesi gibi görünüyorsun.”

“Bu bir iltifat mı?” Kaşlarımı çattım.

“Elbette öyle, beni seçmeni sağlamaya çalışırken seni aşağılayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?”

Bunu düşündüm. “Evet.”

Bana bir bakış fırlattı.

Beej benden Tom’a döndü. “Peki buradaki durum nasıl çocuklar? İkimiz de seni öpüyor muyuz? İkimiz de seni öpmüyor muyuz?”

Bridget merdivenlerin tepesinden, “Bence birbirinizi öpmelisiniz,” diye ilan etti.

“Asla ikiletmem.” BJ neşeyle Tom’a doğru atıldı, Tom da kıkırdarak onu itti.

Bridge’in üzerinde uğruna ölünebilecek güzellikte, soluk, yumurta kabuğu mavisi, limon desenli, kolsuz bir elbise vardı.

“Pardon,” diye göz kırptım ona. “*Oscar de la Renta*’yı öylece ortalıkta mı bıraktın?”

Kendine bakıp omuz silkerken tamamen kayıtsızdı.

BJ tekrar Bridge’e baktı. “Bir dakika, gerçekten de bir sosyete etkinliğine gelmek için evden mi ayrılıyorsun?”

“Evet,” dedi burnunu havaya kaldırarak.

“Neden?” BJ kaşlarını çatı. “İddiada kaybettin sanırım?”

Bridge ona kaşlarını çatı.

“Çok güzel görünüyorsun Bridget,” dedi Tom.

Bridget ona içten ve memnun bir şekilde gülümsedi ve “Onun kadar güzel değil,” dedi.

Tam bu sırada Bushka merdivenlerin başında belirdi, neyse ki *Herve Leger*’imle değil. “Geliyorum.”

“Vay canına!” Beej, Buskha’dan bana döndü, gözleri kocamandı. Buna inanamıyordu. Ben de inanamıyordum. İç çektim. Beej gözlerini kısarak bana baktı. “Kafan mı güzel?”

Ona bir bakış attım. “Güzelleşecek.”

“Geliyorsun!” diye bağırdı Beej neşeyle. Merdivenlerden inmesine yardım etmek için koşarak yukarı çıktı. “Parks kadınları arasında en sevdiğim!”

“O aslında bir Parks kadını değil,” diye homurdandım içten içe. “Ama evet, tamam.”

“Sen benim en sevdiğim Parks kadınısın,” dedi Tom bana.

Kız kardeşim Tom ile kol kola girip onu kapıdan çıkarırken, “Çünkü beni çok iyi tanımıyorsun,” dedi.

Beej, Bushka’yı dışarı çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyordu.

Ben de orada durup büyükannemi bir erkek arkadaşımınla, kız kardeşimi de diğeriyle izliyordum.

Arkalarından donuk bir şekilde bağırdım. “O zaman ben kapıyı kilitleyeyim, ne dersiniz?”

Parks aramızda değildi, yol boyunca bu çok belliydi. İkimizle de çıkma olayından dolayı gergin görünüyordu. Gazetelerin onun hakkında ne yazacağından endişeliydi çünkü her zaman iyi şeyler yazmıyorlardı.

Ya sevgilileri ya da sürtükleriydi ve hangi gün hangisi olacağı belli olmuyordu.

İyi bir günde birimize sarılıp diğerimizi öpebilir ve ona yenilikçi diyebilirlerdi ama istedikleri zaman onu her konuda suçluyor, onu paramparça ediyorlardı. Hakkında öyle şeyler yazıyorlardı ki sanki okul bahçesinde zorbalığa uğramış gibi kollarımda ağlıyordu.

Bushka ile kol kola girdim, birazı Parks'ın hatırı için, birazı da yaşlı kadının iyi vakit geçirdiği için. Her zaman yanında bir matara taşıyordu, David Beckham'a laf atmıştı, Jonah'ı iki kez sarhoş etmiş, onu getirdikleri son galada Alman Büyükelçisi'ne Nazi şakası yapmıştı. Kadın tam bir serseri mayındı.

Ayrıca beni büyükannesiyile izlerken Magnolia'nın kalbinin pelteye döndüğünü görebiliyordum ki bunu yapmamın nedeni bu değildi ama pastadaki çilek gibi bir şeydi.

İçeri girdiğimizde Parks ışık hızıyla bizden uzaklaştı. Kate Middleton'ı gördüğü için olduğunu söyledi.

"Meghan Markle ile ilişkiyi geliştirerek tüm yumurtalarımı yanlış sepete koydum, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Şimdi gidip Cambridge Düşesi'ne yağ çekmem gerek..."

"Ben Wills'in arkadaşayım," diye seslendi Tom arkasından.

Durup döndü ve gözlerini devirdi. "Tabii ki arkadaşısın."

"Ben senin hayatının aşkıyım," diye hatırlattım ona. Göz göze geldik, bunun için bana gülümsememek için elinden geleni yapıyordu.

"Kraliyetten ayrıldıklarına inanamıyorum. Herkes için ne korkunç bir gün. Özellikle de benim için," diye mırıldandı Magnolia ve uzaklaştı. "Muhtemelen Lilibet için de."

Sonradan aklıma geldi.

Sevdiğim kızı sanki o da sevebilirmiş gibi izleyen Tom'a baktım.

"Lanet olsun," diye iç geçirdim.

Bana bakıp güldü. "Hem de ne."

Parks'a doğru çenemi salladım. "Zorlanıyor."

Tekrar ona baktı, benim görebildiğim her neyse onu arıyordu. Görmek isteyip de görememek onun için berbat bir şey olmalıydı çünkü gözleriyle görebileceğini sanmıyordum. Başının üzerindeki halede keleklerin nasıl kanat çırpıtığını, ışığın düşüncelerinden nasıl yansıdığını, söğüt ağacı gibi nasıl titrediğini görebiliyordum...

"Öyle mi?" diye sordu Tom gözlerini ondan ayırmadan.

Başımla onayladım. "Bizden kaçıyor."

"Yani.." Bana bir bakış attı. "Bu oldukça garip."

Ona bakıp bir kahkaha attım. "Öyle mi?" Tom bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Başımı iki yana salladım. "Evet, sanırım garip." Omuz silktim. "Bana biraz normal geliyor."

"Bu çok boktan," dedi bana.

Benim için üzülüyormuş gibi ağzını buruşturdu ama ben onun benim için üzülmesini istemiyordum. Hayatım boyunca onunlaydım, o benimdi, her şeyi berbat etmişim ve şimdi bana izin vereceği kadarıyla onunlaydım. Onun acımasına ihtiyacım yoktu. Anlayışına bile ihtiyacım yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

Onu izliyordum, hayallerimin kızını, hayatımın aşkını, alfasını, omegasını, başlangıcını ve sonunu, ölüm bizi ayırana kadar ve o zaman bile hâlâ dayanırdım ama tek söylediğim, "Evet," oldu.

"Seni köşeye sıkıştırdı," dedi Tom.

Bunu düşünürken biraz kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum... yanan bir odada dans mı ediyoruz yoksa sırayla diğerini şuursuzca dağa mı sürüklüyoruz, hiç anlayamıyorum."

Tom bir kahkaha attı ve bana deliymişim gibi baktı. "Dürüst olmak gerekirse ikisi de oldukça boktan, dostum."

"Evet," diye kabul ederek Parks'a baktım. "Yine de biri oldukça iyi bir manzarayla bitiyor."

Tom beni istediğimden daha yakından izliyordu. Bakışları çok keskindi. Sanırım gözleri çok mavi olduğu için bu daha da kötüydü. Kulağa rüya gibi geliyordu ama bilmiyorum, agresif mavi de diyebiliriz.

Sadece beni izliyordu, neredeyse kaşlarını çatmıştı ama bana değildi. “Siz ikiniz başka bir şeysiniz.” Başını iki yana salladı. “Bu çok garip.” Öyleydik, biliyordum. Tek yaptığım onu başımla onaylayıp omuz silkmekti.

Gözlerini kısmış Parks’ı izliyordu. “Sence bunu herkese yapıyor mu?”

“Neyi?”

Omuz silkti. “Onlara kendilerini, bilmiyorum. Şey gibi hissettiriyor mu? Güneş gibi.”

Onun için üzülüyordum. Onunla hâlâ yeni tanışıyordu. Etrafındaki diğer erkekleri izlemeye ve Parks’ın ortamdaki herkesin odak noktası olmasına yabancıydı.

Bu küçük gün ışığı, tam bir aptal gibi davransa bile.

“Aranızdaki bağ neredeyse göz korkutucu.” Bana bakıyordu.

Burun kıvırdım. “Neredeyse mi?”

“Evet,” dedi. “Hikâyenin tamamına vâkıf olamam ve tam olarak anlamadığım bir şeyden korkmayı reddediyorum.” Birkaç kez başımla onayladım. Yeterince makuldü. “Ama kimyanız...” Bana bir bakış attı ve neden hâlâ burada olduğunu merak ettim.

Aktarma kabloları ve kıvılcımlarla ilgili metaforları unutun, biz hem hepsiydik hem de hiç biriydik. Parks ile ben. Lanet olası yıldızların içindeydik.

“Çok fazla,” dedi Tom ve başıyla onayladı.

“Yine de seni uzak tutacak kadar korkutucu değil.” Ona bir bakış attım.

“Evet.” Duraksadı. “Shakespeare’deki barut ateşi gibi bir şey. Sizi siz yapan şey kimyanız, buna şüphe yok, dostum. Eşi benzeri yok.” Duraksadı. “Belki de seni öldürecek olan budur.”

Bundan nefret ediyordum çünkü bu bir tehdit değildi. Kibirli bir orospu çocuğu gibi davranmıyordu, sadece sesli düşünüyordu. Orada oturmuş, bilgece bir şeyler söylüyordu. Ondan nefret ediyordum çünkü bazen haklı olabileceğinden endişeleniyordum.

“Hey.” Tom bana dirsek attı. “Daha önce seninle dalga geçiyorduk.”

Ağzımı birbirine bastırdım. Başımla onayladım.

“Onu Harley saçmalığıyla bana bırakırken merak etmiştim.”

Tom başını iki yana salladı. “Hayır, o zamana kadar ondan zaten hoşlanmıştım ama onun bana ihtiyacı yoktu.” Omuz silktilti. “Onun sana ihtiyacı vardı.”

“Vay canına.” Kaşlarımı çattım. “Çok sinir bozucusun.” Ondan hoşlanıyor ve ihtiyacı olduğu şey ben olduğum için onu bana mı bırakıyordu? “Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun, dostum?”

Tom bir kahkaha attı. “Değilim.” Bir an bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı. “O kulüpte ona zarar verişini izledim, ona yardım edebileceğimi düşündüm. Ama şimdi sanırım ona biraz âşık oldum.”

Başımla onayladım, anlamıştım. “İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var.”

“Biliyorum,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Üzgünüm.”

Ona vurdum. “Ne için?”

“Çünkü senden hoşlanıyorum, dostum.” Sırtıma bir şaplak attı. “Ama burada bir şansım varsa onu kullanacağım.”

Ona bir bakış attım. “Aynen, kardeşim.”

Tom başıyla onayladı... bana bakıyordu, biraz gergindi. “O bilmiyor.”

Negroni’mi fondip yaptım. “Neyi?”

“Onu sevdiğimi.”

“Ah.” Başımla onayladım.

Ağzımı kilitleyip anahtarı yaka cebine koyuyor gibi yaptım.

Sırtıma bir şaplak attı.

“İyi adamsın.” Sonra içkisini içkime değdirip kadeh kaldırdı.

“İyi olan kazansın.”

Homurdandım ve başımı iki yana salladım.

“Hayır, dostum. Pilotun canı cehenneme. Açıkçası kötü adamı tutuyorum, gerçekten berbat biri ama altın gibi bir kalbi var.”

Tom güldü ve ben de güldüm.

Sanırım ikimiz de bunun doğru olduğunu bildiğimiz için acıtmıştı.

17:41

Tom

Julian'ın doğum gününe gelmek
istemediğine emin misin?

Eminim.

Eğlenceli olacak...

Hayır, kulüpler için falan çok yaşıyım.

Aslında, sanırım sen ve Jules aynı yaşıtasınız.

Jules mi oldu şimdi?

Eski arkadaşız.

Hah. Tamam.

Ayrıca, seninle yaklaşık beş ay
önce kulüpte tanıştık. Yani...

Aslında, sen yedi yaşındayken
Queen's Cup'ta tanışmıştık.
Ben on altı yaşındaydım.
Gerçek bir hayranımdın.

Gel?

Hayır, böyle iyi.
İyi eğlenceler x

Magnolia

Bu gece Julian Haites'in otuzuncu doğum günüydü. Çocuklarla gidiyorduk. BJ birlikte gideceğimizi sanıyordu. Julian'ın bana kendisinin davetiye gönderdiğinin farkında değildi.

Daisy Haites'i kardeşinden önce fark etmiştim. Christian'ın kucağına tünemişti. İkisine de el salladım. Christian aslında hiçbir şey yapmadı; yüzü komik bir hal aldı ve anlamıyordum. Daisy bir elini kaldırıp bana hevesli olmayan bir şekilde el salladı.

Bu sönük karşılamayı fazla irdelememek için elimden geleni yaptım. Onaylanma ihtiyacı ile elimi BJ'inkine götürdüm. O da dudaklarına götürüp hiç düşünmeden öptü.

"Ballentine," diye alay eden Julian, iki elinde birer içkiyle yürüyordu. Birini çabucak içti ve diğerini bana uzattı, sonra BJ'i havaya kaldırıp alıp sevgiyle sarstı.

"Doğum günün kutlu olsun!" Jonah onu omuzlarından tuttu ve Jules yüzüne doğru alkışladı.

Julian muhtemelen Jonah'ın diğer en iyi arkadaşıydı, bu da gözleri Jonah'ın omzunun üzerinden benimkilere takıldığında sahneyi daha da gerginleştirebilirdi.

Amiri'den logo aplikeli, yün karışımı kolej ceketiyse dimdik duruyor ve bana sırtıyordu. "Magnolia."

"Jules," diye başımla selamlarken yüzüne baktım.

Aramızdaki aşinalık çocuklarda tuhaf bir etki yarattı. BJ bana bakıyordu ve endişeyle kaşlarını çatmıştı. Jonah ve BJ bana karşı her zaman Julian konusunda çok açık olmuşlardı.

Ne pahasına olursa olsun ondan uzak dur. Biri beni öldürmeye çalışmadıkça böyle bir durumda doğruca ona koşmalıydım.

Bir kere yapmıştım. Ona koşmuşum. Kimse beni öldürmeye çalışmıyordu ama ben ölüyordum. BJ ile ayrıldıktan birkaç hafta sonrasındı. Bilirsiniz, adrenalin durduktan, uyuşturucular etkisini göstermedikten, ilaç almadıktan ve kalbiniz susuzluktan öldükten sonra, aynı anda hem

yanıyor hem de boğuluyorken, bunu yapmayı neden düşündüm bilmiyordum. İki haftadır evden çıkmamıştım ama Paili'yi benimle dışarı çıkmaya zorlamıştım.

İçeri girerken yaklaşık 90.000 kez, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," demişti. "Sadece yas tutmaya ihtiyacın var..."

Başımı iki yana sallamıştım. "Onun yasını tutmayı bıraktım."

Paili bana bir bakış atmıştı. Bırakmamıştım. Nasıl bırakabilirdim ki? Deneyimsiz biri bile bunu söyleyebilirdi.

Bu çocuğun yasını tutmayı asla bırakmayacaktım.

Doğum gününde, Julian ve ben yan yana duruyorduk, Beej'in rahat edemeyeceği kadar tanıdık, havalı görünmesi gereken bir kahkaha attı; ben ve Jonah hariç ortamdaki herkese öyle geliyordu. Hassas kulaklarımıza göre gergin bir sestti.

"Birbirinizi tanıdığınızı fark etmemiştim." BJ aramızdaydı, bir ona bir bana bakıyordu.

Julian 'hah' dedi ve kayıtsız bir tavırla iri omuzlarını silkti. "Onu herkes tanır."

"Doğru." BJ'in gözleri ondan bana bakarken kısıldı. "Nasıl?"

Julian dilini ağzının yanağına yapıştırıp arsızca bana bakıyordu. Kaşları havalanmıştı, bu işi benim halletmemi bekliyordu.

Bir kulübe gitmiştik. Sanırım *McQueen*'di ve olayların -benim için- korkunç bir cilvesi olarak eski okulumuzdan bir çocuk, Paili'nin her zaman âşık olduğu ama hiçbir zaman gerçekten bir şey yaşamadığı Ed Bancroft oradaydı. Üstelik Paili'ye oldukça ilgi duyuyordu.

Ne olduğunu ya da neden böyle bir şey olduğunu bilmiyordum ama bu onun karakterine hiç uymuyordu, sanki kanıtlayacak bir şeyi yokmuş gibi davranıyordu. Hiçbir zaman kulüpte takılacak türden bir kız olmamıştı, ben de olmamıştım ama o gece, sadece bunun için gitmişti.

Benim yanımda. Bir kanepede. Son birkaç haftadır çok iyi bir arkadaş olmuştu, yanımdan ayrılmamıştı. Benimle yatmış, benimle ağlamıştı, bazen benim için ağlamıştı.

O kadar hazırdı ki, benim için o kadar üzülmüyordu ki, onu ikimizin de olmaması gerektiğini düşündüğü bir yere sürüklediğim bir gecede sonunda eğlenmeye karar vermesine kızamazdım.

Ed Bancroft, onu oracıkta neredeyse elbiseleriyle becerirken ben de orada göz alıcı bir şekilde giyinmiş, âdeta intihara meyilli bir şekilde oturuyordum. İçimi çektim, zihnimi sakinleştirmek ve rahatsızlığımı bastırmak için peş peşe birkaç kadeh içki içtim, o sırada bir adam görüş alanıma girdi.

Dağınık kahverengi saçları olan, iri mavi gözlü, saat beş yönünde silüet. Ölümüne yakışıklıydı.

Bana sırtıttı. “Seni tanıyorum.”

Ona küçük bir gülümseme ile hafif bir baş selamı verdim. “Tanıyorsun.”

“Sen beni tanıyor musun?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Ona eğlenen bir bakış attım. “Herkes seni tanıyor.”

“Pekâlâ, ben sadece senin beni tanıyıp tanımadığını önemsiyorum,” dedi Julian Haite ve sırtıttı. “Beni okuldan hatırlıyor musun?”

Ve *Vanity Fair*’e verdiği röportajlardan, *VICE* röportajlarından, *GQ* çekimlerinden, o gerçekten de dünyanın en ünlü ve yakışıklı silah tüccarıydı.

“Yani, on bir yaşındaydım.” Ona hafifçe gülümsedim. “Ama sahada oldukça hızlıydın.”

Takdirle gülümsedi. “Ama okuldaki diğer çocuk kadar hızlı değil.”

“Yapma!” Başımı sallayarak araya girdim. “Sakın onun ismini anma.”

Öncelikle, BJ’in bunlardan haberi yokmuş gibi görünmesine inanmıyordum. BJ bilmiyorsa Jonah da bilmiyor demektir ve Jonah bilmiyorsa bunun nedeni Julian’ın stratejik olarak ona hiç söylememiş olmasındandı. Neden acaba? BJ bana bakıyordu, arkadaşının beni nasıl tanıdığını söylememi bekliyordu ama dürüst olmak gerekirse Julian’ın beni nasıl ve hangi yollarla tanıdığını bilmek istemediğinden emindim.

İki buçuk yıl önce, o gece kulübünde Julian’ın kaşları merakla havaya kalkmıştı. “Vay canına, tamam. Buradalar mı?”

Başımı iki yana sallamıştım.

Dayanılmaz derecede seksiydi. Aslında hâlâ seksiydi.

Çene çizgisi, jilet gibi keskindi. Gözler, buzulların karanlık kısımları gibiydi. Boyu 1.90’dı. Vücudunun her yerinde dövmeler vardı.

Ayrıca Londra'nın en kötü şöhretli ailesinin üyesiydi. Tam olarak ne yaptıklarını bilmiyordum ama yasal olmadığını biliyordum.

"Buralarda olmamalarının bir sebebi var mı?" diye sorduğunda başımla onaylamıştım. "O zaman bir içkiye ihtiyacın var," dedi ve beni koltuktan kaldırıp elimden tutarak bara doğru götürdü. Kalabalık onun için Kızıldeniz gibi ikiye ayrılmıştı, kimse yoluna çıkmak istemiyordu ama o bunu fark etmemiş gibiydi. İnsanların gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum; bugünlerde olduğu gibi değildi, o zamanlar daha azdı. Halkın Beej ve bana olan gerçek ilgisi, onlar için anlamlı bir şey olmayı bıraktığımızda başlamıştı.

Bu noktada BJ ile aramızın bozuk olduğuna dair söylentiler vardı ama kesin bir şey yoktu. Julian'dan başka biriyle birlikte olsaydım, sanırım insanlar fotoğraf çekebilir, bunları basına sızdırabilirdi ama kimsenin bunu kimseye söylemeyeceğine dair içimde bir his olduğunu hatırlıyordum. Haites ailesine bulaşmazdın.

Elimi onun eline koyduğumda kendimi rahatlamış ve biraz da özgür hissetmiştim.

"Viski sever misin?" diye sordu.

"Hayır." Dudaklarımı büzerek barın karşısına geçtim.

"Bana *Johnnie Walker Baccarat*'lardan iki tane ver," dedi barmene. "Hesabıma yaz."

Bana bir *shot* bardağı uzatmıştı. "Bunu sevebilirsin. Bu bardak başı 500 pound." Gülümsemişti.

Bardakları tokuşturup fondip yaptık.

Bana bakarak kaşlarını beklentiyle kaldırdı. "Beğendin mi?"

"Hayır." Özür dileyerek gülümsedim.

"Siktir!" diye bağırdı, başı geriye düşerken gülüyordu. "Bana yalan mı söyledin?"

"Bayıldım," dedim yüzümü buruşturarak.

Bana umutsuz bir bakış attı.

Odanın köşesindeki bir masaya bir şişe votka götürdük, bol bol güldük ve daha da çok içtik. Ben BJ'i ya da bize yaptıklarını neredeyse hiç düşünmüyordum ve tek yaptığım Julian Haites'in ağzına bakmaktı. Dudakları çok pembeydi. Alt kısmı kalındı ve neredeyse mutluyken bile kızgın gibi görünüyordu.

Saçlarımı kulağımın arkasına taradı.

“Seni eve götürebilir miyim?” diye sordu, başını eğmesiyle göz göze geldik. Gözleri sabitti ve bu hoşuma gitmişti.

Hızlıca başımla onayladım, kendime düşünme ve hayır deme şansı vermedim.

Tekrar elimi tuttu ve beni arka kapıdan çıkarıp kendisini bekleyen taksiye götürdü. Siyah, renkli camlı, kurşungeçirmez, tıpkı Hemmes arabaları gibi. Arabanın kapısını benim için açtı, ben de bindim, sonra da o bindi.

Birkaç saniye yan yana kıpırdamadan oturduk, dümdüz karşıya baktık, sonra bana doğru döndü ve kucağına tırmandım. Dudakları alev alev yanarken onu hızla öperek gömleğini kafasından çıkardım.

Kıkırdadı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve şunu söyleyebilir miyim; olağanüstü öpüşüyordu. O kadar olağanüstü ki BJ'den başka birini öpüyor olmam beni hemen mahvetmemişti. Bu his daha sonra gelecekti, onu aldatıyormuşum gibi, bizi bozuyormuşum gibi. Bu da eninde sonunda gelecekti ama Julian o kadar iyi, o kadar tatlı ve o kadar yakışıklıydı ki kaçınılmaz olanı geciktirmişti.

Hayatım boyunca BJ dışında biri için bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama size garanti ederim, Julian Haites bulunduğu her odanın patronuydu. Arka koltuğa uzandı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Ellerini iyi kullanıyordu, bu kadarını söyleyeyim. Araba hareket etmeyi bıraktığında fark etmemiştim bile.

Evine girdik. Kocaman ve aşırı büyüktü. Her şey beyaz ya da siyah mermerdi, her yerin üzerinde altın süslemeler vardı. Beni sessizce merdivenlerden çıkardı, hâlâ gömleksizdi, birlikte bir odaya girdik. Onu takip ettiğimde kapıyı arkamdan kapattı. Bir masaya doğru yürüdü ve ceplerini boşalttı, sonra şaşkınlıkla bana baktı. Kapıya yaslandım, dudaklarımı büzdüm, elimi bir tür bekâret kemeri gibi önümde tuttum.

Kendi kendine güldü, sonra yatağına oturup başını kaşımaya başladı.

“Eee...” Gülümsedi.

“Eee...” Başımla onayladım. Daha önce kendimi garip hissetmiyordum. Neden birden böyle olduğumu bilmiyordum. Belki de ışıklardandı?

Başını eğdi, usulca bana baktı. “İyi misin?”

“Ben mi?”

“Evet,” diye cevap vererek biraz arkasına yaslandı.

“İyiyim.” Israrla başımla onayladım. “Çok iyiyim.”

“Tamam.” Başıyla onayladı, sonra durakladı. “Kızlar iyi olduklarında genelde ‘iyiyim’ demezler...”

“Evet, iyiyim,” dedim ona burnumu havaya kaldırarak. “İyi.

“Tamam.” Gözlerini kısarak tekrar başıyla onayladı. “Harika.”

“Harika.” Tekrar başımla onayladım. “Ben harikayım ve sen de harikasın. Ve harika bir seks yapacağız. Her şey harika olacak.”

“Tamam.” Gülümsedi ve elini ağzına götürdü.

“Sabırsızlanıyorum,” dedim ona gözlerimi kırıştıtarak, sesim çok heyecanlı geliyordu ve BJ’i hiç düşünmüyordum. “Kafiyeli olmasını istememiştim.”

Gergince yutkundum.

Biraz gülümsedi, sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve beni dikkatle izledi.

“Tamam!” diyerek ellerimi birbirine vurdum ve derin bir nefes alıp ona doğru yürüdüm. “Hadi yapalım şu işi. Şu fermuarı çekmeme yardım eder misin?” Yatağa yanına oturdum ve ona sırtımı uzattım.

Uzandı, sonra eli tereddüt etti.

“Benim bir kız kardeşim var, biliyor musun?” dedi gözlerime bakarak.

“Ondan bahsetmek için garip bir zaman.”

“Kapa çeneni.” Gözlerini devirdi. “Sadece kızları tanırım.”

“Eminim tanıyorsundur,” diye araya girdim.

Gözlerini devirdi. “Ne demek istediğimi anlıyorsun.”

“Anlamıyorum.”

Boynunu kaşdı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. “Çok güzelsin, Parks. Gerçekten, gerçekten çok güzelsin,” diye ekledi kaşlarını çatarak. Kasvetli gözlerle ona baktım, bir ‘ama’nın yaklaştığını hissediyordum. “Bunu yapmak istediğine emin misin?”

“Evet,” diye abartılı bir şekilde başımla onayladım.

Eğildi, elleriyle yüzümü kavradı ve beni usulca öptü; sonra gözyaşlarına boğuldum.

Güldü ve başını iki yana sallayarak benden uzaklaştı. “Magnolia.” Beni kucağına çekti, göğsüne bastırdı ve sonra ağlamama izin verdi. Bu muhtemelen bir çete liderine yakışan bir davranış değildi, belki de bu yüzden Jonah’a hiç söylememişti. Bizimkisi onun cinsel hünerlerini anlatan bir hikâye değildi. Yaklaşık iki saat boyunca onun üzerinde ağlamıştım. Büyük, omuzları kabarık, sümüklü hıçkırıklar. Koruması bana krep yapmıştı, sonra ben daha çok ağlamıştım. Saçlarımla oynamıştı. Geceyi onun yatağında geçirmiştım ve ona olan her şeyi atlatmıştım, BJ’i öldürmeyi teklif etmişti. Bunu ciddi olarak söylediğinden korkmuştum. Ben onun üzerinde uyuyakalana kadar bütün gece konuşmuştu ve işte bu kadardı. Ertesi sabah beni eve bırakmıştı, bana numarasını vermişti, bir şeye ihtiyacım olursa diye.

“Birlikte bir kitap kulübünde olduğumuzu söylesem bana inanırmısın?” dedim BJ’e.

Mükemmel başını iki yana salladı.

“Julian... tarihi kadın romanlarını sever ve ayrıca biyografilere de oldukça düşkündür.”

Julian kendini durduramadan gülmeye başladı.

BJ gözlerini kıstı. “Hımm.”

“Ona bir konuda yardım etmeyi teklif ettim.” Julian ile göz göze geldik. “Teklifimi hiç kabul etmedi.” BJ’e şakacı bir şekilde dirsek attı. “Hâlâ katlanmaya devam ediyor.”

“Uslu dur,” dedim ve ona sert bir bakış attım. Julian da sırıttı. Bu sırada BJ aramızdaki havadan son derece rahatsız görünüyordu.

“Ama gerçekten Parks. Eğer gerçek bir kötü çocukla iyi vakit geçirmek istersen, şu aptal *Vogue* kötü çocuklarından biriyle değil, beni ara.”

Ona gözlerimi devirdim ve şu anda bana gösterilen ilgiden dolayı duyduğum heyecanı dizginlemeye çalıştım. “Belki de şu an içinde bulunduğum aşk üçgenini atlatmama izin vermelisin ve bunu çözdükten sonra sıradaki sen olursun?”

“Evet, adil.” Julian başıyla onayladı ve sonra BJ’in koluna vurup ona şakacı bir şekilde göz kırptı.

BJ inanamayarak onun uzaklaşmasını izledi.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Gözlerini kırptırtıyordu.

Yüzündeki ifadeye gülmemeye çalıştım ve ellerini tutarak onu kenara çektim. “Bir kez öpüştük.”

“Bir kez mi?”

“Bir keresinde neredeyse seks yapıyorduk,” diye kabul ettim.

“Ne zaman?”

“Hımm...” Yüzümü buruşturdum. “Seninle ayrıldıktan hemen sonra.”

Başını geri çekti. “Ne?”

“İki hafta sonra falan...”

“Parks! O tehlikeli bir adam...”

“Doğru,” dedim ve ona bir bakış attım. “Onun doğum gününde olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Şu anda?”

“Burada Jonah ile birlikteyiz ve sen de benim misafirimsin.”

“Aslında...” Yüzümü ekşittim. “Beni kendisi davet etti.”

BJ iç geçirdi. “Tabii ki o davet etti.”

İki eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Onunla neredeyse seks mi yapıyordun?”

“Benim dışımdaki insanlarla sık sık seks yapıyorsun,” diye hatırlattım ona. “Her zaman.”

Buna gülmemek için elinden geleni yaptı ama yine de burnunu çekti.

Bana uzun uzun baktı. “Neden neredeyse?”

“Ah.” Dudaklarımı büzdüm. “Çünkü yatağının üzerinde beni öptüğünde gözyaşlarına boğuldum. Senin yüzünden...” Gülümsemesini bastırdı. “Kollarında ağladım, koruması bana krep yaptı ve sonra Julian beni eve bıraktı.”

BJ cevaptan memnun bir şekilde başıyla onayladı ve beni kendine doğru çekerek kollarını etrafıma doladı.

“Peki yarın sabah sana kim krep yapacak?”

“Bilmiyorum?” Parlak bir şekilde gülümsedim. “Koruması müsait mi bir bakayım mı?”

Gece bundan sonra devam etti, her şey iyi, güzel ve normal görünüyordu. Christian biraz içmişti gerçi ama BJ ile harikaydık.

Beni bırakmıyor, öğle vakti güneşinde bir gölge gibi etrafımda geziyordu. Julian ve benim hakkımda öğrendiklerinden dolayı mı yoksa sadece yanımda olabildiği için mi bilmiyordum ama hangisi olduğu umurumda değildi.

Kendimizi iyi hissediyorduk.

Ben bakmıyorken boynuma konan öpücükler, her an belime dolanan eller ve her şey, her şeyi mahvetmeden önce hep düşündüğüm gibi hissettiriyordu. Birlikte, ellerimiz birbirimizin ellerinde, o Jo ile konuşuyor, ben Henry ile konuşuyorum ve bana bakmadan, tek kelime etmeden kolunu omzuma atıyordu. Beni kendine doğru çekiyor, kulağımı öpüyordu. Jo ile konuşmaya devam ediyordu; bu duygusal olarak çok önemsiz, tamamen sıradan bir olaydı ama kalbimin içinde bir elmas taşıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Aramızda hiçbir şey, hiçbir zaman, kalp ağrısı ya da aldatma geçmemiş gibiydi ve belki de her zaman böyle olacaktık. Birlikte sıkışıp kalmıştık, bir şekilde ayrılırsak birbirimize geri dönüyorduk. Umarım böyle olurduk. Umarım her zaman geri dönüş yolunu bulabilirdik.

Ve sonra bağışmalar geldi. Yüksek sesli ve saldırgandı.

Jonah boynunu büküp etrafa bakındı, sonra ayağa fırladı çünkü bağırان Christian'dı.

Başını kardeşine doğru salladı, çocuklarla onu takip ettik.

“...ne demek istiyorsun lanet olsun, neden mi umurumda olsun? Birlikteyiz,” dedi Christian, Daisy'ye gözlerini dikmiş onun kocaman açılmış gözlerine bakıyordu.

Şu çocukla birlikteydi, Romeo Bambrilla. Oldukça havalı biriydi.

“Birlikte miyiz? Bana masal anlatma.” Ona öfkeyle bakıyordu. “Senin için ne olduğum konusunda hiçbir zaman hayallere kapılmadım. En iyi arkadaşının kız arkadaşını düşünürken seviştiğin kızım ben.”

O anda hepimiz gerildik. Sadece ben ve çocuklar değil, ortamdaki herkes. Gözlerim kocaman açıldı. BJ'in tüm vücudu kaskatı kesildi.

“Ben...” Christian kekeliyordu, ağzı açık kalmıştı ve kalbim sızlıyordu çünkü onu böyle görmekten nefret ediyordum.

Kırgın ve üzgün görünüyordu, belki biraz ihanete uğramış? Daisy benim hakkımda mı konuşuyor bilmiyordum ama muhtemelen benim hakkımda konuşuyordu.

Bunu herkesin önünde yüksek sesle söyleyerek ne halt ettiğini sanıyordu?

“Ah.” Daisy Haites göz kırptırdı, gözleri kocaman ve masumdu. “Anlamadığımı mı sanıyordun? Beni birazcık kendine saygısı olan bi-

riyle karıştırıyorsun çünkü senin için ne olduğumu biliyordum ve yine de yanındaydım. Bir gün beni onu istediğinden daha çok isteyeceğini umuyordum ama sen beni hiç istemedin. Benden hiç hoşlanmadın.”

Christian onu daha önce hiç kimseyi izlerken görmediğim bir şekilde izliyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, başını hafifçe iki yana sallıyordu. Korkmuş görünüyordu.

“Üstelik biz lanet bir karmaşa olabiliriz.” Romeo Brambilla’yı işaret ediyordu. “Ama ne var biliyor musun? Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da bu gece Rome’u eve götürdüğümde Magnolia Parks’ı düşünmeyeceği.”

Hepimiz şaşkındık ve Daisy ışık hızıyla mekânı terk etti. Birisinin elini tutmuştu ve bu kişi Christian değildi.

Christian gözlerini yere dikmiş bir şekilde donup kaldı. Gözlerime bakmıyordu; Beej’e ya da kardeşine bakmaya cesaret edemiyordu.

Başını iki yana salladı ve kalabalığın arasından geçip onları iterek yürüdü.

Sonra Jonah onun peşinden gitti, BJ de Jonah’ın, ben de Beej’in... İçimde belki de çok fazla erkeği sevdiğime ve belki de çok fazla erkeğin beni sevmesine neden olduğuma dair tuhaf bir his vardı.

Bu dünyada türlü türlü aşk vardı, bunu artık biliyordum. Bunu tam olarak bilmiyordum, henüz bilmenin yakınından bile geçmiyordum. Belki de en iyi ihtimalle aşk hakkında ne yapabileceğimi anlamamanın daha çok başındaydım. Her şeyin keşfedildiğini söylüyorlardı ama öyle miydi? Hatta edilebilir miydi? Her şey o kadar çok uçsuz bucaksızdı ki.

BJ’i yüzlerce kez yüzlerce farklı kadına kaptırmıştım ve o da beni neredeyse iki kez kaybediyordu. Tom’u seviyor muydum? Sanırım şu anda aklımda o varsa seviyordum. Bu ne anlama geliyordu? Ne anlama gelebilirdi ki? Çünkü BJ ile olduğu gibi değildi, benim için önemli olan tek aşk buydu. O zaman bile, ben ve Beej, birbirimizi kaybetmeye devam ediyorduk. Üstelik birbirimizi nasıl sevdiğimizizin bir önemi yok gibi görünüyordu, bu da bir bütün olarak düşünüldüğünde... kendi hallerine bırakıldıklarında kendilerini yiyerek öldürecek hayvanlar gibiydi. Onu ölene kadar sevecektim, beni tamamen tüketip öldürene kadar sevecektim. Belki de aşk her şeyi yenemezdi, sadece bir kısmını kazanırdı. Çünkü her şey uçsuz bucaksızdı ve aşk çok çeşitliydi, tıpkı

bir prizmadaki ışık gibi... Onu bir odanın içinde hareket ettirirseniz, nasıl tuttuğunuza bağlı olarak değişebilirdi. Farklı anlamlara gelirdi ve aşkın insanlar için olabileceği pek çok farklı şey vardı.

Bazı aşkların güzel, bazılarının özgürleştirici olduğunu, bazılarının sizi çözdüğünü, bazı aşkların sizi zehirlediğini, bazılarının sizi kör ettiğini, bazılarının sizi iyileştirdiğini ve bazı aşkların sizi ayağa kalkmak zorunda kalana ve aşkınızın ağırlığı sizi ezene kadar kimsenin bilmediği görünmez yollarla kıldığını biliyordum. Bir arka sokakta duvarı yumruklayarak tekrar tekrar "siktir" diye bağırmasını izlerken acaba Christian'ın beni böyle sevmesini yanlışlıkla ben mi sağladım diye düşünüyordum.

"Bana Daisy Haites'in aklını kaçırdığını söyle." Jonah kardeşine bakarak başını iki yana sallıyordu.

Christian hızla dönerek ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Jo kafasını Christian'a doğru sallayıp parmağını tehditkâr bir şekilde göğsüne koyunca sinirlendim. Ona karşı birleşmelerinden nefret ediyordum. Hep benimle ilgiliydi.

"Ne sikimden bahsediyor bu?" diye sordu BJ kaşlarını çatarak. Christian bir şey söylemiyordu ama gözleri sonunda benimkilerle buluştu, Jonah onu itmeden önce sadece bir saniyeliğine. "Parks'a bakma, bana bak."

O anda şaşırtıcı bir şey oldu. Christian Jonah'ı itti. O, kardeşine karşı hiç görmediğim kadar sert ve saldırgandı. "Bu gece benimle taşak geçme."

"Çocuklar," dedi Henry, Christian'ın yanında duruyordu ve ben onun orada olmasına seviniyordum. Henry oyun alanını biraz dengeliyordu.

Jonah geri adım atmayarak Christian'ı duvara yasladı, gömleğinin yakası elinde tutuyordu.

"Jonah." Başımı iki yana sallayıp kolunu çektim. "Bırak onu, ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" Jonah bağırarak karşılık verdi.

BJ benden Christian'a döndü ve sonra gökyüzüne doğru bağırdı. "Şaka mı yapıyorsun?" Vahşi gözlerle bana bakıyordu, kocamanlar ve acılıydı. "İkimiz yeterli değil miyiz?"

Ona uzandım, kalbim gözlerimde kırıldı. “Beej...”

“Biliyor muydun?” BJ bana kalbi kadar parçalanmış gözlerle sordu. Yüzüm düştü. “Tabii ki bilmiyordum.”

Ona yalan söyleyip söylemediğimi merak ediyordum.

Bu ona yalan söylemek miydi?

Kesin olarak bilmiyordum.

Bilmek istememiştim. Christian ile olan ilişkiyi değiştirmek zorunda kalmak istememiştim, sinemada istediğimde başımı omzuna yaslama şansını kaybetmek istememiştim, ne olursa olsun bana BJ hakkındaki gerçeği söyleyecek olan, yanımda olduğunu bildiğim tek çocuğu kaybetmek istememiştim.

Beni sevdiğini biliyor muydum? Hayır.

Beni sevmediğinden emin miydim? Bir şekilde, o da hayır.

BJ kolunu boynuma doladı, beni onlardan uzaklaştırıp ağzını yanağıma bastırdı.

Bunu iyi olduğu için yapmıyordu, iyi olmadığı için yapıyordu. Kendini dengelemeye çalışıyordu. Beni uçucu bir yağ gibi içine çekiyordu.

“Seni eve götüreceğim,” dedi BJ, onu başımla onayladım.

Jonah’a dönüp baktım. “Ona zarar verme, tamam mı?”

Jonah’ın tek yaptığı homurdanmak oldu.

Gözlerim Christian’ın kilitlendi, keşke onun bana zarar vermediğinden emin olabilseydim. Ona zarar vermeyeceklerinden. Ona üzgün olduğumu, iyi olduğunu umduğumu ve gerekirse daha sonra beni arayabileceğini söylemek istiyordum ama bunların hiçbirinin artık faydası olacağını sanmıyordum.

Bunun yerine ona gözlerimle üzgün olduğumu söyledim ama o benim gözlerimin dilini konuşmuyordu, sadece BJ konuşabiliyordu, bu yüzden Christian hiçbir şey söylemediğimi düşünüyordu.

BJ gece kalmadı. Arabayla eve dönerken benimle konuşmadı ama elimi de bırakmadı. Beni ön merdivenlere kadar götürdü, başımı öptü ve gitmek için döndü.

“BJ...” diye seslendim arkasından.

Ellerini gözlerine bastırdı.

“Şu anda yapamam.” Başını iki yana salladı. “Düşünmem gerek.”

09:56

Beej

Orada hava nasıl, Beej?

Bilmiyorum.

Küs müsün?

Neyim bilmiyorum.

Üzgünüm.

Ne için?

Bilmiyorum.
Her şey için?

Seni yarın arayacağım, tamam mı

Tamam.
Üzgünüm.

X

Kafam allak bullak olmuştu. Zihnim yanıyordu, göğsümde sanki delik varmış gibi bir ağrı vardı. Her şey elimden kayıp gidiyordu. Hâlâ ondan hoşlanıyor muydu? Bilmediğim başka ne vardı? Bana yalan mı söylüyordu?

Bana asla yalan söylemezdi, gerçek şeyler hakkında söylemezdi.

Benden nefret ettiğini ya da benimle işinin bittiğini söyleyebilirdi ama yalana en fazla bu kadar yaklaşabilirdi. Ama şimdi düşünüyorum da... Parks ile gerçekten sevişmedilerse Daisy ile birlikteyken neden Parks'ı düşünüyordu ki? Haksız mıyım?

Yani Parks yalan söylüyordu.

Onu evine bırakıp doğruca kendi evime dönmüştüm. Bir çizgi çektim. On dakika bekledim. Bir tane daha çektim.

Odaklanmama yardımcı oluyordu daha fazla odaklanmam gerekiyordu.

Zaman çizelgemizdeki çatlakları inceledim, acaba onları Christian ile mi doldurdu diye içim içimi yedi.

Olayın üstünden birkaç gün geçmişti. Onu aramıyordum. Mesaj atmıyordum. Bana mesaj attığında cevap veriyordum ama bunun tek sebebi mesaj atmazsam panik moduna geçecek olmasıydı ve şu anda bunu yapamazdım. Bunların ne anlama geldiğini ya da onun da iyi olmasını sağlamak zorundaysam bu konuda nasıl hissettiğimi çözmeliydim.

Bu haftaki tüm çekimlerimi iptal ettim. Evimizin yanındaki kafeye gidiyordum, gece eve sipariş veriyordum, arada bir çizgi kokain çekiyordum. Önceden kokain çektiğimde kendimi kötü hissediyordum, sanki Parks'ı eziyormuşum gibi ama şimdi muhtemelen beni ezip geçen oydu, o yüzden hiçbirini umursamadım.

Dört gün boyunca yaptığım tek şey buydu. Biraz kitap okuyor, televizyon izlemeye çalışıyordum ama izleyemiyordum çünkü Magnolia ile birlikte izleyeceğime söz verdiğim hemen hemen her şeyi izlemiştim, ben de *Narcos*'a yeniden başladım.

İkinci sezonun yarısında Christian kapımda belirdi. Ona kaşlarımı çatarak baktım. O geceden sonra ortadan kaybolmuştu. O zamandan beri hiçbirimiz onu görmemiştik.

“Nereye kayboldun?”

Omuz silkip içeri girdi, elleri cebinde odanın diğer tarafında durdu. “Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.”

Hiçbir şey söylemedim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Nefes verdi, yorgun ve sabırsızdı, beni dikkatle izliyordu.

“Ona âşığım, Beej.”

Ağzım gerildi. Kalbim beş kat merdivenden aşağı düştü. Ona âşık mıydı? İnanamıyormuşum gibi bir kahkaha attım.

“Ne?” diye sordu gergince.

Başımı iki yana salladım. “Son zamanlarda bana bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin.”

“Bu berbat bir şey,” dedi bana. Başımla onayladım. Başını iki yana salladı, iletişim kurabildiği için mutluydu, sanırım. “Magnolia kafadan çatlak,” dedi.

“Hey,” diye hırladım refleks olarak, katılmadığımı düşünmesem de. Katılsam bile, benden başka kimse onun hakkında kötü konuşamazdı; konuşabilirmiş gibi hissetmesi beni daha da kızdırıyordu.

“Öyle, kanka... herkesin onu sevmesini istiyor,” dedi Christian. “Senin, benim, Tom’un, Jules’un... bu çok boktan. Ve o...”

“Dur.” Kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsun sen? Bu onunla ilgili değil.” Yalandı. Her zaman onunla ilgiliydi. “Bu senin benim en iyi arkadaşım olman ve onu sevmenle ilgili...”

“Öyle demek istemedim.”

İnanmayan bir kahkaha attım. “Onunla çıktın. Hem de gizli gizli.”

“Beej...” Kafasını arkasındaki duvara vurdu. “Bir kazaydı. Takılıyorduk. Seninle olduğumdan çok daha uzun süredir arkadaştık...”

Ona uyaran bir bakış attım. *Sikerler.*

“Onunla sadece, daha önce milyarlarca kez birlikte olduğum gibi takılıyordum. Sonra bir gün öpüştük.” Omuz silkti. Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. Sanki tarihteki en büyük ihanet değilmiş gibi.

“Ah.” Başımı sallamaya başladım. “Öpüştünüz.”

“Yağmurlu bir gündü, bir telefon kulübesinde...”

Başımı iki yana salladım. “Lanet olası bir oyun oynamayı istemiyorum.”

“O zaman neden soruyorsun?” Sesi daha da yükseldi.

“Neden o?” Ses tonum onunla aynı seviyedeydi.

“Çünkü o lanet olası Magnolia Parks.”

Başımı hafifçe iki yana sallayarak başka tarafa baktım. Bu ismin altında, bu hayatta ne kadar saçmalık yapabilecekti?

“O üzgündü. Ben de onu iyileştirmek istedim.” Elinde değilmiş gibi omuz silkti. Belki de elinde değildi. Belki benim de elimde değildi. “Senin yüzünden üzgündü. Çünkü onun için her zaman sen varsın...”

“Bu artık doğru değil.”

“Evet, doğru, dostum, bunu nasıl göremiyorsun? Yaptığı her şey senin yüzünden, seninle ilgili ya da sen onu mahvettiğin için o da seni mahvetmeye çalışıyor...”

Yüzümü ellerimle kapadım, kendimi garip ve açıkta hissediyordum. Parmaklarımın arasından eski arkadaşına bakıyordum. “Neden bana söylemedin?”

“Çünkü o senin.” Bana biraz ters ters baktı. “Öyle olmasa bile, öyle.” Bana bakıyordu. “Ve ben onu istemiyorum. Sadece onu nasıl atlatacağımı bilmiyorum.”

Çenem kasıldı, gözlerimin biraz yumuşadığını hissediyordum. Siktir.

“Evet.” Burnumdan nefes aldım. “O duyguyu biliyorum.” Christian çenesini ovdu, birkaç saniye dikkatle beni izledi.

“Beej, onunla konuşmam gerek.”

Dalgın dalgın yumruğumu yatağıma vurdum.

“Ne söyleyeceksin?”

Bana uzun uzun baktı, ne diyeceğini söylemesine gerek yoktu, zaten ne diyeceğini biliyordum. Bir an için midem bulandı. Acaba ona gidip onu sevdiğini mi söyleyecekti? Bir an için ona benden daha uygun olup olmadığını merak ettim. Bazı açılardan belki de öyleydi.

Akla gelebilecek her şekilde, Tom ikimizden de daha değerliydi.

Omuz silkti, biraz çaresizdi. “Yapmak zorundayım.”

Ona temkinli bir bakış attım. “Sana güveniyorum.”

Başıyla onayladı, sonra da gitti.

Magnolia

“İşte o zamandan beri benimle hiç konuşmadı.”

Kız kardeşim koltuğunda geriye yaslanırken yüzünü buruşturmuştu. *Neptunes*'da *brunch*'taydık.

“Seninle hiç konuşmuyor demek.” Zaten bilmiyormuşum gibi tekrarlardı, sanki her an aklımda değilmiş gibi.

Tom'a olanları anlatmıştım. O kadar üzgün değildi, bunun olacağını gördüğünü söyledi. Aslında, Gus'ın bunun olacağını gördüğünü ve ona haber verdiğini söyledi.

Tom etrafımda, Ballentine'in yokluğunda yarayı uyuşturan bir madde gibiydi.

Hatta birkaç kez bizde kalmıştı.

Bunun BJ'i yatıştıracağından emin değildim ama beni yatıştırıyordu.

Sanırım BJ'in neden sürekli seks yaptığını şimdi anlamaya başlıyordum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Bu kısa süreli bir çözümdü, kalıcılığı çok uzun değildi ama hissettiğin iyi şeyden başka hiçbir şeye odaklanamadığın coşkulu birkaç saniye vardı ve bu çok iyi geliyordu. Yirmi saniye boyunca BJ'in ne kadar uzakta hissettiğini ya da bugünlerde her şeyin ne kadar berbat olduğunu ya da kimi seçeceğimi düşünemiyordum. Yakında onlardan birini seçmek zorunda kalacağımı biliyordum ya da Tom'u seçmediğimde onu incitmekten nasıl endişe ettiğimi; çünkü BJ yerine birini nasıl seçeceğimi bilmediğimi ya da Christian'ın ilişkisinin ben parmağımı bile kıpırdatmadan benim yüzümden nasıl boka sardığını... Tüm bunlar zihnim başka bir şey düşünmeye zorlanmadığında düşündüğüm tek şeydi; bu nedenle Tom ve ben oldukça fazla seks yapıyorduk.

Yine iki günlüğüne iş için yoktu, beni tüm düşüncelerimle ve sevdiğim çocuğun beni görmezden gelmesiyle baş başa bırakmıştı.

“Aslında çılgınca, değil mi?” diye değerlendirdi Bridget. “Erkek ege-men drama kabiliyetin.”

Ona bir bakış attım.

“Ne?” Omuz silkti. “Öyle... etrafında bir sürü erkek var.”

“Ortada iki erkek var.” *Marni*’den aldığım koyu yeşil, asimetrik, pilili, şal eteğime dokundum.

“Christian aynı fikirde olmayabilir.”

Şampanyamdan uzun bir yudum aldım ve ona ters ters baktım. Her zaman yaptığı şeyi yapıyordu. Bu boktan bir şeydi ve bundan nefret ediyordum. Beni izliyor, değerlendiriyor, okuyordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini kısarak bana bakıyordu. Genellikle bunu bana ve Beej’e yapıyordu, çözölemeyeni çözmeye çalışıyordu.

Ancak beni bir kitap gibi okuyabilirdi. İçimi açıp doğrudan özüme iniyordu.

“BJ yüzünden mi yoksa babam yüzünden mi bilmiyorum,” dedi. “Muhtemelen ikisi de.” Düşündü. “Erkeklerin ilgisine bağımlı olabilirsin.”

“Siktir.” Gözlerimi kırpıştırdım, dehşete kapılmışım. “Bağımlı değilim.”

“Bu senin suçun değil.” Omuz silkti. “Yüzüne baksana. Yüzün sorunun ilk parçası.”

Kaşlarımı çattım, dalgınca dokundum. “Yüzümün nesi var?”

“Hiçbir şey,” dedi ve gülerek *Saint Ivory NYC*’den aldığı yazı logolu, bisiklet yakalı kazağının üzerindeki bir parça tiftiği çekti. “Sorumun kaynağı da bu zaten.”

“Psikanaliz edilmek pek hoşuma gitmiyor, Bridge.”

“Çok kötü.” Eğildi. “Babam bize hiç ilgi göstermedi, yeterince göstermedi. En azından küçük kızların babalarından bekledikleri kadar değildi. Ama BJ...” Bana bilmiş bir bakış attı. “O senin kurtarıcındı. Sana bakınca güneşi görüyordu. Yani sen korunuyordun. Bir babaya ihtiyacın yoktu, BJ’in vardı. Yıllarca iyiydin. Yıllarca erkekler sana ilgi gösterdi ve sen bunu fark etmedin bile çünkü tek gördüğün BJ’di. Ve sonra o seni aldattı.”

“Farkındayım.”

“Bu da o zamana kadar sana gösterdiği tüm ilginin temelini yıktı.”

Kaşlarım biraz düştü.

“Lekeledi. Güvenilmez ve değersiz hale getirdi. Şimdi düşünüyorum da belki de sadece erkeklerin ilgisini topluyorsun...”

“Siktir git.”

“Kötü günler için arka cebinde saklıyorsun.”

“Saçmalıyorsun.” Başımı iki yana salladım.

“Saçmalıyor muyum?” Kaşlarını çatı.

Belki de saçmalamadığını düşünerek endişelendim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Christian ile olan bu şey Beej’i düşündüğümünden daha çok etkiliyor.”

“Şey, evet.” Omuz silkti. “Onun en iyi arkadaşı.”

“Jonah ile sevişmiyorum ki!” Daha çok kendimi iyi hissetmek için söyledim.

“Doğru,” dedi. “Sadece ona kardeşi kadar yakın olan diğer en iyi arkadaşı. Çok daha iyi.”

Moralim bozuk bir şekilde iç çektim.

“Sevişmiyorduk.”

Bana şüpheyle baktı. “Christian ile gerçekten hiç yatmadın mı?”

“Hayır.” Burnumu havaya kaldırdım.

“Yaptıysan sorun değil.” Bana bir bakış attı.

“Ama yatmadık.”

Bana bir bakış attı. “Neden seks yapmadın?”

Hiçbir nedeni yokmuş gibi omuz silktim, sanki benim için de bir gizemmiş gibi ama öyle değildi. Nedenini biliyordum. Söyleyebileceğimden çok daha fazlası vardı.

“Beej yattığınızı düşünüyor,” dedi bana ve kız kardeşimin sevdiğim çocuğun en içten düşüncelerini bilmesini kışkırdım.

“Biliyorum. Bana inanmıyor.”

“Çünkü BJ insanlarla nasıl seks yapılmayacağını bilmiyor.”

Soğukkanlılıkla başımla onayladım. “Mükemmel.”

Beni izlerken başını öne eğerek, “Sizce aranız düzelecek mi?” diye sordu.

Açıkçası, bu soru bana bir tokat gibi çarpmıştı.

Yürütememe ihtimalimiz olduğu fikri hiçbir zaman aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ancak tüm bunları kız kardeşime bile yüksek sesle söyleyemeyecek kadar mahrem hissediyordum. Her zaman tekrar bir araya geleceğimizi varsaydığımı bilmesini istemiyordum ve şu âna kadar belki de geleceğimizi fark etmediğimi de bilmesini istemiyordum.

Magnolia

Odamda tek başımayken izlendiğim hissine kapıldım; bu his sadece bir saniye sürdü ve sonra kafamı çevirdiğimde onu gördüm. *Ksubi*'den simsiyah *4X4 Biggie Hoodie*, kapüşonu yukarı çekilmiş, elleri *Rick Owens DRKSHDW*'den büzgülü, düşük paça pantolonunun ceplerinde. Julian'ın partisinden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. Onu görmemiştim ya da ondan haber almamıştım. Ona doğru koşarak onu odama çektim ve kapüşonunu kafasından indirdim.

“Sana zarar verdiler mi?” Christian’a göz kırptım.

Gözleri; örme, şeker pembesi, kapüşonlu, ponponlarla süslü *Gucci* mini elbiseme kaydı ve sonra başını iki yana salladı. Rahatlayarak bir iç çektim ve o da beni iterek odama girdi.

“Ama sen verdin...”

“Ne?” Gözlerimi kırptırdım.

“Ciddiyim, Parks, siktir git.” Ses tonu agresifti. “Bak, gerçekten, siktir git. Ciddiyim.”

“Christian...”

“Sen bir sürtüksün, Parks.”

Şaşırdım. Bana bunu söylediğine inanamıyordum. “Sana âşığım,” dedi kaşlarını çatarak. Elini belime doladı.

“Ne?”

Sonra beni öptü.

Durduramayacağım kadar hızlıydı. Yüzümü tuttu ve beni öptü. Onu durdurmadım çünkü garip bir şekilde tanıdık geldi ve ilk fark ettiğim şey bunun tanıdıklığı oldu, bunu yapmamam gerektiği değil.

Öpücüğün durması gerektiğini fark ettiğimde çoktan durmuştu.

“Ve senden nefret ediyorum,” derken kızgındı.

Yutkundum ve korkmuş görünmemeye çalıştım. “Neden?”

“Çünkü sana âşık olmama izin verdin,” diye bıkkınlıkla bağırmaya başladı. “Diğer çocuklar yerine bana yönelmenin bir nedeni var.”

“Evet çünkü biz...”

“Yapma.” Başını iki yana salladı. “Nedenini biliyorsun.”

İstemedi de olsa altdudağım oynamaya başladı. Gerçekten birinin bana kızması hoşuma gitmiyordu ama Christian özellikle kötü hissediyordu.

Ona hafifçe omuz silktim. “Diğer ikisi Beej’e çok sadıktı. Onun için bana yalan söyleyeceklerdi. Biliyorum ki sen...”

“Senin için her şeyi yaparım,” dedi. “Evet, yaparım. Ama bana izin verdiğin için seni sikeyim.” Öfkesi tekrar ortaya çıktı. “Bütün dünyanın sana âşık olmasına mı ihtiyacın var?”

Gözlerim yaşardı. “Christian...”

Bana doğru hızla geldi, bileklerimi ellerinin arasına aldı, saçlarımı kulaklarımın arkasına itti.

Bu kötüydü, tüm bunlar çok kötüydü.

Kötü olduğunu biliyordum.

Bana karşı böyle davranabileceğini düşünmesi kötüydü, hiç düşünmeden bana dokunabileceğini düşünmesi kötüydü, onu durdurmam kötüydü.

Gözlerime bakıyordu. “Artık bununla işim bitti, tamam mı?”

“Christian...”

“Senin de beni rahat bırakmana ihtiyacım var, Parks.” Başını iki yana salladı, gözleri sertti. “Bırak seni aşayım.”

Başımınla onayladım, olmam gerekenden daha ağlamaklıydım. Onu kaybedeceğim için gergindim. “Artık benim arkadaşım olmayacak mısın?”

“Her zaman arkadaşın olacağım.” Bana bir bakış attı. “Ama uzun zamandır arkadaşın değildim.”

Gözlerimi onunkilerden ayırdım, utanıyordum. Beni hâlâ sevmesinde ne kadar etkin bir rol oynadığımı bilmiyordum. Tek başımıza takılmıyorduk, Henry neredeyse her zaman yanımızdaydı. Genellikle. Bazen mesajlaşıyorduk, bazen telefonda konuşuyorduk. Muhtemelen artık hatırlamamız gereken şeyleri hatırladığımızda göz göze gelirdik ama bunun bir anlamı olduğunu düşünmüş olamazdı. Bilmiyorum, belki de bazen Christian’a Beej’in düşmeme izin verdiği zamanlar için bir güvenlik ağı gibi davranmıştım ki sık sık öyle de yapıyordu.

“Şu andan itibaren...” Gözlerimle buluşmaya çalışıyordu. “Jonah’tan yapmasını istemediğin bir şeyi, benden de isteme.”

Ciddiyetle başımla onayladım. “Çok özür dilerim, neyim var bilmiyorum, ben...”

“Sana izin verdim.” Omuz silkti. “Bu konuşmayı üç yıl önce de yapabilirdik ama yapmadık çünkü ben istemedim. Seni sevmek, başka kimseyi sevmemek için iyi bir nedendi.”

“Onu seviyor musun?” diye sorarken de kıskanmıyordum.

Başıyla onaylayıp yatağıma oturdu. “Evet.”

Ona küçük bir gülümseme gönderdim. “Şanslı kız.”

“Hey.” Neredeyse şakacı bir şekilde gözlerini kısarak beni işaret etti. “Artık bu saçmalıkların hiçbiri yok, sadece önümüze bakıyoruz, sen ve ben.”

“Bunu Jonah’a söyledim.” Kaşlarımı çatıp savunmaya geçtim.

“Hayır, yapmazdın? Bu tamamen alakasız.” Omuz silkti. “Onun kalbi rafa kalktı.”

Birkaç saniye onu izledim. “Seni seviyorum,” dedim. “Bunu biliyor musun?”

Dosdoğru önüne bakıyordu, iki, üç, dört kez başıyla onayladı.

“Evet.” Bana doğru baktı. “Seni sevdiğim şekilde değil, maalesef.”

“Bir keresinde sevmiştim,” diye hatırlattım ona, neden bilmiyordum.

Tekrar başıyla onayladı, düşünüyordu. “Yine de onu sevdiğin gibi değil.”

Elini dizime koyup bir kez sıktı.

Bir sonuca varmış gibiydi. Sanki sonunda bir sayfayı kapatıyormuşuz gibiydi.

Kaç tane aşk vardı, tekrardan merak etmiştim.

Bizimki gibi bazı aşklar camdan evlerdeki yıkım topları gibiydi. Yıkım toplarının camdan evlerde işi yoktu, tıpkı benim Christian’ı bir zamanlar sevdiğim şekilde sevmemem gerektiği gibi ancak bazen bazı aşklar boğulurken başınızı suyun üstünde tutar. Bazı aşklar yağmurlu bir Londra öğleden sonrasında bir telefon kulübesini buğulandırabilir ve dudaklarınız birbirine değmeden önce hissettiğinizden daha az yalnız hissetmenizi sağlayabilirdi.

Yaşadıklarımızı geride bırakıyordu, bırakması gerektiği gibi. Uzun zaman önce ona izin vermem gerektiği gibi. Yine de yağmurlu günlerimde onu özleyecektim.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, arkasına bakarken duraksadı.
“Sakın işleri berbat etme, Parks. Yaparsan çok kızarım.”

11:16

Tom

Sana yazdı mı?

Hayır.

İyi misin?

Yazmasını istiyor musun?

Hımm.

Hayır, aslında istemiyorum.

Ama iyi olmanı da istiyorum.

Tatlı

Seni özledim.

Ben de özledim.

Bu akşam yemek?

Evet, lütfen.

Sekizde hazır ol. Seni alacağım.

BJ'i getirme...

Özür dilerim.

Orada oturuyordu, duvarlardan birine tünemiş, bacaklarını altına sıkıştırmıştı. Kırmızı kareli etek ve bluz gibi bir şey giymişti, bilmiyorum. Her neyse, hayalimdeki kıza benziyordu. Giydiği her şeyi vücudundan çıkarmak istiyordum. Kulağa seks gibi geliyordu, belki biraz öyleydi ama aynı zamanda, sadece onun her şeyini görmek istiyordum. Aramızda hiçbir şey, kıyafet bile istemiyordum. Ve lanet olsun, bugünlerde aramızda o kadar çok şey vardı ki.

Gidip konuşmadan yanına oturdum. Komikti çünkü buraya onunla buluşmak için gelmemiştim. Belki de onunla karşılaşmayı umuyordum. Bilmiyorum. Burası sadece onun değil, benim de yerimdi. Eski-den düşünmeye ihtiyacımız olduğunda gittiğimiz yerd.

Doğu'daki St. Dunstan.

Onu düşünmeden oraya gidemiyordum ama sanırım başka ne düşünebilirdim ki?

Bana bakıp bekliyordu. Benim hamlemi, sanırım.

Her zaman benim hamlem. Başımı iki yana salladım.

“Birine âşık olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı ve diğer herkesin de ona âşık olmasını izlemek zorunda kalmak konusunda?”

Bana kasvetli tarafları olan uzun bir bakış attı. “Bir fikrim var.”

İç çektim. “O zaman neden birlikte değiliz, Parks?”

Hiçbir şey söylemedi, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Bacaklarını kaydırды, önüne uzattı ve aşağı sarkıttı. Bu hiç adil değildi. Bacaklarını seviyordum. Acaba bunu bilerek mi yapıyordu, dikkatimi dağıtmak için? Bugünlerde böyle bir şey yapacağını sanmıyordum.

Bana onun usta bir manipülatör ya da ne bileyim bir cadı olduğunu söyleseydiniz muhtemelen neredeyse rahatlardım. Onu geri alamayacağım bir şekilde sevdiğimden, daha fazla ona takılıp kalmak için bir nedenim olduğu için rahatlardım.

Oturuş şeklimiz, omuz omuza, kollarımdan biri onun arkasındaki betonun üzerinde duruyordu, o da farkında olmadan bana yaslanıyordu.

Biz böyleydik işte.

Her zaman böyleydik.

Ona bakarken onu içime çektim. Her zamanki gibi aynı kokuyordu. Beni bir daha dönmek üzere terk ederse geceleri uyumak için *Gypsy Water*'da banyo yapacaktım.

“Christian gelip seninle konuşacağını söyledi.” Başıyla onayladı. “Konuştu mu?” Ona baktım, daha fazlasını bekliyordum ama hiçbir şey söylemedi. “Ne dedi?” diye sordum. Omuz silkti. Kaşlarımı çatıttım. “Ne demek istiyorsun?” Omuz silkişini taklit ettim.

O yine omuz silkti. “Söylemek istemiyorum.”

“Söylemek istemiyor musun?” Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve sonra içimde bir ateş yükseldi. “Ne oluyor Magnolia. Ne dedi?”

Sonra gözlerinde bir bakış belirdi. Tanıdım. Mars beni eve getirdiği için ona ne zaman yüklense gözlerinde beliren bakışın aynısıydı çünkü ondan başka kimse bana bir şey söyleyemezdi.

O geceler her zaman en sevdiğim gecelerdi çünkü elimi tutar, beni odasına çeker, kapıyı çarpıp beni odaya fırlatırdı. Sırf Mars'ı kızdırmak için takılıyormuşuz gibi yapardı ama bu her zaman vücudumun her yerine dokunması anlamına gelirdi. Gereğinden fazla dokunurdu ve bir numara kisvesi altında onu bana karşı tutmama izin verirdi ama numara sahteydi.

Mars ona ne zaman sataşsa gözlerindeki bakış her zaman büyük bir “siktir git ve sallanarak çıkmamı izle” bakışıydı ve şimdi burada o bakış vardı gözlerinde. Bacaklarını sallıyor, çekingenliğimi her saniye daha fazla üzerinden atıyordu.

Beni tarttı.

“Bana neden yaptığını söylersen sana ne dediğini söylerim.”

Siktir.

İç çektim.

“Sana bunu neden yaptığımı söyledim.”

“Ben de sana söyledim, sana inanmıyorum,” diye karşılık verdi ışık hızıyla. “Sana inanmıyorum.”

Omuz silktim, kayıtsız görünmeye çalışıyordum çünkü şu anda bununla uğraşamazdım. “Bu benim hatam değil.”

Başını iki yana salladı, oradaki kayıtsızlığımın onda yarattığı acıyı silkeledi. Yüzünde gezindiğini görebiliyordum, bana izin verse sonsuza dek içinde yüzebileceğim o göl gözlerinde birikiyordu ve neden bana izin vermediğini bilmiyordum?

“Peki,” dedi meydan okurcasına. “O zaman bana kim olduğunu söyle.”

Başımı iki yana salladım. “Sana bunu söylemeyeceğim.”

“Neden?”

Gözlerimi kocaman açıp ona yalvaran bir bakış attım. “Çünkü bu daha da kötüleştirir.”

Biliyormuş gibi başını iki yana salladı. “Bilmemekten daha kötü olamaz.”

“Evet, olabilir,” dedim. “Canlanmış bir kimliğin bedeli bu. Geçmiş görmek neredeyse imkânsız. Tom ile olan görüntülerin sürekli zihnimde canlanıyor. Eskiden uykuya dalmak için seni ve beni düşünürdüm, şimdi ise seni sadece onunla görüyorum.” Beynimdeki görüntüyü temizlemeye çalışarak başımı iki yana salladım. Sesim karşısında yüzü asıldı. Beni görünce kalbinin atışları hızlanıyordu. Bir anlık bir değişimle, ışık hızıyla bana sempati duydu, sonra inatçılığı tekrar belirdi. “Ben seni aldatmadım.”

Bu teknik olarak doğrudu ama bugün bu konuyu açamayacak kadar da alakasızdı.

“Benimle taşak mı geçiyorsun, Parks?” Ona vahşi gözlerle bakıyordum. “Ne sikime bunu konuşuyoruz ki? Tekrar. Benim nasıl sıçıp batırdığımı değil, senin nasıl sıçıp batırdığını konuşuyoruz. En iyi arkadaşım. Şu anda sana âşık olan.”

Kaşlarını çattı. Neye bilmiyordum.

Ne kadar kızgın olduğuma mı? Onun yerine geçmeme mi? Onu sevmesine mi?

“Anlaman gerekiyordu.” Ona dikkatli bir şekilde baktım. Yüzünü okumaya çalışıyordum, bu konuda bana saçmalamanın imkânsız olduğunu hissettiriyordu çünkü bilmem gerekiyordu. “Biliyor muydun?”

Birkaç saniye bana baktı, sonra gözleri daha da kasvet doldu. Başıy-

la onayladı. Suçlu görünüyordu. “Ne demek oluyor bu, Parks?” Duvar-
dan kalkıp volta atmaya başladım.

O da peşimden atladı çünkü ben hareket edersem, o da hareket ediyordu.

“Yani, içimde bir his vardı.” Sesi biraz paniklemiş gibiydi. “Hiç sormadım.”

Ona bir bakış attım. “Evet, sormana gerek yoktu.”

Bana doğru uzandı. “O benim sadece arkadaşım.”

Belki de tarihte ilk kez ondan uzaklaşıp ona ters bir bakış attım. “Evet ama sen onun sadece arkadaşı değilsin, değil mi?”

“Beej... bu benim hatam değil! Duygularını besleyen ben değil-
dim.” Ona bir bakış attım. “Ben değildim!” Başını çılgınca iki yana sallıyordu.

“Bana ulaşamadığında ve başın belaya girdiğinde. Kimi arıyorsun?”

“Tom,” dedi çabucak.

“Hayır.” Başımı iki yana salladı. “Tom’dan önce. Son iki yıldır. Kimi arıyorsun?”

Magnolia’nın gözleri gözlerimden ayrıldı ve başka tarafa döndü.

Onu işaret ettim. “Henry dört yaşından beri senin en iyi arkadaşın, Parks.” Başımı iki yana salladım. “Ondan önce Christian’ı araman çok saçma.” Haklı çıkmıştım.

Başımı iki yana sallamaya devam ediyordum. “Ona Henry ve Jo’ya davrandığın gibi davranmıyorsun.” Magnolia sözümü kesti. “Çünkü o onlarla aynı değil. Bizim bir geçmişimiz var.”

“Evet, peki bu kimin suçu?” diye tısladım.

Bana bakıyordu, gözleri o kadar büyümüştü ki göz kırptığında kapakları birbirine değiyordu. “Senin!”

“Benim mi?” diye tekrarlardım. İnsanların dikkatini çekecek yükseklikte, belki bir ya da iki telefon yanıp söndü, bilemiyorum. “Sana en iyi arkadaşımı mı siktirdim?”

Şimdi o da bağıırıyordu. İyice bağıırıyordu. “Biz hiç yatmadık.”

“Hiç mi?” Daha yüksek sesle tekrarlardım.

“Asla,” diye tekrarladı.

Ona ters ters baktım. “O zaman bu orgazm saçmalığı da ne? Hı?”

Bana şaşkın bir bakış attı.

“Beej... aslında sen cinsel açıdan benden çok daha aktıfsın. Cevabı bilmen gerektiğini düşünüyorum.”

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, söylediklerine gülmemek için elimden geleni yapıyordum çünkü onun üstün gelmesini istemiyordum. Çok nadiren üste çıkabiliyordum, henüz inmeye niyetim yoktu.

“Peki bu nasıl oluyor da benim hatam?”

Bana bakarken başını eğdi, çenesi gerilmişti ve gözleri kasvetliydi.

“Benimle taşak mı geçiyorsun?” diye bağırdım. “Bunu sana ben mi yaptırdım? Çünkü benden ayrılan sendin.”

“Başka biriyle seks yaptın!”

“Bir kez. Bir kez, Parks! Hemen sana geldim ve söyledim. Bir hataydı, çuvalladım. Ama sadece bir kez oldu.”

“Peki şimdi kaç kez?”

İnledim ve ona ters ters baktım. Bir döngüde sıkışıp kalmıştık.

“Ciddiyim,” diye sordu burnunu havaya dikerek. “Şimdiye kadar kaç kadın?”

Başımı iki yana salladım. “Yapma şunu.”

“Söyle bana.” Kendini görüş alanıma sokmak için kolumu tuttu.

Elinden kurtuldum. “Hayır, Parks.”

Artık ben bunu geçtim. Bu konuşmayı yapmaya devam edemedim. Ona bunu yapmamın sebebinin istediğim için olduğunu söyleyip duruyordum. Bu beni de onu da mahvediyordu ve benden ona asla ve asla vermeyeceğim cevaplar istiyordu.

Ondan bir adım uzaklaştım. “Tüm olanların bir noktasında, kendi pisliğinin gözlerinin içine bakmak zorunda kalacaksın, Parks. Evet, ilk sıçıp batıran bendim ama o zamandan beri sürekli sıçıp batırıyorsun.”

Sanki ona vurmuşum gibi başını geriye çekti.

“En iyi arkadaşım la çıktın. Ortaya çıktığı üzere Julian Haites ile eve gitmişsin,” dedim. Gözlerini devirdi. “Dadın sana benim hakkımda saçmalık olduğunu bildiğin şeyler söylediği için korktun ama sonra kendini daha iyi hissetmek ve beni bok gibi hissettirmek için bu lanet olası rastgele adamlarla çıkmaya başladın ama bunların sebebi sendin, ben değil.” Başımı iki yana salladım. “Sana bir bok yaptırmadım. Tom ile çıkmaya başlayan sendin.”

“*Raffles*’ın ortasında bir yabancı sana kucak dansı yapıyordu!” Yüzünü okumaya çalışıyordum, ağlamaktan ne kadar uzak olduğunu anlamaya çalışıyordum. “Bunun ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?”

Kafamı sallayıp onu onaylayarak kabul ettim.

“Evet, ben berbat biriyim, Parks. Öyle olduğumu biliyorum, burada durup sana bizi nasıl batırdığımı anlatabilirim ama hepsi benim yüzümden olmadı.” Ona bir bakış attım. “Seni Christian’ın kollarına gönderen ben değildim. Seni Tom’un kollarına da ben göndermedim. Beni kıskandırmak için önümde asıldığın o lanet olası oyuncaklarından hiçbirine seni ben göndermedim.”

“Evet yaptın, tabii ki yaptın. Mick Jagger’ı utandıracak kadar yüksek kızlarla sevişme sayısıyla...”

“Evet, Parks. Tamam. Anladım. Önüme gelenle yatıyorum. Çünkü benimle birlikte olmak istemeyen bir aptala âşığım.”

Kızgın görünüyordu, başını iki yana salladı. “Bu doğru değil, bunun doğru olmadığını biliyorsun.”

“Peki, tamam.” Başımla onayladım, çenem gergindi ve gözlerim cam gibiydi. “Belki benimle birlikte olmak istediğini düşünüyor, siktir et. Belki de gerçekten istiyor ama bir zamanlar kötü bir şey yaptığımı, onu incittiğimi ve bunu değiştiremeyeceğimi bir türlü kabullenemiyor.”

Durmaksızın gözlerini kırıpıyordu. Ağlamamak için elinden geleni yapıyordu.

“Bir kereden fazla,” dedi kısık sesle.

“Peki, evet.” Omuz silktim. “O da beni birden fazla kez incitti.” Gözlerimiz kilitlendi, bana dik dik bakıyordu, ben de bizi aşktan koparmak üzere olan bir tüfeğin namlusuna bakıyordum. “Senin yüzünden berbat durumda olduğumuzu kabul edene kadar, asla yürümeyecek.”

Yüzü biraz donuklaştı ve beni gerçekten duyup duymadığını merak ettim.

Sonra gözlerini gittikçe karanlık bürüdü.

“O zaman asla yürümeyecek.”

Park Lane’de bir parti düzenlemeye karar verdim. Parks yok, Paili yok, Perry yok. Jo beni vazgeçirmeye çalıştı, ona gelmemesini söyledim.

Dunstan’dan bu yana bir hafta geçmişti, Park’tan bir kez bile haber almamıştım. Şehirde Tom ile çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm. El ele tutuşmuşlardı, bana eskiden nasıl bakıyorsa Tom’a da şimdi öyle bakıyordu.

Sanırım, onu seçmişti o zaman?

Partinin sebebi buydu.

Son birkaç aydır bana DM atan tüm seksi kızlara, önceden seviştiğim ve hâlâ telefonumda kayıtlı olan tüm kızlara, Parks’ın lisede sinir olduğu her kıza mesaj attım. Her birini partime davet ettim.

Dokuzuncu sınıftan beri bana ilgi duyan ama son birkaç aydır tekrar ortaya çıkan ve sürekli takılmaya çalışan Alexis Blau’yu da kesinlikle davet etmiştim. Şimdiye kadar görmezden gelmiştim. Parks bir keresinde telefonum ondayken adını görmüştü. Bunun üzerine *The Notebook*’u açmış ve McDonalds’a sırf kendisi için Uber’lemişti. Ertesi sabaha kadar benimle konuşmamıştı.

Alexis Blau hassas bir noktaydı.

Neden bilmiyordum, ona hiç dokunmamıştım.

Ancak dokunacaktım.

Christian kapıdan içeri girdi, muhtemelen Hen’i aramak için etrafa bakındı. Henry bir köşede kızın biriyle konuşuyordu, hiç umurunda olmadığına şüphe olmayan bir kitap hakkında başını şişiriyordu, kız sadece onun ilgisini çektiği ve eli kalçasının üstünde olduğu için mutluydu.

Bir de Taura’nın şu anda görüldüğü gibi görünmesini sağlayan bir şey yaptığı için mutluydu.

“Buraya Jo ile geldin,” dedim.

“Biliyorum.” O üzgün, acıyan gözlerle Henry’yi izlemeye devam ediyordu.

“Jo ile yatıyorsun.”

Bana bir bakış attı. “Biliyorum.”

“Kahretsin, kızlardan nefret ediyorum.” Başımı iki yana salladım.

Gözlerini kıstı. “Aslında, bunun tam tersi olduğu için bu karmaşanın içinde olduğunu düşünüyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Ben karmaşa içinde değilim...”

Christian yanımıza geldi.

“Karmaşadan bahsetmişken,” dedi Taura ve sırtıyordu. “En karmaşa içinde olanımız nasıl?”

Christian ona pis bir bakış fırlattı. İkimizin arasındaki ipler gerildi. Sonra ona bir bira uzattım. Yanıma oturdu, hiçbir şey söylemedi. Bir ya da iki dakika boyunca dümdüz önüne baktı. Bana bir bakış attı. “İyi misin?”

Bir kez omuz silktim. “Evet, neden olmayayım ki?”

“Jo ile bu partileri sadece biriniz kafayı yediğinde veriyorsunuz.”

“Kardeşinin kafası her zaman sikiktir.”

Christian güldü. Bir poşet çıkardım. Taura sinirli bir ifadeyle uzaklaştı. Christian’a baktım; başıyla onayladı ama beni dikkatle izliyordu.

“Bu gece kaç tane?”

Omuz silktim. Kaçamak cevaplar vermeyecektim. Aslında bilmiyordum. Çok fazlaydı.

“Kim takar dostum. Beni istemeyen bir kızı seviyorum. Seni istemeyen bir kızı seviyorsun. Aslında, seni istemeyen iki kızı seviyorsun.”

Bana sert bir bakış attı. “Teşekkürler, dostum.”

“İçlerinden birinin aynı kız olması ne kadar çılgınca?”

Christian bana bir bakış attı. “Aramız iyi mi?”

“Evet, kardeşim.” Sırtını sıvazladım. “Eğer birisi ona kapılacaksa...” Ağzımdan biraz nefes üfledim. Başımı iki yana salladım.

Bir çizgi çektim. Rulo haline getirilmiş yirmi sterlini uzattım.

Alıp burnuna çekti, masaya fırlattı ve arkasına yaslandı. “Demek bu gece bunu yapıyoruz.”

“Ve bu.” Alexis Blau’ya çenemi salladım.

Kaşları havaya kalktı. “Alexis Blau mu?”

Başımla onaylayıp büyük bir yudum içki aldım. Christian’ın hoşuna gitmeyecek kadar büyük bir yudum olmalıydı çünkü elimden aldı.

“Bu gece bunu yapmayacağız.”

Gözlerimi devirdim. “Bir kere aşırı doz aldın.”

Bana bir bakış attı, içkimi alıp uzaklaştı.

Ayağa kalkıp Alexis Blau’nun yanından geçtim, merdivenlere doğru başımı salladım. Konuşmasını bahane bulup kesti, elini benimkine attı. Daha merdivenin yarısına bile gelmemiştik ki elim onun elbisesine girdi.

Christian muhtemelen içkimi alarak benim için doğru olanı yapmıştı çünkü etraf biraz bulanık görünmeye başlamıştı.

Parks’ın olmadığı dünyada tam da olmasını istediğim gibiydi. Dokunduğum bedenın kıvrımlarının Magnolia’nınmış gibi görebileceğim kadar bulanıktı. Kendimi kandırıyordum çünkü onun vücudunu gözlerim kapalı bile tanırdım. Bu beden onun değildi. O bana böyle sürünmezdi. Parks her şey için beni nasıl uğraştırıyorsa, bunun için de uğraştırıyordu, bu kız ise hepsini benim için yapıyordu.

Artık umurumda değildi. Yatak başlığına yaslandım. Magnolia’nın benden beklediği şekilde davranmanın garip rahatlığını yaşıyordum. Yıllardır ilk kez kendimi haklı hissediyordum. Tavana baktım, Alexis Blau aşağıya doğru inerken nefes aldım.

Sanırım kafam fark ettiğimden daha güzeldi çünkü yatağımda başka bir kızın daha olduğunu fark etmem tam beş dakikamı aldı; nereden geldiğini bilmiyordum.

Alexis Blau’nun sihirli elleri var sanıyordum. Bu da okuldan bir başkasıydı. Talbot falandı sanırım.

Parks’ın sınıfından. Bundan nefret ederdi. Bu onun küçümsediği versiyonumdu.

Gözlerimi kapadım. Onu aklımdan çıkardım. Vites taktım. Yatağımın başucundaki masaya uzanıp birkaç satır kokain daha çektim. Kendime onu kaybetmeyeceğimi, onu zaten kaybettiğimi söylüyordum.

Şimdi kendimi kaybetme zamanıydı.

Magnolia

Perry'nin doğum günüydü ve ben gerçekten gitmek istemiyordum ama Paili gitmem gerektiğini söylüyordu.

Eğer kaçırsam Perry'nin çok üzüleceğini ve kaçırmaması gereken biri varsa o kişinin BJ olması gerektiğini söylüyordu. Ancak ikimiz de BJ'in orada olacağını biliyorduk, bu yüzden sanırım, onunla daha sonra görüşmeye karar verdim.

Doğudaki Dunstan'dan beri konuşmamıştık.

Kastettiğimden daha kesin konuşmuştum. Asla yürütemeyeceğiz demiştim? Elbette yürütebilirdik, ben yuvarlak, o kare bir delik olsa bile... Umurumda değildi, onu kaybetmemek için kendimi tıraş ederdim.

Onun için her şeyi yapardım.

En son ne zaman bu kadar uzun süre konuşmadığımızı hatırlamıyordum. İki haftadan fazla olmuştu, sanki bir yıl gibi gelmişti, sürekli endişeliydim. Sanki dünyamı altüst etmişti, kendi evrenimde yadsınmaz bir dengesizlik vardı. Dengesizlikler tuhaftı çünkü beklemediğiniz şekillerde kendilerini gösterirlerdi...

Kalbim tekliyordu, bir süredir tekliyordu ama Tom benim için bir kalp cihazıydı. Sadece bir kalp cihazı değil, lanet olası bir hastane koğuşuydu. Eğer o bir cerrah olsaydı, güvenilir ellerde olurdu fakat değildi ve ben hâlâ güvenilir ellerdeydim.

Keşke Tom'un etrafını saracak kelimelerim olsaydı, yeterince yüksek bir kaide, onun ne kadar mükemmel bir adam olduğunu gösterecek kadar parlak bir spot ışığı.

Eğer anlamaya çalışıyorsanız, artık ne olduğumuzu bilmiyordum. Tanımlamaya çalışmayı bırakmıştım, o da sormuyordu.

Kesinlikle arkadaş değildik ama bir şekilde bugünlerde muhtemelen en iyi arkadaşım da oydu. Birlikte uyuyorduk ve ortada duygular da vardı. Açık geniş pencere, dallardaki kuşlar, güllerin üzerindeki yağ-

mur damlaları. Ama ikimiz de biliyorduk ki o sahip olamayacağı başka birini seviyordu ve ben de muhtemelen sevmemem gereken başka bir adamı seviyordum.

Dürüsttük. Ona her şeyi anlatıyordum, yalan söylemenin ne anlamı vardı ki?

İkimiz, biz buyduk; sanırım aramızdakine isim koyacak olsam, ki koymamalıyım çünkü isim koymaya çalışmak bile çok kafa karıştırıcıydı. Tek bildiğim onun güvenli bir liman olduğuydu. Eğer BJ beni batıran fırtınaysa Tom da kalbimin gemisinin tamir edildiği yerd.

Tom bu öğleden sonra beni *Harrods*'a alışverişe götürdü ve "Bu gece seninle geliyor muyum?" diye sordu.

Sanırım birkaç gün önce laf arasında bahsetmişim.

"Ah." Kafamı soyunma odasından çıkardım. Max Mara'nın *Weekend Koleksiyonu*'ndan yün, kablo örgülü mini elbisesini denemişim, kuşkusuz her zamanki tarzımdan çok daha rahattı ama Tom ile ben bugünlerde yataktan pek çıkmıyorduk ve tül, yatakta giymek için oldukça can sıkıcıydı.

"Gerçekten isteyeceğini düşünmemişim." Gözlerimi kırıştıırıyordum.

Duvara yaslandı.

"Kulağa siper görevi gibi geliyor."

Soyunma odasından çıkarak ona doğru yürüdüm ve ona baktım. "Hâlâ siperde miyiz?"

Düşünürken biraz kaşlarını çattı, saçlarımin bir kısmını kulaklarımin arkasına sıkıştırdı. "Bedenimi istediğin kadar kullanmana izin vereceğim." Omuz silkti. "Siper, kalkan, oyuncak merdiven... Ne olduğu umurumda değil."

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Belki biraz umursamalısın."

"Umurumda..." Burnunu yukarı doğru kıvrıldı. Başını iki yana salladı. "Seni daha çok önemsiyorum ama canın yandığında yüzün sanki ayı kapanına yakalanmış bir geyik gibi oluyor ve sana yardım etmem gerekiyor." Bunu değişmez bir gerçekmiş gibi söylemişti. "Hayatının yarısını birlikte geçirdiğin bu salaktan kurtulmaya çalıştığını görebiliyorum ve bir gün özgür olacaksın. Özgür olduğunda, sanırım ilk sırada ben olacağım."

Kolumu boynuna doladım ve parmak uçlarımda onu öptüm. “Olacaksın.”

“Geleceğimi biliyor mu?” diye sordu Gus arabayla oraya giderken.

“Hayır,” dedim ve başımı iki yana salladım. “Sen onun doğum günü hediyesisin.”

Gus bana bir bakış attı. “Bana paran yetmez, bebeğim.”

“Ben çok zenginim.” Ona kaşlarını çatıttım. “Tom daha zengin. Hadi gidelim, Dutch, Tommy.”

Gus güldü ve Tom eğlenerek bana bakıyordu.

Tom’un bu kadar yakışıklı görünmesinden (*Incotex*’ten açık gri, kırçilli yün ve kaşmir karışımı kazak, *Dolce & Gabanna*’dan siyah dar kesim, streç kot pantolon ve *Common Projects*’ten sırçalı deri *Chelsea* botlar) dolayı içimi bir şükran dalgası sardı, eteğimin kenarıyla dalgın dalgın oynuyordum.

Süslemeli, pilili, balıksırtı yün ve tiftik karışımı mini etek; çok şirindi. BJ o gün benim için almıştı. Giydiğim palto da o gündendi. Sahte kürkten yün palto, ikisi de *Gucci*’den.

Altında *Versace*’nin süslemeli, ribana örgülü kaşkolu (gerçek ve mecazi anlamda çok fazla süsleme var) ve *Christian Louboutin*’in *Kronobotte 85*, deri diz çizimleri vardı. BJ’in rüya kızı gibi görünüyordum ve bunu bilerek yapmıştım.

Bu kıyafetlerin çoğunu bana onun aldığını bildiğini biliyordum ve umarım daha sonra onları üstümden Tom’un çıkaracağını düşünürdü.

Dolce Kensington’a istediğimizden yaklaşık kırk dakika sonra vardık. İçeri girdiğimizde Perry’den bir azar işitmek için kendimi hazırladım ama o ve Paili bize doğru geldiler, ikisi de alkışlıyor, sırtlıyor ve bir tür duvar oluşturuyorlardı.

“Aman Tanrım!” Perry yüzümü ellerinin arasına aldı. “Buradasın! Seni seviyorum!”

Acaba Tom benden iki karış daha uzun olduğu için bir şey mi görüyor diye merak ettim çünkü gözleri bir şeye takıldı ve vücudunu hareket ettirerek duvara katıldı.

“Bu senin hediyen.” Perry’nin kollarına atıldım. “Mutlu yıllar!”

Gus ise o eski dost, Perry’nin suratını tutup onu öptü.

Perry’nin yanakları kızardı ve ben de kollarına bir *Saint Laurent* hediye çantası attım.

“Bar!” diye neredeyse bağıırıyordu Paili. “Hadi içelim...”

Ona tuhaf tuhaf bakıyordum. “Masa servisimiz yok mu?”

Elini salladı. “Tabii ki var ama barlar eğlencelidir. Barlarda içki iç-
ek daha eğlenceli, öyle değil mi?”

Yardım için Tom’a baktı.

Tom başıyla onayladı. “Doğru söylüyor.”

Birden hepsi beni bara doğru sürüklemeye başladı.

BJ’in benim görmemi istemediği bir şey yaptığını düşündüm. Baş-
a bir kucak dansı? Taura Sax? Bilmiyordum.

Kaba bir isimle birkaç çekim yaptık ve Perry ellerini cırparak, “Tek-
ar, tekrar!” dediğinde pek yutmadım. Tom da onlara emirler yağdırı-
ordu ve artık canıma tak etmişti. Neler olduğunu görmek için yanla-
ndan geçtim.

BJ ve Alexis Blau. Kanepedeydi.

Alexis Blau’yu hiç sevmemiştim. Bir keresinde okul tuvaletinde
nsanlara, ünlü bir babam olmasaydı BJ’in onunla birlikte olacağını
söylediğini duymuştum ama bu saçmalıktı çünkü ben ondan çok daha
güzeldim.

Ona karşı hep bir şeyler hissetmişti. Ona sürekli mesaj atıyordu.

Bj bunu bana hiç söylememişti, söylemezdi çünkü kıskanacağını
biliyordu ama zaten söylemesine de gerek yoktu çünkü telefonunun
şifresini tahmin etmiştim. (Şifre 7989, doğduğumuz yılların tersten
okunuşu. Şifreyi kırmak iki ayımı almıştı.)

Bakmamaya çalıştım. Çoğunlukla görmek istemediğim şeylerdi,
çoğunlukla da kendi kalbime bıçak saplıyordum. Her neyse, Alexis’in
hakkını vermek gerekirse BJ ona hiç zaman ayırmamıştı. Görebildi-
ğimi bilmediği zamanlarda bile. Ancak şimdi ona zaman ayırmaktan
fazlasını yapıyordu. Yiyişiyordu. Neredeyse sevişiyorlardı. Elleri kızın
eteğinin epey yukarısındaydı. Bütün parmaklar sayılmıyordu.

Arkadaşlarıma döndüm, cesur görünmeye çalışıyordum; hepsinin
yüzü bir şekilde buruşmuştu.

“Ben iyiyim.” Güldüm. Bir tanesi bile inanmıyordu. Daha büyük
gülümsedim. “Çocuklar, sanırım bir keresinde onu başka biriyle seks
yaparken gördüm; iğrenç bir kızın dili kulağındaydı.” Omuz silktim.

Paili’nin elleri vanaklarındaydı çünkü elleri her zaman soğuktu ve

şimdi kızarmış yanaklarını dizginlemeye çalışıyordu. “Umurumda değil,” dedim hepsine. Destek almak için Tom’a bakıyordum ama yüzü gergin görünüyordu.

İçimi çekerek gözlerimi devirdim, elini tuttum ve onu partiye geri çektim.

“Hey, hey,” diye seslendi Christian bize, kaşlarını kaldırarak hevesiz, konuşmadan merhaba dedi. Henry gülümseyerek bana sarılmak için ayağa kalktı. Onun gözleri de gergin görünüyordu. Benim bir tür saatli bomba olduğumu mu düşünüyorlardı? Bana olması gerekenden daha uzun ve daha sıkı sarıldı ve bunda beni tedirgin eden bir şey vardı.

“İyi misin?” diye sordu geri çekilip bana bakarken. Tom’un elini sıkarken cevap vermemi beklemedi. “Bara gidelim mi?” Henry barı işaret etti.

“Hayır.” Kaşlarımı çattım, sabırsızlanıyordum. “Bara gitmek istemiyorum, neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Zoraki bir kahkaha attı.

Birkaç saniye BJ’i izledim. Beni henüz görüp görmediğini anlamıştım ve gördüyse bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordum. Takılma şekilleri garip bir şekilde çaresizdi ama seksi bir şekilde değildi.

Amerikan futbolu oyuncularının sahadan koşarak çıkıp *Gatorade* soğutucusunu başlarından aşağı dökmelerinin öpüşme versiyonu gibiydi.

Biraz terli görünüyordu. Kızarmış ya da öyle bir şey. Midem bulanmaya başlamıştı. Umarım yakında tualete giderlerdi, bu hepimiz için utanç vericiydi.

“Neden bu kadar sarhoş?” diye sordum Henry’ye kaşlarımı çatarak. Saat akşam dokuz civarıydı.

“Belki de burada Tom England ile birlikte olduğun içindir, dostum,” dedi Jonah bana ters ters bakarken yüksek sesle.

Bunun üzerine BJ Alexis’ten uzaklaşıp bana baktı. Yüzünde hiçbir duygu yoktu. Sadece bana göz kırptı. Ne kadar sarhoştı?

Tom arkamda durup elleriyle iki kolumu tutarak beni sabitledi.

Jonah’a, “Daha yeni geldim,” dedim ve Beej’i işaret ettim. “Bu benim suçum değil.”

“Her neyse, adam yiyici.” Jonah sinirli bir şekilde elini vurdu.

BJ sarhoş bir kahkaha attı.

“Bana ne dedin sen?” Eski arkadaşıma gözlerimi kırpttırıyordum. Jonah ayağı kalktı. “Beni duydun.”

“Hey,” dedi Christian ve kaşlarını çatarak ayağı kalktı.

Jonah elini küçük kardeşinin göğsüne koydu. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Peki sen?” Christian benimle Jo’nun arasına girdi. “Beej bu kadar berbat durumda olmasaydı, kimsenin onunla böyle konuşmasına izin vermezdi.”

Bununla birlikte, BJ Alexis’i kucağından itti. Düşünmeden. Sanki ağır bir yorganmış ve sabah ilk işmiş gibi onu üzerinden itti. Ayağı kalktığında Alexis üzerinden tamamen kalkmış bile değildi; kanepeye doğru yuvarlandı, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Açıkçası ben de ona bakıyordum. Daha önce hiç birine böyle davrandığını görmemiştim, sanki onlar bir insan değil de sadece oynadığı bir şeymiş gibiydi.

Bana doğru yürüdü ve ayak parmağımın ucunda durup aşağıya baktı.

Onda yabancı ama tanıdık bir şeyler vardı. Gözlerinde ne olduğunu hemen çıkaramadığım bir uzaklık vardı. Bana bakarken aramızda bir okul cervelinden daha az mesafe vardı.

Çenesi sabit, kaşları düşüktü, gözleri ise karanlıktı. Tom beni bırakmadı ama BJ onu tanımıyordu bile. Benden başka kimseyi görmüyordu.

Burnunu kırpttırdı. Kocaman nefes çekti.

Birkaç uzun saniye ona baktım, gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. Sonra ne olduğunu anladım.

Yüzüm sabit kaldı.

“Kafan iyi mi?” diye sordum sessizce.

Bir an bana baktı, sonra bir kahkaha attı. “Hayır.”

Ona daha da yaklaştım ama karanlıktı. Göremiyordum. “Öyle mi-sin?” Daha yüksek sesle sordum.

“Hayır,” diye daha hızlı cevap verdi.

Kalbim hızla çarpıyordu. “BJ...”

“Değilim,” dedi yüksek sesle ve tüm vücuduyla garip bir şekilde omuz silkti. “Garip davranma, Parks.”

Bilinçsizce elinin tersiyle burnunu sildi. Etrafındaki insanlara bakı-

yordum. Çocukların hepsi ayaktaaydı, birbirlerine bakıyorlardı ve bunda bana tuhaf gelen bir şey vardı. Eğer bir beden dili uzmanı olsaydım hepsini anlardım. Christian'ın gözlerini benden kaçırmaması, Jonah'nın yumruklarını sıkması, Henry'nin elini ağzına bastırması. Ne yazık ki ben bir vücut dili uzmanı değildim. Bunların hiçbirini anlamıyordum ama bir şeylerin ters gittiğini iliklerime kadar hissediyordum.

Birkaç saniye bekledim, hayatımın aşkına bakıyordum, gözlerini zar zor kırpıyordu ama kırptığında da o göz kırpışları yavaşça kan çanağına dönmüş gözlerinin üzerinden geçiyordu.

Sonrasında olanlar o kadar hızlı gerçekleşti ki bilinçli bir düşünceyle bile yapmamıştım. Bir saniye onunla ayak parmağımın ucunda durdum ve bir saniye sonra onu ışığa, geriye doğru ittim. Bir avuç saçını tuttum ve başını tavana doğru salladım.

“Kafan mı güzel senin?” Gözbebeklerini görebilmek için gözlerimi eğerek sordum.

“Siktir, bırak beni!” Ellerimi hışımla çekip kolumu ondan uzaklaştırdı çünkü kesinlikle uçurtma gibi uçuyordu. Ben de bir tür şok yaşıyordum, o yüzden ellerimi savurarak ona vurdum ve o da beni kendisinden uzaklaştırdı. Geriye doğru düştüm ve beni Jonah yakaladı, gözlerini kocaman açmış, en iyi arkadaşına bakıyordu. Beej dehşet içinde bana baktı, ben de inanamayarak ona bakıyordum. Tom hızla yanıma geldi.

Sanki tüm kulüp bizi izlemek için durmuştu.

Sanırım müzik çalıyordu ama yemin ederim yine de iğne atsan yere düşmezdi.

Sert bir çatırtı sesi geldi ama BJ onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Elin çeneyle buluşmasından çıkan kemik-çatırtı-kemik sesi duyuldu.

Tom ona tekrar vurmak için hamle yaptı ama bir güvenlik görevlisi onun bileğini tuttu, bir diğeri BJ'i tuttu ve onları kapıya doğru ittir-meye başladılar. Jonah hâlâ beni tutuyordu ama ona omuz silktim... lanet olası hain.

“Parks!” Jonah arkamdan seslendi.

“Benden uzak dur,” diye bağırdım ve peşlerinden dışarı fırlarken onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

Ne yapacağımı bile bilmiyordum, boğuluyordum. Ağlayabilirdim, kusabilirdim, kendimi öldürebilirdim. İyi ki bana vurmuştu. Buna ihtiyacım vardı. Bunu hak etmiştim ve bana vurmalıydı.

Bu kadar sıçıp batırmasaydım ben de aynısını yapardım ama şu an sıçıp batırmıştım. Sıçmıştım, her şeyi batırmaya hazırdım, her şeyi boş vermeye. Sonunda onu gerçekten hak edecek birine kaptırmaya hazırdım.

Şu anda sokaktaydık. Parks ve benim için uygun değildi çünkü her zaman bir yerlerde kameralar vardı ama artık umurumda değildi.

Sadece bana tekrar vurmasını istiyordum. Az önce yaptığım şeyin acısını bir saniye daha hafifletsin istiyordum. Arkamızdan o da çıktı, Jo da peşinden geliyordu; sanırım onu yakalamaya çalışıyordu.

Aslında muhtemelen onu benden uzak tutmaya çalışıyordu.

Çünkü onu itmiştim. Lanet olsun... onu itmiştim.

Onu, her şeyden çok sevdiğim, tüm hayatımı onu arzulayarak geçirdiğim, herkesten çok incittiğim kişiyi.

Çocuklar dışarı koştu. Gus, Tom'un arkasında belirdi. Magnolia hâlâ Jo ile kavga ediyordu ve Jo onu tutmak için resmen onunla mücadele ediyordu.

Sonra Henry, Jo'yu ondan uzaklaştırdı.

Jonah ve Henry arasında, Magnolia ile hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim, benim kadar berbat bir bakış vardı. Yine de onunla ilgisi varmış gibi davranmak daha kolaydı.

"Bırak onu," dedi Henry, Parks'ı en iyi arkadaşımızın elinden kap-
tuğu an.

İpler kopuyordu. Ya da onları ben koparıyordum? Bilemiyordum.

Kendini kardeşimin kollarına bıraktı. İyi ki bırakmıştı, kollarında güvendeydi ve ben Henry'nin ona sarılışını izledim, keşke ben de sarılabileydim, bir daha sarılabilecek miyim diye merak ediyordum ve sonra yüzüme bir tokat daha yedim.

Etrafımızda toplanan kalabalığın nefesi kesildi.

Dudağımı yaladıgımda kan tadı aldım. Tekrar England'a baktım. Başını iki yana salladı. Ağzıma sıçmasını, bana küfretmesini istiyordum ama artık bana söyleyebileceği, benim zaten kendim hakkında düşünmediğim hiçbir şey kalmamıştı.

"Senden nefret ediyorum," dedi Magnolia, kardeşimin güvenli kollarından bana.

"Ne var biliyor musun, Parks," diye tısladım. "Ben de senden nefret ediyorum."

Henry'nin elinden kurtuldu ve bana doğru koştu, gözleri cam gibiydi. "Neyin var senin? Ne yapıyorsun?"

Elimi göğsüne koyup aramıza biraz mesafe koydum. "Benden uzak dur," dedim ona. Kulağa istediğim buymuş gibi geliyordu ama aslında şu anda kendimden korktuğum için bunu yapıyordum.

Çenesi titrerken kısık bir sesle, "Neden tekrar kullanıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü beni öldürüyorsun, Parks," diye bağırdım. "Lanet olsun, beni öldürüyorsun."

Gözlerimi sildim. Ne zaman ıslanmışlardı bilmiyordum.

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Gerçekten bunun için beni suçlamaya mı çalışıyorsun?" Yarım yamalak bir nefes aldı, bana bir böcekmişim gibi bakıyordu. "Ne bok yiyorsun?"

"Seni kaybediyorum," dedim.

Bana doğru uzandı. "Hayır, kaybetmiyorsun."

Ellerini kendimden uzaklaştırdım. "Kes şunu."

Kafası karışmış bir şekilde göz kırptı. "Belki de şu an kaybediyorsundur."

"İyi," diye bağırdım nefret ettiğim bir kararlılıkla.

Gözlerini kırıştırdı. "İyi mi?"

Görünmez şeyleri görmek için özel gözlüklerim olsaydı, ki buna ihtiyacım yoktu, zaten onun görünmez şeylerini görebiliyordum, buna ölümcül darbe derdim.

Neden olduğunu, onun kalbine böyle bir yumruk indiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama çatlakların oluştuğunu, kalbinden dışarı doğru uzandığını görüyordum.

Yüzümü tekrar sildim. Ellerim ıslak bir şekilde geri geldi. “Si...keyim! Benden ne istiyorsun, Parks?”

Kafası karışmış görünüyordu. “Hiçbir şey!”

“Benden hiçbir şey istemiyor musun?” Başımı geri çektim. “O zaman neden buradayım? Son üç yıldır ne yapıyordum?”

“Demek istediğim bu değil.” Başını iki yana salladı. “Umurumda değil, Beej. Hayatınla ilgili hiçbir şey yapmaman umurumda değil. Hafta sonları çok sarhoş olman umurumda değil. Kontrol edilemeyen bir sürtük olmanı bile aşabilirim.”

“Sürtük müyüm?” diye kestim onu. Başımı iki yana sallayarak ve acımasızca güldüm. “Sen lanet bir şakasın, Parks.”

Ona baktım, bir sonraki cümleyi kurmadan önce bu cümlenin ona ulaşması için yeterli mesafeyi bıraktım.

“Beni seviyorsun. Herkes beni sevdiğini biliyor.” Elimle etrafımı işaret ettim. “Beni sevdiğini biliyorum. Erkek arkadaşın beni sevdiğini biliyor. Sen bile beni sevdiğini biliyorsun. Ama onu beceriyorsun,” diye bağırdım ve sesim vahşice çıktı. “Peki gerçek sürtük kim?”

Tom başını iki yana sallayarak onu arkasına çekti. “Bu kadar yeter,” dedi.

İyi çocuk, diye düşünüyordu bir yanımda. Benim olamadığım şeyi ona sağladığı için ona minnettardım.

Onun arkasından bakıyordu. “Bana söz vermiştin.”

Şimdi ağlıyordu. Gerçekten ağlıyordu. Ona başka birinin kokusuyla geldiğim o geceden beri hiç böyle ağlamamıştı.

“Evet, şey...” Bu konuda kayıtsızmışım gibi omuz silktim. “Sana birçok şey için söz verdim.”

Bana baktı, belli belirsiz başıyla onayladı. “Evet, verdin.” Gözlerini kırptırdı, en başından beri bana söylemesi gereken şeyi söylemek zorunda kalmadan önce bunu düzeltmem için yalvarıyordu.

Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadım. Kaçışını izliyordum. Onu uzaklaştırmamı izliyordum.

Beni çok korkutan bir kesinlikte başıyla onayladı.

“Düşündüğüm kişi olmanı beklemekten bıktım.”

“Bıktın mı?” Keskin bir nefes alarak tekrarlardım.

“Evet,” dedi belli belirsiz.

Başımı ona doğru iki yana salladım. “Ciddi olmadığın şeyleri söyleme.”

“Beni dinle, tamam mı?” O da bana başını salladı. “Seninle işim bitti. *Biz bittik.*”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, elimi üzerine kapattım ve orada olduğunu fark etmediğim sümükleri sildim. Başımla onayladım.

“Sonunda,” diye nefes verdim.

Ağlamaya başladı, omuzları dalgalı denizlerde bir şamandıra gibi sallanıyordu. Daha önce benden başka kimsenin önünde böyle ağlamamıştı. Burada, Harrington Yolu’nda tüm dünyanın görmesi için ağlıyordu ve yıllardır olduğum kadar berbat durumda olmama rağmen, lanet olası bir şekilde kafam güzelken... merak etmeye başladım. Hayatınızda kaç kişiyi benim onu sevdiğim gibi sevebilirdiniz? O kadar çok olamazdı. Kaç kişiyi sevebilirdiniz? Bana iki olduğunu söyleyin.

Siktir.

Lütfen, bana iki olduğunu söyleyin.

Jo beni geriye ve ondan uzağa çekti; sanırım bizi bağlayan bağların koptuğunu duydum. İki değildi.

Jo beni çekiştirdi.

“Hadi dostum, bu kadar yeter.” Ona karşı koydum çünkü yetmezdi.

Hiçbir zaman da yetmeyecekti. Söz konusu o olduğunda “yeter” diye bir şey yoktu. Yetmezdi ve asla yetmeyecekti.

Magnolia

Bu olaydan sonra eve nasıl gittiğimi bilmiyordum. Hatırlamıyordum. BJ'in 'sonunda' dediğini hatırlıyordum. Tom'un kolunu bana doladığını ve beni çektiğini hatırlıyordum; onun kokusunu hatırlıyordum, nane, bergamot, lavanta, meşe yosunu. Sanırım onu içime çekiyordum, göğsünde ağlıyordum.

Başının yastığa çarptığı ve sonra kaybolduğun o uykulardan birini çekmiştim. Sanırım ağlamaktandı. Yıllardır bu gece ağladığım gibi ağlamamıştım. Uyku benim için anlık olarak neredeyse her şeyi silmişti.

Ancak sonra, uyandığımda sabah olmuştu.

Aslında, sabahı geçmişti.

Tom yanımda yatarak beni izliyordu. Yüzü oldukça üzgündü, oldukça ciddiye. "Hey." Kaşlarını çatarak gülümsedi.

"Merhaba."

Yüzümdeki saçları parmaklarıyla taradı. "Nasıl hissediyorsun?"

Bu soru bana yabancı geldi ve bir an için ne olduğunu, neyi kaçırdığımı, neden kendimi kötü hissettiğimi merak ettim. Zihnimi olanları hatırlamaya zorladım, büyük uykuyu, araba yolculuğunu, ağlamayı geçtim. Neden bu kadar çok ağlamıştım? Bu birkaç saniye içinde olmuştu. Neden ağlamıştım? BJ.

Cevap her zaman BJ'di.

Bu bizim hakkımızda ne anlatıyordu?

Biz diye bir şey yoktu.

Tom'un elini tutup incelemek için elimde çevirdim. O da iki sağlam yumruk yemişti. Birkaç eklemi yaralıydı ve biraz şişmişti.

İç çektim. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı.

"Sana biraz buz getireyim."

"Hayır, ben iyiyim."

Onu görmezden geldim ve merdivenlerden aşağı koşmadan önce

hızlıca öptüm. Tom'un tişörtünü giyiyordum. Onun gibi kokuyordu. Tişörtün yakasını burnuma götürüp onu içime çektim ve biraz daha sakinleştiğimi hissettim.

Alt kattaki mutfığa girdiğimde tüm ailem bana bakıyordu. Hepsi orada toplanmış, mermer tezgâhın etrafında duruyordu.

Artık burada yaşamadığını hatırlatacağım annem bile.

“İyi misin?” Kız kardeşim bana doğru koştu.

“Ne?” Kaşlarımı çattım.

“Gazeteler, sosyal medya, internet... her yerde.”

Kaşlarımın biraz çatıldığını hissettim. Marsali usulca bana yaklaştı. “Fiziksel bir tartışma yaşadığınızı söylüyorlar...”

Hiçbir şey söylemedim, onun yerine buzu almak için kız kardeşimin yanından geçtim.

“Eee?” Bridget gözlerini kırıştırdı. “Bu doğru mu?”

Yine bir şey söylemedim, onun yerine kurulama bezi bulup içine buz koydum.

“Canını yaktı mı?” diye sordu babam.

Gözlerinizle görebileceğiniz bir şekilde yakmadı. “İyiyim,” dedim.

“Ne için buz o zaman?” diye sordu Bushka kısık gözlerle.

Soruyu değerlendirdim. “BJ daha az iyi.”

Marsali'nin gözleri açıldı. “BJ üst katta mı?”

Başımı iki yana salladım. “Tom üst katta.”

“Az önce BJ'in üst katta olduğunu söyledin.”

“Hayır, ‘BJ daha az iyi’ dedim. Çünkü üst katta oturan Tom ona vurdu ve eli morardı, o yüzden izninizle.” *Cult Gaia*'nın kahverengi, *Serita* kesimli, karyola tonu karışımı maksi elbisesini giyen anneme baktım. “Neredeyse gelen kış sabahı için ilginç bir seçim.”

Kendine baktı. “Beğenmedin mi?”

Tekrar baştan aşağı süzdüm. “Hayır, aslında bayıldım.”

“Teşekkür ederim ama bekle...” Annemin omuzları çöktü ve kaşlarını çattı. “Yani iyi misin”

“Evet.”

“Gazeteler bitirdiğinizi...”

Başımla onayladım. “Bitirdik.”

Annemin kafası karışmış görünüyordu. “Ama sen iyisin...”

Kaba bir şekilde başımla onayladım.

“Peki, o zaman sabahın erken saatlerinde buraya kadar neden geldim?”

Bridge saatini kontrol etti. “Öğlen oldu.”

“Parkın karşısında oturmuyor musun?” Merakla sordum.

“Bazı ebeveynler onun inceliğini olumlu olarak değerlendirebilir.” diye fısıldadı Marsali.

Annem hepimize gözlerini devirdi.

“İyi olmana sevindim, hayatım, gerçekten sevindim. Sen ve BJ bunu çözeceksiniz, her zaman çözersiniz.”

Onlara zoraki bir şekilde gülümsedim. “Bu sefer değil.”

Hızla döndüm ve Tom’a doğru koşarak merdivenlerden çıktım. Bridge peşimden koştu.

“Bu sefer değil mi?” Gözlerini kırıştıırıyordu. “Ne demek bu sefer değil?”

“Yani artık bitti.” Merdivenleri çıkmaya devam ettim.

“Saçmalık.”

Onu görmezden geldim ve yürümeye devam ettim. “Ciddiyim.”

“Hayır, değilsin,” diye seslendi arkamdan.

Durdum ve ona dönüp baktım. Onu seviyordu, hep sevmiştı. Hayatı boyunca bir şekilde yanında olmuştu. O da onunla büyümüştı. Bal-lentinelerle tatil, Allielerde yatıya kalma. Onun beni aldatmasına benim kadar hatta bazı açılardan daha fazla içermişti. Onu yeniden kabul-lenmesi daha uzun sürmüştü. Bence BJ ile ilişkimizin gerçekten bitmesi onu korkutuyordu, BJ onun için çok önemliydi. Beni seçerdi, seçeceğini biliyordum. Ancak bunu yapmak zorunda kalmak istemiyordu.

“Yine kullanıyor,” dedim ona.

Sessizce nefesini tuttu. Birkaç saniye haliya baktı. “Emin misin?”

Başımla onayladım. “Beni itti.”

Merdivenlerden yukarı bana doğru yürürken başı öne eğildi ve hiç istemediğim halde kollarını bana dolayarak beni sıkıca kavradı. “Çok üzgünüm.”

“Kes şunu,” dedim ona kıpırdamadan.

“Buna ihtiyacın var,” dedi bana.

“Ben...”

“Dopamin ve serotonin seviyelerini yükseltiyorum.”

“Lütfen dur.”

Homurdandı ve başını iki yana sallayarak gitmeme izin verdi. “Neden iyiymişsin gibi davranıyorsun?”

Gözleriyle buluştum, birkaç saniye gözlerine baktım. “İyi değilim.”

Odama dönüp yatağıma çıktım ve Tom’a doğru süründüm. Beni kucağına çekti ve kollarını bana doladı. Buzu eline tutup bastırdım. Çenesini omzuma yasladı.

“Parks...” Dönüp ona baktım. “Gerçek olabiliriz,” dedi. “Bu gerçek olabilir.”

Bunu düşündüm. “Şimdi neyiz biz?”

Bir kahkaha attı ve ağzını ağzımın köşesine bastırdı.

“Biliyorsam ne olayım.”

“Gerçek değil ama?” diye açıklığa kavuşturmaya çalıştım.

Dalgın dalgın omzumu öptü. “Bilmiyorum,” dediğinde ağzı omzuma yaslıydı. “Ben senin için neyim?”

Bu soru karşısında dudaklarımı büzerek ona yaslandım. “Oksijen maskesi.” Ona tekrar baktım. “Uçakların tavanından aşağı düşen.” Bana daha sıkı sarıldı.

“Bu benim için yeterince iyi.”

10:12

Henry

Hey

Hey

Seni seviyorum

Ben de seni seviyorum

Hep seveceğim

Biliyorum.

Başa belasın.
Üzgünüm, bu arada.
Tüm olanlar için.

Evet, ben de.

Yine de hâlâ sonsuza kadar en iyi
Arkadaşımsın, Hennypen

Paili'den daha mı?

İyi misin?

Ne yapabilirim?

Söz veriyorum.

Herkesten çok.

Bilmiyorum.

Fazla doz almasını engelle.

Amsterdam'da olan Amsterdam'da kalır. Sloganımız hep bu olmuştu. Eğer tutmazsa artık umurumda değildi. Sır falan kalmamıştı ortada, kaybedecek bir şeyim yoktu.

İşler ters gittiğinde çocuklarla hep Amsterdam'a gidiyorduk. Ve sözcüklerle anlatmak artık hafif kalırdı: Her şey ters gidiyordu.

Christian ile bir daha âşık olmamaya yemin etmiştik. Henry ve Jonah aynı kıza âşık olabilir de olmayabilirdi de.

Tam bir karmaşaydı.

Bu konuda da konuşamıyorduk. Christian ile Parks'ı kaybetmek hakkında konuşamıyorduk. Henry bana boktan davranıyordu çünkü onun tarafındaydı anlaşılan. Ve Jonah, tatlı Jonah, şu anda benimle tek kelime etmiyordu... gözleri üzerimdeydi sadece, tamamen dağıtmaya-yım diye kontrol ediyordu.

Konuşmak şu anda hepimiz için anlamsızdı. Yaşananlar ve bizim onları sindirmemiz için zaman gerekiyordu.

Hislerimi, içine ettiklerimi biraz olsun aşana kadar asla tam olarak ifade edemiyordum.

Bunu artık göğsümde hissetmemem için kaç içki, kaç çizgi çekmem, kaç kız gerekiyordu?

Erkek erkeğe tatil için Hollanda'ya gidiyorduk.

Genelde bu tür gezilere çıktığımızda pişmanlık içinde dönerdim, bir fotoğraf sızacak, biri konuşacak, Parks'ın kulağına gidecek ve beni olduğum gibi görecekti diye endişelenirdim. Bu da ne yazık ki onun düşündüğünden çok daha az bir adam olduğum anlamına geliyordu ama bu gezi öyle değildi.

Her şeyin içine sıçan adamın tekiydim ve artık bunu biliyordu. Artık benimle işi bitmiş bir pisliktim, yani umarım bu gece her ne yaparsam yapayım internette yayınlanır, sabah uyandığında görür ve kendini bok gibi hissedirdi.

Çünkü ben de bok gibi hissediyordum.

Buraya geldikten bir saat sonra otelin oda görevlisiyle takılmıştım.

Uçağa bindiğimizden beri içiyordum. Öğleden sonra kafayı bulmuştum ve kendimizi bu şehrin meşhur 7/24 açık yeraltı kulüplerinden birinde bulmuştuk. Ertesi sabah güneş doğana kadar orada kalmıştık. Sadece kokain çekebiliyordum çünkü görüldüğü kadarıyla tüm erkekler artık bana karşı fazla korumacıydı ve ellerimden içkileri alıp duruyorlardı.

O gece seks de yaptım. Ya da en azından gece olduğunu sanıyordum? Kesin olarak söylemek zor. Burada sadece zaman öldürüyordum. Sanırım amaç da buydu. Beni geri isteyene kadar zamanı öldürmeye çalışıyordum.

Bu arada Henry, geri dönmeyeceğini söylüyordu. Bunu birkaç kez söylemişti.

Elimden gelse daha fazlasını anlatmak isterdim ama anlatamıyordum. İlk dört günü hatırlayamıyordum.

Şöyle ki.

Bu konuda ne kadar sıçmış batırmış bir haldeydim?

On üzerinden on bir kadar.

Christian da benim kadar kötüydü. Belki daha da kötüydü. Daha önce Magnolia'yı kaybetmiştim. Daisy onu çok kötü etkilemişti.

Onu sandığımdan daha çok seviyordu.

Uçakla İngiltere'ye dönerken Christian kafasını telefonundan kaldırıp, "İki hafta içinde ikinci raunt?" diye sordu

Henry yorgun gözlerle bakıyordu. "İki hafta ne zaman?"

Christian omuz silkti. "Aralığın ilk haftası?"

Kafamı kaldırıp ağzımı kapadım.

Jonah başıyla onayladı. "Evet, ben de varım."

Henry başını iki yana salladı. "Üniversitede halletmem gereken işler var ama ayarlamaya çalışacağım. Nereyi düşünüyorsun? Prag?"

"Evet." Omuz silkti. "Ya da Funchal?"

"Yapamam," dedim, telefonuma bakıyordum çünkü göz göze gelmek istemiyordum.

"Neden?" diye sordu Christian.

Omuz silktim. "Bir işim var."

“Ne?” diye sordu Henry.

Ona baktım. “Bir şey.”

“Evet ama ne?” diye sordu tekrar. Ona uzun uzun baktım ve sonra da pencereden dışarıyı seyrettim. “Sen biliyor musun?” diye sordu Henry Jo’ya.

Jonah başını iki yana sallayarak omuz silkti.

“İş için mi?” diye üsteledi Henry, meraklı pislik.

“Evet,” diye yalan söyledim. “İş için.”

Magnolia

Tom bizi Bag Ragaz'daki Grand Resort'a götürdü. Zürih'in sadece bir saat dışındaydı ve *Tatler*'da bir süredir onlarla ilgili bir yazı yayınlamamıştık, bu yüzden gidebilmek için grip olmuş gibi davranmama bile gerek yoktu.

Burada huzur vardı ve kendimi Londra'dan daha uzakta hissettiriyordu.

Bu arada, buraya Tom ve ben, Paili ve Perry birlikte gelmiştik. Aslında Tom çok ısrar etmişti. Onları o kadar iyi tanımadığını ve daha iyi tanınması gerektiğini hissettiğini söylemişti.

Uçuş sırasında Perry onunla kokpitte oturmuştu, Paili ile ben de uçağın arka tarafında şarap içmiştik.

"En azından biraz yumuşamış olmalı," dedi bana, ben de başımla onayladım. "Birlikte mi yatıyorsunuz?"

Yine başımla onayladım.

Hafif gülümsedi. "Kendine bir bak! Seks yapıyorsun. Tanrım, gerçekten de hayatına devam ediyorsun."

Ona şöyle bir baktım; geriye dönüp baktığımda söylediklerinin beni rahatlattığını mı yoksa üzdüğünü mü söylemek zordu. Belki ikisi de.

"Nasıl biri?"

"BJ'e kıyasla mı?" diye sordum. Rahatsızca kıpırdandı ve omuz silkti ama birlikte olduğum iki erkek onlardı, bu yüzden kastettiğinin bu olduğunu sanmıştım. "BJ ile yıllardır seks yapmadım. O zamandan beri... Anladın işte." Gözleri hüznünlendi ve benim için üzümlere yüzü asıldı. "Ama hatırladığım kadarıyla oldukça farklı. Seksin nasıl bir şey olduğunu BJ ile tattım. Her zaman çok konuşuyor ve çok gülüyorduk ve... Vücudumu herkesten daha iyi tanıyor."

Ne de olsa onun kollarında gelişmişti.

Bana yine hüznünlü bir şekilde gülümsedi. "Ya Tom?"

“Ya Tom?” Gülümsedim. “Her zaman bir hayal gibi geliyor.”

Yanaklarım biraz kızardı. “Bilmiyorum. Ne zaman sevişsek her seferinde en az bir kez gözlerimi açıyorum ve ‘Tanrım! Neredeyim ben! Ne yaptığımıza bir bak! Bu nasıl oldu?’ diye soruyorum kendime.”

Güldü. “Onu o teknede gördükten sonra ona verdiğimiz ünü hak ediyor mu?”

Daha çok kızardım. “Hak ediyor.”

Bu arada otel çok güzeldi. Tabii ki güzeldi. Tom ile ilgili her şey çok güzeldi. Seçimlerinden gözlerine, saçlarından sesine, omuzlarından gülümsemesine ve ellerine kadar.

Beni neden buraya getirdiğini bilmiyordum, beni olanlardan uzaklaştırmak ve bana alan açmaktan başka bir nedeni var mı bilmiyordum ama bana sunduğu bu alanda tek merak ettiğim, üstesinden gelmeye çalıştığım şeyi yapabilirsem hayatımın nasıl olacağıydı.

BJ’i gerçekten hayatımdan çıkarsam hayatım nasıl olurdu? Çünkü Tom ile yaşayabileceğimi düşündüğüm hayat iyi bir hayat olurdu. Ve bu parayla ilgili bir şey değildi, zaten param vardı. Onun sakinliği, oda da hareket ediş tarzı, yanında otururken dizimi tutuşu, dikkatli bakışları, tüm elimi sadece iki parmağının etrafında zar zor dolayabilmem. Düşünceli halleri.

Ancak o tamamen benim değildi, bunu biliyordum. Onun başka birini sevdiğini biliyordum ama ben de seviyordum. Belki de bu sorun değildi çünkü belki de insan hayatında birden fazla kişiye âşık olabildi. Belki BJ harika olduğu için değil, dönüm noktam olduğu için hayatımın büyük aşkıydı ve belki Tom hayatımın kurtarıcı aşkı olacaktı ya da belki de bu daha iyiydi?

Perry, Pails ve Tom ile uzakta olmak eğlenceliydi. Çok sorunsuz bir kombinasyondur. Paili ve Tom çok iyi anlaşıyorlardı. Perry, Paili kendisinden daha çok birinden hoşlandığında biraz kıskançlık yapıyordu ama England’ın cazibesi bir kez daha galip geliyordu.

Perry ile seyahat etmeyi seviyordum çünkü her zaman benimle tuhaf şeyler denemeye hazırdı.

Tom şarkı söyleyen kâse masajı önerime güldü ama Perry hemen heyecanlandı, benimle gelmesi için hiçbir rüşvete gerek kalmadı.

“Herhangi birinden haber aldın mı?” diye sordu Perry saunada beklerken. Başımı iki yana salladım. “Henry ile hiç konuşmadın mı?”

Omuz silktim. “Henry ile hep konuşuyorum ama kardeşi hakkında asla.”

Perry yüzünü buruşturdu. “Amsterdam’da epey dikkat etmişler.”

“Eminim öyledir.” Yüzümü ifadesiz bir hale bürümüştüm. Birkaç saniye beni izledi. “Daha önce bize anlatmadığın ne oldu?”

Ona baktım.

“O kızın dilinin kulağında olmasını umursamadın, uyuşturucu kullanmasını umursadın. Ne oldu?”

Birkaç saniye ona baktım. Yalan söylemeyi, şüphelerini es geçip gerçekleri ona anlatmamayı düşündüm ama vazgeçtim. “Aşırı dozdan ölüyordu.” Artık onu idare etmek istemiyordum. Sanırım artık onun hakkında pek bir şey de bildiğim yoktu.

Perry birkaç kez göz kırptı. “Ne zaman?”

Dudaklarımı büzdüm, tarih zihnime kazınmamış gibi davrandım. Nemli alnını, kanlı gözlerini, kızarmış burnunu ve vücudunun her yerindeki seks ısırtıklarını görmüyormuşum gibi davrandım. Haftada en az bir kez hâlâ bununla ilgili kötü rüyalar görüyordum. “İki yıl önce. Belki biraz daha fazla.”

“Siktir.”

“Evet.”

Kendi kendine düşündü. “Öpücük,” dedi. “Sinemada Leicester Square. Paili ve ben bunu hep merak ediyorduk.” Ona baktım ve gözlerim o ânı hatırlayınca yumuşadı. Göğsümdeki his ve ne pahasına olursa olsun onu öpmek için duyduğum dayanılmaz ihtiyaç.

“Düşününce şimdi, neden sinemaya gitmiştik ki? Biz galalara gideriz, öğleden sonra matinerlerine değil.” Perry yüzünü buruşturdu. Güldüm. “Bu defteri gerçekten de kapattın mı?” diye sordu birkaç saniye sonra.

Muhtemelen kapatmamıştım ama cevabımda samimiydim: “Umarım öyledir.”

Buraya onu göreceğimi umarak gelmiştim. Annesinin uğraştığı şeylerden biri, NSPCC Galası. Çocuklar için para toplanıyordu. Hangi çocuklar için olduğunu bilmiyordum ve bunun için hıyarın tekiydim ama buraya çocuklar için gelmemiştim, onun için gelmiştim.

Onun burada olacağından o kadar emindim ki, One Marylebone'a vardığımda çoktan üç kez çekmiştim. Aynı anda hem kendime hem de ona dokunmak istememe neden olan bir elbise içinde, lanet olası England ile el ele onun içeri girişini izlemek için kendimi hazırlamıştım.

Telaşla kapıyı izledim.

"Tatlım." Annem kolumu okşadı. "Biraz sabret, gelecek."

Saçımı düzeltti ve ben de sinirli bir bakışla tekrar bozdum.

"Anne."

"Ne? Dağınık gö..."

"Şekillendirdim." Kaşlarımı çattım.

"Evet," diye başıyla onayladı. "Dağınık, hayatım. Yataktan yeni kalkmışsın gibi görünüyor."

Ona kaşlarımı çattım. "Amaç da bu zaten."

"Aptalca bir fikir," diye mırıldandı, sonra bana baktı. "Magnolia, Tom England ile mi gelecek?"

"Muhtemelen," diyerek başımla onayladım. "Çıkıyorlar."

"Muhtemelen onu hiç aldatmamıştır," dedi annem hayıflanarak.

"Hayır, muhtemelen aldatmamıştır." Ona bıkkın bir bakış attım ve içkimi tek seferde diktim.

"Ooh, Çin böreği!" diye bağırdı ve garsonun peşinden koştu.

İçimi çektim, gittiği için biraz rahatlamıştım ve sonra kapıyı tekrar kontrol ettim. Magnolia'nın babası kolunda Marsaili ile içeri girdi.

Herkes birkaç saniye boyunca onlara baktı, odanın sesi hemen kesildi. Sonra sanki herkes aynı anda sessizlik olduğunu fark etti ve oda yeniden canlandı.

Kalbim ağzımda onu bekliyordum. England ile birlikte olması umurumda değildi, sadece onu gördüğüm için mutlu olacaktım. Gözleri bana öfkeyle bakacak, dudakları büzüşecekti. Belki onunla kavga etmeye girişirdim ve bana bir şey söylerdi.

Sesini özlüyordum.

Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda altdudağını nasıl içine çektiğini. Acaba burada onu kızdırmak için önünde öpebileceğim kim vardı?

Ve sonra bir Parks daha içeri girdi.

Bridget, Magnolia değil. Göz göze geldik ve yüzümün asıldığını hissettim. Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi, yavaşça bana doğru yürüyordu. Aslında biraz Sindirella'ya benziyordu.

“Bir yıl içinde iki sosyal etkinlik mi?” Gözlerimi ona dikip yanağından öptüm. “Bunu kendin mi seçtin?”

Bana bir bakış fırlattı. “Beni insan boyutunda oyuncak bebeği sanıyor.”

Birkaç kez başımla onayladım. “Benden kaçıyor mu?”

Ağzı gerildi. “İsviçre’de.”

“Benden kaçıyor.”

“Onu suçlayabilir misin?” diye sorarken kaşlarını çatı.

Telefonumu çıkarıp tarihe baktım. 1 Aralık. “Ne zaman dönüyor?”

“Hımm...” Yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir şampanya aldı. “Yarın, sanırım.”

İstemedem, biraz rahatlamış bir şekilde iç çektim.

Bridget birkaç saniye beni izledi. “Buraya kiminle geldin?”

“Annemle geldim.” Ona samimiyetsiz bir şekilde sıırıttım.

O da soğukkanlılıkla başını iki yana salladı. “Annen kafanın iyi olduğunu biliyor mu?”

Gözlerimi kısarak ona baktım, biraz sinirliydi. “Bilmiyor.”

Bridge birkaç saniye kaşlarını çatı, sonra başını iki yana salladı. “Onu uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?”

“Ne?”

“Bu.” Hiçbir şeyi işaret etmedi. “Kendi kendini sabote eden bir davranış gibi görünüyor.”

İstemediğimiz anda gelen Bridget Parks teşhisi dinleyecek havada olmadığım için çenemi sıktım. “Hayır,” dedim.

Beni görmezden geldi. “Sadece... seni asla affetmeyeceğini bildiğin bir şey yaptın.”

Sinirli bir şekilde başımı iki yana salladım. “Neden beni affetmeyeceği bir şey var ki? Eğer beni seviyorsa.” Omuz silktim ve bunda ciddiymdim. “Bunun yeterli olması gerekmez mi? Aşk her şeyi yener saçmalığı?”

Eli çenesinde, bir masaya oturdu, bizimki değildi.

Ben de yanına oturdum. Onunla olmaktan mutluydum. Parks’tan daha az uzakta hissettiriyordu.

“Şimdiye dek seni birlikte izlediği,” Öylesine bir omuz silkti. “Kaç kız var?” Kendisi cevapladı. “Aslında çok fazla. İğrenç... test yaptır.”

“Yaptırıyorum.” Kendimi beğenmiş bir şekilde ona gülümsedim. “Düzenli olarak.”

“Ben olsam bununla övünmezdim ama tamam.”

Gözlerimi devirdim.

“Onu aldattığını biliyor. Ayrıldığınızdan beri nasıl olduğunuzu biliyor... birbirinizi incitiyorsunuz, bu sizin olayınız, anlıyorum. Birbirinize yakın hissetmek için yaptığınız şey bu ama yine de bu berbat ve aptalca. Bunu yaptığınız için aptalsınız ama iki bağımlı aptal için alışılmadık bir şey değil.” Kaşlarımı çattım ama gülmek de aynı derecede uygun bir yanıt olurdu. “Onun kesinlikle affedemeyeceği tek şey senin ölmen.”

Gözlerimi devirdim. “Ben öl-”

“Sözümü kesme,” diye araya girdi. “Sen orada değildin. Sonrasında onu görmedin.”

“Bana vurdu.” Kız kardeşine kuşkulu bir bakış attım. “Ailemin ve doktorumun önünde... hastane yatağında.”

“Güzel.” Bridget neşeyle başıyla onayladı. “Vurmalıydı. Aşırı doz aldın. Ölümün kıyısında dolaştın. Bunu kendine sen yaptın.”

İç çektim. “Bilerek değil.”

Yemin ederim, bilerek yapmamıştım. Bunu ona yapmazdım.

Bridget düşünceli bir şekilde bana baktı. “Onu aldattığın zamandan daha kötüydü.”

Bir saniye buna inanmamıştım. Bir saniye bile. Bizden sonra *Daily Mail* ve *The Sun*’ın onun hakkında yayınladığı haberleri okumuştum.

“Yakın kaynaklar, üzgün görünen Parks’ın, endişeli ailesinin kilo kaybını takıntı haline getirmesinin ardından rehabilitasyona gittiğini söylüyor,” gibi saçmalıklar ve şeker hastası olduğu, bir parazit kapıldığı ama aslında sadece üzgün olduğu ile ilgili diğerleri.

Yani Bridge yalan söylüyordu.

Bundan daha kötü olamazdı.

“Duş almıyordu. Neredeyse bir hafta boyunca yatağında öylece yatı. Ağzına hiçbir şey sürmedi. Hiçbir şey içmedi.”

“Zaten kuş gibi yiyor,” dedim ve omuz silktim, sanki söyledikleri beni öldürmüyormuş gibi.

“Tamamen bilincini kaybetmişti,” diye başıyla söylediğini destekledi Bridget. “Vücudu su kaybettiği için onu hastaneye götürmek zorunda kaldık.”

Kalbim sıkıştı. Parks bunu bana hiç anlatmamıştı.

Siktir.

Bridget başını bana doğru salladı. “Birinin seni onun sevdiği gibi sevmesini sağlayıp sonra da senin kadar umursamaz olamazsın. Bu adil değil.”

Ona kaşlarımı çattım. “Ve onu sevdiğim gibi sevmeme neden olup sonra üç yıl önce bir kez sıçıp batırdığım için aramıza mesafe koyamaz.”

Bridget alay etti. “Sen birden fazla kez çuvalladın, önce bunu bir açıklığa kavuşturalım. O da öyle,” diye ekledi şikâyet etmek için ağzımı açtığımda. “Onun suçsuz olduğunu söylemiyorum, değil. Bazı günler senden daha aptal oluyor.”

Ona gülümsedim, biraz da kabul ettim.

“Ama burada yaptığı şeyin temelinde kendini korumak yatıyor,” diye devam etti Bridget. “Sen ölürsen kendisinin de öleceğini düşünüyor.” Çıkardığı sonuçlardan memnun bir şekilde omuz silkti.

“Bridget.” Ona çarpık bir şekilde gülümsedim.

“Tabii ki bu çok saçma,” dedi yüksek sesle üzerime doğru. Dürüst olmak gerekirse yirmi bir yaşındaki biri için biraz büyük bir laftı. “Üstelik doğru değil. Ama eğer ölürsen, bunun onun için nasıl bir şey olacağını... hayal edebiliyor musun? Çünkü o hayal etti. Olay olduğundan beri hayal ettiği tek şey bu.” İçkisinden bir yudum aldı. “Aklından hiç çıkmıyor.”

“Böyle bir şey yok.” Kaşlarımı çattım.

“Olan bu. Bana anlattı.” Parmaklarını masaya vurdu. “İşte yine buna sebep olan şeyi yapıyorsun.” Bir şey söylemek için ağzımı açtım. “Onu incitmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır,” derken ters ters bakıyordum.

“Aşkının ne kadar sağlam olduğunu mu görmeye çalışıyorsun?”

“Hayır.”

Ancak senin bildiğinden daha sağlam, Küçük Parks.

Bana uzun, meraklı bir bakış attı.

“O zaman ne bok yiyorsun?”

Magnolia

Londra'daki evime tam da ayın üçünde yetiştim. Önemli olduğundan değildi, artık bir önemi yoktu. Aslında, vardı ama artık Tom ile birlikteydim, sanırım. Normal bir ilişki.

Ya da en azından normal bir şekilde olacaktı.

Arabayla ondan uzaklaşırken karar vermiştim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Devon,” diye omuz silktim. “İş için.”

Kafası karışmış görünüyordu. “Neden Devon?”

Bir şeyler uydurmaya çalıştım. “Kendi çevremizde neler oluyor tarzında bir araştırma için.”

“Ah.” Başıyla onayladı, sonra dudaklarını dudaklarımda gezdirdi. “Uçmak zorunda olmasaydım, seninle gelirdim.”

Başımı iki yana salladım. “Saçmalama. Sadece Devon.”

Ona sıkıca sarıldım.

Birlikte olmam gereken kişi oydu. Bundan emindim. Düşündüğüm şey buydu ve artık bir önemi yoktu çünkü BJ'e her şeyin bittiğini söylediğimde, sanki bunu yapmamı bekliyormuş gibi *sonunda* demişti. Onu özgür bırakmamı ne kadar zamandır bekliyordu?

Muhtemelen bunu yıllar önce yapmalıydım ama onu sevdiğim gibi başka birini asla sevmeyeceğim için sonsuza dek endişelenecektim.

Kader: Birlikte olmamızın kader olduğunu düşünüyordum. Ne olursa olsun. Ne kadar ileri gidersek gidelim, birbirimizi ne kadar incitsek incitelim, her zaman bir şekilde birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımızı sanıyordum.

Şimdi yirmi üç yaşındaydım ve işte bu noktadaydık. Birbirimizi kaybettiğimizden beri yaptığımız tek şey birbirimizi farklı şekillerde tekrar tekrar kaybetmekti, tekrar birlikte olmak çocukça bir hayal gibi geliyordu. Onu geride bırakmak zorunda kalmanın büyüme sancılarını hafifletmek için sarıldığım bir masaldı.

Onu aşmak asla kendiliğinden gerçekleşmeyecekti, bunu size en başından söyleyebilirdim. Ondan ayrılmak her zaman bir acı, şiddet içerecekti, kalbimi göğsümden söküp bir bankın üzerine bırakmak, hastaneye gidip yama yapılana kadar en iyisini ummak gibiydi ama kalbiniz göğsünüzün dışındayken çok uzun süre yaşayabileceğinizi sanmıyordum.

Dartmouth'taki aile evimizin önüne geldim.

Yirmi dokuz hektarlık bir arazi üzerinde, büyük ve eski bir malikâneydi. Kapalı havuz, açık havuz, bir göl, sahile giden yol, birkaç at ve koyun.

Eskiden burayı çok severdim. Artık pek sevmiyordum.

Etrafta bekçiyi aradım. Bay Gibbs. Yıllardır ailem için çalışıyordu. Aslında, tüm hayatım boyunca. İyi bir adamdı. Sessizdi.

Sanırım duldu.

Sık sık burada yalnız olup olmadığını merak ederdim.

O ve onunla arazide yaşayan iki Saint Bernard.

Üzerimdeki süslü, süet kenarlı, fitili, deve tüyü hırkayı düzelttim. Başka kimse olmadığı için kendime sarıldım ve bahçeye geri dönüp ortada olmayan patikayı takip ederek ağacın bulunduğu göle indim.

Bu söğüt ağacını hep sevmişimdir, daha önce de. Yazılacak şiirler yokken bile onda şiirsel bir şeyler vardı. Suyu ağlıyor, yaprakları bir savaş arabası gibi sallanıyordu, kırılmış gibi eğiliyordu ama bunların hiçbirisi ağacın güzelliğinden bir şey eksiltmiyordu.

Ve şimdi... Bu söğüt ağacını hâlâ seviyordum. Hatta BJ Ballentine'in altında durduğunu görmeden önce bile.

Birkaç saniye ona baktım.

Fear of God x Ermenegildo Zegna iş birliğinden siyah, kaşmir kapüşonlu üst, *Paccbet* ekose pantolon, çöpe atılmış siyah *Vans*.

Saçları dağınık, gözleri kasvetliydi. Bana bakarken biraz şaşkın duruyordu.

Onu özlediğim için göz kırptım. Ağzının kıvrılan kenarları bana onun da beni özlediğini söylüyordu ve içimde geceleri yatağınıza sıkıca sokulmak gibi bir his vardı, sonsuza dek onun küçük ayrıntılarında kaybolacağıma dair güvenli bir kesinlik gibiydi. Ağzının şeklini asla unutmayacaktım.

“Buradasın,” dedim usulca.

“Elbette buradayım.” Biraz sinirli görünüyordu. “Söz vermiştim.”

“Daha önce de sözünü tutmadın.”

Bana baktı. “Bu sefer değil.”

Ona doğru yürüyüp yanında durdum, olmak istediğimden daha uzaktaydım.

Aramızda fark edilir bir mesafe vardı, bugünlerde ne zaman yoktu ki? Ağzımızdan tek kelime çıkmadan dakikalar geçti.

Ağacın sunağında, binlerce sessiz dua ve adakta bulundum. Dinleyen her kimse her şeyi mükemmelleştirmesi ve onun düşündüğüm kişi olmasına izin vermesi için yalvarıyordum. Eğer olamıyorsa ondan kurtulayım ve bu beni öldürmesin, diye dua ediyordum. Ancak o, uğruna ölmeye değerdi ve sanırım beni etkileyen kısmı da buydu.

Beni çok uzun zamandır tanıyan birinin gözleriyle izliyordu, yüzünden saklamaya çalıştığım şeyleri okuyordu.

“İyi misin?” Bana bakıyordu.

Biraz yalan olsa da başımla onayladım. “Sen iyi misin?”

Omuz silkti. “Beni her zaman altüst ediyor.”

Tekrar başımla onayladım. “Evet.”

Ağaca bakıp biraz gülümsedi. “O gece asla aklımdan çıkmıyor.”

Yanaklarım kızarmaya başladı. “Öyle mi?”

İşaretparmağını burnuna bastırdı, eğleniyordu. “Evet. Sen düşünüyor musun?”

Dürüstçe cevap vermemeye çalıştım.

“Bizi basan kimdi?” Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Thatcher,” diye güldü BJ. “Hendry.”

Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

“Evet.” Ona sııttım. “Çok kızgındın.”

“Şey...” Gülümsemesini eliyle engellemeye çalıştı. “Sen neredeyse çıplaktın.”

Yanaklarım alev alırken kaşlarımı çattım. “Sen de öyleydin.”

“Evet ama biri kıcıımı görse umurumda bile olmaz.”

Gözlerimiz kilitlendi. Yutkundum, sonra başımı iki yana sallayarak soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

“O kapının kilidini bir türlü halledemedin.”

“Lanet olası bir kilit, Parks.” Bir kez gülümsedi ve yüzünün derinliklerinde milyonlarca anı yüzdü. “Yine de o kapı kilitlenmediği için hep sinirleneceğim.”

Eğer zihnimde bir yangın çıksaydı ve sadece üç şeyi kurtarabilseydim, bunlardan biri o gece olurdu. Ağacın dibinde çamura buladığımız kuş tüyü yorgan ve on yedi yaşındaki BJ’in sabırsız gözleri ve gezinen elleri.

“Daha sonra bir ördek ailesinin gölet çalılığından nasıl çıktığını hatırlıyor musun?” diye sormamla gülmeye başladı.

“Çok üzülmüştün. Sanki ördekler ne yaptığımızı biliyormuş gibi.”

“Biliyorlardı!” Başımı iki yana salladım. “Eminim o ördek yavruları senin bana yaptıklarını izledikten sonra yıllarca terapi görmüşlerdir.”

Bana şakacı bir bakış attı. “O zamanlar bununla ilgili bir sorunun olduğunu hatırlamıyorum...”

Çenemi kaldırarak ona baktım. “Şimdi de bir sorunun yok.”

Ağzı seğirdi ve gözleri benimkilerden ayrıldı, başını ellerinin arasına alıp iki yana salladı.

“Parks, aramızda bu kadar lanet olası an yaşanmışken seni nasıl aşabilirim ki?”

Ağzımı sıkıca birleştirdim. “Travma bağı mı demek istiyorsun?” Bir kahkaha attı, ta buradan kız kardeşime kızdı.

“Onlar için oldukça memnunum aslında,” dedim.

Bana şefkatle baktı. “Senin tarafından ağzıma sıçılması hayatımın en iyi yanı oldu.”

Birbirimize ağzımızdan çıkandan daha fazlasını söyleyen gözlerle bakıyorduk.

Aramızdaki hava ağırlaşmaya başladı, tıpkı tropik bir adanın fırtına kopmadan önce hissettiği gibi... Ağır ve yüklü... Somut.

Belki de bu ağaç, uzay ve zamanda bir solucan deliğidir ya da belki palto sonunda düşer ya da belki de onu geri dönüşü olmayan bir şekilde seviyorumdur.

Gözleri yüzümde gezindi, ağzıma doğru yaklaştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan gerçekleşti. Bir uçurumun yüzüne çarpan dalgalar gibi, işte böyle öpüşüyorduk.

Ben mi suyum o mu kaya bilmiyordum ama elleri her yerde, her

yerimdeydi. *Bottega Veneta*'dan aldığım beyaz, pamuklu midi elbisemin üzerinde ve ben geriye doğru hareket ettim. Tişörtünü çıkardım, elimi eskiden gezdirdiğim yerlerde gezdiriyordum ve sonra ağaca yaslandım. Dudakları boynumda, nefesinin keskin kenarları tenimde geziniyordu. Bir an sonra belinin üzerindeydim, gözlerimiz kilitlendi. Her zaman düşündüğümde daha yeşildi gözleri... neredeyse bunu bir kez daha altında yapmak üzere olduğumuz ağacın yapraklarının rengindeydi.

Bana baktı ve gözlerini kırıştırdı, yüzü tamamen ciddiye.

“Seni seviyorum.” Sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

Yutkundum, gergindim. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım. Ve sonra içime girdi. Boğazıma küçük bir nefes takıldı ve alnımı onun-
kine yasladım. Yüzünü ellerimin arasında tuttum, sevdiğim o aptal ağ-
zını öptüm, ellerimi saçlarına dolanana kadar ittim.

Dünya karanlığa gömüldü. Tüm evrende sadece ben ve o vardık. Yıldızlar patlamıştı, güneş sönmüştü. Aceleliydi ve onu seviyordum ama bu acildi. Onu seviyordum ve sanki biri altımıza ya da belki ke-
miklerimize bir ateş koymuştu; onu söndürmemiz gerekiyordu ama belki de söndürmek istemiyorduk ve ben onu seviyordum.

Paltoyu yakacaktım, umurumda değildi.

Ağzı tenimde, suya düşen kar gibiydi. Başka kalpleri de buna sürük-
lemem affedilir gibi değildi. Ama yapmıştım ve bunun için üzgündüm. O beni kendine doğru çekerken zihnim dalgalanıyordu. Belki yorgun-
dum ya da belki de gözlerim yaşlarla dolarken, tüm dünya bedenleri-
mizle aynı anda titrerken, bu dünyadaki tüm çiçekler ve var olabilecek
diğerleri aynı anda açarken, sevdiğimiz ağacın yaprakları hışırdayarak
eve döndüğümü fısıldarken yine onun kollarındaydım.

Gece burada kalacaktık ama ikimizin de hiçbir şeyi yoktu.

Kıyafet yoktu, kişisel eşyalarımız yoktu. Hiçbir şeyimiz yoktu. Sadece birbirimiz vardık, muhtemelen olması gereken buydu.

Her şey boka sarmadan önceki planımız buydu. Ülkenin diğer ucundaki bir kasabada, okyanusun kıyısındaki küçük evimizde esintili, açık pencereleli sakin bir hayat ve Londra'yı hiç özlememek çünkü sorun biz değil Londra'ydı.

Artık hedefim buydu, bunu yapacaktım. Hayatımı bundan sonra bunu yaparak geçirecektim. İkimizi Londra'daki boktan hayatlarımızdan kurtaracak ve bizi kendimizin daha iyi versiyonları olduğumuz bir yere götürecektim. Birlikte olduğumuzda kendimizin en iyi versiyonları olacaktık.

Yatak odasından çıkmadık. Kapısında kilit olan ve lanet olası kilidi kullanamadığım odadan asla çıkmadık. Saatlerce konuştuk, saatlerce öpüştük, güldük. Biraz o ağladı, biraz ben ağladım. Onu biraz kaldırdım, çenemi göbek deliğinin dibine dayadım ve sevdiğim tek kıza baktım. Tekrar ağlamamaya çalışıyordum çünkü ona en son sarıldığımdan beri ona nasıl sarılmayı düşündüysem öyle sarılıyordum.

Hayatımın en güzel günüydü.

Pizza sipariş ettik, yatakta yedik. Birlikte duş aldık. Duşta birlikte bir şeyler yaptık. Yatağa geri döndük.

Göğsümde uyuyakaldı ve ben onu kaybettiğimden beri ilk kez rahatlamış bir şekilde nefes aldım.

Ertesi sabah uyandı ve muhtemelen ilk kez ben ondan önce uyan-
dım, bu hiç olmazdı.

Her zaman önce o uyanırdı ama sanırım dün onu gerçekten yor-

muştum çünkü öğleden sonra uyandı, bu yüzden gözleri açılana kadar kılımı bile kıpırdatmadım.

Birkaç saniye bana baktı, gözlerini kırıştırdı. Odaya göz gezdirdi ve sonra tekrar bana baktı.

“Rüya değil.” Gülümsüyordu.

Onu öptüm. “Rüya değil.”

Bana doğru kıvrıldı, alnıma yaklaştı.

“Parks?” Ona baktım.

“Hı?”

“Bu kadar... değil mi?” Kendimden biraz nefret ediyordum çünkü bunu söylerken sesim istediğimden daha gergin çıkmıştı.

“Yani, artık biziz. Aptalca davranmak yok. Değil mi?”

Başıyla onayladı.

“Kızlarla ve diğer şeylerle işim bitecek. Ve sen... artık Tom yok.”

“Artık Tom yok,” diye tekrarlarlarken başıyla onayladı.

Bu konuda neredeyse üzgün görünüyordu. Çok fazla düşünmeyecektim çünkü yakınlaştıklarını biliyordum. “Artık sıçıp batırdığım gecenin peşini bırakacak mısın?” diye sordum yüzünü okumaya çalışarak. Tekrar başıyla onayladı. “Sonsuza dek?” Başıyla onayladı. “Yıllar boyunca kavgalarda bunu gündeme getirmeyeceksin.” Gözlerini devirdi. “Benden istediğin cevapları asla alamayacak olsan bile mi?” Gözlerini ölçtüm. “Çünkü o cevaplar yok.”

Bunu düşündü.

“Tamam.” Bir kez başıyla onayladı.

Ben de başımla onayladım. “Tamam.”

Magnolia

Ertesi gün Dartmouth'tan ayrıldık, telefonda konuşmaya devam ediyorduk, yan yana giderken gülüyorduk. Lightwater'a varmadan hemen önce M3'te kenara çekmiştik.

Tekrar öpüştük, arabasının arkasında tekrar seviştik, kaybettiğimiz ve telafi etmemiz gereken zaman vardı. Sonra Londra'ya yaklaştığımızda, korku beni ele geçirdi.

Beni devirebilirdi, hissettiklerimin birleşimi, çok tuhaf bir karışımdı.

Çok mutluydum, çok âşıktım, sonunda Beej ile birlikte olduğum için çok rahatlamıştım, ona gerçekten, yüksek sesle, itiraf ederek âşıktım.

Ancak aklımın bir köşesinde Tom'a söylemek zorunda olduğum bir gerçek vardı. Gitmesine izin vermem gerektiği konusu çünkü o artık benim için önemliydi ve ona tapıyordum.

BJ ile olduğundan farklı ve aynıymış gibi davranamazdık, değil mi? Tom bile öyle olduğunu düşünmezdi.

BJ benim için suysa, Tom şaraptı. Hayatta kalmak için ona ihtiyacım yoktu ama yine de onu seviyordum; tadı güzeldi, kendimi daha iyi hissettiriyordu, daha cesur olmamı sağlıyordu.

Etrafımda olması güzeldi ve aslında, ciddi anlamda, Tom olmasaydı bu yıl nasıl ayakta kalabilirdim, hiçbir fikrim yoktu.

İnsanlara böyle bağlanmamız sizce de garip değil mi?

En iyi planlarımızın bir kenara atılması ve tohumun planladığımızdan daha derinlere inmesi ve hayatımızdaki yerlerinin kök salması. İnsanları öylesine sevmemiz gerektiğini düşünmüyordum. Onları biraz sevip yolumuza devam etmemiz gerektiğini de düşünmüyordum. Tom'un kökleri büyümüştü. Bu onun suçu değildi. Ben izin vermiştim.

İçimde korkunç, gergin bir his vardı, belki de kız kardeşim benim hakkımda haklıydı ve eğer öyleyse, ben nasıl bir insandım?

Tom'dan benimle evimin yanındaki parkta buluşmasını istemiştik.

Beni bankta bekliyordu.

Loro Piana'dan lacivert, *Horsey* salon pantolonu ve kahverengi, yün polo tişört ve *Fear of God for Ermenegildo Zegna*'dan uyumlu süet spor ayakkabılar giymişti.

Her zamanki gibi yakışıklıydı. Billie Eilish'in şarkısını yazdığı gözlerdi, bundan emindim.

Ona doğru yürürken gergin bir şekilde yutkundum. Beni görür görmez anladığından şüphelendim. Muhtemelen her yerimde yazıyordu. BJ ile genelde böyleydi.

Tom England bana baktı; o tuhaf, ağzı kapalı, üzgün gözle gülümsüyordu.

Nefes verdi, gözleri benimkilerden ayrıldı. "Tekrar birliktesiniz."

Yanma oturdum, ellerim kucagımda ağırlaştı. Başımla onayladım, dudaklarım kontrol edemediğim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Başını iki yana sallayarak hafifçe omuz silkti, gözleri biraz pişmanlık dolu bakıyordu. "Bunun olacağını biliyorduk."

"Sanırım." Başımla onayladım. "Yine de en iyi arkadaşım olacağını düşünmemiştim," dedim ellerime doğru bakarak çünkü onunla yüzleşmiyordum.

Bana baktı, elimi tutup kendi elinin içine aldı. "Hayır, ben de bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Kolunu bana doladı ve parka bakarken iç geçirdi. "Peki, tekrar birlikte misiniz yoksa birlikte olmaya yeni mi karar verdiniz?" Ona baktım ve yanaklarım kızardı. "Ah," dedi ve biraz duygusuz bir şekilde gülümsedi. "Seks yaptınız."

Ağzım iki tarafa doğru seğırdi.

Sonra sanki gerçekten umursuyormuş gibi sordu. "Nasıldı?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır." Hafifçe gülümsedi. "İstemiyorum."

Ona doğru eğildim. "Teşekkür ederim," dedim ona bakmadan. "Benim için yaptıkların için."

"Senin için ne yaptım ki?" *Aje*'den aldığım mavi, *pavilyon* pileli, pamuklu gömlek elbisemi çekiştirdi.

"Pek çok şey," dedim. "Ama en çokta beni sevdiğin için."

Ağzı gerildi, biraz utanmış görünüyordu. "Bunu sana o mu söyledi?" Başımı iki yana salladım. "O zaman nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni artık çok iyi tanıyorum."

“Ah.” Bana bir bakış attı. “Sanırım tanıyorsun.”

Onu yakından izledim. “İyi misin?”

“İyi olacağım.” Başıyla onayladı, gözlerime bakmıyordu.

“Yeni bir sipere ihtiyacın olacak.”

Kuru bir kahkaha attı. “Sanırım bir süre siperlerle işim bitti.”

Bir kahkaha attım. “Benim de.”

Başıyla onayladı, dudaklarını büzdü ve sonra kolunu üzerimden çekip bana döndü. Yüzü ciddileşti, kaşları ciddi bir şekilde aşağıya çatıldı. “Bir şey söylemem gerekiyor... ve bu kulağa tamamen benmerkezci gibi gelebilir ama demek istediğim bu değil.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Sen asla...”

“Seni yine incitecek,” dedi bana hiç çekinmeden.

Kalbim ağzımda atıyordu.

Başımı iki yana salladı. “Hayır.”

“Evet.” Başıyla onayladı.

“Tom...”

“Magnolia.” Başını iki yana salladı. “Sana fikrini değiştir demiyorum. Zaten değiştiremezdim. Siz ikiniz...” Durakladı, kelimeyi aradı. “Bağlısınız.”

Bunu umutsuz bir şeymiş gibi söyledi.

Ama haklıydı. Bağlıydık.

“Bu düğümü çözemem, denemiyorum.” Omuz silkti. “Sadece uyariyorum, demek istediğim... seni tekrar incitecek ve incittiğinde burada olur muyum, bilmiyorum.”

Ailemin Belgravia'daki evine habersiz gittim. Akşam yemeğinden sonraydı ama bu evde her zaman akşam yemeği hazır olurdu. Annem, Henry ve benim artık burada yaşamadığımızı inkâr eden klasik anne olarak aşırı yemek hazırlardı. Bazen burada kalıyorduk. Artık ikimizin de kendi evleri vardı ama bazen eve gelmek güzel oluyordu.

Mutfığa girdiğimde annem lavabodan başını kaldırıp bana baktı, yüzü aydınlandı. "Tatlım, hoş geldin!" Lastik eldiveni çıkardı. "Hayatım!" diye seslendi babama. "BJ geldi!"

Babamdan belli belirsiz bir tepki geldi ve annem kollarını bana doladı.

"Aç mısın?"

Başım la onayladım. "Açlıktan ölüyorum."

Temizlik malzemeleriyle kaplı mermer tezgâha tünedim, neden bilmiyordum her zaman bir temizlikçimiz vardı ama annem temizlikçi gelmeden önce etrafı temizliyordu. Biraz gereksizdi, babam bundan nefret ediyordu ama annemi seviyordu ve Nel'i asla kovmayacaktı. Yine de haftada üç gün onunla oturup çay içmek ve bisküvi yemek için yıllık bir maaş ödeyecekti.

Bana dopdolu bir tabak hazırladı. İki farklı türde et (tavuk ve biftek), dört çeşit karbonhidrat ve biraz brokoli, hepsi hazırladığı sosla kaplı ve bir sürü yemek, yine de hepsini beş dakikadan kısa bir sürede yedim.

Orada oturmuş, çenesi elinde, hoş bir şekilde beni izliyordu.

"Peki bu akşamki zevki neye borçluyuz?"

Bir kahkaha attım. "Bir delikanlı gelip annesini sebepsiz ziyaret edemez mi?"

"Bir delikanlı edebilir ama ne yazık ki benim delikanlılarım yapamaz." Bana bir bakış attı. "Henry üst katta." O tarafa doğru başını salladı. "Onunla Jo arasında neler oluyor?"

Ona bir bakış attım. “Jonah ile bir şeyler olduğunu nereden biliyorsun?”

Gözleri kısıldı. “Çünkü onunla Christian arasında hiçbir şey olmuyor ve eğer seninle arasında bir şey olsaydı, bunu bilirdim.”

Sinir bozucu derecede iyi bir gözlemciydi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Aynı kız.”

“Ah,” dedi. “Çekici bir kız mı?”

Başımla onayladım. “Evet, o çok etkileyici.”

Bana biraz şarap doldurdu. Kendine daha büyük bir bardak doldurdu. “Ya sen, canım?” Başını eğdi. “Buraya bana ne söylemeye geldin?”

Bir içki aldım, sırf onu kızdırmak için hiçbir şey söylemedim.

Kaşlarını çattı. “İyi haber mi, kötü haber mi?”

Sırıtarak bir içki daha aldım.

“BJ!” diye azarladı.

Ayağa kalkıp, tabağını mutfağa götürüp lavaboda duruladım. Peşimden koşup bana seslendi ve tabağı elimden aldı, bulaşık makinesine koymadan önce kendisi yeniden yıkadı.

Elleri kalçalarında döndü.

“Baxter James Ballentine...”

Kollarımı iki yana açıp gövdeyi mutfağının ortasındaki mermer adaya koydum ve ona sııttım.

“Ne?” Kaşlarını çattı.

“Parks ile seks yaptık.”

Bunun üzerine ellerini çırparken ağzından küçük bir çığlık çıktı. Anneme başka biriyle seks yaptığımı söyler miydim? Söylemezdim. Asla. Milyarlarca yıl geçse bile asla ama bu patlama hak edilen tepkiydi ve ben de bunu istiyordum, bu yüzden ona söylemişim.

Bana doğru koştu, omuzlarımı salladı.

“Aman Tanrım!” Tekrar omuzlarımı salladı. “Hamish! Aman Tanrım!”

Babam içeri daldı. “Neler oluyor?”

“BJ ile Magnolia tekrar bir arada,” diye neredeyse cıyıkladı.

Babama kocaman gözlerle eğlenerek bakıyordum, yüzünde bir gülümseme belirdi. “Gerçekten mi?”

Başımla onayladım.

Bana şüpheyle gözlerini kısarak bakıyordu. “Peki, o tekrar birlikte olduğunuzu düşündüğünü biliyor mu?”

“Seks yapmışlar!” diye bağırdı annem.

Babam ve ben ona tuhaf tuhaf baktık.

Sonra kaşlarını çattı. “Herhalde ilk kez; çünkü şu âna kadar bakirdin.”

Başımı bir kez iki yana salladım. “Değildim.”

“Ve senin birlikte olduğun tek kız.”

“Değil.” dedi babam ona.

Babama kaşlarını çattı, sonra bana baktı. “Ya da birlikte olacağın...”

Ona gülümsedim. Umarım, Lil.

“Tedbir aldın, değil mi?” Kendi kendine başıyla onayladı.

“Anne.” Gözlerimi devirdim.

Henry odaya girdi. “Anne, onlar ne zamandan beri seks yapıyorlar.” Ona bulaşık bezi fırlattım. Güldü.

“Sırasıyla yirmi üç ve yirmi dört,” dedi Henry’ye büyük bir inançla.

“Lil...” Babam başını iki yana salladı. “Onları dağ evinde basmışsın.”

“Görmedim.” Başını şiddetle iki yana salladı.

Gördü, kesinlikle gördü. Ölebilirdim, hayatımın en utanç verici günüydü. Parks on yedi, ben on dokuz yaşındaydım. Annem... mahcup olmuştu... görünüşe göre tamamen inkâr etme noktasına gelmişti.

“Hey,” dedi Henry, çenesini bana doğru sallayarak. “İş nasıldı, Beej?”

Sırıttım. “İyiydi.”

Kardeşim kıkırdadı. “Eminim öyledir.”

Babam yanıma geldi, birkaç saniye bana baktı, sonra bana sarıldı.

“Senin adına sevindim.”

Bir şampanya patlattı, annem köşede sırtıyordu.

Babamla kardeşimin arasına bakıyordum. “Bu utanç verici bir his.”

“Değil,” diye bağırdı neşeyle.

“Kusura bakma,” dedi babam. “Bu benim 2002 *Dom*’um mu?”

Annem omuz silkti. “Bunun için bir fırsat.”

Babam düşündü. “Öyle mi?”

Henry gülmeye başladı.

Babam isteksizce birkaç bardak çıkardı ve Henry yanıma geldi, yüzüme sevgiyle vurdu.

“Yasak değil mi?” Başımınla onayladım. “Kardeşim,” dedi Henry ve bana sarıldı. “Siktir, bu uzun bir yolculuktu...”

“Henry.” Annemiz başını iki yana salladı. “Bu üslup sana hoşlandığın kızı kazandırmayacak...”

Henry bana kızgın bir bakış atıp karnıma vurdu.

Hafif bir acıyla irkildim ama daha çok güldüm.

“Zorla ağzımdan aldı.” Çaresizce omuz silktim.

Henry beni işaret etti. “Parks ile on altı yaşındayken Monte Carlo’ya giderken babamın şirket uçağını kullandılar.”

Annemin yüzü asıldı. Yüzümü buruşturdum.

“Çok önceden planlanmıştı.” Hain kardeşim devam etti. “Günlerce planladılar.”

“Henry!” diye bağırdım.

Babama baktım, gergindim. Sanki yaklaşık dokuz yıl önce yaptığım şey yüzünden başım belaya girebilirmiş gibiydi.

Babam gülmeye başladı.

“İki kez.” Henry omuz silkti, şampanyasını içti ve odadan dışarı çıktı.

Magnolia

Ertesi sabah alt kata inip mutfığa girdim. Kız kardeşim tezgâha yaslanmış bir kâse mısır gevreği yiyordu, Marsaili ise *Ecrû*'dan aldığı siyah-beyaz, ipek karışımı dizinin üzerindeki eteğiyle lavaboya yaslanmış çay içiyordu ve bu bana korkunç derecede uygunsuz geliyordu çünkü kırk beş yaşında birinin dizini görmek istemiyordum.

"Günaydın," diye gülümsedi Bridget, tepeden tırnağa *Gucci* giymişti; gök mavisi, spor jarse eşofman. Sakin olmalıydım. Tepki vermemeliydim. Sonunda iyi giyinen vahşi şeyi korkutup güzel kıyafetlerden uzaklaştırmamalıydı. Birkaç kez göz kırptım, muhtemelen tepkimi sıfıra ayarlarken bir tür beyin arızası yaşıyor gibi görünüyordum.

"Güzel görünüyorsun," dediğimde kendine baktı, iltifatı kabul dahi etmedi.

"Bu hafta nereye kayboldun?"

Umursamazca omuz silktim.

"Telefonun kapalıydı." Kız kardeşim gözlerini kısarak bana baktı.

"Ah, evet." İç çektim. "Plansız bir şekilde gece bir yerde kaldım."

"Ah." Başıyla onayladı, anlıyordu. "Yani BJ ile birlikteydin."

Kaşlarımı çattım.

"Nereye gittiniz?" diye sordu Bridge, ağzındaki *Coco Pops* varken.

"Dartmouth," dedim burnumu havaya dikerek.

Şaşkınlıkla geri çekildi. "Dartmouth mu?"

"Eve mi?" diye anlamaya çalıştı Marsaili. "Neden?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Elimi havada umursamazca salladım. "Uzun hikâye."

İkisi de farklı şekillerde başlarıyla onayladılar, bana karşı ilgisiz görünüyorlardı ve ben de bu durumdan rahatsız oldum. Dün gece Graham Norton'daki bir şey hakkında konuşmaya geri döndüler. O iyi bir arkadaştı, ona çok düşkündüm ama *Fendi*'nin logo-jakar streç örgü ve

deri diz botlarını giymiş, çok tatlı ve inanılmaz derecede parlak gözlü görünüyordum çünkü çok iyi uyumuştum; çünkü erkek arkadaşımınla yatıyordum, bu da henüz bilmedikleri muhteşem bir haberdirdi ve konuyu açamıyordum.

Dikkatlerini çekmek için boğazımı temizledim. Bana dönüp baktılar, pek de heyecanlı görünmüyorlardı.

“İkinizden biri bana bir şey sormak ister mi?” Onlara göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedim.

“Hayır,” dedi Marsaili kayıtsızca. “Pek değil.”

“Hiçbir şey mi?” Kaşlarımı çattım. Başını iki yana salladı. Tekrar kaşlarımı çattım. “Hiçbir şey mi?” Bridget bana garip bir bakış attı. “Benim... uzakta geçirdiğim zaman hakkında... hiçbir soru?” Boynumu kaldırıp rahatsız edici bir şekilde kaşıyarak sordum.

“Bu bir morluk mu!” Kız kardeşim bana doğru atıldı, mısır gevreği devrildi ve boynumu tutup inceledi. “Morluk mu?” diye tekrar bağırarak yüzüme baktı.

Hafifçe başımla onayladım.

Gözleri kocaman oldu. “BJ mi yaptı?”

Tekrar başımla onayladım.

Sonra bir çığlık daha attı ve gözlerini kocaman açarak Marsaili’ye döndü. “BJ’den aşk ısırgısı!”

Marsaili gözlerini biraz devirdi, pek heyecanlanmamıştı ama kızmamıştı da. “Peki ya Tom?” diye sordu Marsaili lavabodan çayını alıp gayet kontrollü bir şekilde yudumlayarak.

Biraz iç çektim. “Dün onunla ilişkiyi bitirdim.”

Bridget biraz kaşlarını çattı. “Nasıldı?”

“İyiydi.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bu konuda oldukça nazikti, gerçekten.”

Mars başıyla onayladı. “O iyi bir adam.”

Bridge ona sert bir bakış attıktan sonra elimi tuttu. “BJ de öyle.”

Marsaili diplomatik bir şekilde başıyla onayladı. “Öyle olmadığını söylemedim.”

“Benim adıma mutlu musun?” diye sordum Marsaili’ye gülümseyerek.

“Eski erkek arkadaşın boynunu morarttığı için mi?” Bana hafifçe sırıttı ve gözlerini devirdi. “Çok sevindim.”

Bridget ona kaşlarını çattı ve beni yemek odasına çekerek bizi masaya oturttu.

“Peki nasıl oldu?” Eğildi. “Ne zaman oldu? Nerede oldu? Kaç kere...”

“Hımm. Nasıl...” Soruyu düşündüm. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. “Şans eseri?” Pek doğru değildi ama başka ne diyebilirdim ki? “Aynı zaman, aynı yer?” Yardımcı bir cevap olarak önerdim. Başıyla onaylayarak kabul etti. “Ne zaman?” Gayriihtiyari kulağımı çekiştirdim. “Dünden önceki gün. Nerede...” Elimi ağzıma bastırdım, yanaklarım kızardı. “Söğüt ağacının altında? Göletin yanında.”

Gözleri kocaman oldu.

“Ya Bay Gibbs seni gördüyse!” diye sordu dehşetle.

Gülmekten kendimi alamadım. Ona hafifçe omuz silktim. Ayrıca Bay Gibbs bundan çok daha fazlasını görmüştü. Derin bir nefes aldım, sonra verdim.

“Ve kaç kez...” Yüzümü buruşturdum, sonra umutsuzca omuz silktim. Koluma vurdu. “Sürtük!”

Gözlerimi devirdim.

Sonra bir an kendi kendine düşündü.

“Peki ya cevap vermediği sorular?”

“Neredeyse üç yıl önceydi.”

“Evet ama...” diye iç geçirdi. “Bu büyük bir olaydı. Konuyu kapatman için detay vermedi.”

Haklıydı. Olayı kapatmamıştı. Asla da kapanmayacak gibi görünüyordu. Sanırım bir parçam nedenini sonsuza dek merak edecekti ama yine de bu merakın beni onunla birlikte olmaktan alıkoymasına izin verecek miydim?

Artık hangi cevabı aradığımı bilmiyordum. Belki de haklıydı?

Kiminle yattığını bilmek ne kadar şeyi değiştirebilirdi ki?

Olan olmuştu artık. Çoktan ve sadece bir kez olmuştu.

Belki de doğru düşünemeyecek kadar aptaldım ve aşktan kafayı yemiş durumdaydım ama bir partide sarhoşken rastgele bir kızla seks yaptı diye BJ ile aramızdaki her şeyi bir anda çöpe atmak bana aptalca geliyordu.

Kız kardeşime omuz silktim.

“Beni sevdiği gibi sevmekten başka bana nasıl bir kapanış verebilir ki?”

“Magnolia.” Şaşkınca arkasına yaslandı. “Ne kadar da aydınlanmışsın.”

Ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim.

“Biliyorsun, bazı günler onu affetmeyi seçmek zorunda kalacaksın,” dedi bana.

“Affetmek her zaman hissedilen bir şey değil.”

“Biliyorum,” dedim ona ama affetmedim.

Lanet olsun.

Ah, neyse.

“Bu kesin mi?” Sakince başımla onayladım. “Peki dünya ne zaman öğrenecek?”

“Daha sonra, eminim.” Gülümsedim. “Bu gece Mandarin’de kalacağız.”

“Çok hoş.”

“Öncesinde herkesle *Rosebery*’de kokteyl için buluşacağız.” Ona hafifçe gülümsedim. “Henüz bilmiyorlar, sadece Henry.”

“Ben de gelebilir miyim?”

Şaşırmış bir şekilde ona göz kırptım. “Benimle ve arkadaşlarımla takılmak mı istiyorsun?” Başıyla onayladı. “Gönüllü olarak?”

Tekrar başıyla onayladı.

Ağzım sevinçli bir gülümsemeye dönüştü. “Tabii ki!” Kaşlarımı çatıttım. “Ölüyor musun?”

“Ah...” Kaşlarını çatıttı. “Şu anda değil, hayır.”

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

“Tamam, ben hazırlanmaya gidiyorum.”

“Sence bu gece evlenme teklif edecek mi?” diye bağırdı kız kardeşim, heyecanlıydı.

Bir kahkaha attım. “Gerçekten istemiyorum.”

“Ama evlenme teklif ettiğinde,” dedi Bridget yüksek sesle düşünerek. “Mandarin Oriental’de evleneceksiniz, değil mi?”

Sanki bunu daha önce milyonlarca kez düşünmemişim gibi bir bakış attım ona. “Belki?”

“Başnedimen kim olacak? Ben mi Paili mi?” Ona bir bakış attım. “Daha yeni çıkmaya başladık.”

“Evet,” dedi. “Ama o doğru kişi.”

Rosebery'ye ona aldığım *Gucci* elbiselerden birinin üzerine manto giymiş bir kombinle girdi. Bu gece tüm ekip artı Bridge. Ben ve çocuklar masadaydık; Pails henüz gelmemişti ve ben hiçbir şey söylememiştim. Parks masaya doğru gelirken nedenini bilmeyerek ayağa kalktım. Onlara söylemeye fırsat bulamadan kendimizi ele verdik. Kollarını boynuma doladı ve ağzımı öpmek için atladı. Lanet bir Disney öpücüğü gibi. Ayakları yerden kesilmiş, elleri saçlarımda, müthiş bir giriş. Kameralardan birkaç flaş, kalabalıktan bir mırıltı ama istediği buydu. Eğer öyle olmasaydı, beni burada böyle öpüyor olmazdı.

Onu tekrar yere bıraktığımda ağzımdan çekildi ve bana gülümsedi. Çocuklara döndü ve beni işaret etti. "Erkek arkadaşım ile tanıştınız mı?"

Bridge alkışladı. Jo zafer çığlıkları attı. Henry kollarını Parks'a doladı, birbirlerine duyamadığım bir şeyler söylediler ama Jo'nun yanakları kızardı ve Henry onun burnunu dürttü.

Christian ayağa kalktı ve birkaç saniye birbirimize baktık. Kısa bir süre kendimi bok gibi hissettim ve sonra bana sarıldı.

Parks, kucağıma tüneyerek yanından geçerken Perry'yi -asık suratı ve kocaman gözleriyle- yanağından öptü ve dünya olması gerektiği gibi oldu.

Onunla böyle olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum ve beni en çok etkileyen şey sırtımdan bir yük kalkmış gibi hissettirmesiydi; onunla böyle olmak, ona dokunmamak, ona sarılmamak, onunla birlikte olmamak, şimdiye kadar tüm bedenimin nefesini tutmasına neden olmuştu ve şimdi her şey yolundaydı.

Artık dokunmaya çalışarak dokunmak yoktu, sadece dokunmak vardı. Dokunmak için dokunmak vardı. Ona dokunabildiğim için dokunuyordum çünkü o benimdi; çünkü bunu çözmüştük, sonunda.

Gömleğimin düğmelerini ilikledi.

"Bu düğmeleri açarak kimi baştan çıkarmaya çalışıyorsun?" Kaşlarını şakacı bir şekilde çattı.

“Seni,” dedim kulağına ve ağır ağır yutkundu, küçük bedeni kaskatı kesildi, kolumu sıkıca kavradı ve kahretsin! Keşke burada başka kimse olmasaydı da hemen yukarı çıkabilseydik. Neden buraya başkalarıyla buluşmuştuk ki?

Çünkü bu kutlamaya değer, demişti. İşte bu yüzden.

Son üç yıldır tüm arkadaşlarımıza o kadar çok şey yaşatmıştık ki onlara en azından birkaç içki borçluyduk.

Sonra Paili içeri girdi.

Beni sık sık yaptığı gibi hızlıca süzdü, Parks’a bir bakış attı.

Parks dizlerimde, ellerim belinde. Gözleri irileşti ve sonra çenesi şaşkın bir gülümsemeye dönüştü.

Aramızı işaret etti. “Siz...”

Ona soğukkanlılıkla gülümseyerek başımla onayladım. Her şey yolundaydı. Magnolia kucağımdan atladı ve en yakın arkadaşının yanına zıpladı, heyecanlı kız sesleri çıkardı, kollarını boynuna doladı.

Paili ellerini Magnolia’nın yanaklarına koydu, yüzünü tuttu ve ona gülümsedi.

“Senin adına çok mutluyum,” dedi ve bunu içtenlikle söyledi.

Parks ellerini en iyi arkadaşının şefkatli ellerinin üzerine koydu, yüzünü hafifçe çevirerek avucunun içini öptü. “Güzel kokuyorsun.” Parks, arkasını dönerken dalgın bir şekilde Paili’ye gülümsüyordu.

“Ah, teşekkürler.” Paili çantasını sandalyenin üzerine bıraktı. “Bir süredir sürmüyordum, bu...”

Magnolia dondu.

“Portakal çiçeği,” dedi Parks, sesi çok uzaklardan geliyordu.

Ve oda aniden ağır çekime geçti.

Magnolia, Paili’nin bileğini tuttu, koklamak için burnuna götürdü.

İçine çekti. “Misk.”

Tekrar içine çekti. Magnolia gözlerini kırpmadan Paili’ye bakıyordu. “Sümbülteber.”

“Magnolia...” diye başladı Paili.

Parks bileğini bıraktı, ondan bir adım uzaklaştı.

“Magnolia, dinle...”

“Sen miydin?” dedi Parks kısık bir sesle, çoktan ayağa kalkmışım.

Kahretsin. Paili ile göz göze geldik. Paniklemişti.

“Parks.” Magnolia’yı kolundan tutup kendime doğru çektim.

Onu kendime çektiğimde bana doğru geldi, bana bakıyordu, gözleri konacak yeri olmayan bir sinek kuşu gibiydi. Bana bakıyordu, ağzı açıktı, henüz ona vurmamış bir ağırlığı olan eski bir kederin içinde donmuştu.

“O muydu?” diye sordu neredeyse fısıltıyla.

“Parks.” Başımı iki yana salladım.

“O muydu?”

“Magnolia,” diye fısıldadım.

Kolunu tuttuğum yerden çekti. “En iyi arkadaşımı mı becerdin?” diye bağırdı ve salon sessizliğe gömüldü.

Konuşma kesildi, ses kısıldı. Çatal bıçaklar tabaklara çaptı. Herkes dik dik bakıyordu.

“Evet,” dedi Paili arkamızdan.

Her zaman sarhoş olduğumu düşünmek istiyordum, biraz sarhoşum ama yeterli değildi; yaptığımız şeye bahane sunacak kadar değildim. Başım dönüyordu ve garip hissetmişim, aşağıya inmişim ve o da beni takip etmişti. Sanırım kötü göründüğümü fark etmişti.

O zamana kadar yıllardır arkadaştık, tabii ki. Parks nereye giderse Paili de oraya giderdi. Her zaman yakındık.

Beni odama kadar takip etti.

“İyi misin?” diye sordu.

Onu görmezden gelip banyoya girdim. Su. Suyu ihtiyacım vardı. Musluğu açtım, yüzüme biraz sıçrattım. Lavabonun kenarlarını sıkıca kavradım.

Dönüp ona baktım, beni görünce kaşlarını çatı.

“Değilsin,” dedi bana. “Neyin var?”

Onu kokladım. “Yeni parfüm mü?”

Başıyla onayladı, fark ettiğime memnun olmuştu. “Evet, daha geçen hafta aldım, *Frédéric Malle, Carn...*”

Sonra yüzünü tuttum ve onu öptüm.

Nedenini bilmiyordum? Daha önce onu öpmeyi hiç düşünmemiştim, sadece öpmüştüm. O da beni öptüğünde şaşırmadım. Her zaman bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm, çoğu kız hissederdi ama Parks’a o kadar sadıktı ki, asla...

Yani... banyomda öpüşmek. Tuhaftı.

Geri çekildim, ona baktım.

'Ne yapıyoruz biz?' gibi bir an yaşadık.

Hızlı nefes aldım, neredeyse nefes nefese kalmıştım. Sanırım o da hiç nefes almıyordu. Bakışları aç bir kıza dönmüştü. Daha önce Jo'ya böyle baktığını görmüştüm ama bana değil ve sonra kendini üzerime attı.

Gerçeği bilmek ister misiniz? Parks'ı düşünmüyordum. Tek düşündüğüm istediğimin bu olduğuydu. İstedğim şey buydu. Bunu seçiyordum. Yapmak istediğim şey buydu ve bunu yapıyordum. Ellerimde orada olmasını istediğim bir kız vardı. Dokunuyor ve öpüşüyorduk, istediğim şey buydu.

Ben banyonun kenarında oturuyordum; Pails kucağında oturuyordu, düşündüğümünden daha iyi öpüşüyordu. Ellerini iyi kullanıyordu.

Geriye doğru düştüğümü hatırlıyorum. Küvetin içine yuvarlandım. O da benim üstüme düştü. Gülüştük.

Bana baktı, yüzünde hafif bir gülümse vardı, hafif de kaş çatıyordu ve bunu söylemenin önemli olduğunu düşünüyordum çünkü bu doğrudu, durabilirdik. Baştan sona. Her cinsel ilişkide birçok doğal kontrol noktası vardır, nefes alma molaları, kıyafetleri çıkarma, öpüşme molaları, pozisyon değiştirme. Birkaç kez durabilirdik.

Ancak durmamıştım.

Sonra onu üstüme çektim ve küvetimde seks yaptık. Bunu, söylerken kendimi kötü hissediyordum ama iyiydi. Hatta harikaydı.

Bu noktada kimsenin bunu duymak istemediğini biliyordum. Berbat olmasını, yaşadığım en kötü deneyim olmasını isterdiniz. Hiçbir şey hissetmememi, nefret etmemi, boşalmamamı, sürekli Parks'ı düşünmemi isterdiniz, bunların... hiçbiri doğru değildi.

Ben istemiştim.

Magnolia'yı düşündüğüm tek zaman beynimin 'Magnolia'yı düşünmelisin,' dediği zamanlardı.

Ama sonra...

Lanet olsun.

Sanki büyü bozulmuş gibiydi.

Üzerimden atladı, kıyafetlerini vücuduna bastırıyordu. "Ne yaptık biz?" diye sorarken hayalet gibi bembeyazdı.

“Siktir.” Başımı ellerimin arasına aldım. “Siktir!”

“Ne yapacağız?” diye sordu ısrarla.

Başımı iki yana salladım. “Ona söylemeliyiz...”

“Ne?” Geri çekildi. “Hayır!”

“Söylemeliyiz!” Başımı iki yana salladım. “Bunu ondan saklayamam...”

“Saklamak zorundasın!” diye bağırdı Paili.

“Yapamam!” diye bağırdım. “Ona söyleye...”

Sonra Paili histeri krizine girdi. Yani... nefes alamıyordu. Ona doğru koştum, kolunu tuttum. “Bana bak-nefes al-nefes almalısın...”

Orada durmuş nefes alması için onu ikna etmeye çalışıyordum ve hâlâ çıplaktı, üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. Gömleğimi çıkardım, sonra kapı açıldı.

“Neler oluyor...” diye başladı Jonah, sonra olduğu yerde dondu kaldı. “Kahretsın.”

Jo bana baktı ve elini ağzına kapattı. Gözlerim yere düştü. Utanmış ve suçluydum. Jonah panik atak geçirmekte olan Paili’ye baktı ve iki adım da ona doğru yürüdü. Lavabomdaki bir bardak suyu kaptı. Yüzüne fırlattı.

Dondu kaldı. Gözlerini kocaman açarak ona baktı. Taş kesilmişti.

“Siz ikiniz sikişiyor musunuz?” diye sordu Jonah dişlerini sıkarak.

“Ben... az önce oldu,” derken gözleri yaşlıydı.

Klozetin kapağında oturuyordum. Ellerim titriyordu.

“Ne oluyor, Beej?” diye bağırdı.

“Ona söylemek zorundayım.” İkisine de baktım. “Ona söylemeliyiz,” dedim Paili’ye. “Yapılacak en doğru şey bu...”

“Hayır!” Başını iki yana salladı. “Bizi asla affetmeyecek.”

“Ona yalan söyleyemem...”

“Ama onu aldatabilirsin?” diye sataştı Jonah.

Onu görmezden geldim.

“Paili.” Ona başımı iki yana salladım. “Bu bir hataydı, o belki... belki an...”

Paili ağlamaya başladı.

“Dinle, dinle,” dedi Jonah gömleğimi bana fırlatarak. “Giy şunu. Bunu çözebiliriz.”

Paili'nin elbisesini elinden aldı ve vücuduna geçirdi. Onu bir bez bebek gibi giydirdi. Paili korkmuş ve minnettar gözlerle Jonah'ı izliyordu.

“Korundunuz mu?” diye sordu ikimize bakarak.

Korunmak aklıma bile gelmemişti, sadece Parks ile yatıyordum ve o da on altı yaşından beri doğum kontrol hapı kullanıyordu. Başımı iki yana salladım.

Paili başını zar zor iki yana salladı. Daha çok ağlamaya başladı.

Lanet olsun.

Jonah odaklanmasını sağlamak için ellerini çırttı, sonra omuzlarından tuttu.

“Banyomda acil doğum kontrol hapı var,” dedi. “Sorun yok. Sorun yok, şimdi gidip alacağız.” Onu yürüttü. “Ve sen... bir duş al...”

Başımı iki yana salladım.

“Ona söyleyeceğim.”

Paili yine ağlamaya başladı.

Jonah başını ellerinin arasına aldı. “Paili, kapa şu lanet çeneni... düşünmeye çalışıyorum.” Ağzı, bir çete lideri sessiz olmanızı söylediğinde olmasını beklediğiniz şekilde kapandı.

“İlişkinizi bitirecek, Beej,” diye uyardı beni.

Ona başımı iki yana salladım. “Ben yapmamışım gibi davranamam, ona yalan söylemeyeceğim.”

Paili'nin omuzları sarsılıyordu, o kadar çok ağlıyordu ki. “Tamam ama ona kim olduğunu söyleme-”

“Bilmesi gerekir,” diye bağırdım.

“Bilmesi gerekmiyor,” diye karşılık verdi Jonah. “Bunu yapmamalıydın ama yaptın ve işte buradayız. Paili sinir krizi geçirmek üzere. Bu artık senin olduğu kadar onun da hikâyesi. Parks'a aldattığını söylemek istiyorsan, tamam.” Paili'ye baktı. “En iyi arkadaşına yalan söylemek istiyorsan, tamam.” Beni işaret etti. “Partideydin, sarhoş oldun.” Odamdaki açık bir birayı aldı ve kıyafetlerime sıçrattı. “Sıçtın, batırdın.” Başımınla onayladım. “Ve sen,” dedi Paili'ye bakarak. “Sen ve ben bu gece takıldık, eğer biri sorarsa, tamam mı?”

İtaatkâr bir şekilde başıyla onayladı, gözleri kıpkırmızıydı.

“Tamam.” Jonah başıyla onayladı.

Ondan sonra ne olduğunu biliyorsunuz.

Parks'a gittim. Ona anlattım. En önemli detayı atladım. Yine de onu kaybettim. O zaman onu nasıl kaybettiysem şimdi de *Rosebery*'de *Guari* bir elbisenin içinde kaybediyordum.

"Parks..." Ona tekrar uzandım.

"En iyi arkadaşım mı?" diye fısıldadı.

Hepimiz en kötü kâbusumda zamanda asılı kalmıştık.

Christian buna inanamıyordu. Perry'nin gözleri yerdeydi. Başından beri bildiğini nihayet doğrulamıştı. Henry beni öldürecek, bunu görebiliyordum. Jo sadece Parks'ı izliyordu. Aslında biraz korkmuş görünüyordu.

"Biliyor muydun?" Magnolia sessiz bir sesle Jonah'a sordu.

Jo başıyla onayladı.

Perry'ye döndü. "Ya sen?" diye sordu.

O da başıyla onayladı.

Neden bilmiyordum ama bu ekstra gerçekler onu ekstra ezip geçti.

"Magnolia." Ona doğru uzandım ama korkmuş bir şekilde benden uzaklaştı. Sanki beni tanıımıyormuş gibiydi. Sanki onun için bir tehlikeymişim gibi.

"Dokunma bana." Ellerimi itti ve ben biraz geriye düşüp elinde yemek tepsisi olan bir garsona çaptım.

"Parks, lütfen," diye seslendim ama çoktan koşmaya başlamıştı.

Magnolia

Beej'in garsonun üzerine düşmesinin yarattığı kargaşanın içinde sıvıştım ve *Rosebery*'den sanki yangın varmış gibi koşarak çıktım. Mekân benim için bir deniz gibi yarıldı, mekândaki tüm insanlar kenara çekildi, sanki yıkımım onlara bulaşabilecek bir hastalıkmiş gibiydi.

Bunun için minnettardım. Kaçmama yardım ettikleri için minnettardım çünkü doğru göremiyordum, doğru düşünemiyordum, merkezimde bir kara delik vardı ve ben ona teslim oluyordum.

En iyi arkadaşım? En iyi arkadaşım ve en iyi arkadaşım.

Bu daha kötüydü. Haklıydı. Daha kötüydü. Kim olduğunu bilmek. Planlı mıydı? Birbirlerinden uzun zamandır mı hoşlanıyorlardı? Onu çıplak görmüş müydü? Korunmuşlar mıydı? Aman Tanrım, umarım korunmuşlardı.

Neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim, hiçbir şey olmadan, aralarında dayanıksız bir plastik parçası bile olmadan onun içinde olması fikri, sanırım kusacaktım. Vücudunun hangi kısımlarına dokunmuştu?

Beni düşünmüş müydü? Neden Paili? Ve neden BJ? Onu neresinden öpmüştü? Saçları vücudunun neresine düşmüştü? Seks yaparken benim elimi tuttuğu gibi onun elini tutmuş muydu? Ona bakmış mıydı? Gözleri açık mıydı, onu izlemiş miydi? Boşalmış mıydı? Boşalırken ne düşünüyordu? Görmediğim için ne kadar aptaldım? Görecek bir şey var mıydı? Bu nasıl olmuştu?

Başım o kadar çok dönüyordu ki düşebilirdim fakat BJ beni yakalamıştı.

Nereden geldiğini bilmiyordum, öyle olmasa bile ani hissettirmişti. Karanlık bir denizde yalnızmışım, sürükleniyormuşum ve aniden eller üzerimdeymiş gibi hissettim.

Beni kolumdan ve belimden tuttu, başını deli gibi iki yana salladı. "Parks, beni dinle..."

Başımı iki yana salladım ama onunla kavga etmedim çünkü iste-

miyordum. Bu çok zordu. Mantığa aykırıydı. Bana dokunmasını seviyordum, bana dokunmasını istiyordum. Bana dokunmasını, beni öpmesini istiyordum. Onun olmayı seviyordum ki neredeyse üç yıldır onun değildim. Üç gündür onundum, şimdi onu tekrar kaybediyordum. Cildim ihanetten dolayı üzerinde asit varmış gibi hissediyordu; içimdeki orman yangınını söndürmem çok uzun sürmüştü ve şimdi geri dönmüştü. Olamazdı.

Ancak nasıl söndürmem gerekiyorsa öyle söndürecektim çünkü ona bir daha asla sahip olamayacaktım. Bu sondu.

“Parks, lütfen...”

“O benim en iyi arkadaşım!”

“Magnolia... dinle. Bu çok öncedendi... beni affettiğini söyledin, yine aynı şey.”

“Hayır.”

“Öyle! Bir daha yapmadım, hâlâ aynı...”

“Hayır, aynı şey değil çünkü sen benim en iyi arkadaşımı becerdin,” diye bağırdım. “Bunca yıl bana bunun rastgele bir kız, tamamen yabancı biri, bir kaza, öylesine olmuş bir şey olduğunu düşündürdün ama sen en iyi arkadaşım ile seviştin.”

“Parks...”

“Ve biz hep beraberiz! Her zaman onunla birlikteyiz! Tatile gittiğimizde onu izliyor musun? Orada nasıl olduğunu düşün-”

Dehşete düşmüş görünüyordu. “Parks, hayır. Bu-”

Ona sanki şu anda bana yabancı biriymiş gibi bakıyordum. “Bunu bana nasıl yaparsın?”

Beni tutup kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Kendime bunu hatırlamamı söyledim.

Bunun nasıl hissettirdiğini hatırla. Burada, onun kollarında olmanın. Göğsüne kıvrılmanın nasıl bir his olduğunu, kollarını sırtıma bastırmasının nasıl bir his olduğunu, bacaklarımın onunkilerin arasına nasıl sığıldığını, altında kalabilmem için çenesini nasıl biraz eğdiğini hatırla, hepsini hatırla çünkü bu son.

Onu bir kez daha içime çektim.

Sonra onu üzerimden söküp attım. Çabucak, yara bandı gibi.

Her yerim titriyordu, ellerim titriyordu, bacaklarım jöle gibiydi...

“Bana bir daha asla dokunmayacaksın,” dedim belli belirsiz ama o duydu.

Arma yüzüğünün on yılın iyi -ve kötü- bir bölümünde yaşadığı boynumdaki zinciri çekip vücudumdan kopararak yere attım.

Sessiz bir inançsızlıkla bana baktı. Başını iki yana sallayarak bana doğru ilerledi ve sonra tekrar geriye doğru itildi. Ben değildim, kardeşiydi bu sefer.

“Hayır,” diye homurdandı Henry. BJ başını iki yana sallıyordu, kızgın ve küskündü, ağabeyini iterek geçmeye çalışıyordu. Henry onu tekrar itti. “Ondan uzak dur.” Henry dişlerini gıcırdatarak onu işaret etti.

Beej bana doğru bir hamle yaptığında Jonah onu arkadan yakalayıp bir emniyet kemeri gibi tuttu. Beej gevşemişti.

Orada durmuş, kardeşinin kollarında beni izliyordu. Nefes verdi ve üzüntü ile suçluluk karışımı bir duyguyla başı öne eğildi. Başını hafifçe iki yana sallayarak kendini dengelemeye çalışırken göğsü aldığı nefeslerle kabarıyordu.

Yüzüne dokunmak, ağzının kenarını öpmek, tekrar normale dönene kadar onunla nefes almak istiyordum ama bir daha asla normal olamayacaktık.

Henry bana baktı. Solgun görünüyordu. “Magnolia, neye ihtiyacın var? Benden ne yapmamı istiyorsun? Her şeyi yaparım.”

“Gitmem gerek,” dedim boğuk bir sesle.

Başıyla onayladı ve beni ön merdivenlerden aşağı çekti.

“Taksi,” dedi otel görevlilerinden birine. “Hemen. Ona bir taksi çağır.”

Bir taksi önüme yanaştı ve görevli kapıyı açtı.

Henry beni içeri itti.

“Çok üzgünüm, Parks,” dedi bana, gözleri yaşarmıştı.

Başımla onayladım. Sanırım. Başımı sallamıştım, sanırım? Belki de sallamadım.

Artık bedenimi hissedemiyordum, gerçekten.

Henry kapıyı kapattı ve merdivenlerde onu terk edişimi izleyen kardeşine son bir kez baktım.

Ağlıyordu. Jonah’ın kollarında hıçkırıklara boğulmuştu.

Göz göze geldik, ağzından biraz hava üfledi ve gözleri benimkilerden ayrıldı.

Kırık bir kalpten ölebilir miydiniz, biliyor musunuz?

Eğer ölürsem ve beni kesip açarlarsa onu severek kanar mıydım? Kalbimi tartmak için göğüs boşluğumdan çıkardıklarında, onun üst dudağıyla aynı ağırlıkta mı olurdu? Onun adı soldaki üçüncü kaburga-
şama kazınmış mıydı? Kemiklerimin kemiği, etimin eti. O beni öldürüyordu. Onu sevmek de beni öldürüyordu ve korkuyordum çünkü bir ömürde kaç aşk yaşadınız? Gitmesine izin vermeden önce ona kaç şans verirdiniz?

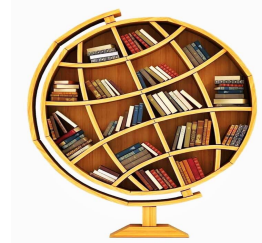
Artık geride bırakıyordum.

“Nereye?” diye sordu taksici.

Pencereden dışarı, eskiden tanıdığımı sandığım bir adamla birlikte verilen mükemmel kötü kararlar ve hayal öpücükleriyle dolu şehre bakıyordum.

“Heathrow”a.”

DEVAM EDECEK...

* Heathrow Havalimanı, İngiltere'nin başkenti Londra'daki altı ana havalimanından biridir. (ç.n.)

TEŞEKKÜR

Kitabımı okumanız için size ayrılan süreyi çoktan aşmış olsanız da yine de önce size teşekkür edeceğim.

Bana sadece inanıp destek olmakla kalmadın, aynı zamanda yolu-mu da açtın. Bana yardım ettin. Gücümüz yetmeden çok önce bana çok fazla zaman ve alan sağladın. Hiç kimse bana senin inandığın kadar inanmadı ve insan olmakla ilgili en sevdiğim şeylerin hepsini seninle ilişkilendirebilirim. Seni seviyorum, Benjamin William Hastings.

Emmy. Başından beri yıldızların içindeydik. Birlikte çalışmamız on yılımızı aldı ama başardık ve her halükârda bu on yıl için minnettarım. Ve senin için her zaman, her zaman minnettarım, mavi ayım. Bu benim hayallerimin kapağı. Gördüğüm ilk andan beri sanatına inandım ve inanmaya devam edeceğim çünkü aslında bu biraz ilahi... Bu kadar iş odaklı olduğun için teşekkürler.*

David Hedlund, bence o olmasaydı bu kitap asla tamamlanmazdı. Bana öyle yardımcı oldun ki bunu anlatamam. Yolumu açtın, yolumu kaybettiğimde bulmama yardım ettin, en sevdiğiniz karakteri (R.I.P. AVS) kaldırdığımda benimle kaldın ve bu kitabın sayamayacağım kadar çok versiyonunu okudun. Teşekkür ederim.

Tamamen gerekli teşekkürlerin hızlı bir versiyonu: Tanrım, her iyi şey için. Luke ve Jayboy-sahte ve sadece grup sohbetimizde olsa bile nihayet bana alanda yer verdiğin için. Kitabı aldınız, hayata geçirdiniz, en sevdiğim insanlardan ikisisiniz, tam bir dâhisiniz. Annem ve Lis: Yarattığım bu dünyaya dönebilmem için çocuklarımla bana özverili bir şekilde yardım ettiğiniz her zaman için. Bronte & Rach, *milly* jet sonrası hayata inanan tek kişiler olduğunuz için. Büyükanne, her şey için. Büyükbaba, diğer her şey için. Viv ve Bill, dünyadaki en sevdiğim evde haftalarca yalnız ve sessiz kalmama izin verdikleri için. Maddi, en coşkulu ve heyecanlı insan olduğu için. AJ, batıdaki en hızlı okuyucu

* Y.N: Hayır ama aslında bu gerçekten yardımcı oldu, bu yüzden teşekkürler.

olduğu için. Jarryd & Mystique, bu hikâyenin çoğu, komşuyken güzel bebeğimden kaçmak için çalışmama izin verdiğiniz masada şekillendi. Amber, bu saçma sezonu sensiz yapamazdık. Tori, milyarlarca soruma cevap verdiği için. Editörüm, virgüllerin yarattığı bulanıklığı gördüğünüz ve Almanya travmamda sebat ettiğiniz için. Birbirimizi bulduğumuzda çok sönüktüm; nezaketiniz ve bana gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim. Şimdi Virgül Rehabilitasyon Merkezi'ne gideceğim. Laura, dizgicim ve son iki düzeltmenim Nikki ve Felicity. Sarah'', Karalee''' ve Aodhan''''.

Jackson Van Merlin, aslında senin bile bildiğini sanmadığım bir şekilde bana inanmamı sağladın -bugünlerde nerede olduğunu bilmiyorum, gezegenden düşmeye olan garip eğilimin- umarım hayattasın. Ve şey. Umarım iyisindir.

Alana Fragar, yazar olmak istememe neden olan kitabı'''' bana sen verdin.

Joel Houston, on sekiz yaşımdayken bana iyi bir yazar olduğumu söyledin ve sen iyi bir yazar olduğun için sana inandım.

İkinci Dünya Savaşı kompozisyon sorusunu yaratıcı bir yazma alışturması olarak yorumladığım için bana çok kızan on birinci sınıf İngilizce öğretmenime, özür dilerim.'''''

Dünyanın en iyi kitapçısındaki sevgili Helen'ime...''''' yıllar ve yıllar boyunca zihnimi besledin ve şimdi uzakta olsak da seni sık sık ve sadece şefkatle düşünüyorum.

Ve aslında belki de en çok Juniper Ruth Magnolia Hastings. Sen hayal edilebilecek en zor altı aylık bebektin ve beni öyle esnettin ki o esnemedede bu kitap olacak şeyin bir versiyonunu yazmaya başladım. Bu yüzden teşekkür ederim. Lütfen bunu bir daha yapma. Bellamy''''''... o kadarını yapmadın, bir sonraki kitapta sana teşekkür edeceğim.

* Y.N: Bazen imkânsız ve çılgınca

** Çünkü ondan bahsetmezsem asla uçmayacak.

*** Çünkü diğer iki en iyi arkadaşımdan bahsedemem ve erkekler...

**** Çünkü aksi takdirde bunun sonunu asla duyamayacağım.

***** Jonathan Safran Fo'dan *Extremely Loud & Incredibly Close*, bu yüzden Jonathan'a da teşekkür ederim.

***** Yine de bu konuda oldukça kabaydın.

***** Bu arada Blues Point Book Store'un Instagram'ı ya da Twitter'ı yok çünkü Helen bunu asla yapmaz ama gerçekten muhteşem bir yer ve oraya gitmelisiniz.

***** Üzgünüm. Yine de seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Jessa Hasting, Friends'i herkesten daha çok sever fakat aşırı düşünen bir bulmaca meraklısı olduğu için yüksek ihtimalle bunu size kanıtlayacak sosyal nezakete de dayanıklılığa da sahip değildir. Pazar rostosu hariç her türlü kahvaltı yiyeceğinin diğerlerinden üstün olduğunu düşünüyor. Kocas ve iki çocuğuyla beraber Kaliforniya'da yaşıyor. Magnolia Parks, hayatı boyunca hikâyeleri çok seven Hasting'in ilk romanıdır. Jessa'dan daha fazla kitap okumak için www.magnoliapark-suniverse.com adresini ziyaret edebilirsiniz.